

Giới thiệu Rơi Xuống Vô Tội

Truyện Rơi Xuống Vô Tội của tác giả Diệp Lạc Vô Tâm thuộc thể loại truyện ngôn tình, đưa chúng ta đến những tâm tư của người phụ nữ khi đang yêu và đã yêu một cách nhẹ nhàng sâu lắng.

SỐ phận khiến họ trở nên gần gũi nhau hơn khi mà trong suốt quá trình làm việc họ gắn bó mật thiết với nhau.

Mặc dù biết tình công sở chẳng thể nào êm xuôi nhưng cô vẫn cứ làm theo con tim mách bảo. Trong tình yêu ấy, cô muốn thật sự là của nhau, và cô muốn họ sẽ có kết cục thật hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Rơi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Nghề nghiệp mờ ám

“Mỗi một cô gái đều mơ ước mình có một mối tình đầu đẹp như công chúa Lọ Lem, mơ tưởng sẽ được một vương tử anh tuấn, giàu sang yêu thương mãi mãi, nâng niu cả đời. Đó đúng là chuyện về những cô gái được gả vào những gia đình danh gia vọng tộc của ngày xưa. Những chuyện ngỡ như xưa đó vẫn luôn có ở ngày nay, nhưng nó cũng chẳng phải là một câu chuyện cổ tích tuyệt đẹp đầy mộng ảo, mà chính là một đoạn hiện thực tàn khốc và đau đớn trong một kiếp người. Làm cho những cô gái luôn tràn ngập ảo tưởng về các bạch mã hoàng tử đằng sau những cánh cổng giàu sang quyền quý kia biết rõ hơn: nhóm vương tử ấy họ luôn có một quy tắc, đó là “Quy tắc ngầm”.” ***

Sau khi gửi đơn từ chức, cô mang theo phiên muộn và oán giận trở về nhà, mệt mỏi nằm dài trên sofa. Làm thư ký, cô tự thấy mình không có chỗ nào không đáp ứng được yêu cầu của sếp. Sếp muốn tin tức cô tìm tin tức, đã vậy còn vì ông ấy mà phân loại ra từng mục rất rõ ràng. Sếp muốn cô chuẩn bị tư liệu, cô luôn cẩn thận sắp xếp mọi thứ thật hoàn chỉnh, căn đoán ý sếp mà lo cho chu toàn. Sếp muốn cô cùng đi xã giao gặp gỡ khách hàng, đầu khách có ép cô uống bao nhiêu rượu cô cũng chưa bao giờ dám thốt ra một chữ “không”. Rồi ngay cả khi sếp tâm tình không tốt, vô lý la mắng cô thậm tệ, cô đều nuốt tất cả mọi âm ức vào lòng, im lặng cho sếp mắng chán chê đến khi ông hạ giận mới thôi. ... Nhưng, đầu cô đã hết lòng nhịn nhục hơn một năm, nhưng chỉ vì cái mưu toan đi cửa sau tạo quan hệ với lão thuê quan thất bại mà sếp vô tình thăng tay tổng cô ra khỏi công ty. Là do cô nhìn nhận sai hay là do cô chọn sai công việc? Có lẽ chẳng cái nào sai cả, mà sai chính là ở tính tình của cô mà thôi. “Không có một lão sếp nào nguyện ý ngày ngày đối mặt với một thư ký có bề ngoài hấp dẫn và quyến rũ mà lại luôn tỏ vẻ thanh cao cả”. Đây là lời người bạn tốt nhất của cô – Liễu Dương, đã nói với cô, sự thật chứng minh lời cô ấy rất thuyết phục. Không thể phủ nhận, thư ký được xã hội hiện giờ coi trọng được chia làm hai loại: một loại là các cô có thâm niên công tác, kinh nghiệm phong phú, cư xử khéo léo, giỏi dầy gói đưa. Còn loại còn lại chính là trẻ tuổi, xinh đẹp, năng lực cũng chẳng cần nhiều, chỉ cần biết làm cho ông chủ vui là đủ rồi. Thật không may, cả hai loại ấy cô đều không phải. Chỉ mới làm thư ký được bốn năm, thời gian chưa dài, kinh nghiệm còn ít, đã vậy còn không thể khiến cho sếp được vui vẻ, nếu như không bị tổng cô khỏi công ty thì thật xin lỗi cho cái danh “nữ thư ký” này. Nhưng đầu sau mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm cũng chỉ là tình nhân của kẻ khác thì lại càng muốn xin lỗi bản thân mình hơn. ... Hai mươi một tuổi, khi cô hiểu được kiểu đối xử bất công, hèn mọn kia mà cảm hận tận xương tủy, để lại đơn từ chức rồi bỏ đi. Bây giờ cô đã hai mươi lăm, đối với những lời yêu cầu vô lễ như thế đã trở thành quen thuộc. Cô đã học được cách cự tuyệt khéo léo, học được cách đối phó với lão sếp, nhẫn nhịn chu toàn công việc, nhẫn nhịn đến mức không thể nhịn hơn được nữa mới thôi. ... Lần này thất nghiệp khiến cho cô hoàn toàn nhìn thấu một việc, không chỉ có lòng người dễ thay đổi, mà mối quan hệ giữa người với người trong công việc này cũng rất dễ thay đổi. Không bằng cô đổi sang một nghề khác không còn về “ái muội” như này thử coi sao. Quảng đi sự mất mát trong lòng, cũng quảng luôn những phiên oan giận hoàn toàn vô nghĩa, cô rút một ly đầy nước trái cây lạnh, ngồi ngả lưng thoải mái trên sofa chăm chú xem vài tin tức tuyển dụng trên tờ báo mới mua. Làm phiên dịch viên chuyên nghiệp? Nếu chỉ giao tiếp bình thường với khách nước ngoài thì cô hoàn toàn có thể nhưng là phiên dịch viên chuyên nghiệp thì e là không được. Kế toán? Bán hàng? ... Những công việc đó cô căn bản không làm được, vì cô mới tốt nghiệp đại học được bốn năm, kinh nghiệm làm việc cũng chỉ giới hạn ở chức vụ thư ký mà thôi. Nghe được tiếng chia khóa lách cách ở cửa, cô biết Liễu Dương đã về, xoa xoa cánh tay mỏi rệu rồi đứng lên giúp cô ấy mở cửa. Nhìn thấy Liễu Dương tươi cười như xuân sớm, những lo lắng trong lòng cô cũng nhanh chóng tan biến hết. Liễu Dương nhìn thấy cô ở nhà liền có chút ngạc nhiên: “Băng Vũ, hôm nay tan ca sớm thế?” “Tớ bỏ việc!” Cô bình thản nói, đơn giản cứ như là việc ăn một bữa cơm vậy. “Ừ!” Liễu Dương dường như chẳng có chút phản ứng gì, trong vòng bốn năm cô đã thất nghiệp mười lần, nếu cô ấy còn có chút phản ứng khoa trương nào thì mới thực là không bình thường. Liễu Dương với cô là bạn đã nhiều năm, cô ấy có dáng người dong dong, làn da ngăm ngăm khỏe khoắn và một mái tóc ngắn gọn gàng cùng với ngũ quan tương xứng có vẻ thiếu một chút ít sự quyến rũ nhưng lại tăng thêm phần khôn khéo, giỏi giang. Còn nhớ năm ngoái, khi Liễu Dương cắt phẳng đi mái tóc dài bao nhiêu năm của cô ấy, cô cũng vuốt vuốt mái tóc dài của mình, thật muốn tổng tiền những phiên nào đi theo ba ngàn sợi tóc trên đầu mình luôn. Liễu Dương nói: “Cậu tha cho mái tóc đi, nó vô tội mà ... huống chi cậu có một dáng người mê hồn, thêm làn da bóng láng non mềm, lại còn thêm đôi mắt trong suốt như nước ấy nữa. Chỉ cần cậu gầy đi một chút thôi là đã đủ đắm say lòng người lắm rồi. ... Hơn nữa, cậu định làm một bà cô già sao? Lại còn là một bà cô già trình tiến nửa chứ. Cứ như thế thì lão sếp nào dám mang cậu ra ngoài khoe với người ta chứ hả? Cô không nói gì, sao cứ nhất định phải cho rằng vận mệnh thể lương của người phụ nữ thì thường gắn liền với nhan sắc mê hoặc người cơ chứ, vậy nên với mái tóc quần dài này càng không có chút quan hệ nào. Muốn thay đổi hết thảy, thì trước tiên phải thay đổi công việc thôi. Thư ký? Cô lúc trước như thế nào lại lựa chọn cái nghề nghiệp đáng buồn này chứ! Lúc cô đang ngây người suy nghĩ thì Liễu Dương đã ngồi xuống sofa, cầm lấy ly nước trái cây của cô mà uống từng ngụm. Hai người các cô đều thích hương vị ngọt ngọt chua chua của nước trái cây, mỗi lần cùng nhau ngồi thưởng thức, cô đều cảm nhận được: vị chua thanh thanh, vị ngọt đậm đà. “Không muốn làm thư ký nữa sao?” Liễu Dương thấy cô lần lượt gạch bỏ các vị trí tuyển dụng thư ký trên báo theo mỗi đầu bút lướt qua, liền thân thiết hỏi. “Đúng vậy, cậu không phải nói tớ thường ngày thích ra về thanh cao nên không thích hợp làm công việc này sao?” “Cậu là quá thanh cao.” Cô đáp lại Liễu Dương bằng một tiếng cười khê khàng, cô đặc biệt thích cách nói chuyện thẳng thắn của Liễu Dương, khi ở chung với nhau cách nói chuyện này làm cho cô có cảm giác chân thật, gần gũi. Một lòng hứng thú tràn ngập tìm việc trên báo của cô tan thành mây khói, cô đem tờ báo quảng cáo sau khi đã nghiền đi ngẫm lại đến ba lần quảng qua một bên, thất vọng tràn trề: “Hình như chẳng có việc gì tốt làm được...” Liễu Dương dường như nhớ ra việc gì đó mà đôi mắt chợt sáng lên, đặt ly nước trái cây lên bàn: “Đúng rồi, tớ nghe Uyên Uyên nói, công

ty cậu ấy đang tuyển trợ lý thư ký, hay cậu tới thử xem.” Phải không? Lẽ nào ông chủ của cậu ấy – “người đàn ông bất bình thường” đó muốn tìm trợ lý thư ký ư?” Cô có chút động tâm, đương nhiên không phải vì người đàn ông bất bình thường đó, mà là vì chức vụ trợ lý kia rồi. “Ừ, ngày hôm qua nói chuyện phiếm với Uyên Uyên, cô ấy nhắc đến.” Liễu Dương thấy cô có chút động lòng liền nói thêm: “Nếu không cậu đi xem thử, biết đâu chừng lần này sẽ đánh tan mấy cái ý niệm mục nát trong cái đầu heo của cậu đấy.” Uyên Uyên tên đầy đủ là Đường Uyên, là đồng nghiệp trước đây của Liễu Dương, vừa mới chuyển qua chỗ làm mới không bao lâu nhưng luôn miệng khen ông chủ của cô ấy chính là một người đàn ông hoàn mỹ nhất thế giới. Cô uống một ngụm nước trái cây chua chua ngọt ngọt, từ từ nhớ lại những lời ca ngợi của Uyên Uyên mấy ngày trước. Anh ta là Lâm Quân Dật, là người Hoa lớn lên tại Mỹ, vừa mới lấy được bằng thạc sĩ kinh tế đại học Harvard liền trở về nước mở công ty. Anh ta ngoài gia cảnh vô cùng tốt, năng lực làm việc cực siêu, lại còn đẹp trai đến đòi mạng, nhưng cũng lạnh lùng đến chết người a. Anh là người chính trực, công ra công tư ra tư, chưa bao giờ có mối quan hệ mập mờ với bất kỳ nhân viên nữ nào trong công ty, thậm chí cũng chưa ai gặp qua anh sánh đôi với một người phụ nữ nào. Càng không thể tin được là... anh đối với tình yêu là nhất mực chung thủy, tuy rằng đã có vị hôn thê đính ước được tám năm tại Mỹ, nhưng anh vẫn giữ thân như ngọc, đối với những ánh mắt yêu thương, ngưỡng mộ, thèm muốn của các mỹ nữ ngay cả liếc mắt một cái anh cũng chẳng buồn... Cô nghe Uyên Uyên huyền thoại về Lâm Quân Dật, cứ ngỡ rằng cô ấy nói đùa. Sau đó, nhìn thấy biểu hiện của cô ấy thật sự nghiêm túc, cô mới miễn cưỡng tin rằng trong thế giới hiện đại muôn màu muôn sắc này lại tồn tại một “người đàn ông không bình thường” như vậy. Thời buổi bây giờ tìm việc rất khó khăn, nếu có bất cứ cơ hội nào thì nên nắm bắt lấy. Sáng sớm hôm sau, cô liền mang hồ sơ đưa cho Uyên Uyên, nhờ cô ấy nộp cho bộ phận nhân sự nhân tiện thay cô thăm thính chút tin tức nội bộ. Cô vốn nghĩ rằng phải đợi vài ngày nữa mới có tin tức, không ngờ chỉ đến 3 giờ chiều cô đã nhận được điện thoại của phòng nhân sự công ty bất động sản Quân Dật mời cô đến phỏng vấn. Lòng cô tràn đầy hưng phấn khi nghĩ tới công ty này làm việc rất hiệu quả, mới nhận hồ sơ qua nửa ngày đã gọi đến phỏng vấn. Không còn thời gian để nghĩ đến chuyện gì khác, cô ghi lại địa chỉ của họ, trang điểm sơ qua một chút, liền vội vàng đi. Công ty bất động sản Quân Dật nằm nơi trung tâm phồn hoa nhất thành phố, kế bên quảng trường lớn, san sát nó lại là mấy khách sạn năm sao cao cấp, cho nên nó được thiết kế vô cùng sang trọng, hết mực sa hoa. Lên đến tầng 16, vừa ra khỏi thang máy, trước mắt cô bất ngờ sáng lóa. Nơi này không có những bức tường vàng sáng chói và ánh đèn rực rỡ thường thấy mà thay vào đó là màu trắng xanh thanh nhã, mát mẻ như có hương hoa nhài nhẹ nhàng phảng phất. Một nữ tiếp tân xinh đẹp sau khi chào liền hỏi rõ mục đích cô đến đây, rồi nhanh chóng bấm số điện thoại của phòng nhân sự bằng một tốc độ khiến cô cảm thấy xấu hổ. “Cô Diệu, mời cô trở ra, rẽ phải phòng thứ ba là phòng Nhân sự.” “Cảm ơn!” Cô lịch sự mỉm cười. Cô thích cười duyên đáng trước mặt mọi người vì cô cảm thấy điều này sẽ dễ dàng có được thiện chí của người khác. Mặc dù cuộc sống của cô không có gì đáng để cười, thậm chí có khốc ba ngày ba đêm cũng không gọi là quá nữa là. Bước vào phòng Nhân sự, không gian làm việc gọn gàng của mỗi người được ngăn cách bằng các tấm chắn thủy tinh màu xanh nước biển, tất cả mọi người đều bận rộn với công việc của mình, không gian thực im lặng. Cô còn đang hơi do dự sợ lên tiếng sẽ quấy nhiễu công việc của người khác, thì một phụ nữ khoảng bốn mươi tuổi, ăn mặc trang nghiêm từ trong phòng đi ra, cười thật lịch sự với cô rồi hỏi: “Cô là Diệu Băng Vũ?” “Vâng. Bà là bà Lý?” Cô đang muốn đáp lại bà bằng một nụ cười lịch sự thì bên người cô những luồng ánh mắt sắc bén liếc về phía cô, làm cho cô thấy lạnh nơi xương sống, nụ cười hơi hơi cứng lại. Cô vô thức cúi xuống kiểm tra bộ váy màu nâu có chút bảo thủ dài đến đầu gối, đôi vớ bọc kín hết hai chân không một kẽ hở, hẳn là không có vấn đề gì? Cô nhớ mình đã để ý qua mái tóc ngắn dài của mình rồi mà, cho dù có chút rối thì cũng không đến mức hỗn độn chứ. Hay chẳng lẽ do cô ăn mặc đơn giản quá nên nhìn có vẻ không ra dáng người có năng lực làm việc... Có lẽ là cô đã quá nhạy cảm thôi. Cô tự mình an ủi. “Đi theo tôi, tổng giám đốc muốn gặp cô.” Giọng nói của bà ta lộ rõ vẻ uy nghiêm khiến cho người khác không thể phản bác. Cô nhìn xung quanh cảm thấy ngạc nhiên, dường như không có ai đến phỏng vấn cả. Một công ty lớn như vậy mà chẳng lẽ không có một hệ thống thông báo tuyển dụng sao? Không theo một nguyên tắc làm việc có trình tự nào hết mà đã trực tiếp gặp ngay tổng giám đốc, và cô lại là người duy nhất đến phỏng vấn, dựa vào kinh nghiệm bao nhiêu năm của mình, điều này tuyệt đối không phải là một điều may mắn. Đi theo bà Lý vào trong thang máy, cô không nhìn được liền hỏi: “Chỉ có một mình tôi thôi sao?” “Tổng giám đốc sau khi đọc hồ sơ của cô thì bảo tôi thông báo cho cô, còn những người khác ông ấy không nhắc đến.” Bà ta cẩn thận nhìn cô rồi đánh giá. Ánh mắt của bà và những người ở phòng nhân sự đều sắc bén như nhau, tràn ngập vẻ nghiên cứu, kỹ lưỡng dò xét người phụ nữ được chính tay tổng giám đốc chọn. Ngoài mặt cô còn có thể cố gắng duy trì một nụ cười hết sức bình tĩnh nhưng trong lòng đã bắt đầu có chút bối rối. Xem ra không phải cô nhạy cảm. Điều này tuyệt đối không theo trình tự bình thường, nếu không phải cô đến nhầm công ty, hoặc công ty đổi chủ, vậy chính là cô có điểm nào đó thu hút anh ta. Cô cố gắng suy nghĩ xem hồ sơ của mình có điều gì đặc biệt. Kinh nghiệm làm việc bình thường đến không thể bình thường hơn, chỉ là công việc thư ký, còn ảnh là ảnh chụp từ hồi cô mới tốt nghiệp đại học, nhìn rất trong sáng, thanh thuần. Cô bắt đầu nghi ngờ lời nói của Uyên Uyên có bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả. “Anh ấy coi trọng năng lực cá nhân, còn đối với vẻ ngoài của phụ nữ không bao giờ quan tâm đến!” Diệu Băng Vũ lạc quan tin tưởng, có lẽ anh ta thực sự đánh giá cao năng lực của cô! ..... Lên đến tầng 19, qua một hành lang dài đầy mùi sơn và các cánh cửa màu trắng, bà Lý dừng lại trước một căn phòng bên ngoài trang trí đơn giản mà thanh nhã. Bên ngoài trông trơn không có gì, bên trong phòng là một cô gái tuổi chừng hơn hai mươi, khuôn mặt trái xoan, đôi môi tô son đỏ mọng, làm sáng bừng lên vẻ kiều diễm mà ướm át, mắt đánh một lớp phấn màu tím nhẹ càng nổi bật vẻ mê hoặc quyến rũ của cô gái. Cô ấy mặc một bộ váy ngắn màu đỏ, cổ khoét sâu, tôn lên dáng hình đầy gợi cảm. Nhìn lại chính mình là một nữ thư ký mang phong cách cổ điển, muốn cho người ta mơ mộng còn khó hơn lên trời. Cô ấy vừa thấy hai người bước vào cửa, ngay lập tức thuận thực nhắc điện thoại gọi vào phòng tổng giám đốc, giọng nói ngọt ngào khiến Băng Vũ cũng có chút mềm lòng: “Lâm tổng, trưởng phòng Lý và cô Diệu đã đến, ngài có muốn gặp không?” Băng Vũ mơ hồ nghe thấy thanh âm bên trong thoại vang lên “ừ” một tiếng liền dập máy. Rất lạnh lùng! Hoàn toàn đứng với mô tả của Uyên Uyên. “Cô Diệu, có thể vào.” Ánh mắt kinh hoàng không đồng nhất với lời nói lịch sự của cô ấy, xem ra đây là một yếu tố được luyện tập khá bài bản đối với một thư ký. Cô thầm nghĩ trong bụng: Nếu phỏng vấn đạt rồi sau đó làm trợ lý cho cô ta, kết cục nhất định rất bi thảm a. Haizzz! Có thể trúng tuyển hay không còn chưa chắc chắn, xem ra cô suy nghĩ quá nhiều rồi! Thu hồi ảo tưởng, cô gõ nhẹ hai tiếng vào cửa, nghe thấy giọng nói tình tứ từ bên trong truyền đến: “Mời vào!”, cô đẩy cửa đi vào. Gian phòng rộng rãi, màu chủ đạo là màu trắng. Tường trắng, sofa trắng, giá sách cũng trắng... Chỉ có bàn làm việc và ghế bọc da là màu đen làm nổi bật tính cách chủ nhân căn phòng này. Kế bên giá sách có một cánh cửa, chắc là phòng dùng để nghỉ ngơi. Cách bày trí này thường được những ông chủ một là lười biếng, thích hưởng thụ, nhất là ở tại nơi làm việc che dấu chút chuyện mờ ám của bản thân. Hai là mẫu người cuồng công việc, thường xuyên làm việc qua đêm. Loại thứ nhất thì Băng Vũ mỗi ngày đều thấy, loại thứ hai thì lại chưa bao giờ gặp qua, không biết trên thế giới này có còn tồn tại hay không. Cô đảo mắt lên chiếc bàn làm việc màu đen có một chồng tài liệu sắp xếp gọn gàng, ngăn nắp và hai cái máy tính xách tay. Người đàn ông ngồi trên ghế xoay mặc bộ tây âu được cắt may tỉ mỉ cùng với giày da, anh ta đang nhìn ra bầu trời xanh ngoài cửa sổ, lưu lại cho cô một hình bóng với khí chất phi phàm, tây trang vừa khít trên người anh làm nổi bật ra những đường cong cao ngất. Cô nhẹ nhàng chào: “Tổng giám đốc Lâm”. Anh ta xoay người lại, cô vừa trông thấy gương mặt anh... Gương mặt giống Trần Lăng như đúc! Ngay lúc đó, trong đầu cô vang lên một tiếng nổ lớn, nếu hai chân cô không phải là bùn rùn, tẻ dại, không còn một chút sức lực nào thì trong nháy mắt Băng Vũ đã sớm chạy ra khỏi cửa. “Mời ngồi!” Giọng nói lãnh đạm vang lên làm nguội dằn dòng máu đang sôi trong cô và tiếng vang trong đầu cô cũng tạm thời lắng xuống. Cô bình tĩnh lại, cố gắng nhớ lại những lời miêu tả của Uyên Uyên: Lâm Quân Dật, người Mỹ gốc Hoa, sinh ra trong một gia đình quý tộc, học kinh tế ở Mỹ mười năm, vừa về nước liền bỏ ra một số tiền lớn thành lập công ty bất động sản... Mà Trần Lăng là một đứa trẻ mồ côi sống cùng cô trong cô nhi viện, học cùng trường sơ trung với cô, ngay cả cao trung (*) anh cũng chưa được học tiếp, hơn nữa cô và anh mới chia tay được bốn năm... Quan trọng nhất là, Trần Lăng khi nhìn thấy cô tuyệt đối sẽ không bình tĩnh như vậy, anh hẳn sẽ cho cô một bạt tai, ngay sau đó sẽ mắng cô một trận rồi tổng cô cô ra khỏi công ty ngay lập tức! (*) Sơ trung: tương đương THCS ở Việt Nam, Cao trung: tương đương THPT ở Việt Nam Anh ta dường như là chờ đợi cô nói chuyện, nhưng bắt gặp cô đã sững sờ ước chừng cũng đã một phút đồng hồ rồi, anh không thể không dùng thanh âm lạnh như băng để gọi thần

trí cô quay về. “Ngồi!” Anh hướng tay về chiếc ghế dựa đối diện, ra hiệu cho cô ngồi xuống. “Ah!” Cô ý thức được mình đang thất thố, liền cố nén sự kinh ngạc trong lòng và ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Không thể phủ nhận gương mặt người đàn ông này và Trần Lăng có đến mười phần tương tự, nhưng càng nhìn kỹ cô càng phát hiện ra bọn họ không giống nhau. Anh ta và Trần Lăng khác nhau về khí chất và thần thái. Trần Lăng là cô nhi, luôn mang theo một chút mặc cảm thân phận hèn kém không dễ phát hiện, nên tính cách của anh rất ôn hòa và dễ gần gũi. Mà người đàn ông trước mặt cô đây lại là một đại thiếu gia con nhà giàu có khả năng ‘cả vú lấp miệng em’(*), toàn thân đều thể hiện ra vẻ ưu việt hơn người. Những điều này thì chỉ trong vòng bốn năm ngắn ngủi Trần Lăng không thể nào có được. (*) Cả vú lấp miệng em: nhằm hàm chỉ một thói xấu của người đời là hay ý vào thế lực, sức mạnh để chen ép, lấn át người kém mình về thế lực và địa vị trong cuộc sống. Nhìn kỹ lại thì gương mặt của anh ta so với Trần Lăng có phần trội hơn một chút, đường nét góc cạnh rõ ràng nhìn qua rất lạnh lùng. Mà nét mặt Trần Lăng thì luôn luôn ôn hòa khi tươi cười lại rất nhẹ nhàng. Lâm Quân Dật có làn da màu đồng rất nam tính còn Trần Lăng thì trắng hơn anh ta một chút. Đôi mắt của bọn họ trông qua cũng rất giống nhau, nhưng ánh mắt Lâm Quân Dật là kiểu sắc bén, khôn khéo có thể nhìn thấu tâm hồn người khác; ngược lại ánh mắt của Trần Lăng lại nhẹ nhàng lóe sáng như tia nắng mặt trời ấm áp. Đôi môi của hai người giống nhau nhất, mỏng nhưng rất đẹp. Lâm Quân Dật sở hữu một làn môi mỏng khi nhếch lên toát ra hương vị nhạo báng đầy thách thức; xong môi Trần Lăng lại luôn luôn có một nụ cười tỏa nắng. . . Thấy nét trào phúng trên khóe môi Lâm Quân Dật ngày càng đậm, cô vội vàng thu lại ánh nhìn. Thật là, người ta chỉ là nhìn lướt qua thôi, cái nhìn ấy cũng chỉ dừng lại trên người cô không đến vài giây nữa, còn cô lại giống như một đứa con gái háo sắc cứ chăm chăm nhìn anh ta không rời. “Tôi. . .” cô xấu hổ nhìn lên, thấy nụ cười cợt nhả trên môi anh ta, tim liền loạn nhịp. Hít sâu hai lần liền, cô run run nói: “Tôi tên là. . . Diêu Băng Vũ” Anh ta nhếch khóe miệng một cách lạnh lùng, rồi ánh mắt khinh thường khỏi người cô, dường như chỉ liếc nhìn cô một cái cũng không muốn. Nhất thiết phải biểu hiện rõ ràng như vậy không! Băng Vũ tuy có chút thất thố nhưng anh ta cũng không cần mang hết thái độ phản cảm cùng khinh miệt trưng bày rõ ràng trên mặt như vậy chứ. Không ai nói cho anh ta biết về mặt như thế nào mới được gọi là phong độ hay sao? Tuy nhiên, sự cao ngạo của anh ta làm cho cô phát run, tâm tình bị kích động mới dần bình tĩnh hơn, và tin chắc rằng người đàn ông trước mặt không phải là Trần Lăng, và rất nhanh cô cũng đem những hoài niệm trong đầu cuốn trôi sạch sẽ. Trần Lăng, cô đã không còn muốn nhớ tới người đó, cô và anh đã chấm dứt hoàn toàn, không bao giờ có thể gặp lại! Đối mặt với một cuộc phỏng vấn thất thố như thế này, lời tự giới thiệu cô vốn đã chuẩn bị rất tốt lúc này lại có chút không thể mở lời: “Tổng giám đốc Lâm. . . tôi đến theo lời mời. . .” Anh ta không kiên nhẫn ngắt lời cô: “Vì sao bỏ công việc trước kia?” Đây là câu hỏi quá quen thuộc trong các buổi phỏng vấn nhưng là câu mà cô khó trả lời nhất. Cô cười miễn cưỡng: “Vì vấn đề cá nhân”. “Tôi không muốn cô rời khỏi công ty của tôi cũng là vì vấn đề cá nhân.” Lời nói của anh ta càng sắc bén, lại vô cùng rõ ràng càng làm cho cô khó trả lời hơn. Cô suy nghĩ mớ hồ rồi giải thích thêm: “Tình hình chung thường là do tôi bị từ chối. . .” Anh ta dường như hiểu ra ý của Băng Vũ, nở một nụ cười ý vị sâu xa, gõ gõ mấy ngón tay lên hồ sơ của cô, tầm mắt cũng dừng lại thật lâu trên gương mặt. . . Cô nhìn vào vị trí ngón tay anh ta đang gõ, đó là dòng ‘tình trạng hôn nhân’. Cô nhớ cô điền là: ‘Đã kết hôn’. Băng Vũ hay dùng cái cách này với mấy ông chủ trước đây nhưng dường như không có tác dụng nhiều lắm, căn bản là không thể ngăn được những suy nghĩ xấu xa đang này sinh trong đầu của họ. Cô có thói quen viết như vậy, hy vọng các ông chủ đối với phụ nữ có gia đình sẽ dập tắt đi dục niệm, nhưng thực tế chứng minh, cô đã sai. Băng Vũ còn đang đoán xem chút mẹo vặt lần này có phải hay không đã có chút phát huy tác dụng, thì chợt nghe anh ta nói: “Cô là người phụ nữ đầy quyến rũ và hấp dẫn, nên để đàn ông cất giấu trong nhà, ra đời làm một thư ký, muốn không phát sinh những chuyện riêng tư cũng khó.” Lời nói của anh ta thật là chói tai, nếu không phải tại thời điểm này tìm kiếm công việc rất khó khăn, nếu không phải cô đã sớm bị cuộc sống rên rỉ giữa đi những nét góc cạnh trong tính cách, Băng Vũ hẳn sẽ lập tức xoay người bỏ đi. “Tôi nghĩ. . .” Cô kìm nén cảm giác nhục nhã lại trong lòng, cố tìm lời khen anh ta: “Không phải người đàn ông nào cũng may mắn như tổng giám đốc Lâm đây có sự nghiệp thành công như vậy.” “Câu nói này tôi có thể hiểu là: chồng cô so với tôi kém rất xa không?” Ngay khi nói ra những lời này, ánh mắt anh ta dao động từ trên khuôn mặt lướt xuống cơ thể cô mang theo ý niệm chiếm hữu. Băng Vũ cố gắng đè nén phần nộ bởi nhục nhã trong lòng lại, cười nói: “Thật xin lỗi, tôi đã lỡ lời, tôi không có ý này.” “Phải không?” Anh ta tỏ vẻ nghiền ngẫm, vuốt vuốt cảm lộ ra điệu bộ của một kẻ đào hoa, tươi cười nói: “Tôi xác thực so với chồng cô biết thương hoa tiếc ngọc hơn nhiều.” Đây là người đàn ông được Uyên Uyên chỉ dùng một lời khen đã đưa anh ta đến tận mây xanh sao? Kinh nghiệm câu dẫn phụ nữ của anh ta tuyệt đối không hề thua kém với lão sếp cũ của cô mà. Cô đứng phắt lên, để nén cảm xúc muốn cho anh ta một bạt tai, cô gắng duy trì vẻ lịch sự nói: “Tôi nghĩ tôi không phù hợp làm trợ lý thư ký của ngài, so với tiêu chuẩn ngài đang lựa chọn tôi nhất định có khoảng cách rất lớn.” Lâm Quân Dật ngả lưng vào ghế một cách tao nhã. “Tôi luôn không thích có quan hệ không rõ ràng với nữ nhân viên của mình, không lẽ cô cho rằng ngay cả điều này cô cũng không làm được?” “...” Cô không nói nên lời. Tính cách của người đàn ông này thực là quái lạ, là cái kiểu người Băng Vũ ghét nhất, rõ ràng là vô sỉ mà còn tỏ ra là một chính nhân quân tử, vì sao vừa rồi cô còn nghĩ anh ta là Trần Lăng kia chứ? Nhất định là Băng Vũ quá nhớ Trần Lăng và rất muốn gặp lại người đàn ông từng bị cô ruồng bỏ. Không. Cô không muốn gặp lại anh, lại càng không muốn nhìn thấy người đàn ông ngay trước mặt này! Cô điều chỉnh lại hơi thở: “Tổng giám đốc Lâm, tôi xin lỗi vì làm phiền ngài lâu như vậy, tôi nghĩ tôi khó có thể làm việc cùng ngài.” Vừa đi đến cửa, cô nghe thấy giọng Lâm Quân Dật vang lên một cách nghiêm túc: “Phản ứng của cô khiến tôi rất hài lòng. . . Tôi hy vọng cô có thể đảm nhiệm công việc trợ lý thư ký này thật tốt, và loại bỏ những ảo tưởng không thực tế đi. Nhớ kỹ, tôi luôn không thích tình công sở, nhất là những giao dịch mờ ám. . . Tiền lương bốn ngàn rưỡi, cô có hài lòng không?” Cô rất muốn thần nhiên bước đến trước mặt anh ta nói: “Tôi đối với thái độ của ngài quả thật không hài lòng một chút nào.” Nhưng Băng Vũ đã không nói, bởi vì cô rất vừa lòng với mức lương anh ta đưa ra. Làm người có thể có khí chất riêng của mình, nhưng làm một thư ký thì cần phải biết bỏ qua một chút tôn nghiêm! Vì vậy Băng Vũ hít một hơi thật sâu, nén chặt bất mãn trong lòng, bỏ đi chút tôn nghiêm, quay đầu lại, nở một nụ cười vô cùng khiêm tốn, diễn ra một bộ dạng hết mực động lòng người trong mắt anh ta, nhẹ nhàng nói: “Tôi rất hài lòng, cảm ơn ngài”

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Sương khói mệnh mệnh

Về tới nhà, tôi kiệt sức ngã phịch lên giường, mắt trừng nhìn trần nhà màu trắng, buồn rơi những giọt nước mắt bị giam cầm trong hốc mắt. . .

Tôi cũng muốn có được một người đàn ông có thể yêu thương quý trọng tôi, người đó sẽ bảo vệ tôi, cho tôi một bến đỗ an toàn và có thời gian chuyên tâm chăm sóc con gái của tôi.

Tôi cũng không muốn sống dưới những ánh mắt nhòm ngó, mỗi khi bị người ta nhìn tới đều cảm giác xấu hổ. .

Tôi cực ghét những lời khiêu khích hôm nay, chúng ghê tởm tới mức buồn nôn.

Chỉ là tôi... Tôi không có quyền lựa chọn...

Đi vào phòng để đồ, tôi lục tìm một chiếc hộp đầy bụi bặm, khẽ mở nắp hộp ra, tro bụi bay tán loạn, ký ức trong tôi cũng được khuấy lên..

Bức ảnh chụp khi tốt nghiệp trung học bị bụi bám đầy, mấy đầu ngón tay tái nhợt của tôi run run khe khẽ chạm khuôn mặt của Trần Lăng. Mặc dù ảnh chụp đã muốn phai màu nhưng hình ảnh của anh vẫn còn rõ ràng.

Anh thật sự rất nổi bật, mỗi khi có trận bóng đá nào đó, dù trời có nắng chói gay gắt, nhiều nữ sinh bên cạnh tôi vẫn vì anh mà điên cuồng kêu gào ủng hộ.

Kỷ thực, lúc đó, tôi cũng rất muốn kêu lên rằng: Em yêu anh!... Nhưng tôi không có cái dũng cảm đó.

Cảm xúc của các cô gái bình thường rất là thơ mộng lãng mạn, trong nhật ký của tôi đầy đầy những chữ “kiếp này...”. Tôi kiên quyết: Cả đời này chỉ yêu thương mình anh mà thôi.

Cảm xúc của con gái chính là thứ không thực tế nhất, luôn cho rằng tình yêu là vĩnh cửu, nhưng vẫn không chịu được sóng gió khó khăn..

“Chia tay”, khi hai từ này từ miệng tôi nói ra thì hình ảnh anh trong tâm trí tôi cùng lời thề ước... đã phai mờ dần...

Tôi nhất quyết gạt anh ra khỏi cuộc sống của mình nhưng không phải vì tôi không còn yêu anh...

Aizzz! Trần Lăng, em yêu anh...

Nhưng anh không nên cùng em thề non hẹn biển, lúc anh nói yêu em đòi đòi kiếp kiếp... sao lại vụng trộm với người phụ nữ khác.

Nhìn xem đồng hồ đã là 5:30, đã tới giờ đón Tư Tư, tôi không còn thời gian để suy nghĩ nữa. Tôi bỏ bức ảnh vào trong hộp rồi lại thả nó vào vị trí cũ, một góc nhỏ bình thường để tôi không thể lưu ý đến.

Thực tế không phải là một câu chuyện cổ tích, sau tất cả, đó chỉ là một phần của câu chuyện tình yêu sâu sắc, là cái “kết tinh” của cuốn tiểu thuyết lãng mạn. Một bà mẹ độc thân có kinh nghiệm trải qua những thăng trầm, một chữ “khó” đâu thể hình dung được hết.

Nhưng tôi chưa bao giờ hối hận, ít nhất tôi đã từng yêu thương thật sự, ít nhất tôi còn có Tư Tư để chống đỡ từng ngày.

Vốn tưởng rằng cuộc sống trắng màu đau khổ của tôi cứ thế tiếp tục kéo dài, không nghĩ là công việc mới này đã làm thay đổi nó hoàn toàn...

* * *

Ngày đi làm đầu tiên, tranh thủ lúc nghỉ trưa, tôi tới phòng tài chính để cảm ơn Uyển Uyển.

Uyển Uyển đang nói chuyện phiếm với cộng sự, cô ấy là một cô gái có đôi mắt tròn to hồn nhiên trên khuôn mặt cũng tròn đầy, tóc nhuộm vàng, cùng một chiếc váy hoa viền, nhìn đáng yêu như búp bê vậy.

– Uyển Uyển... – tôi gõ cửa văn phòng để gây sự chú ý của họ.

Uyển Uyển quay đầu lại phía cửa, vừa nhìn thấy liền kéo tôi lại, thân thiết nói:

– Băng Vũ, lại đây ngồi đi.

Tôi bị cô nắm tay kéo đi vào trong phòng, một bên đối với mọi người gật đầu mỉm cười, một bên lịch sự nói:

– Xin chào tất cả mọi người!

– Tôi nói là cô ấy rất xinh đẹp mà, bây giờ các cô đã tin chưa? – cô chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô tội khiến cho tôi như rơi vào vực sâu vậy. Lúc này tôi cũng hiểu được một chuyện rằng, mọi nhân viên trong công ty này đều rất tò mò về cô trợ lý thư ký mới của ông chủ này. Về sau tôi phải cẩn thận hơn mới được, tuyệt đối không thể có những hành động đi quá xa hoặc bất cần, dù là rất nhỏ, tránh để các cô đoán mò bàn tán.

Âm thầm kéo kéo áo Uyển Uyển, qua ánh mắt như quan tòa của mấy cô gái, tôi cảm nhận được rõ ràng tốc độ lan truyền của tin đồn thật kinh khủng.

Uyển Uyển giới thiệu với tôi từng người một, nào là chị Trần, chị Vương...

Tôi rất cố gắng để ghi nhớ những gương mặt xa lạ này, nhất định phải lấy được danh sách nhân viên công ty mới có hy vọng viết cho đúng tên họ..

Giới thiệu xong, Uyển Uyển quay sang tôi hỏi:

– Băng Vũ, tìm mình có chuyện gì vậy?

– Minh tới là muốn cảm ơn bạn đã giới thiệu cho mình một công việc rất tốt. Buổi tối có rảnh thì tới nhà mình dùng cơm đi.

– Được! Đã lâu chưa được thưởng thức món ngon bạn làm. – Uyên Uyên vui vẻ ôm lấy tôi, sau đó làm một bộ khẩu khí chị cả hỏi. – Thế nào, công việc dễ ứng phó chứ?

– Cũng được... – sáng nay tôi đã đọc hết toàn bộ tư liệu một lần và đã hiểu được dụng ý Lâm Quân Dật khi vội vã tuyển trợ lý thư ký như vậy.

Hắn về từ Mỹ, có xu hướng quản lý theo phong cách Mỹ, hắn chuyên tâm tập trung vào công việc của mình, hợp đồng hậu cần trong công ty đều giao cho thư ký chính trở xuống, còn mấy công việc xã giao thì chỉ để cho Triệu Thi Ngừ chịu trách nhiệm.

Các thư ký chỉ biết làm tốt công việc được phân công của mình, không có cái gọi là “hình thức xã giao” và các cuộc thảo luận làm hải lòng ông chủ... Những chuyện này hắn không làm.

– Ông Lâm đối với chuyện gì cũng yêu cầu rất cao, cô phải cẩn thận. – chị Trần, hơn tuổi tôi một chút lên tiếng nhắc nhở. – Mấy ngày trước, Lâm tiên sinh yêu cầu Triệu Thi Ngừ cung cấp thông tin về phòng nhân sự, sau khi xem xong lại không hài lòng nên kêu trưởng phòng Lý đi. Ngài ấy nói ngài phải biết được tất cả trình độ của nhân viên trong công ty là như thế nào, kinh nghiệm quản lý, dữ liệu về hiệu suất và rất nhiều các thông tin khác... nhưng chỉ trên các thông tin cơ bản không có giá trị. Ngài yêu cầu Lý trưởng phòng mau chóng thu thập thông tin càng sớm càng tốt, và ngay lập tức tìm một trợ lý cho thư lý của ngài ấy.

– A! Lợi hại như vậy sao? – tự đáy lòng mình tôi cảm thán mà nói. – Khó trách công ty vừa mới thành lập ba năm mà hết thấy mọi thứ đều sắp xếp thứ tự hoàn hảo.

Chị Vương nhiệt tình trả lời:

– Ngài ấy không chỉ được học kinh tế ở Mỹ mười năm mà mấy năm này còn phụ giúp ông nội quản lý doanh nghiệp..

Ồ! Thì ra là biết cách áp dụng kiến thức lý thuyết với thực tế, khó trách khí độ của hắn hoàn toàn bất đồng với ông chủ cũ của tôi.

– Vậy tại sao ngài ấy lại về nước để mở công ty riêng của mình?

– Đầu năm nay, con đường bất động sản lên ngôi, kiếm tiền rất nhanh. – Uyên Uyên nói. – Không chỉ như vậy, một người có năng lực lại thêm vẻ ngoài đẹp trai thu hút, ít dính dáng tới tin đồn như ngài ấy thật sự là không nhiều lắm.

Đề cập tới tin đồn, không một nữ nhân nào có thể cự tuyệt được, các cô không thể dừng lại, càng nói càng thái quá.

Không biết là cố ý hay vô ý, một cô gái quét mắt về phía tôi, hỏi nhóm đồng nghiệp:

– Các cô nói xem có phải ngài ấy thật sự yêu thương vị hôn thê của mình không? Đến Triệu Thi Vũ là một phụ nữ hấp dẫn như vậy nhưng cũng không thể làm cho ngài đi vào khuôn khổ.(khuôn khổ: giám đốc + thư kí a, chắc nó trở thành khuôn khổ từ bao giờ thế nhỉ?)

– Khó mà nói. – một vị lác đầu nói.

– Nghe nói có một lần, Triệu Thi Vũ bị say rồi đối với ngài nói những lời yêu đương nhưng nhớ, cuối cùng vẫn bị ngài bỏ lại trên đường lớn... – Uyên Uyên làm bộ thần bí hạ giọng nói.

– Không thể nào. Có phải là một người đàn ông không vậy?

Tốc độ truyền bá thông tin của một người phụ nữ luôn luôn có hiệu suất tốt hơn so với tin tức của một vị Thủ tướng nào đó ban ra, còn về phần chính xác thì còn phải nghiên cứu thêm.

Nhưng tôi thực sự tin rằng, Lâm Quân Dật có khả năng thân với một người đàn ông chứ tuyệt đối sẽ không cưới một người phụ nữ chỉ có cái vẻ đẹp bên ngoài.

Một người thành công từng cho biết: Theo góc độ của một doanh nhân, anh có được tiền tức là tăng thêm giá trị tài sản, còn vẻ đẹp của người phụ nữ là khấu hao; đối với những gì dễ bị giảm giá trị, thuê đương nhiên so với mua có lời hơn nhiều.

Bất cứ một người kinh doanh khôn ngoan nào thì đều chỉ biết kết giao với người đẹp chứ không bao giờ kết hôn với họ. Có nghĩa là những người phụ nữ mưu toan dựa vào tư sắc của mình để gả vào nhà giàu sang, cuối cùng lại rơi vào cảnh hồng nhan bạc mệnh, kết cục nhất định rất thê lương.

Chúng tôi bắt đầu làm bạn, người này một câu, người kia một lời, đem chuyện xưa của Lâm Quân Dật ra mà nói, ngay cả vị hôn thê của hắn cũng được lôi vào miêu tả thực ấn tượng, sinh động cực kì. Mọi người nói chuyện liên miên, nói nào là từng thấy hai người từng đau khổ triền miên như nhau...

Tôi lắng lắng nghe, kỳ thực, tôi rất muốn nghe về gia đình của Lâm Quân Dật...

Lâm Quân Dật và Trần Lăng trông rất giống nhau, thật sự là không có một chút quan hệ nào sao? Liệu có thể giống tình tiết trong tiểu thuyết, viết về anh em sinh đôi hoặc là con cái bất hợp pháp bên ngoài, phải che dấu bí mật?

Loại tình huống này, đối với một gia đình giàu có, không phải là chuyện hiếm thấy...

* * *

Sau hai tuần làm việc, tôi chắc chắn một điều rằng, tôi chưa gặp qua một người nào nghiện làm việc như Lâm Quân Dật.

Mỗi ngày, khi tôi đi làm thì thấy hắn đã ngồi trong văn phòng làm việc; đến giờ nghỉ, hắn vẫn còn ngồi lại làm việc.

Có một ông chủ như vậy cũng làm cho nhân viên như chúng tôi không có cách nào nhàn rỗi được, ngoại trừ hoàn thiện những việc phải làm mà hắn giao phó mà còn phải cố gắng thấu hiểu tính cách của hắn, lĩnh hội được từng từ từng câu từng ý định của hắn như thế nào để đáp ứng.

Áp lực rất lớn nhưng tôi thích công việc này, bởi vì tôi chỉ cần làm tốt những nhiệm vụ của một trợ lý thư ký, không cần tham gia vào những buổi giải trí xã giao vật chất.

Hơn nữa, Lâm Quân Dật quả thực là một ông chủ có phong cách châu Âu, biết tôn trọng, trừ bỏ những lời nói mạo phạm khi lần đầu gặp tôi thì sau đó rất tôn trọng tôi, không có bất kỳ một lời lẽ thất lễ thô tục nào. Xem ra, ngày hôm đó hắn là muốn thử tôi.

Hôm nay là cuộc họp thường kỳ nửa tháng một lần của công ty. Tôi sửa chữa lại cho tốt bản đề cương hội nghị rồi bỏ vào ngăn kéo nhưng lại quên không giao cho Lâm Quân Dật.

Thời gian làm việc là rất sớm, trên đường lớn chật như nêm cối, chiếc xe dường như không có một chút dấu hiệu di động. Để không chậm trễ thời gian, tôi bước xuống khỏi xe, chạy nhanh tới công ty.

Có thể là do vội vã, cũng có thể là đôi giày cao gót giá rẻ của tôi chất lượng quá kém, đang đi thì gót giày đột nhiên bị gãy, tôi hụt chân, ngã phịch xuống thêm đá.

Tôi ngồi đồng cứng trên đường, xoa xoa mắt cá chân đau nhức, đang muốn đứng lên cố gắng đi tới công ty cho kịp giờ thì phát hiện mới chỉ dùng một chút lực thôi, chân lại đau nhói lên giống như là bị rít vỡ vậy.

Nghỉ ngơi một lát, cơn đau dịu đi chút chút, tôi lại cố gắng muốn đứng lên một lần nữa, rồi phát hiện so với lần trước còn đau hơn... Thử thêm vài lần, tôi hoàn toàn bỏ cuộc. Tôi lấy điện thoại gọi cho Triệu Thi Vũ. Điện thoại công ty không có người tiếp, điện thoại di động của cô ta cũng không liên lạc được.

Tôi tìm được số điện thoại của Lâm Quân Dật, nhìn dãy số, do dự hồi lâu, làm thế này thì có điểm đường đột quá, nhưng nghĩ cả ngày mà một lý do hợp lý để giải thích tôi cũng không có, tính cách của Lâm Quân Dật vốn lạnh lùng nghiêm khắc tôi cũng không xa lạ gì nữa, nói không chừng ngày mai tôi sẽ bị sa thải. Cuối cùng, tôi khế cắn môi, quyết định, bấm phím gọi.

Chưa đến hai giây thì đã thông máy, tốc độ của hắn... thậm chí không cho tôi một cơ hội để rút lui.

“A lô!” – thanh âm của hắn trên điện thoại rất thông thả, nếu không phải cái ngữ khí công thức hóa thì nhất định rất êm tai.

Tôi lơ mơ nghe được một trận tiếng động, là tiếng bước chân rất nhẹ.

Hắn không phải đang trong phòng họp, theo kinh nghiệm của tôi thì chưa bao giờ hắn nhận bất kỳ một cuộc điện thoại nào khi họp. Nhìn đồng hồ, hơn 9 rưỡi rồi, không có khả năng bắt đầu hội nghị.

– Lâm tiên sinh, tôi là Diêu Băng Vũ.

– Tôi biết.

Tôi từng người, hắn thế mà biết số điện thoại của tôi, tôi chưa bao giờ nói cho hắn biết... hình như nó chỉ được ghi qua trong hồ sơ lý lịch mà thôi.

– Bản đề cương hội nghị mà ngài cần được để trong ngăn kéo bàn của tôi. Làm chậm trễ cuộc họp là sai lầm của tôi.

– Triệu Thi Vũ đã tìm thấy cho tôi rồi. – giọng hắn không lạnh lùng như bình thường, dường như hơi lạnh truyền qua đường điện thoại bao trùm không khí quanh tôi.

Không hiểu vì sao mỗi lần nói chuyện với hắn, trong lòng tôi đều run sợ. Tôi không phải là một người nhát gan nhưng luôn luôn cảm thấy trên người hắn có một hơi thở khủng khiếp khiến người ta sợ hãi, thậm chí thanh âm nhiều khi như muốn giết người vậy.

Tôi sợ hãi giải thích:

– Thực xin lỗi, trên đường đi thì chân tôi bị bong gân. Tôi sẽ đến càng sớm càng tốt...

– Cô không cần đến nữa! – sự thờ ơ lạnh lùng đúng như tôi dự đoán.

Đương nhiên tôi không kỳ vọng rằng hắn quan tâm đến chấn thương chân của tôi, nhưng tôi nghĩ, hắn ít nhất sẽ hỏi han một chút lấy làm tượng trưng... Có lẽ là tôi nghĩ quá nhiều rồi.

– Cảm ơn!

Tôi vừa định tắt máy thì hắn đột nhiên hỏi:

– Bây giờ cô đang ngồi trên đường sao?

– Ah.. Vâng! – một trận lại một trận âm thanh kèn xe chói tai vang lên, đoán chừng hắn có ngốc mấy cũng phải nghe được.

Điện thoại bên kia đã im bật.

Tôi “A lô?” một tiếng, hắn không có trả lời, không giống như là bị ngắt máy nhưng cũng không giống như có người đang nghe.

Người đàn ông này... nhất định là đã đạt tới cảnh giới của cao ngạo nhất rồi.

Tôi bất đắc dĩ tắt máy, một mình ngồi trên thảm đá lạnh như băng, lặng nhìn cảnh liễu xa xa trong gió.

Giờ phút này tôi mong có được một bờ vai để dựa vào, dù cho chỉ trong khoảnh khắc này thôi. Đáng tiếc, tôi lại giống như cảnh liễu kia, vô lực mà chống đỡ mưa gió, lại chẳng có chỗ dựa, chỉ có thể một mình đối mặt với mưa to gió lạnh, phiêu diên đơn độc trong thế giới này.

Những khi người ta yếu ớt dễ bị tổn thương thì lại nhớ tới những người không nên nhớ.

Nhìn người người đi lại trên đường, bỗng nhiên tôi nhớ tới Trần Lăng.

Không biết hiện tại anh có tốt không? Có phải anh đã cưới người con gái kia, đã có một cuộc sống bình thân ngọt ngào? Trong đêm tối tịch mịch, anh có nhớ tới tôi?

Tôi tự giễu cười cười. Đương nhiên là không!

Một người khốn cùng nói ghét bỏ anh, làm anh thất vọng, không thèm để ý tới lời khản cầu kiên quyết vứt bỏ vị trí người phụ nữ của anh... còn gì đáng giá mà lưu luyến...?

* * *

Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh tôi, tài xế hỏi tôi có muốn lên xe hay không.

Tôi vội vàng nói “Cảm ơn!” rồi anh ta mở cửa ra, giúp tôi ngồi vào xe.

Tại bệnh viện, bác sĩ xem bàn chân bị thương của tôi xong và nói rằng không có thương tổn đến xương, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi hai ngày là được.

May mắn thay, hôm đó là thứ 6, vậy là tôi được nghỉ ngơi ở nhà hai ngày. Đến thứ hai, mặc dù chân còn chút đau nhưng tôi còn có thể chịu được cố đi tới công ty. Lúc vừa đến, Lâm Quân Dật đã ở trong văn phòng, hắn nghe thấy tiếng động phía cửa thì ngẩng đầu nhìn lên một cái rồi lại cúi đầu làm việc.

Theo lệ thường, tôi pha một ly cà phê đưa vào cho hắn.

– Lâm tiên sinh, cà phê đây!

Tôi đem cà phê đặt trên bàn, thì ra hắn đang xem qua hồ sơ về tình hình bất động sản gần đây, bên cạnh còn bản đồ địa hình của thành phố.

Thấy hắn hết sức chăm chú, tôi cũng im lặng không di chuyển tầm mắt.

Hắn giống như là một kiệt tác nghệ thuật đỉnh cao, tràn đầy hương vị cương nghị nam tính nhưng không hề cứng nhắc, vô cảm. Lông mi thật dài hơi rũ xuống chặn ngang đôi mắt sắc bén, đồng thời che khuất ánh mắt khinh bỉ mà tôi ghét nhất...

Bất giác, tôi không tự chủ mà tìm kiếm hình bóng Trần Lăng trên khuôn mặt hắn...

Càng nhìn thì càng phát hiện ra bọn họ không hề giống nhau, chính xác hơn là, so với Trần Lăng thì hắn có hương vị nam tính và có lực hấp dẫn hơn!

– Còn có việc gì sao? – ánh mắt của hắn dừng lại trên mặt tôi không vượt qua hai giây, sau đó lại chuyển sang nhìn màn hình máy tính, ý tứ đuổi khách cực kỳ rõ ràng, không chút nào che giấu.

– Không có việc gì! – tôi vốn định nói một câu “Uống nhiều cà phê không có tốt cho sức khỏe của ngài!”, vừa thấy thái độ của hắn, đành nuốt những lời này vào trong.

Xoay người, nơi bàn chân nhói lên một cơn đau, tôi cắn răng đi thêm hai bước thăm dò rồi mới thích ứng được cảm giác đau đớn này.

– Ngày mai không cần đi làm nữa. – giọng hắn từ phía sau truyền đến. Tôi bị sốc, định quay lại lên tiếng thì nghe thấy hắn bổ sung thêm một câu: – Về nhà chăm sóc vết thương cho tốt rồi quay lại làm việc, tiền lương vẫn như cũ, chi phí chữa bệnh thì thuộc trách nhiệm của công ty.

Tìm tôi như đột nhiên bị vật gì đó đánh trúng, một cảm giác xúc động vắng mặt đã lâu. Đã rất lâu rồi, tôi không bị sự quan tâm của bất kỳ người đàn ông nào làm cảm động.

Tôi nhẹ nhàng xoay người, đón nhận ánh mắt tràn ngập quan tâm của hắn, xem ra người này tuy rằng lạnh lùng nhưng cũng không phải dạng vô tình tàn nhẫn.

Bởi vì bình thường hắn rất lạnh lùng, lúc này tôi lại có chút hân diện, lộ một nụ cười cảm kích, cung kính cúi người:

– Cảm ơn Lâm tiên sinh! Chân của tôi bị thương không nặng, sẽ không ảnh hưởng đến công việc..

– Uh ! – hắn lại cúi đầu xuống xem vết thương, không nói thêm gì. Tôi im lặng đi ra ngoài.

...

Tôi mới từ văn phòng tổng giám đốc đi ra đã nghe thấy thanh âm châm chọc khiêu khích của thiên kiều bá mị thư ký tiểu thư – Triệu Thi Vũ:

– Chuyện đưa cà phê có cần thiết phải nhất nhất thời gian như vậy không?

– Là Lâm tiên sinh nói tôi mỗi giờ thì mang cho ngài một ly.

Tôi biết phụ nữ là hay ghen tỵ, nhưng vì cái chuyện đưa cà phê nhỏ nhặt như vậy mà cũng tính toán chi li, thì tôi thật sự không thể hiểu nổi.

Huống chi Lâm Quân Dật cũng không phải vị hôn phu của cô ta, bận tâm làm gì chứ?

Triệu Thi Vũ bĩu môi, dùng đôi mắt mị nhân được trang điểm bằng lớp phấn nền nâu bóng, tà tà nhìn tôi:

– Vậy sao? Trước khi cô tới thì mỗi ngày anh ấy chỉ uống có một ly cà phê mà thôi.

Vì để tránh những phiền toái không cần thiết, tôi lộ ra một nụ cười đẹp nhất, rất lịch sự giải thích:

– Có lẽ là gần đây ngài ấy bị áp lực quá nhiều, phần lại nghỉ ngơi không đủ.

Phụ nữ thực đáng sợ, mà phụ nữ khi ghen tuông lại càng đáng sợ hơn, nhưng đáng sợ nhất vẫn là một phụ nữ xinh đẹp lại thích ghen tuông.

Uống cà phê của tôi có thể dẫn đến một mối quan hệ nào đó, thực sự phù hợp với tư duy logic của cô nàng.

Lẽ nào tôi hấp dẫn đến mức làm cho hắn muốn nhìn thấy tôi mỗi giờ, sau đó uống một tách cà phê?

Tôi còn không tự kỷ tới mức này nha. Vấn đề là hắn không hề liếc tôi đến quá vài lần, là tầm mắt của tôi cứ quẩn quanh trên người hắn nhìn qua nhìn lại, mà hắn không phải là của riêng ai!

Ồ! Nói lại, đối với sở thích uống cà phê mỗi giờ của hắn thì tôi cũng có chút khó hiểu, được trồng và sinh sôi trên cao nguyên ở độ cao 750-1500m so với mực nước biển, cà phê đậm đặc nguyên chất lại càng đắt tiền, thế mà mỗi ly hắn chỉ uống vài ngụm, có khi chỉ có một ngụm.

Nhìn thấy tôi chuyên tâm gõ bàn phím, hoàn thành kế hoạch công tác cho Lâm Quân Dật nên cô nàng cũng không nói thêm gì, quay sang ngắm mình trong gương. Đây là mái tóc được chăm sóc tạo kiểu rất nghệ thuật, chiếc áo cổ rộng kéo thấp xuống dưới làm lộ gần nửa bộ ngực đầy đặn.

Vẻ đẹp của cô nàng là hiển nhiên, không phải vì để cho tôi thường thức đánh giá.. Chính là không biết người mà cô ấy muốn hấp dẫn có hiểu và bị thu hút hay không?

Tôi lướt qua mấy bảng dữ liệu mà không tìm thấy bản ghi chép của cuộc hội nghị hôm đó nên lịch sự hỏi cô nàng:

– Bản ghi chép hội nghị lần trước có cần tôi sửa lại không?

– Hội nghị? Không cần. Hội nghị hôm đó bị hủy bỏ.

– Tại sao?

– Tôi không biết. Khi hội nghị vừa mới bắt đầu, Lâm tiên sinh nhận được cuộc điện thoại, sau khi ra ngoài trở về thì đã nói là hủy bỏ hội nghị.

Điện thoại? Có phải hay không là nhận điện thoại của tôi?

Tôi mơ hồ... Điện thoại ngoại tuyến của công ty vang lên, với tốc độ nhanh nhất, tôi nhấc máy:

– Xin chào! Công ty bất động sản Quân Dật xin nghe.

– Xin chào! Tôi là người bên ngân hàng phát triển. Tôi muốn gặp Tổng giám đốc của quý công ty.

- Chào ngài! Xin hỏi ngài tìm Lâm tiên sinh là có chuyện gì?
- Một số đơn xin vay của quý công ty có chút vấn đề, chúng tôi tạm thời không thể phê duyệt..
- Vâng! Ngài vui lòng đợi một chút, tôi sẽ chuyển cuộc gọi này tới Lâm tiên sinh.

Tôi rất nhanh kết nối sang điện thoại nội tuyến với Lâm Quân Dật:

- Lâm tiên sinh, ngân hàng phát triển có gọi tới, họ muốn nói chuyện với ngài về chuyện cho vay.
- Chuyển máy đi!

Tôi đi vào, kết nối hai bên đầu điện thoại. Đèn flash của cuộc nói chuyện gần 30 phút mới tắt.

Khi tôi lần nữa đưa café vào thì thấy Lâm Quân Dật đang đứng ngẩn người đối diện với cửa sổ, ánh mắt u u, khuôn mặt trầm lại.

Cũng khó trách, công trình đã gần khởi công, các khoản tiền đã được tập trung hết vào đó; bây giờ phía ngân hàng lại từ chối cho vay, không thể nghĩ ngờ là đã ép chúng tôi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Tôi không muốn quấy rầy hần, lặng lẽ đặt ly café xuống rồi đi ra ngoài.

Đột nhiên hần lên tiếng hỏi:

- Triệu Thi Ngữ đâu?
- Cô ấy và bên phòng kỹ thuật đã tới khu xây dựng văn phòng đô thị rồi.
- Cô giúp tôi liên lạc với ông Trương. Có một số chuyện tôi muốn bàn với ông ấy.
- Dạ!

* * *

Dàn xếp cuộc gặp với Trương Hành Trường thông qua thư ký chính của ông ta tốn khá nhiều thời gian, cuối cùng tôi cũng hẹn được.

Buổi chiều hôm đó, đúng hẹn, tôi cùng Lâm Quân Dật tới ngân hàng phát triển để gặp ông Trương nhưng lúc chúng tôi vừa đến thì ông Trương lại nói có việc, mời chúng tôi về.

Là thư ký mà nói, đây là sự thất trách của tôi, không thể lường trước được biến cố của mọi chuyện; đáng lẽ trước khi đi phải gọi điện cho thư ký của ông Trương xác nhận một chút.

Cứ nghĩ Lâm Quân Dật sẽ mắng tôi một trận rồi giận dữ rời đi, nhưng... hần không có làm như vậy.

Hần ngồi trên ghế sofa ở phòng khách, châm một điếu thuốc.

Tư thế của hần thực tao nhã, thân thể hơi hơi gầy, một cánh tay nhẹ khoát lên tay vịn ghế sofa, tay kia thì lượn lờ bên trong khói thuốc lá, mười ngón tay thon dài trắng nõn mờ ảo trông không giống bàn tay của một người đàn ông.

- Lâm tiên sinh, thực xin lỗi. Là tôi làm việc không chu toàn.
- Chuyện này không phải lỗi của mình cô. Có một số người thích đặt mình ngồi trên một cái giá đỡ cao, bằng không không thể hiện được sự tôn quý của họ... – thanh âm của hần không giống cảm xúc cũng không giống trách cứ, rất thấp trầm và rất... lạnh!

Bình thường, hần là hần ta sẽ thể hiện cảm giác bị xúc phạm trên mặt; nhưng lúc này, tôi không thấy bất cứ một cảm xúc nào. Không thể tưởng tượng được hần tuổi còn rất trẻ lại dày dặn kinh nghiệm, hiểu được lòng người; đoán chừng chỉ trong một thời gian ngắn, nhất định sẽ làm nên chuyện lớn.

Làm việc bên cạnh hần gần một tháng, công việc bên ngoài của chúng tôi rất ít, có nói chuyện thì cũng rất kiệm lời, cho nên tôi không biết hần thích nói về vấn đề gì, mà chỉ biết im lặng chờ đợi cùng hần.

Nhìn khuôn mặt hần trong khói thuốc lượn lờ lại làm tôi nghĩ tới Trần Lăng.

Tôi chỉ thấy Trần Lăng hút thuốc có một lần, khi đó chúng tôi còn học trung học. Lúc nhìn thấy anh để mình ngập trong làn khói thuốc, không hiểu sao tôi đau lòng nên bảo anh: “Hút thuốc có hại cho cơ thể. Không tốt!”

Kể từ đó, tôi chưa bao giờ thấy anh hút thuốc nữa.

Chiếc gạt tàn trước mặt Lâm Quân Dật dường như đã bỏ đầy tàn thuốc, hần vẫn không có vẻ muốn dừng lại.

Thông thường, nếu đàn ông có trầm mê nữ sắc tôi còn có thể hiểu; nếu là trầm mê rượu và thuốc là thì tôi không thể nào lý giải được. Tôi nghĩ rằng, chỉ khi nào buồn bực thất bại thì đàn ông mới dùng rượu tiêu sầu, trốn tránh sự thật. Lâm Quân Dật lại không phải là kiểu người phiền phức nhu nhược...

Tôi thật sự nhìn không được nữa, bèn lên tiếng khuyên:

– Lâm tiên sinh, hút thuốc lá nhiều vậy không tốt cho sức khỏe đâu.

Đầu ngón tay hần kẹp giữ điếu thuốc run nhẹ, một ít tàn thuốc rơi xuống đất.

Hần thoáng chần chờ một lát rồi dụi tắt nửa điếu thuốc còn lại, nhìn tôi nói:

– Cảm ơn!

Đó là một đôi mắt dị thường sáng ngời lóe lên, một sự hiếm thấy.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 3: Hỉ nộ vô thường

Ánh mắt hần như có một lực mê hoặc làm cho tim ta hơi nhảy lên.

Không biết lấy dũng khí từ đâu, ta cứ nhiên hỏi ra một câu mà ta không dám hỏi:

– Lâm tiên sinh là con trai độc nhất sao?

– Đúng vậy! – thân mình hần chậm chạp ngã tựa vào ghế sofa, tựa tiểu phi tiểu nhìn ta.

Hần không có anh em. Chuyện này thật làm cho ta thăm thờ phào nhẹ nhõm một hơi, may mắn là không có, nếu không thì ta không biết có nên từ bỏ công việc này.

Tuy nhiên, có thể hay không có cái tình huống con ngoài giá thú giống trong mấy bộ phim truyền hình? Giả như Trần Lăng là con ngoài giá thú của cha hần, từ nhỏ đã bị bỏ trong cô nhi viện. Một cặp anh em trông rất giống nhau, bởi vì cảnh ngộ bất đồng cho nên có hai cuộc sống hoàn toàn khác nhau...

Vâng! Đúng là đề tài muôn thuở của tiểu thuyết!

Ta đang còn trầm ngâm câu tứ câu chuyện tương lai sẽ phát triển thành thế nào thì không biết từ lúc nào, Lâm Quân Dật nghiêng người sát gần ta, trên mặt lộ ra một tia hưng trí đặc biệt:

– Tại sao lại hỏi như vậy?

Ta nhất thời thất thần, trong đầu lóe lên một suy nghĩ và miệng cũng buột nói ra:

– Tôi sợ gặp phải người không muốn gặp!

Về tươi cười của hần khựng lại, neho mắt nhìn ta, ánh mắt như một thanh kiếm sắc nhọn đâm xuyên qua ngực ta.

Ta sợ tới mức không dám mở miệng nói thêm một chữ nào, cúi đầu nhìn xuống mũi chân chính mình.

.....

Ba giờ đồng hồ trong im lặng của chúng ta kéo dài tưởng như không dứt nhưng cuối cùng ta vẫn sống sót qua.

Cửa mở, vẻ mặt tươi cười thực khách khí của ông Trương xuất hiện, ông còn đem theo một vị khách.

Vị khách này trông còn rất trẻ, có lẽ chỉ mới hơn hai mươi, một thân quần áo màu vàng nhạt giản dị thanh lịch càng làm cho hần ung dung quý phái hơn. Trên mặt hần mang một nụ cười tươi thân thiết, thời điểm cười lộ lên làm cho đôi mắt hẹp dài khiến người đối diện hồn xiêu phách tán.

Lâm Quân Dật vừa định đứng lên nói chuyện thì nhìn sang người thanh niên, hơi hơi ngạc nhiên:

– Y Phàm? Cậu về nước khi nào?

– Quân Dật! Ta vừa mới về, đang muốn gây cho người một sự bất ngờ đây. – người được gọi là Y Phàm vừa thấy Lâm Quân Dật liền tiến tới nắm một quyền vào vai hắn rồi nghi hoặc hỏi: – Sao anh lại ở đây?

– Tôi có chuyện cần nói với ông Trương về việc vay vốn. . . – Lâm Quân Dật dừng lại một chút, nhìn về phía Trương Hành Trường, làm mặt cười nói. – Ông Trương không biết khi nào thì rảnh, chúng ta có thể có một bữa ăn thân mật chứ?

Trương Hành Trường còn chưa có đáp lời thì thanh niên gọi Y Phàm liền cướp lời:

– Không thành vấn đề, bất quá hai người hẹn nhau ăn cơm vào dịp khác đi. . . Hôm nay chúng ta họp mặt đi.

– Hào! Hào! Một cuộc hẹn tốt lắm! – ông Trương liên tục gật đầu nói.

Lâm Quân Dật hướng đến ta giới thiệu:

– Đây là thư ký của tôi, Diêu Băng Vũ. Còn đây là một người bạn bên Mỹ của tôi, Âu Dương Y Phàm.

Ta lập tức bắt tay hắn, nói:

– Âu Dương tiên sinh, nhĩ hảo!

– Xin chào! – ánh mắt của người thanh niên kia dừng lại trên người ta đáng giá thật lâu, cuối cùng vẫn là lời nói châm chọc của Lâm Quân Dật phá vỡ

– Đừng có ý đồ với nữ thư ký của tôi chứ. Người ta là phụ nữ có chồng rồi. . .

* * *

Lúc sau, Âu Dương Y Phàm đem xe của mình để trong sân đỗ của ngân hàng rồi ngồi lên xe của Lâm Quân Dật. Vừa mới lên xe, hai người bọn họ bắt đầu tán gẫu vui vẻ.

– Quân Dật, anh muốn vay ngân hàng để làm gì? – ngữ khí Âu Dương Y Phàm nghe tới cực độ khó hiểu, như là đang hỏi: “Sao mùa hè lại có tuyết rơi?”

– Tôi vừa mở một công ty trong nước, cần 500.000 vốn quay vòng.

– 500.000? Anh nói đùa sao? – Âu Dương Y Phàm ngó ra cả nửa ngày mới lên tiếng.

– Tôi nói thật!

– Vì số tiền này mà anh mời cơm lão già kia? – đột nhiên nhớ tới gì đó, Âu Dương Y Phàm lại hỏi. – Chẳng phải anh còn hắc kim tap trong ngân hàng Thụy Sĩ sao? (hắc kim tap=thẻ vàng đen)

Nhắc tới hắc kim tap, ta khiếp sợ chuyển ánh mắt ra phía ngoài xe, xuyên thấu qua gương đối diện với ánh mắt khinh miệt của Lâm Quân Dật.

Hắn nhất định nghĩ rằng ta là hám làm giàu, là tôn thờ đồng tiền?

Ta không phải hám làm giàu mà là ta chưa bao giờ gặp qua người nào có hắc kim tap, cho nên rất tò mò.

Đó là một dạng thẻ tín dụng vô hạn ngạch, không có hạn mức thấu chi và có thể tùy tiện mà tiêu tiền.

Bởi vì các ngân hàng tổ chức phát hành thẻ vô hạn này thường là thuần màu đen nên người ta gọi nó là “Hắc kim tap”. Sơ dĩ gọi là “Hắc kim tap” vì từ xưa tới nay màu đen là đại diện cho bóng đen thần bí, mà thứ kim loại vàng màu đen sáng bóng lại được coi trọng hơn một bậc, nó thể hiện sự sang trọng quý giá; đồng thời nó cũng phù hợp với đặc tính cao quý mà thần bí của các chủ thẻ vô hạn này.

Trong cả nước thì người có được loại thẻ này không có bao nhiêu, căn bản là không cần vay vốn làm gì.

– Đó là của ông nội tôi, không phải của tôi. – Lâm Quân Dật cười băng quơ, tầm mắt chuyển sang kính chiếu hậu, nhìn chăm chú đường phố đông đúc.

– Chẳng phải giống nhau sao?

– Của ông ấy là của ông ấy, của tôi là của tôi.

– Thôi nào, sao năm đó anh lại không nói như vậy? – Âu Dương Y Phàm không đồng ý liền phản bác hắn.

Ta lại tò mò nhìn Lâm Quân Dật đang chuyên tâm vào lái xe, không ngờ lần này trông qua kính chiếu hậu lại lọt vào tầm mắt của Âu Dương Y Phàm.

Cái loại ánh mắt nóng rực này làm cho ta cả kinh, vội tránh đi tầm mắt. Ánh mắt của hắn không phải là chán ghét, không phải là loại che dấu mà là hứng thú thăm dò và đánh giá. Loại ánh mắt này thật sự là ta rất ít nhìn thấy.

Lâm Quân Dật dừng xe lại, nghiêm túc nói:

– Lấy tiền của ông ấy và dựa vào ông ấy để kiếm tiền không hề giống nhau. Tôi muốn dựa vào chính khả năng của mình để làm cho công ty phát triển thuận lợi.

Nhìn qua cửa sổ xe ta thấy đã tới văn phòng công ty nên mở cửa xuống xe, mỉm cười lịch sự nói:

– Âu Dương tiên sinh, Lâm tiên sinh. Tạm biệt!

Âu Dương Y Phàm nhiệt tình vẫy tay với ta, còn mặt Lâm Quân Dật thì không chút thay đổi, khởi động xe, lao thẳng đi.

Ta ngây người đứng trước cửa công ty, dù thế nào cũng vô pháp lý giải quan niệm của Lâm Quân Dật. Rõ ràng có thể dễ dàng giải quyết được vấn đề, tại sao hắn cứ thích đi vòng vòng, vất óc ra mà tính toán chứ?

Hơn nữa, nghe ngữ khí là lạ của hắn khi nãy, hình như quan hệ giữa hắn và ông nội hắn không tốt đẹp cho lắm.

Mà... chuyện riêng của người ta với mình không quan hệ, ta chỉ cần làm tốt công việc của mình là được rồi.

* * *

Thời gian bận rộn thật sự trôi qua rất nhanh, chớp mắt, ta đã làm công việc này được một tháng. Càng ngày ta càng thích công việc này hơn, bởi vì, cuộc sống của ta cứ thế bình yên mà diễn ra, ngoài công việc thì không có chuyện gì làm phiền và khiến ta hao tâm tổn sức.

Lâm Quân Dật này cũng là người thấu tình đạt lý, không hề không phân tốt xấu mà tùy tiện mắng mỏ người, lại càng không vì một người mà nổi giận vô cớ.

Cuộc sống yên bình thoải mái này làm cho ta bắt đầu có chút khát khao về tương lai. Tuy ta không thể theo học được một lớp học ban đêm để bổ sung thêm kiến thức phong phú cho mình nhưng mỗi đêm ta đều kiên trì xem rất nhiều tài liệu sách báo về quản lý, tiếp thị, hy vọng có thể làm một thư ký hoàn thiện hơn. Nói không chừng, Lâm Quân Dật giống như các ông chủ ở châu Âu, đồng ý thuê ta làm việc cả đời.

Dù thế nào thì ta cũng không thể nghĩ tới, tất cả mọi thứ chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão...

Hôm đó, Triệu Thi Vũ từ giữa trưa bắt đầu không ngừng hắt xì hơi, mắt lại hơi sưng và đỏ lên, xem ra không phải là cảm mạo thì cũng là bị dị ứng mỹ phẩm gì đó. Ta cho rằng cái thứ hai là có khả năng hơn.

Ta đang tìm kiếm thông tin cho lịch trình hàng ngày, vừa vặn hôm nay là ngày hẹn Trương Hành Trường, Triệu Thi Vũ cần phải theo Lâm Quân Dật đi cùng, xem ra hắn có nhiều phiền toái đây.

Cánh cửa văn phòng Tổng giám đốc hé mở, Lâm Quân Dật đứng dựa cửa nói:

– Cô về nghỉ ngơi đi! – xem ra hắn cũng nghe được tiếng hắt xì kinh thiên động địa của Triệu Thi Vũ.

– Nhưng buổi tối còn có buổi xã giao...

– Tôi sẽ xử lý! – đợi cho Triệu Thi Vũ rời đi, do dự một chút, hắn quay sang hỏi ta. – Cô biết cách thức xã giao chứ?

Ta gật đầu, là một thư ký đúng chất, những chuyện này ta có vô số kinh nghiệm rồi. Đương nhiên, kinh nghiệm chán ghét và oán hận cũng không ít.

Nhưng còn có cách nào khác, ta có thể nói là ta không đi sao?

Hắn nhìn ta rất sâu, trong mắt lướt qua một tia thất vọng.

– Vậy đi thôi! –thời điểm hắn nói chuyện như là một sự hiển nhiên ấy ta thoáng cảm giác trong ngực hắn phập phồng. xem như là bị áp lực của lửa giận vậy.

Ta thực sự không hiểu hắn, ta nghĩ, trợ lý thư ký biết cách xã giao với khách hàng, hắn nên tỏ vẻ tán thưởng và đánh giá cao mới đúng chứ?

Ta nhìn lên đồng hồ, 5 giờ mới đến hẹn, vậy là còn cách tới 2 tiếng đồng hồ nữa, bây giờ đi có quá sớm hay không?

Hắn nhìn ra sự nghi hoặc của ta nên lên tiếng:

– Trang phục của cô không thích hợp với một buổi tối xã giao, cần phải đổi một bộ khác.

Ta lặng nhìn bộ quần áo đã muốn mặc chừng 3 năm của mình, mặc dù có chút lỗi thời nhưng ta nghĩ là vẫn còn tốt lắm, nghiêm chỉnh mà vẫn ôn nhu, mầu chột là cái gì cần được che khuất thì đều được che khuất, tránh cho người ta mơ tưởng vớ vẩn.

Nhưng hắn là ông chủ, hắn nói cần đổi thì nhất định phải đổi.

– Tôi có thể đi gọi điện thoại chứ?

Hắn nhìn ta thật lâu rồi mới gật đầu.

Điện thoại reo lên, Liễu Dương rất nhanh bốc máy, nhỏ giọng hỏi:

– Băng Vũ, có chuyện gì sao?

– Buổi tối tôi phải tăng ca, có lẽ sẽ về nhà trễ một chút, bạn có thể tới nhà trẻ đón Tư Tư không?

– Được! – cô bạn nhỏ giọng nói một câu rồi vội vàng tắt máy, xem ra là đang trong cuộc họp.

Nghe thấy tiếng Liễu Dương, sự lo lắng trong lòng ta dần dần tan đi. Mấy năm nay, cô so với ta còn cẩn thận chăm sóc Tư Tư hơn.

Tư Tư tuy không có cha nhưng nó có tới hai bà mẹ.

Nếu có người hỏi ta, trong cuộc đời này, chuyện buồn nhất đối với ta là gì, ta sẽ không do dự mà trả lời rằng: Gặp Trần Lăng.

Nếu có người hỏi ta, trong cuộc đời này, điều may mắn nhất đối với ta là gì, ta sẽ trả lời rằng: Biết được Liễu Dương.

Nếu có người hỏi ta, chuyện ta sợ nhất là gì, ta sẽ nói rằng: Gặp lại Trần Lăng.

Bởi vì mọi thứ đều sẽ hỗn loạn. . .

– Bây giờ chúng ta có thể đi được rồi chứ?

– Vâng! – ta giật mình hoàn hồn, thu hồi nụ cười nói khỏe miệng. Sao ta có thể ngăn người vào lúc không nên ngăn người chứ?

Ta buông điện thoại, lúc quay lại thì vô tình giương mắt đối diện với hai chòm mắt ngàn năm hàn băng, bất giác, tim ta nhện không được mà run lên.

– Tôi xuống trước chờ cô. – hắn lạnh lùng bỏ lại một câu rồi xoay người bước đi, giọng điệu kia so với vừa rồi còn có vẻ phần nộ hơn.

Ta làm sai cái gì sao? Chẳng lẽ hắn cho rằng chuyện ta vì việc tư mà lợi dụng điện thoại công ty là sao? Người có tiền của như hắn sẽ không tính toán chi li với ta về chuyện này chứ?

Xem ra ta phải cố gắng tìm hiểu cẩn thận về cá tính của hắn mới được, nếu không sẽ rất khó mà hạ hạ kiêu ông chủ hi nộ vô thường này.

Ta ngồi trên xe hắn, nhìn bên ngoài qua khung cửa kính, không hề quan tâm tới những thứ nội thất bên trong.

Vốn định trò chuyện với hắn nhưng cái vẻ lạnh lùng thờ ơ kia khiến cho ta muốn tránh xa ngàn dặm.

Lâm Quân Dật thật sự là một người kỳ quái, rõ ràng trên mặt hắn viết rõ hai chữ ghét ta, vậy tại sao còn muốn thuê ta?

Chẳng lẽ là hắn đánh giá cao năng lực làm việc của ta? Nói thật, kinh nghiệm của ta so với người khác chỉ là hơn chút đỉnh mà thôi.

Nói đến năng lực ta cảm thấy Triệu Thi Vũ so với ta còn giỏi hơn rất nhiều. Mọi công sự xã giao của công ty đều là do Triệu Thi Vũ giúp đỡ hắn. Trên thực tế, công ty rất cần những mối quan hệ trong xã hội, có thể công ty mới thành lập không bao lâu, phỏng nhân sự còn chưa chú ý tới kinh nghiệm quản lý và quan hệ xã hội khi thi tuyển nhân viên cho nên bộ phận quan hệ công chúng xã hội tạm thời không có tác dụng.

Những chuyện cần đến xã giao thì đều do Triệu Thi Vũ, chỉ cần trang điểm ăn mặc lịch sự xinh đẹp, rồi bồi hắn đi.

* * *

Vào trong khu mua sắm, toàn bộ tâm tư Lâm Quân Dật đều tập trung ở mấy bộ trang sức sắc màu rực rỡ, các nữ nhân viên thì nhiệt tình giới thiệu và “chăm sóc khách hàng”, hắn chăm chú xem vài bộ quần áo tinh xảo, hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của ta.

Nói chính xác, từ trước tới nay hắn cũng chưa bao giờ tồn tại đối với ta.

Ta bước đi theo hắn, trộm nhìn bóng hắn bị vây khuất sau mấy cô nhân viên, tâm trí chợt trôi dạt về vài năm trước đây, lúc cùng Trần Lăng đi dạo phố. Lúc đó cuộc sống của chúng ta rất khó khăn, mỗi khi lựa chọn quần áo thì trước hết phải cân nhắc giá cả thế nào, còn nhớ ánh mắt khinh thường của mấy nhân viên khi đó.

Tuy nghèo khổ như vậy nhưng dù sao ta cũng rất vui vẻ hạnh phúc!

Oài! Ghét, đồ lỗi, hận, oán. . . những ký ức đó vẫn còn hiện hữu rõ ràng trong tâm trí ta. . .

Lời thề đã muốn phiêu tán, ta lại vẫn là ngây ngốc đứng tại chỗ. . .

Một chiếc váy liền màu đen xuất hiện trước tầm mắt khiến ta phải dừng lại việc hồi tưởng chuyện cũ.

Ta cúi đầu che giấu sự thất thố của mình, không dám chần chờ thêm chút nào, tiếp lấy rất nhanh.

Nhìn chiếc váy, ta âm thầm thở hắt ra. May mắn không phải là thấp ngực, không phải là siêu ngắn!

Bước ra từ phòng thay đồ, ta dường bị mê hoặc khi nhìn chính mình trong gương.

Chiếc váy được thiết kế và cắt may rất đơn giản ôm lấy những đường cong cơ thể tinh tế. Màu đen satin càng làm nổi bật làn da trắng mịn, nhất là để lộ ra xương quai xanh cùng vai, một màu trắng trong suốt. Ta nâng mái tóc quăn dài tới thắt lưng lên, tất cả sự quyến rũ duyên dáng của một người phụ nữ đều được trưng diện không bỏ sót bất cứ một chi tiết nào mà lại không gây cho người ta có cảm giác khiêu gợi thả dăng.

Không ngạc nhiên khi hẳn không thích gu thẩm mỹ của ta, phẩm vị của hẳn khá cao, không tầm thường một chút nào.

Âm thầm nhìn Lâm Quân Dật một cái qua chiếc gương, vốn định nhìn về mặt hẳn mà xác nhận một chút, không biết bộ dáng mình lúc này có làm hẳn hài lòng hay không. Thật bất ngờ, ta lại gặp phải một đôi mắt thâm tình chân thành rất có hồn. Sự khinh miệt thâm u trong đôi mắt kia đã bị thu hồi, cũng không còn thấy sự lãnh hàn khó chịu, sót lại là cái gì đó rất say mê, si tình.. cái nhìn thật chăm chú, thật sâu. ...

Đáng tiếc, chỉ là một thoáng qua, vì vậy ta không thể nắm bắt được thâm ý trong đó.

Khi ta quay lại đối mặt với hẳn, hẳn đã thay nhanh bằng một ánh mắt lạnh như băng, đi tới đem một đôi giày cao gót cho ta.

Ta đi vào, phát hiện kích thước hoàn toàn phù hợp... Kiểu dáng cũng là loại ta thích, vừa thanh lịch lại cao quý.

Đôi mắt của người đàn ông này là một cái thước đo sao? Rất chuẩn!

Cô nhân viên bán hàng không chút giấu diếm lướt ánh mắt ngưỡng mộ trên người hẳn, tuy rằng ta không đánh giá cao bề ngoài thể hiện của các nàng nhưng ta thừa nhận mỹ lực của Lâm Quân Dật là không thể hoài nghi.

Bề ngoài tuần suất, sự nghiệp thành công, lại còn có kiên nhẫn bồi nữ nhân đi mua sắm.. đúng kiểu đàn ông chu đáo. Đặc biệt, cái hành động rút thẻ cái “roẹt” không hề dẫn đo suy tính kia, giống như một cái máy ATM vô hạn ngách..

Một người đàn ông như vậy mà không ai thích mới là chuyện lạ!

Đáng tiếc chính là rất khốc!

Từ khi bước vào cửa hàng đến lúc thanh toán bằng thẻ tín dụng, một câu hẳn cũng chưa nói cùng ta. Sự lạnh lùng đó thực có thể đem người sống mà đông lạnh mà.

Ai bảo người ta sinh ra đã là ông chủ chứ, ta đành phải chủ động đánh vỡ sự im lặng khó xử này vậy.

– Không ngờ Lâm tiên sinh chẳng những làm ăn giỏi mà phẩm vị đối với thời trang cũng tốt như vậy. – ta vốn là muốn khen tặng hẳn, nhưng nói ra khỏi miệng thì ta mới phát giác ý tứ châm chọc hàm xúc rõ ràng. Hy vọng là không chọc giận hẳn..

– Không hẳn là am hiểu. ... – trầm mặc một lát hẳn nói trả lời. – Bạn gái trước kia của tôi ... rất thích tôi bởi cô ấy đi dạo phố, những lúc muốn mua này mua nọ mà không biết chọn sao thì lại quay sang hỏi ý kiến tôi. Cho nên, chỉ là một thói quen mà thôi..

Ta thực thích hẳn dùng từ “Bạn gái”. Cách xưng hô này nghe rất ngây thơ, thì ra Uyển Uyển nói hẳn “chuyên nhất” là thật. (chuyên nhất: chung tình)

Nếu vậy, vị hôn thê của hẳn nhất định là rất hạnh phúc.

– Xem ra Lâm tiên sinh rất yêu cô ấy?! – ta mỉm cười nói.

Hắn quay đầu quét ta liếc mắt một cái, không nói gì, cũng không nói là không phải.

Nhưng ta dám khẳng định cái liếc mắt thản nhiên kia, bên trong đó ẩn một tia quyến luyến khôn kể.

Ta bắt đầu tò mò, người con gái có thể làm cho Lâm Quân Dật quyến luyến trân trọng thì sẽ hoàn mỹ như thế nào? Có lẽ là một người con gái tuyệt đẹp, cao quý, khôn ngoan và dịu dàng...

Ta trộm nhìn bóng dáng hẳn, nguyên lai thế giới này không phải là không có người đàn ông nào hoàn mỹ, nhưng hầu hết thuộc về các hoàng tử cao quý và các công chúa thiện lương.. Những kiểu người như hẳn thì phụ nữ chỉ có thể đứng nhìn lên mà thôi!

Chương 4: Xã giao giả dối

Đi theo Lâm Quân Dật vào một câu lạc bộ tư nhân cao cấp, những ngọn đèn nhấp nháy sáng khiến tôi không tài nào mở mắt ra được. Không thể tưởng tượng rằng bốn năm qua tôi đã còn không xa lạ với cái thế giới xa hoa trụy lạc, vậy mà vẫn chịu không nổi những thứ ngọt trong vàng son này. Có bao nhiêu người khao khát cuộc sống xa hoa, với tôi mà nói thì nó lại là một địa ngục trần gian không thể trốn thoát. Lúc này đây, tôi rất muốn tìm một người đàn ông để tôi có thể dựa vào, để cho tôi không phải đối mặt với những ham muốn lạc thú của bọn đàn ông thô tục khiếm nhã. Nhưng chỉ là giờ khắc này thôi, chuyện Trần Lăng lừa dối tôi là một nỗi đau vĩnh viễn không quên được. Tôi vẫn chưa thể chấp nhận bất kỳ người đàn ông nào, chưa thể tin tưởng vào những lời thề non hẹn biển nhất thời tình mê của họ. Tôi và Lâm Quân Dật vừa ngồi được một lát Trương Hành Trường nhàn nhả đi tới. – Tổng giám đốc Lâm! Để cho ngài đợi lâu rồi. – Ông Trương! – Lâm Quân Dật đứng dậy, tươi cười đưa tay ra. Có việc cầu người, ngay cả Lâm Quân Dật luôn luôn lạnh lùng kiêu ngạo cũng phải hạ mình, huống chi là tôi. – Xin chào ông Trương. Ngài hảo?! – tôi cũng lập tức thi triển nụ cười “chuyên nghiệp” được rèn luyện qua nhiều năm, đứng lên lịch sự bắt tay. Lão nắm lấy tay của tôi, gật đầu cười, tầm mắt dừng lại trên mặt tôi chừng 5 giây sau đó lượn lờ vài vòng quanh cơ thể rồi mới chịu thu hồi ánh mắt cùng cánh tay nung núc thịt. Trương Hành Trường ngồi xuống, theo lẽ thường thì tôi nên ngồi bên cạnh lão. Tôi do dự một chút, đang định ngồi lại thì Lâm Quân Dật tự nhiên kéo chiếc ghế đối diện với Trương Hành Trường ra, nhìn tôi một cái. Thấy tôi ngồi rồi, hẳn mới ngồi xuống bên cạnh tôi. Có hẳn ở bên cạnh, tôi lập tức có cảm giác an toàn, ít nhất không phải lo lắng về những gã say rượu tới mức không kiểm soát được bản tay của mình. * * * Một buổi tối xã giao dối trá và nhảm chán nhưng đầy âm áp đã bắt đầu. Lâm Quân Dật uống rất ít, còn chưa được nửa ly rượu vang. Hắn chỉ im lặng ngồi bên cạnh nhìn tôi sử dụng kỹ năng thành thạo khen tặng Trương Hành Trường, cùng lão uống một ly rượu. Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài nâng chén đối ẩm với Trương Hành Trường, đây là một bước đi cần thiết và quan trọng, mọi chủ đề sẽ được nói ra sau một ly rượu và sau những tiếng cười, mọi việc chính thức bắt đầu. Chỉ nháy mắt, chai rượu đã cạn thấy đáy, phục vụ viên lại rót đầy ly rượu vang đỏ của hai chúng tôi. Dù chiếc dạ dày nóng như bị phỏng và đầu óc đã choáng váng tới mức mê muội, tôi vẫn tận lực duy trì nụ cười diêm dũ trên môi, tiếp lấy ly rượu vang do phục vụ đưa tới. Từ lượng của tôi thật ra không tốt lắm, nhưng nhờ kinh nghiệm nghiệp vụ nên cũng biết làm thế nào để che dấu ý thức hoảng hốt của mình, cứng rắn không cho chính mình phạm phải một sai lầm nào. Trước kia có theo ông chủ cũ một vài lần thì hiệu quả rõ rệt nhưng hiện tại một mình tôi đối phó với một lão có kinh nghiệm về rượu, tôi thật sự là không có sức mả. Tôi nhìn về phía Lâm Quân Dật xin trợ giúp, dưới ánh đèn mờ, khuôn mặt góc cạnh của hắn không còn rõ ràng nữa, cả người đều trở nên nhu hòa. Nhất là đôi mắt kia, thực nhu tình, so với rượu thì còn làm say lòng người hơn. . . Chẳng lẽ tôi say nhanh đến vậy sao? Tự nhiên sinh ra ảo giác?! Ánh mắt của hắn sao có thể ôn nhu như thế? Lòng tôi phát hoảng vội né khỏi tầm mắt hắn, nhìn chằm chằm vào ly rượu vang trên tay. Xuyên thấu qua màu đỏ như màu máu của ly rượu, tôi nhìn rõ mười ngón tay tinh tế của mình, bất giác nhớ tới khuôn mặt mà tôi ngày nhớ đêm mong, trái tim cũng bắt đầu rí máu. Trương Hành Trường thấy tôi nhìn ly rượu vang tới thất thần liền cười hỏi: – Điều tiêu thư hình như rất có hứng thú với loại rượu vang này? Tôi nhìn lên bỗng phát hiện đôi mắt say mê của Trương Hành Trường, phát giác ánh mắt lão cũng có chút hoảng hốt. Không biết trước kia là ai nghĩ đến chuyện tìm phụ nữ cùng ngồi uống rượu, thật sự rất biết cách hưởng thụ vẻ đẹp của phụ nữ nha. Tôi chưa bao giờ nhìn kỹ trong gương xem chính mình nửa say nửa tỉnh trông thế nào, nhưng tôi thường xuyên thấy trong mắt bọn đàn ông, tôi kiêu ngạo và tràn ngập tươi cười dụ hoặc. Tôi nâng chén, cười ngọt ngào với Trương Hành Trường: – Không có. . . Chỉ là một người bạn từng nói với tôi rằng, rượu vang đỏ không chỉ màu sắc đặc biệt mà hương vị còn rất phong phú. . . có chút tư vị của tình yêu. . . Phía sau về đó có một câu mà tôi nuốt ở trong lòng, thực ra Trần Lăng còn nói “Hương vị kia rất giống với em. . .” Tôi dừng một chút, áp chế chua xót trong lòng, duy trì nụ cười cứng nhắc: – Ngài Trương! Mời! Tôi đem ly rượu đặt lên môi nhấp một ngụm, đây đúng là loại vang đỏ nguyên chất, hương thơm nồng đậm còn vẫn vương trong miệng, khiến tôi nhìn không được nhớ tới nụ hôn ngây ngô đầu tiên của mình và Trần Lăng. Từng đợt cảm xúc không thể giải thích dâng lên trong lòng tôi, mạnh dần như những đợt thủy triều, tôi không chế không được, phiêu mất nhìn con người ngồi gần cạnh – Lâm Quân Dật. Hắn chăm chú nhìn tôi, đồng tử lóe sáng đỏ ngầu lên hiện rõ mấy căn tơ máu. Đôi môi hoàn mỹ của hắn và Trần Lăng giống nhau như đúc, thật say lòng người! Tôi nghĩ tôi hẳn là say rồi! Hoài niệm kia làm cho mọi xúc giác trở nên mờ ảo, nhẹ nhàng đi. . . Ông Trương, chuyện vay vốn của chúng tôi theo ông thì khi nào mới được xác định? – rốt cuộc Lâm Quân Dật cũng đi vào vấn đề. Nếu hắn không đề cập tới chuyện chính, tôi chắc khó mà theo cho nổi. – Việc này còn cần vài luận chứng xác thực. Tôi cần một thời gian để xem xét thế nào cho phù hợp. – Trương Hành Trường hắng giọng, nói trang trọng. Thái độ làm ra vẻ này trong chốn thương trường tôi nhìn đã quen mắt, bọn họ rõ ràng chỉ muốn xác thực xem lợi ích của bản thân đã đủ chưa, cổ tình không nói ra lại còn bày đặt điệu bộ nghiêm chỉnh khiến người khác không thể mở miệng. Mà trong những trường hợp như thế này phụ nữ luôn là vũ khí tốt nhất, có thể dễ dàng đánh vỡ cục diện bế tắc. Tôi thấy Lâm Quân Dật nhìn về phía mình, lập tức hiểu ý, ôn nhu nói: – Ngài Trương, nếu chúng tôi có chỗ nào khiếm khuyết, ngài nhất định phải nói thẳng, chúng tôi sẽ biết mà xử lý đúng lúc. . . Công ty chúng tôi mới thành lập, còn cần ngài chiếu cố nhiều hơn. – Đó là đương nhiên. Nhưng công ty các anh vay số tiền quá lớn, mà vấn đề thế chấp thì. . . – Trương Hành Trường chăm chú nhìn tôi, ngữ khí điệu đi rất nhiều. – Ngài quyền cao chức trọng như vậy, vay nợ gì còn không phải do ngài nói một câu. Ngài cũng biết thực lực công ty chúng tôi, mấy ngàn vạn. . . Lâm tiên sinh sao không tính toán kỹ lưỡng chứ? – Điều này. . . điều này. . . Lâm Quân Dật lập tức tiếp được lời nói của lão: – Công ty chúng tôi xây dựng hầu hết là những căn nhà sang trọng, môi trường rất thoải mái và dễ chịu. Nếu ông Trương có hứng thú thay đổi phòng ở, tôi có thể đề dành giúp ngài một căn hộ sang trọng nhất. Trương Hành Trường cười cười không nói gì, một nụ cười rất lạ. Lâm Quân Dật trầm tư một chút rồi nói tiếp: – Trước đó không lâu tôi có mua một khu biệt thự ở phía tây ngoại ô. . . Gần đây tài chính có vẻ chật chội quá, chi phí chuyển nhượng cũng đang thấp. . . không biết ông Trương có hứng thú? Ánh mắt mê ly của Trương Hành Trường cuối cùng cũng có điểm sáng, nụ cười thân thiết rất nhiều: – Ô! Không biết Tổng giám đốc Lâm định giao bán giá bao nhiêu? – Nếu rảnh thì thư ký của tôi sẽ đưa ngài đi xem nhà. Chỉ cần ngài thích, giá cả không là vấn đề. – Được! – nụ cười ái của Trương Hành Trường khiến tôi kinh hãi. Lâm Quân Dật thật đúng là lợi hại, ra tay hào phóng, điều kiện rất phù hợp; hơn nữa, tự nhiên dễ dàng liền đem tôi bán đi. Bất quá, hẳn lại nói là thư ký của hắn, mà thư ký của hắn không phải là tôi sao? * * * Thật lâu sau, một hồi xã giao cũng kết thúc. Bước ra khỏi câu lạc bộ, hít phải cơn gió lạnh khiến dạ dày tôi co giật cuộn cuộn. Có lẽ do tôi chỉ uống rượu mà không có ăn gì nên mới bị như vậy. Trương Hành Trường hỏi tôi có muốn lão đưa về hay không, tôi không có trả lời. Tôi thừa biết ý tứ của lão nhưng không thể trực tiếp từ chối, đành phải quay sang nhìn Lâm Quân Dật cầu cứu. Lâm Quân Dật không làm tôi thất vọng, thay tôi giải vây: – Hôm nay Băng Vũ thân thể không khỏe, không thể làm phiền ngài. Để cho cơ hội lần sau vậy. Cơ hội lần sau là sao??? Trương Hành Trường nhìn tôi, hiểu ý, cười nói: – Được rồi! Để lần sau vậy. Thấy xe của Trương Hành Trường đi xa, tôi không kịp nghĩ tới vị trí hiện tại của mình và Lâm Quân Dật ở đâu, vội vàng lao vào một góc khuất, đem toàn bộ những gì có trong dạ dày phun ra bằng hết, sự cay đắng cùng chua xót từ trong cơ thể theo đó mà trào ra, nó không phải là một hương vị bình thường. . . thực ghê tởm. Trong ánh đèn, thứ chất lỏng đỏ tươi như máu chảy ra từ trong miệng, bất giác, nước mắt không tự chủ mà chảy xuống. Một trận gió lạnh thốc qua, thổi tung mái tóc của tôi, đồng thời cũng thổi tâm tôi tới rối loạn. Lúc này đột nhiên không hiểu sao hiểu biết âm nhạc lại ủa đến, từng câu chữ, ca từ như đâm vào tim tôi: “Em buông tay ra, không nói một lời nặng nề. Chỉ cần anh nhẹ nhàng ra đi, em đều có

thể chấp nhận... Chỉ cần anh hạnh phúc hơn... Nếu anh yêu cô ấy, em sẽ tự hứa với mình rằng... đừng đi cầu xa xôi nữa...” Tôi ôm ngực, ngồi gục xuống và bắt đầu khóc. Nhớ một người, cảm giác thật cay đắng và đau khổ... Nhất là trong tình trạng nửa tỉnh nửa say, nhớ người, lại càng đau đớn hơn. “Trần Lăng, anh đang ở đâu? Anh có khỏe không? Có phải đã kết hôn rồi không? .... Lúc ôm ấp người thương yêu, anh có nhớ tới người con gái anh yêu mười năm trước? Có biết là em rất nhớ anh không?”. Tôi dùng thứ thanh âm chỉ mình nghe thấy tiếng gọi của chính mình, và chỉ một mình tôi mới cảm nhận được sự thống khổ này... Đột nhiên, mùi nước hoa... rồi một chiếc áo phủ lên vai tôi. Tôi còn chưa kịp phản ứng thì toàn bộ cơ thể cùng với cái áo của hắn bị ôm chặt vào một vòng tay ấm áp. – Không sao chứ? – lúc hắn nói thì cũng ngồi xổm xuống bên cạnh tôi, khuôn mặt hắn gần như dán chặt lên mặt tôi, hơi thở nóng rực phả ngay trên má. – Không có gì! – tôi né tránh hơi thở của hắn, vội vàng đứng lên điều chỉnh lại hô hấp. – Thực xin lỗi... Nhà cô ở đâu, tôi đưa cô về. – tựa hồ hắn cảm giác được chính mình thất thố, lập tức giải thích. – Đường Tân Vinh, nhà số 119, khu Moon. * * * Khi ngồi trên xe, tôi hãy còn khoác chiếc áo của hắn, từ trên áo mùi nước hoa quện cùng mùi rượu, hương thật nồng đậm. Rất mạnh mẽ và cũng rất mê người, giống như hắn. Không biết vì bị rượu quấy phá hay là do khuôn mặt hắn rất giống với người trong hồi ức của tôi mà... tôi nhìn chăm chú Lâm Quân Dật thật lâu, tham lam thưởng thức nhất cử nhất động lịch lãm của hắn. Sau khi chia tay Trần Lăng, tôi cố gắng lao vào công việc nhằm lấp đầy bộ nhớ của mình, có thể từ khi Lâm Quân Dật xuất hiện, rất nhiều cảm giác mãnh liệt lại trở về, luôn luôn kích động tâm trí tôi... Tôi phải thừa nhận, lòng tôi đã tới cực hạn. Cứ tiếp tục thế này, tôi không biết mình có thể kiên trì được bao lâu nữa. Đoán chừng hắn không chịu nổi cái nhìn khác thường của tôi nên lạnh giọng nói: – Cô có biết dùng ánh mắt như vậy để nhìn một người đàn ông là một chuyện rất nguy hiểm không? – Ô! .... – tôi quay sang nhìn ra ngoài cửa. – Thật xin lỗi, tôi chỉ là thấy ngài rất giống một người mà tôi từng biết. – Vậy sao? – Đó là mối tình đầu của tôi – tôi nói, men rượu bắt đầu chậm chậm ăn mòn đầu óc, suy nghĩ ngày càng hỗn loạn. Hắn chớp mi, tựa hồ đã hiểu ý nghĩa của cái gọi là “Mối tình đầu” – Vì sao lại... chia tay? – hắn hỏi. Nhắc tới hai chữ chia tay, trước mắt tôi thoáng qua một màn chia ly, tôi dường như không thể ngăn lại những giọt nước mắt, đành để cho chúng tự do chảy xuống. Vì sao? Tôi cũng không biết vì sao, là vì anh lên lút gọi điện thoại với người con gái khác, hay là vì mỗi lần anh nhìn tôi đều là miễn cưỡng cười? Nếu không thì có lẽ vì tôi chẳng chịu đựng được sự mất mát và thất vọng, là vì sự bất đắc dĩ của anh khiến cho tôi không đành lòng... Tôi không muốn tiếp tục đấu tranh với những mâu thuẫn cùng anh... Nếu giữa hai người con gái, anh chẳng biết phải chọn lựa ai, như vậy tôi tình nguyện là người ra đi, để cho anh không cần áy náy khó xử. Nhưng... muốn buông tay ra thì dễ dàng, còn muốn cho tâm buông ra thì rất khó khăn. Hơn bốn năm rồi tôi vẫn không thể khiến chính mình thêm một lần nữa chấp nhận tình cảm của người khác... Bởi vì anh ấy không thể cho tôi được những gì tôi muốn. – đây là lý do duy nhất mà tôi có thể nghĩ đến. Tôi muốn một tình yêu duy nhất, một trái tim thủy chung, và anh chẳng thể trao cho tôi được. Hắn sừng sốt một chút, mấy ngón tay trên vô lăng dần dần nắm chặt lại, theo ánh đèn đường, tôi có thể nhận ra mu bàn tay trắng nõn của hắn như nổi lên từng đường gân xanh. Hắn đột nhiên dừng xe lại, bốn mắt nhìn nhau. Ánh mắt hắn thập phần phức tạp, nhấp nháy, có khi sợ, có do dự, hình như còn có những điều khác nữa mà tôi đoán không ra. Tôi tiếp tục lau nước mắt, có lẽ nước mắt vẫn chảy xuống dưới áo hắn. Tôi lui người lại, tựa lưng vào ghế ngồi, trong óc trống rỗng, ý thức dần mơ hồ... Duy chỉ có bóng dáng Trần Lăng là thấy rõ ràng... “Trần Lăng... Trần Lăng... em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ anh...”. Khi nghe được thanh âm nghẹn ngào của mình, tôi biết mình say rồi. Bởi vì lúc tôi tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không nói ra những lời như vậy. Mơ hồ, tôi dường như cảm nhận được một bàn tay ấm áp vỗ nhẹ vào lưng, làm dịu đi trái tim nhức nhối của tôi, rất giống bàn tay của Trần Lăng. Tôi biết hắn không phải là Trần Lăng nhưng vẫn tự nhủ với chính mình rằng: “Hắn, chính là người đàn ông mà tôi yêu thương nhất. Anh ấy đã trở về bên tôi.” Lúc này đây, hãy cứ để tôi say trong men rượu và ngất đi trong một giấc mơ như thật. Tôi kéo ống tay áo hắn, tôi gọi tên anh.. một lần lại một lần, gọi rồi lại nhớ về anh... Tôi bất tri bất giác ngủ, trong mộng, tình cảnh một màn biến hóa. Lúc đầu, tôi mơ thấy Trần Lăng đứng trước cổng trường trung học chờ tôi. Tôi mặc chiếc váy dài màu trắng, bước từng bước về phía anh... Sau đó, tôi mơ thấy anh đứng ở tầng dưới ký túc xá đại học, nắm lấy tay tôi và hỏi: “Em có bạn trai không?” Lòng tôi tràn đầy hạnh phúc, đáp lại: “Không có!” Rồi lúc tôi năm tuổi, anh bảy tuổi... Chúng tôi cứ thế lướt qua rồi lại gặp lại... Lúc này đây, chúng tôi còn có thể gặp lại hay không...?

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 5: Bị giam lỏng phi pháp

Thả người trên chiếc giường mềm mại, cô từ từ mở mắt thoát khỏi cơn mơ màng, về đến nhà nhanh vậy sao? Cô ngủ từ khi nào vậy? Vừa rồi đã làm gì? Càng nghĩ lại càng thấy đau đầu nên cô quyết định không suy nghĩ thêm gì nữa! “Duong! Tớ khát quá...”, chờ thật lâu nhưng không có tiếng trả lời, cô lại gọi... “Tu Tu.....” Cơ thể của cô đột ngột bị nhấc lên, miệng một chiếc chén lạnh lẽo được đặt ngay môi, cô thỏa mãn uống từng ngụm, từng ngụm nước. Nước mát lạnh hòa tan trong khoang miệng đắng ngắt làm cô tỉnh táo hơn. Băng Vũ mơ mơ màng màng mở mắt ra, định nói lời “cảm ơn” thì một việc ngoài dự kiến của cô đang hiện ngay trước mắt, ngay trước mặt cô là đôi mắt của Lâm Quân Dật với đôi mày kiếm đang nhíu chặt lại. Hơi thở anh đang dồn dập không theo một nhịp điệu nào...

Băng Vũ như chợt bừng tỉnh, Cô nhận ra nơi đây là một căn phòng xa lạ, những chi tiết trang trí cách điệu chủ yếu để làm tôn lên màu trắng chủ đạo của căn phòng này, đơn giản mà thanh lịch, tương tự với cách trang trí của văn phòng công ty. Đầu đó lại thoang thoảng hương thơm của hoa nhài... “Đây là?”, không đợi anh ta lên tiếng, Băng Vũ đã đoán được đây là đâu, cô vội vàng xuống giường nói: “Tôi muốn về nhà.” Băng Vũ mới bước được vài bước đã bị Lâm Quân Dật chặn ngang ôm lấy, sau đó đặt cô trở lại trên giường. “Không...đừng...”, Băng Vũ dùng hết sức giãy dụa nhưng vẫn không thoát được vòng ôm mạnh mẽ của anh, ngược lại chỉ tự làm xương cổ tay mình đau buốt. Trong lúc này, còn trong người Băng Vũ hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự tỉnh táo vô cùng, và cô nhận biết được sắp có việc gì đó xảy ra. Cô hít thở sâu, cố gắng làm cho bản thân giữ được sự bình tĩnh, trong tình huống này phản kháng chỉ phí thêm công sức của cô mà thôi. “Lâm tổng.....”, cô vừa nghĩ nên cùng Lâm Quân Dật nói chút đạo lý, đáng tiếc vừa mới hé môi thì câu nói kế tiếp đã bị anh nuốt hết vào miệng. Anh đang vô cùng kích thích, cuồng nhiệt cướp lấy bờ môi cô, làm cho cô có một cảm giác rung động mà trước đến nay chưa từng có, lẫn với nỗi sợ hãi dâng lên trong lòng, rung động trong tim tan ra toàn thân thể, mà nỗi sợ hãi này lại khiến thân thể không có lấy một chút lực phản kháng nào. Băng Vũ không thể tin được mờ to đôi mắt, những lời đồng nghiệp trong công ty đã nói lại một lần nữa lướt qua trong trí óc của cô. Nhớ rất rõ chẳng phải các cô ấy đã nói rằng có rất nhiều phụ nữ thầm yêu trộm nhớ Lâm Quân Dật, nhưng anh ta chẳng buồn liếc mắt đến một ai hay sao, anh ta hết mực chung thủy hay sao? Nhưng lúc này, cô rõ ràng thấy được ngọn lửa rực cháy trong mắt anh ta mà, rõ ràng hơn nữa là cảm giác nơi hạ thân anh ta đang trở nên cứng rắn khác thường... Bị anh hôn đến cả thể xác và tinh thần Băng Vũ đều trở nên run rẩy, đây rõ ràng không phải là cảm giác ghê tởm, nhưng nỗi sợ hãi khiến cho bản năng kháng cự của bản thân vùng lên mạnh mẽ. Cố gắng trấn tĩnh, cô thét lớn: “Đừng như vậy..... chẳng phải anh nói sẽ không làm chuyện không minh bạch với thư ký của mình sao?? Thân thể anh khựng lại một chút, sau đó

anh dùng một bàn tay nắm lấy cằm cô bắt cô nhìn thẳng vào anh. Băng Vũ thoáng thấy anh hơi nhếch môi, lộ ra nụ cười nhẹ nhàng nhưng đầy khinh miệt. Trong mắt anh lúc này, cô thấy được sự phẫn nộ, oán hận, chán ghét cùng với một loại khát vọng không rõ ràng. Cuối cùng Băng Vũ cũng nhớ ra chuyện gì đã phát sinh. Trời ơi!!! cô đã làm gì thế!!!! Cô uống rượu, hoàn toàn không thể nhớ nổi bản thân đã làm gì. ....mà cô lại là trợ lý thư ký của anh ấy. Thông thường, các lão sếp sẽ cho rằng cô quyến rũ họ, mưu kế dùng thân thể của chính mình để tranh thủ vài ‘vài phần kính trọng’ của họ. Xong rồi! Xong rồi! cô đã tự đào mồ chôn mình rồi. “Tổng giám đốc Lâm, anh đừng hiểu nhầm. .... tôi không có ý đó đâu, chỉ là trong lúc đang say tôi nhìn nhầm anh với người khác. ....” Băng Vũ nghĩ lúc này có lẽ anh cũng thấy được sự cầu xin thành khẩn cùng nỗi sợ hãi của cô, nên sau khi cô nói xong liền nhận thấy anh ta hít một hơi thật sâu, mà trả lời: “Nếu như vậy, cô tốt nhất là đừng nên nhúc nhích. .... nếu không, cô tự gánh lấy hậu quả!” Đương nhiên Băng Vũ hiểu được, trong tình huống này một chút đụng chạm hay cọ xát đều có thể đưa đến tình trạng kích thích khiến anh không kiềm chế được. Cho nên, cô vẫn cố gắng duy trì tư thế nằm im không hề nhúc nhích mặc cho anh ôm cô. Phía đầu giường đồng hồ báo thức cất tiếng reo vang. Lâm Quân Dật nhìn cô, một giây, hai giây, rồi .... mười giây. .... Cuối cùng anh cũng buông cô ra, đứng dậy đi đến ngăn tủ lấy một bộ áo ngủ rất đoan trang đưa cho cô. “Thay quần áo rồi nghỉ ngơi chút đi. ....” Cô bật dậy, cất giọng khá to nói: “Tôi muốn về nhà.” “Không được!”, anh tức giận trừng mắt nhìn cô, giống như yêu cầu của cô là quá đáng lắm vậy. Nhưng cô muốn về nhà là quá đáng lắm sao? “Tôi. ....” Băng Vũ vừa có ý định nói đạo lý với Lâm Quân Dật, lại bị anh cắt ngang: “Nếu không ngoan ngoãn thay đồ rồi ngủ thì để tôi coi hết quần áo của cô rồi chúng ta cùng lên giường!” Băng Vũ co rúm người lại, cô biết đối mặt với loại đàn ông cường thế như Lâm Quân Dật, phương thức tốt nhất chính là nên ngoan ngoãn nghe lời, cô đành giơ tay nhận lấy quần áo rồi bước vào toilet. Khi Băng Vũ bước ra khỏi nhà vệ sinh thì thấy Lâm Quân Dật im lặng nằm trên ghế sofa như đang ngủ. Lòng cô khẽ dao động, nếu anh ngủ đồng nghĩa với việc cô có cơ hội trốn thoát khỏi đây. Không thể tưởng tượng được, ý định chi mới nhen nhóm, chân vừa bước đi được vài bước thì anh cất giọng lạnh lùng nói: “Cô dám bước ra khỏi căn phòng này nửa bước thử xem!” Nghe được những lời ấy, Băng Vũ bắt gặp sự sợ hãi lui lại phía sau hai bước, sau đó trở lại bên giường. Bằng trực giác của mình cô biết không nên khiêu khích anh, với khả năng của anh thì chuyện gì anh cũng có thể làm! * * * * * Trong giấc mơ. .... Băng Vũ thấy cô nói với Trần Lăng, cô đã gặp một ông chủ có ngoại hình cực kì giống anh, nhưng tính cách của anh ta thì hoàn toàn kém xa anh. Sau đó cô không ngại phiền toái mà hỏi anh có khỏe không??? Có hạnh phúc không?? Trần Lăng nở nụ cười bình thản với cô, ngón tay âm ập lau đi những giọt lệ trên khóe mắt cô, nhẹ nhàng vỗ về cô, dùng âm thanh khàn khàn của anh nói: “Tôi vĩnh viễn sẽ không bao giờ buông tay em ra. ....” Giấc mơ như vậy, cô đã mơ thấy rất nhiều, nhưng không biết vì sao tối nay lại chân thật đến thế. Sáng sớm, ca khúc ‘Dùng khi’ [1] vang lên khắp phòng, Băng Vũ trong cơn mơ màng ngồi dậy tìm đi động của mình. Cô xoa xoa mắt, đột nhiên phát hiện Lâm Quân Dật đang ngồi xồm trên mặt đất, nửa người trên dựa vào giường, có vẻ như anh đang ngủ. Nói thật, nhìn vị trí mà anh đang ngủ đã là không mấy thích hợp, nhìn luôn tư thế ngủ của anh thật sự là không nói nên lời. Đầu anh gối trên cánh tay phải, vài sợi tóc tùy ý xõa trên gương mặt thanh tú, hơi thở đều đều, lông mi dài khẽ rung rung, không nhìn ra một chút dấu hiệu ‘ác ma’ nào của đêm qua cả. Băng Vũ không khỏi hoài nghi, không biết có chút khả năng nào là anh ta bị tâm thần phân liệt không nữa! Ban ngày thì tao nhã như hoàng tử, buổi tối thì lại là một ác ma chính hiệu. .... Tiếng nhạc lại một lần nữa vang lên, Băng Vũ cũng không rảnh để tự hỏi coi tại sao anh ta lại ngủ ngay chỗ này nữa. Cô nhanh chóng xuống giường lần mò tìm chiếc điện thoại. “Dương. ....” cô cố gắng nói chuyện với người trong điện thoại bằng âm giọng nhỏ nhất: “Áo!”. Vì không muốn đánh thức Lâm Quân Dật, Băng Vũ quyết định đi vào nhà vệ sinh tiếp tục cuộc điện thoại với Liễu Dương. Đầu dây bên kia, giọng nói của Liễu Dương đi kèm với tiếng cười sang sảng: “Cô bé lọ lem của tôi, không biết với việc suốt đêm qua cậu không về tớ nên an ủi hay là chúc mừng đây?” “Tớ đang ở. .... tầng ca.” cô không muốn lừa Liễu Dương, chỉ là không biết nên giải thích thế nào. Cô cùng với sếp mình cô nam quả nữ ở chung một phòng, muốn người khác không suy diễn quá thật là khó. “Sếp của cậu hơi quá đáng đấy, cậu nên yêu cầu anh ta tăng tiền lương đi.” “Tur Tur ngoan không?” “Rất ngoan, chỉ là hôm qua nó nói nhớ cậu. .... thôi không nói nữa, tớ đưa con bé đi nhà trẻ đây.” Cúp điện thoại, cô nhẹ nhàng trở về phòng thì phát hiện Lâm Quân Dật đã tỉnh, anh đang ngồi trên ghế sofa hút thuốc. Trong làn khói thuốc mờ mờ, cô phát hiện thấy ánh mắt anh có nét ưu tư, phiền muộn. Cô nghĩ những người như anh vốn không biết đến “cuộc sống khó khăn” là gì, được sinh ra trong gia đình giàu có căn bản là chẳng bao giờ có những điều phiền muộn chứ, xem ra cô đã nghĩ sai rồi. Trên mặt anh lúc này mang đậm vẻ mệt mỏi, u buồn và bất lực. Thấy Băng Vũ bước ra, anh nhìn cô cười lạnh lùng rồi nói: “Nếu là tôi, tôi tuyệt đối sẽ không tin công việc của một trợ lý thư kí lại cần phải tăng ca suốt đêm đâu.” “Chẳng lẽ tôi nói tôi bị ông chủ giam lỏng trong nhà ông ta? Nếu là tôi, tôi cũng tuyệt đối không tin trên đời lại có loại ông chủ biến thái như thế, vô duyên vô cớ lại đem thư kí giam lỏng trong nhà.” Phản ứng lại lời nói của cô không phải là sự tức giận mà tự nhiên lại là một nụ cười, anh đứng lên và đi về phía cô: “Nhẹ nhàng vậy mà cô đã hiểu tôi rồi, tâm lí tôi cực kì biến thái ư, cũng đã có nhiều người nói cho tôi biết rồi.” Băng Vũ có chút sợ hãi lui về sau một bước, trong lòng cô thầm cầu nguyện là anh ta nói đùa, nụ cười trên gương mặt anh ngày càng trở nên quái dị, khoảng cách của anh và cô càng lúc càng gần. ... Khi anh và cô chỉ còn cách nhau có một bước, lòng cô đang dâng lên nỗi sợ hãi thì anh lại bước xéo qua người cô, đi đến bên tủ mở ngăn tủ lấy ra một bộ váy rồi quăng lên sofa. “Thay quần áo đi làm.” Trải qua kinh nghiệm đêm qua, Băng Vũ nhanh chóng nhặt lấy quần áo chạy vội vào toilet. Bộ váy này cũng mới tinh, cũng giống như chiếc áo ngủ tối qua anh đưa cho cô, cả thấy đều vẫn còn nguyên nhãn hiệu, hơn nữa bộ váy hoàn toàn vừa khít với người của Băng Vũ. Không thể tưởng tượng được một người đàn ông sống một mình lại có nhiều quần áo phụ nữ như thế, của vị hôn thê anh ta sao??? Nhưng chẳng phải vị hôn thê của anh ta đang học MBA ở Mỹ sao??? Chẳng lẽ lời đồn đại là sai sự thật! Mặc kệ người ta nói như thế nào, đàn ông thời buổi này mà có thể dùng cương trước vực thăm như thế cũng không đến mức quá xấu xa. Còn loại đàn ông mà hiểu được thế nào là chung thủy với người phụ nữ của mình đã gần như không thể tìm ra nữa rồi. Trừ bỏ việc thần kinh có vấn đề ra thì xem ra anh ta vẫn là mẫu đàn ông lý tưởng. .... * * * * * Để tránh từ thành chủ đề trong các cuộc tán gẫu của các đồng nghiệp nữ, Băng Vũ quyết định bảo Lâm Quân Dật dừng xe tại một con phố cách công ty không xa để cô đi bộ đến đó. Vừa vào phòng cô liền ngồi ngay ngắn vào bàn làm tiếp công việc còn dang dở hôm qua – vốn là phần việc do Triệu Thị Ngừ bảo cô giúp cô ta sắp xếp lại dữ liệu các khách hàng của công ty. Cô biết những tư liệu này rất quan trọng với Lâm Quân Dật, cho nên sửa sang cẩn thận hết mức, lại còn dựa theo chức vị của từng công ty mà sắp xếp cho gọn gàng, khoa học. Còn 3 phút nữa là đến giờ làm việc chính thức, Triệu Thị Ngừ không nhanh không chậm từ cửa bước vào, cất giọng hỏi Băng Vũ: “Tư liệu chuẩn bị sao rồi??” “Thực sự xin lỗi, ngày hôm qua đột nhiên có việc bận đột xuất, không chuẩn bị kịp.” “Vẫn chưa chuẩn bị xong sao?” Sắc mặt Triệu Thị Ngừ lập tức nặng xuống. “Tôi không phải đã nói với cô tài liệu này rất quan trọng, nhất định phải chuẩn bị xong trước hôm nay sao?” “Tôi biết, tôi đang cố gắng hoàn thành đây.” Băng Vũ vội lật xem danh sách các khách hàng đã hẹn gặp Lâm Quân Dật, dò từng cái tên đối chiếu lại lần nữa, kiểm tra xem lỡ có nhân vật quan trọng nào bị bỏ sót hay không. “Thật là, làm chuyện gì cũng chậm chạp. .... Tư liệu về khách hàng chẳng phải đã có rồi sao? Cô xem lịch hẹn làm gì?” Thanh âm nóng giận hơi có chút đề cao: “Cô rốt cuộc đã từng làm thư ký chưa vậy, tay chân lỏng lẻo. ....” Băng Vũ vừa định giải thích thì cửa phòng tổng giám đốc bất ngờ bị đẩy ra, Lâm Quân Dật đứng ngay cửa, nhìn qua rất nặng nề. “Thư ký Triệu, ngày hôm qua không phải tôi đã bảo chính cô chuẩn bị tư liệu sao?” Lâm Quân Dật cất giọng nói, âm ngữ đặc biệt nhấn mạnh chữ ‘cô’, Băng Vũ vội vàng đứng lên nói: “Tôi là trợ lý của thư ký Triệu, những việc này tôi nên giúp cô ấy làm, không hoàn thành đúng thời điểm là do tôi thất trách.” Triệu Thị Ngừ ngay lập tức tìm lý do thoái thác: “Ngày hôm qua tôi không khỏe, ngài đã đồng ý cho tôi về nghỉ ngơi, tôi sợ rằng ngài cần gấp phần tư liệu này mới giao cho trợ lý làm. Về sau tôi sẽ không như vậy nữa.” Lâm Quân Dật đưa mắt nhìn qua Băng Vũ: “Cô đi đến bộ phận nhân sự nói với họ, từ hôm nay trở đi chức vụ của cô là thư ký, tiền lương và tiền thưởng của cô và thư ký Triệu sẽ như nhau. Còn nữa, hai người các cô tốt nhất là đem công việc phân chia đồng đều rõ ràng, tôi không thích nhân viên thiếu trách nhiệm, càng không thích đem trách nhiệm của người này đổ lên người khác!” “Vâng ạ!” Băng Vũ khom người trả lời. Ra dáng người vừa được thăng chức, chuyện đáng ăn mừng nha. Còn với Triệu Thị Ngừ, lúc này khóe miệng cô ta co rúm lại, một chút thể hiện vui vẻ cũng không thấy đâu. Lâm Quân Dật vừa rời khỏi, ngay lập tức Triệu Thị Ngừ giắt lấy xấp tài liệu trong tay Băng Vũ, dùng sức gõ bàn phím, tiếng bàn phím bị gõ mạnh bạo rõ ràng thể hiện sự bất mãn của cô ta. Đột nhiên hai tay của Triệu Thị Ngừ cứng đờ, nhìn

chăm chăm vào bộ quần áo mà Băng Vũ đang mặc trên người, đôi môi tô son màu hồng anh đào ngày càng mở to: “Trang phục của cô... mua ở đây sao?” “Có vấn đề gì sao?” Băng Vũ cúi đầu nhìn bộ váy, xem xét kĩ lưỡng bộ trang phục, bộ váy trắng ngần rất đẹp, không hiểu Triệu Thi Ngừ kinh ngạc điều gì. Triệu Thi Ngừ cẩn thận sờ sờ chiếc váy, nói nhỏ: “Bộ quần áo này mới được trình diễn trong buổi trình diễn thời trang mùa hạ năm nay ở Pháp... ở Trung Quốc căn bản là không thể mua được!” “Hàng giả thôi.” Băng Vũ thuận miệng nói, trong lòng nghĩ thầm: “Loại quần áo đắt tiền như vậy, mình nên trả lại cho anh ta, nếu không vị hôn thê của anh ta về phát hiện quần áo không còn nhất định sẽ nổi giận” Triệu Thi Ngừ không nói thêm lời nào, nhưng trên mặt cô ta vẫn lộ vẻ không tin. Tin hay không thì tùy, Băng Vũ cũng chẳng hỏi đầu đề ý. * * * * * Vào giờ nghỉ trưa, Băng Vũ đang ở trong phòng vệ sinh thì nghe được cuộc nói chuyện hấp dẫn từ phía ngoài: “Thư ký Triệu, nguyên nhân gì tổng giám đốc đột nhiên thăng chức cho Điều Băng Vũ vậy? Điều này rõ ràng là không hợp với quy củ nhà.” Triệu Thi Ngừ khinh bỉ nói: “Còn phải hỏi sao, ‘quy tắc ngầm’ đó.” Con giận trong lòng Băng Vũ xộc thẳng lên đỉnh đầu, cô đã sớm đoán được sẽ có những lời thị phi như thế này nhưng không nghĩ nó lại đến sớm như thế. “Thật không? Nhanh như vậy mà cô ta đã cùng với sếp rồi à?” Một giọng nữ khác chen vào: “Tôi nghe trưởng phòng Lý nói, lúc xem đến bản lý lịch của Điều Băng Vũ thì ước chừng sếp xem chưa quá ba mươi phút nữa, mặt sau cũng chưa hề xem qua nha!” Những chuyện thị phi như thế này thật dễ dàng lôi kéo nhiều người vào cuộc bàn luận, ngay lập tức có một giọng nữ khác chen vào nói tiếp: “Tôi thấy không chừng Điều Băng Vũ đích thị là tình nhân của sếp, không biết cô ta có gì để sếp coi trọng cơ chứ?” “Còn có thể coi trọng cái gì nữa? Bên ngoài thì thế... nhưng không đến mức có ý cưới về làm vợ đâu, bất kể cô ta có năng lực đến đâu đi chăng nữa!” “Các cô có để ý đến chiếc váy ngày hôm nay cô ta mặc hay không?” Triệu Thi Ngừ bắt đầu phô bày ra khả năng bịa đặt của mình: “Trang phục đó chỉ ở Pháp mới mua được nhé... Các cô có biết không? Một tháng trước chính tổng giám đốc đã bảo tôi gọi điện thoại đặt mua mà.” “Tôi nghe nói sếp tổng rất thích mua sắm quần áo có đúng không?” cô gái chen vào lúc đầu hỏi. Triệu Thi Ngừ tiếp tục bài diễn thuyết của mình: “Đúng! Có một lần anh ấy phát hiện trên cuốn tạp chí thời thượng của tôi có mấy bộ nữ trang xinh đẹp liền hỏi tôi phải mua ở đâu.” Lâm Quân Dật có sở thích sưu tập nữ trang à? Vậy có phải mỗi người phụ nữ được anh ta đưa về nhà đều được phân phát một món đồ không? Lưng cô toát mồ hôi lạnh, cảm giác bộ trang phục này mặc vào người không thoải mái chút nào. Một người phụ nữ bắt đầu kết luận: “Tôi thấy những bộ quần áo sếp mua đều là chuẩn bị cho người phụ nữ anh ta coi trọng, phòng chừng chính xác là Điều Băng Vũ đã cùng sếp lên giường rồi” “Khẳng định là đúng.” Băng Vũ nhẹ nhàng thờ dài! Haizz!! Chỉ mới có hai ba câu thôi mà cô đã bị buộc tội là tình nhân của sếp, may là hiện nay đàn ông làm thâm phán cũng không ít, bằng không án oan án sai nhất định cũng đã trở thành nhin mải quen mắt mất rồi. Băng Vũ đẩy cửa bước ra, những người góp chuyện ở đó nhìn cô với ánh mắt kinh ngạc, nhưng Băng Vũ đã sớm giữ được vẻ bình tĩnh. Thấy mọi người không nói thêm được gì nữa và có ý rời đi, Băng Vũ cười nói: “Các người đề cao tôi quá rồi, tôi không có năng lực trong thời gian ngắn như vậy lại có thể có gì với tổng giám đốc đâu. Bộ quần áo này tổng giám đốc đưa cho tôi là vì hôm qua có buổi tiệc xã giao... Anh ta phong lưu hay không tôi không biết, tôi chỉ biết những loại phụ nữ không có nội hàm như tôi căn bản làm anh ta càng nhìn càng chóng mặt mà thôi!” Nói xong, bằng đôi giày cao của mình Băng Vũ bước ra ngoài và không nói gì thêm. May mắn là Liễu Dương không có ở đây, nếu có câu ấy nhất định đã lớn tiếng nói: “Điều Băng Vũ, thực sự không chịu nổi con người của cậu, giả vờ thanh cao cái gì chứ!” Cô không giả vờ liệu có được không? Cô càng thể hiện vẻ tức giận, mọi người lại càng cho rằng cô có tật giật mình. .... Vốn nghĩ rằng các cô nàng nhiều chuyện đã chấm dứt không bàn luận nữa, không nghĩ rằng lúc ăn trưa xong lại tiếp tục nghe hai cô bàn luận tiếp. Lần này chẳng chút kiêng dè Băng Vũ nữa, đơn giản là vì sự việc được đem ra bàn tán không liên quan đến cô. Một cô gái với chiếc áo choàng trắng, dáng người thanh tú cất giọng hỏi: “Đúng rồi, căn hộ của tổng giám đốc có phải ở trong hoa viên bên bờ sông không?” “Đúng vậy? có chuyện gì không?” một cô có ngoại hình rất đẹp hỏi lại. “Tôi phát hiện gần đây chiếc BMW của sếp luôn đậu đối diện dưới khu nhà tôi, chẳng lẽ sếp nuôi tình nhân ở đó sao? ‘Nhà cô??’ Vậy là đối diện khu Cẩm Tú sao?” “Chính xác!” Đối diện khu Cẩm Tú? Băng Vũ thầm nghĩ, nơi đó chính là nơi cô ở ngày hôm qua mà. Xem ra đó thật sự là chỗ hưởng lạc của anh ta, bằng không một người lại có hai căn hộ để làm gì, cũng chẳng phải là minh tinh, căn bản không cần phải có một cái để công khai, còn một cái thuộc riêng tư cơ mà. Cô gái thanh tú nói: “Nói không chừng việc tình nhân là đúng. Mọi người nghĩ xem, bạn gái thì ở nước ngoài, sếp lại có vẻ ngoài hào nhoáng, đẹp trai lại còn làm tiền, làm sao có thể sống một cuộc sống như hòa thượng được? Không có tình nhân á, đánh chết tôi cũng không tin.” Mới trong chốc lát mà tội danh của Lâm Quân Dật cứ như vậy đã được định ra rồi. Băng Vũ nhìn không được nghĩ đến Lâm Quân Dật, trong lòng thờ dài. Bất quá cẩn thận ngẫm nghĩ lại thì cũng thấy mấy cô gái kia nói có phần đúng. Bình thường, một người đàn ông có phụ nữ chủ động yêu thương, nhưng nhớ đã đủ gây hiểu lầm. Nghĩ lại chuyện ngày hôm qua đúng là cô đã sai lầm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tìm về nơi nào?

Một ngày cuối tuần kết thúc, tôi nhìn vào văn phòng sợ tới mức ngất người. Nếu không phải Triệu Thi Vũ đang ngồi ở đó thì tôi nhất định nghĩ là mình đi nhầm phòng. Làm sao cửa sổ văn phòng của Lâm Quân Dật lại đổi thành cửa kính, trên tường cũng có một cái cửa sổ thủy tinh thật lớn. Đây là đang trang hoàng lại nơi làm việc, mà việc này diễn ra rất chi là nhanh.

– Có chuyện gì vậy? – tôi hỏi.

– Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai? – Triệu Thi Vũ tặng ta một ánh mắt khinh thường, dim hết sự ngạc nhiên của tôi xuống.

Lâm Quân Dật tiến về phía cửa, hần đi vào văn phòng trước, bỏ lại một câu không đầu không đuôi:

– Trong phòng ánh sáng không đủ nên tôi tìm người tới thiết kế lại một chút.

Triệu Thi Vũ lập tức gạt đầu đồng ý.

Tôi không trả lời, mở máy tính ra tiếp tục đánh văn kiện.

Ánh sáng không đủ! Đừng đùa chứ!

Cửa sổ văn phòng làm việc của hắn lấy ánh sáng rất tốt; vào buổi sáng, ánh nắng chiếu rọi hết vào phòng. Nhất định là tâm lý của hắn có vấn đề.

Triệu Thi Vũ nhìn chiếc cửa sổ bằng kính sáng lóa, bất đắc dĩ phải thu mấy thứ đồ dùng trang điểm lại, lấy tài liệu ra làm việc.

Một tháng thoáng trôi qua, từ lần Lâm Quân Dật có những cử chỉ dễ gây hiểu lầm kia tới nay, dường như trong công việc hắn đã biết điều chỉnh mọi thứ cho đúng mực hơn. Hắn không yêu cầu tôi tham gia các buổi tiệc xã giao nữa, ngoài những lần gặp mặt với các doanh nghiệp hợp tác làm ăn quan trọng, hắn vẫn cố ý duy trì khoảng cách nhất định với tôi.

Những ngày nghỉ cuối tuần của hắn không do tôi sắp xếp, giờ tan ca theo quy định chưa bao giờ sai lệch; tôi cũng không cần tăng ca. Sau khi tôi và Triệu Thi Vũ cùng ngồi ăn cơm với nhau nhiều lần, thái độ của Triệu Thi Vũ đối với tôi có vài phần tôn trọng hơn, về ngoài cũng ôn ôn hòa hòa.

Nghe nói hôm nay ngân hàng chấp thuận cho vay vốn, Triệu Thi Vũ cười rất rạng rỡ, khuôn mặt xinh đẹp quyến rũ càng thêm tỏa sáng. Cô nàng lên phòng tài vụ nhận về một phong bì, độ dày ít nhất là gấp ba lần tiền lương của tôi. Dù tôi có ngu ngốc thế nào cũng biết được nguyên nhân khiến nàng vui vẻ như vậy. Phụ nữ xinh đẹp muốn kiếm tiền thật dễ dàng, nhưng tôi không muốn lợi dụng “số vốn cá nhân” này, bởi thế cuộc sống của Tư Tư và tôi có vẻ kham khổ.. tương đối nghèo.

Cũng may là bây giờ tôi tìm được một công việc rất lý tưởng, không cần để ý tới chuyện xã giao, không cần thỏa mãn những yêu cầu quan hệ tình ái với sếp.

Lần đầu tiên sổ tiết kiệm gửi trong ngân hàng đạt tới mức năm chữ số 0 phía sau. Cuộc sống không còn là một màu xám ám đạm nữa; tôi tin tưởng chỉ cần mình cố gắng, nhất định cuộc sống của tôi và Tư Tư sau này càng ngày càng tốt hơn. Tôi sẽ tiết kiệm đủ tiền để cho Tư Tư học ở một trường tiểu học tốt nhất, một trường đại học danh tiếng để nó không giống như tôi – lúc nào cũng phải sống trong ánh mắt dò xét của mọi người.

Xuyên qua lớp cửa sổ kính, vô tình tôi nhìn thấy mặt hắn và vô thức chăm chú vào khuôn mặt đang tập trung cao độ làm việc ấy. Xem ra trên thế giới này vẫn có những ông chủ tốt, tôi tìm kiếm bốn năm cuối cùng cũng tìm được rồi!

Nhìn một lúc lâu, tôi bắt đầu hoài nghi chính mình hình như vẫn nghĩ Lâm Quân Dật là Trần Lăng. Bởi vì, tôi luôn nhìn hắn và đoán vì sao hắn lại thích mua quần áo phụ nữ như vậy, vì sao hắn có tới hai căn hộ trong khi hắn chủ yếu ngủ lại phòng nghỉ trong văn phòng.

Đôi khi tôi cũng nghĩ, tại sao hắn không thích có những mối quan hệ không rõ ràng với nữ đồng nghiệp trong công ty? Thậm chí Triệu Thi Vũ là một người phụ nữ xinh đẹp với đôi mắt gợi tình quyến rũ, hắn vẫn cứ làm như không thấy? Tôi không thể đoán được vì sao lại như vậy.

Còn một điều rất lạ nữa là tôi chưa từng thấy hắn điện thoại cho vợ chưa cưới của mình. Mấy cuộc điện thoại từ nước ngoài gọi về thì đều là một giọng nói rất cũ nhưng rất uy nghiêm, phỏng chừng là người ông nội giàu có trong lời đồn kia.

Chẳng lẽ hắn với người vợ chưa cưới kia chỉ liên lạc qua điện thoại di động? Nhưng mỗi khi hắn làm việc rất ít khi tiếp các cuộc điện thoại từ di động. Thật không hiểu nổi tình yêu của hai người bọn họ là kiểu gì, dựa vào cái gì mà họ có thể duy trì tình cảm của bản thân với khoảng cách hàng ngàn dặm xa xôi và họ làm sao giải quyết được những lúc nhớ về nhau?

Hắn đúng là một người đàn ông được rất nhiều người hâm mộ, vì vậy tôi không thể không tò mò muốn khám phá chút gì đó...

Tầm mắt hắn đang đặt trên màn hình máy tính đột nhiên chuyển lại đây, chống lại ánh mắt thăm dò của tôi.

Tôi giật mình, vội vàng tránh đi.

Qua một lúc lâu, tôi vẫn cảm thấy một đôi mắt nóng rực đang dán trên người mình. Độ nóng này so với ánh mặt trời giữa trưa còn có phần mãnh liệt hơn.

Vì muốn chứng minh đây chỉ là ảo tưởng của bản thân, tootitrộm nhìn hắn một lần nữa.. thực không nghĩ lại bất giác một nụ cười thú vị.

Khuôn mặt của tôi như bị đốt cháy, vội vàng cúi đầu xuống, cố gắng nhìn chằm chằm vào đồng văn kiện trên bàn, đọc đi đọc lại.

Trong lòng thầm oán hận: Thật muốn đập vỡ chiếc cửa sổ kính này!

Đột nhiên chuông điện thoại reo lên, theo phản xạ tay tôi quỳnh quáng lên, suýt chút nữa là làm đổ chiếc ly thủy tinh đựng nước để trên bàn.

Triệu Thi Vũ tiếp điện thoại, nghe xong một chút liền bĩu môi, đem ống nghe đưa cho tôi.

-Năm giờ chiều nay cô thay tôi tới tham gia một tiệc rượu riêng... Mười phút nữa đợi tôi ở tầng dưới, tôi đưa cô đi chọn một bộ trang phục dạ hội...

Tôi thầm nhìn sắc mặt khó coi của Triệu Thi Vũ, đoán chừng là cô nàng không muốn chút nào.

Cũng khó trách mặt cô nàng khó coi, vì tiệc rượu này mà cô ấy đã cố ý mua một bộ lễ phục dạ hội, chuẩn bị rất chu đáo để trước mặt các quan chức cao cấp hoặc những đại gia giàu thể diện đáng người mê hoặc, quyến rũ của mình.

Xem ra là có dã tâm lớn, tài hoa nhiều nhưng tiếc là hoa không có hương!

Tôi gác điện thoại xuống rồi lại gọi điện thoại cho Liễu Dương nói xin lỗi, có lẽ hôm nay tôi lại phải tăng ca tới khuya rồi!

Haizzz! Đêm nay chắc chắn là phải uống thật ít rượu, nhất định không để cho hần hiểu lầm mình thêm một lần nữa!

~~~~~

Ngồi trong xe, chúng tôi đều im lặng, khắp khoang xe tản mát không khí xấu hổ, bối rối lạ thường.

Trong đầu tôi bắt gặp lại hiện lên một màn bản thân từng ngồi khóc lóc trong xe; tận đáy lòng, thật hy vọng hần sẽ không nghĩ tới cảnh ấy nữa...

Có lẽ Lâm Quân Dật không muốn duy trì cái không khí quỷ dị này thêm bế tắc nên lịch sự hỏi chuyện công việc của tôi:

– Cô làm việc ở công ty đã được một tháng, có thích ứng được với tốc độ làm việc không?

– Thích ứng kíp! – mặc dù có chút “công việc ngoài ý muốn” nhưng số lương mà hần trả hoàn toàn hợp lý.

– Có thấy hứng thú với ý định làm lâu dài trong công ty không? – vấn đề này quả thật là có điểm đột ngột nhưng dựa theo cái lý lịch thay đổi công việc thường xuyên của tôi thì hần lo lắng cũng là điều tất nhiên.

– Lâm tiên sinh là một ông chủ tốt hiếm có, nếu được làm việc lâu dài tại công ty thì đúng là vinh dự của tôi rồi!

– Qua một thời gian nữa, tôi dự định sẽ gửi một nhóm nhân viên đi đào tạo ngắn hạn, điều kiện tiên quyết là phải ký với công ty một hợp đồng lao động dài hạn. Biểu hiện của cô rất tốt, không biết cô có muốn ký hợp đồng dài hạn này với công ty hay không?

– Tôi mong còn không được, cảm ơn Lâm tiên sinh đã chiếu cố!

– Tôi không phải là cô ý chiếu cố cô! – hần nhấn mạnh từng chữ như muốn minh bạch mối quan hệ. – Tôi hy vọng bên cạnh mình có một thư ký tốt nhất, hiểu biết về công việc và có thể theo tôi đi công tác.

– Tôi biết. Hầu hết các ông chủ bên Mỹ đều muốn có được một nữ thư ký trung thành, tài giỏi và luôn sát bên cạnh. Đáng tiếc, nghe mọi người nói thì trong nước ta hiện nay những nữ thư ký hơn 40 tuổi còn quý hiếm hơn cả loài gấu trúc nữa.

– Đúng vậy! – hần mỉm cười. – Không biết là cô có yêu cầu gì, đều có thể đề xuất lên. Chỉ cần cô đồng ý làm một nữ thư ký suốt đời bên cạnh tôi!

Những lời này nghe ra sao có chút không được tự nhiên cho lắm!?

– Tôi không dám cam đoan là mình có thể đáp ứng được tất cả yêu cầu của ngài nhưng tôi sẽ cố gắng hết sức.

– Cô yên tâm, yêu cầu của tôi không có nhiều. Cô chỉ cần làm cho tốt công việc của bản thân, có ý thức và trách nhiệm với công ty, nhất là có lòng trung thành. Vậy là đủ rồi! Về phần thù lao thì tôi sẽ căn cứ theo biểu hiện làm việc và thời gian công tác của cô, sẽ tăng lên theo từng năm.

Càng giải thích càng thấy có lý và không còn cái cảm giác không tự nhiên như lúc nãy nữa.

Tôi vui vẻ đồng ý:

– Tôi nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng!

Dọc đường đi, chúng tôi nói chuyện phiếm với nhau một lúc. Hần vốn là một con người rất hiểu biết nên tôi nói chuyện luôn phải dè chừng, cẩn thận.

Hần lên tiếng:

– Cô không cần phải nói chuyện với tôi một cách cứng nhắc và câu nệ như vậy, có cái gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra. Dù sau chúng ta cũng đã hiểu biết nhau được một thời gian rồi.

– Vâng! Vậy tôi có thể hỏi ngài một điều, các ông chủ thường tìm mọi cách để giúp công ty của mình mở rộng thêm, vì sao ngài lại về nước thành lập công ty? – tôi chọn một câu hỏi tương đối sâu.

Hần trầm tư một lát rồi đáp:

– Tôi rất ghét mỗi khi người ta giới thiệu về tôi đều nói là: Đây là cháu trai của Lâm Lạc Hoài! (tên ông nội của Lâm Quân Dật)

Lâm Lạc Hoài? Người mà hần nói chẳng phải là huyền thoại trong giới đầu tư ư?

Ông ấy có thể đến tại ngân hàng Thụy Sĩ và là một tài năng phi phàm. xem ra không phải chuyện đùa.

Lâm Lạc Hoài được biết đến không phải vì số tiền mà ông ấy có mà là lý lịch kinh nghiệm sống huyền thoại của mình:

24 tuổi, không có gì. Ông gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng.

32 tuổi, có công ty riêng và thị trường riêng.

38 tuổi, công ty đóng cửa, táng gia bại sản.

40 tuổi, chỉ là một công việc bán thời gian nhưng một ngày ông chơi cổ phiếu kiếm được một ngàn đôla.

46 tuổi, ông có trong tay hàng triệu đô cùng những thương hiệu nổi tiếng. Sau đó, ông đầu tư một loạt vào các ngành công nghiệp.

Ông có bao nhiêu công ty mang tên mình, có bao nhiêu công ty có cổ phần của ông trong đó, có bao nhiêu số tài khoản gửi tại ngân hàng.. căn bản là không ai biết được chính xác.

Cũng không có gì lạ khi Âu Dương Y Phàm tròn mắt há hốc mồm vì nghe hần nói đi vay tiền. Có một gia thế như vậy thực khó tin vì năm trăm ngàn mà hần chịu khiêm tốn ăn nói với người ta được.

Bây giờ, tôi càng thêm sùng bái người ngay trước mặt mình đây, một người đàn ông kiên trì, quyết đoán tự lực gây dựng sự nghiệp của mình.

Lâm Quân Dật lại nói tiếp:

– Mọi người đều cho rằng tôi có được tất cả là vì tôi là cháu trai của ông ấy. Không ai biết được tôi bắt đầu từ một người công nhân bình thường, làm công ăn lương. Tôi có được như ngày hôm nay đều do tôi làm việc chăm chỉ hơn những kẻ khác, mỗi ngày đều làm việc suốt 15 tiếng đồng hồ.

– Cho nên ngài muốn chứng minh với mọi người, không cần dựa vào ông ấy thì ngài vẫn có thể thành công. Số tiền mà ngài đầu tư...

– Là tôi kiếm được từ thị trường chứng khoán và các khoản vay từ ngân hàng.

Kỳ thực tôi rất muốn phân bác lại hần: Anh có được ngày hôm nay là vì anh có được một người ông tốt. So với những người cố gắng hơn anh gấp nhiều lần thì anh đúng là may mắn. Không có gia tài cùng những lời khuyên chính xác của ông nội thì anh cũng không thể có được khả năng quyết đoán và sự can đảm, mạnh mẽ.

Đương nhiên là tôi không thể nói ra. Những kẻ có tiền đều có một căn bệnh chung đó là sợ người khác chỉ nhìn vào địa vị cùng tiền tài mà xem nhẹ sự cố gắng cùng nỗ lực của mình. Bọn họ tự đánh giá mình và cũng khao khát được bên ngoài đánh giá cao năng lực bản thân, ngoại trừ một điều đó là tiền. Thật không may, ngoài tiền ra thì họ chẳng có gì đáng giá để người khác ngưỡng mộ, ngưỡng mộ cả.

Chúng tôi lại hàn huyên một số chủ đề nhỏ nữa và vô tình đề tài được chuyển tới chuyện con mắt thẩm mỹ của hần. Hần cho rằng sự thanh lịch, cao nhã của phụ nữ phần lớn thể hiện qua cách ăn mặc và hần đề nghị nên cải thiện phong cách ăn mặc và mắt thẩm mỹ khi chọn đồ của tôi.

Tôi không thể không bày tỏ một chút quan điểm của riêng mình:

– Tôi cho rằng hầu hết những trang phục thanh lịch kia đều từ tiền tài mà có.

Hần nhắm nháp đôi môi mỏng của mình, im lặng không nói gì.

Thấy hần không thoải mái, tôi nhanh chóng nói thêm:

– Có vẻ như Lâm tiên sinh đặc biệt thích thú với cách ăn mặc và trang phục, không có gì lạ khi trong nhà lại có nhiều nữ trang như vậy.

– À! Mỗi lần thấy bộ quần áo nào đó hợp với cô ấy thì tôi đều muốn mua về làm quà tặng. – hần dừng một lát rồi nói tiếp. – Cảm giác này rất thoải mái, giống như là luôn có nàng ở bên cạnh vậy.

– Ôi, bạn gái của ngài thật là hạnh phúc! – câu này của tôi là thật lòng. Cách biệt người thương qua một Thái Bình Dương thì cảm giác tương tư này thực khó khăn, khổ sở.

Tôi nhớ rõ sau khi chia tay với Trần Lăng, mỗi ngày đều giống như ngày tận thế. Nhiều lần trèo lên sân thượng muốn nhảy lầu nhưng nghĩ tới cốt nhục đang lớn lên từng ngày trong cơ thể mình lại đành đi xuống.

Tôi ép mình không nghĩ tới mọi chuyện bằng cách đi du lịch; và mỗi lần nhìn thấy cái gì tốt cũng muốn mua cho anh rồi sức nhớ ra là chúng tôi không thể gặp nhau nữa... Cảm giác này thực chua xót giống như một con dao cùn cứ cứa vào tim vào ngực mình vậy.

Đó là khoảng thời gian khủng hoảng và tăm tối nhất, tôi gần như không ăn một cái gì. Mãi cho đến khi thiếu chút nữa vì suy dinh dưỡng mất tính mà sảy thai, tôi mới buộc bản thân đi tìm một công việc và bắt đầu một cuộc sống bình thường.

... ..

Khi đèn đỏ, Lâm Quân Dật nhìn về phía trước, xuyên qua lớp kính quan sát dòng xe cộ và người đi đường qua lại tấp nập.

– Nhưng trước kia cô ấy không có nghĩ như vậy... Có lẽ là tôi đối với cô ấy quá tốt nên làm cho cô ấy không còn cảm giác được gì nữa và cho tất cả mọi thứ là điều đương nhiên. Có lẽ đúng như lời Y Phàm nói “Đối với phụ nữ không thể ngoan ngoãn phục tùng, nếu làm vậy sẽ khiến họ nghĩ rằng anh không phải là một người đàn ông và họ sẽ coi thường anh.”

– Ngài không giống một người đàn ông? – đây là điều duy nhất tôi nghe được mà không có ý kiến. Nếu Lâm Quân Dật này một thân đàn ông còn chưa đủ để xem là nam tính thì tất cả những người đàn ông khác nên đi chuyển giới tính là vừa.

– Cô thấy tôi có giống không? – hần nghiêm túc hỏi toai.

– Giống, là một người đàn ông đúng nghĩa. Tôi chắc chắn là có rất nhiều người phụ nữ phát điên vì ngài.

Mặc dù tôi có đạo đức nghề nghiệp vì vậy những lời khen tặng có thể chỉ là thuận miệng mà nói ra nhưng .. câu này là sự thật!

Hần nghe rất hài lòng, vô thức mỉm cười, ngay cả đôi mắt lạnh lùng cũng như hóa ra thứ ánh sáng mê người.

Giờ phút ấy, cả thế giới huyền ảo dường như vì nụ cười của hần mà trở nên yên tĩnh. Nếu lúc nào hần cũng tươi cười thế này thì tốt biết bao, tôi cũng sẽ không cảm thấy thường xuyên bị áp lực nữa.

Nghĩ đi rồi nghĩ lại, nếu ông chủ không có uy nghiêm trước mặt nhân viên của mình, không thể gây áp lực với cấp dưới thì xem như thất bại.

Trầm mặc một hồi, hần nói:

– Tôi trở thành như thế này là vì cô ấy...

Trời ạ! Nếu không phải chính tai tôi nghe từ miệng hần nói ra thì tôi sẽ không bao giờ tin được. Tôi vốn nghĩ trên thế giới này những người đàn ông chung tình đã bị tuyệt chủng hết rồi, không ngờ là còn một cá thể lọt lưới.

Hần là một người phụ nữ rất may mắn khi được hần chăm sóc và yêu thương say đắm như vậy.

~~~~~

Từ phòng thay đồ đi ra, tôi thực khó khăn mới có thể hình ảnh chính mình phản xạ trong gương. Đứng phía sau, Lâm Quân Dật khẽ nhủ mày.

Như thế này có thể đi rồi!

Từ lúc chào đời tới nay, đây chính là bộ trang phục dạ hội đẹp nhất và ấn tượng nhất mà tôi từng thấy. Một màu đỏ sang trọng không hề tầm thường chút nào, chất liệu được làm từ lụa thượng hạng mềm mại, thiết kế rất tinh tế và vừa khít với người tôi. Khi mặc nó vào, bộ lễ phục hoàn toàn làm nổi bật những đường cong cơ thể khiêu gợi, đầy cảm dỗ khó có thể cưỡng lại được.

Tà váy được điểm xuyết bằng những đường chỉ tơ, mỗi lần chuyển động dù là rất nhẹ, những sợi tơ này dưới ánh sáng của ngọn đèn vẫn trở nên vàng lung linh, rực rỡ. Màu đỏ kết hợp với màu vàng thực cao quý và lộ ra những tia quyền rũ đến cực điểm.

Mà cách trang điểm cũng rất phù hợp với trang phục lại làm tôi cảm thấy có chút khó chịu, nặng nề. Khuôn mặt vốn hút hồn giờ được tô điểm thêm màu mắt hồng nhạt càng thêm gợi cảm, đôi môi hồng được phủ lên một lớp son bóng trở nên đỏ mọng, kiêu kiêu. .. Thật sự là không cần nói gì cũng đủ làm cho người ta bị lạc vào mị hoặc rồi.

Thấy Lâm Quân Dật vội vàng chuyển dời tầm mắt, tôi lên tiếng thử thăm dò:

– Tôi như vậy có được không?

Lâm Quân Dật lấy lại sự chú ý, mày khẽ cau lại, nhìn tôi từ trên xuống dưới đánh giá một hồi rồi mới trầm giọng nói:

– Đổi một bộ cần bao nhiêu thời gian?

Tôi không biết làm thế nào để trả lời, quay lại vừa xấu hổ vừa cười khỏ với người được xem là nhân viên trang điểm chuyên nghiệp kia. Sớm biết thế này thì tôi đã không ráng chịu đựng hơn 1 tiếng rưỡi đau khổ kia.

Nhân viên hóa trang nhìn tôi hết trái sang phải, vẻ mặt dù rất bất bình nhưng không có nói ra:

– Nếu cần trang điểm lại một lần nữa thì ít nhất cần một giờ.

– Quên đi! Đã bị muộn rồi! Đi thôi!

~~~~~

Tôi khoác tay hần đi vào phòng tiệc náo nhiệt, xa hoa. Tôi cảm thấy mình giống như một bà hoàng tôn quý, dưới ánh mắt khâm phục và ngưỡng mộ của mọi người, đang đi vào cung điện của mình.

Tôi chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng từng có những giấc mơ về hoàng tử và công chúa, nhưng tôi lại là một người phụ nữ của thực tế và tôi có thể phân biệt rõ ràng đâu là cổ tích, đâu là hiện thực.

Hôm nay chúng tôi giống như một cặp vợ chồng ở trong mắt của mọi người. Ngày mai hần vẫn là một hoàng tử cao quý còn tôi trở về là một trợ lý thư

ký nhỏ nhoi, bình thường.

Hắn là hắn, tôi là tôi!

Theo tôi đi vào phòng khiêu vũ, những người có ý đồ tiếp cận tôi dường như không ngớt, thực may mắn là những cái đuôi ấy đã bị Lâm Quân Dật khéo léo đuôi đi hết.

Nhưng khi Lâm Quân Dật cùng mọi người chào hỏi, trò chuyện thì tôi không có may mắn như vậy nữa; những nụ cười tươi như hoa và những lời nói sáo rỗng được sử dụng, lắm lúc tôi cũng không biết mình đang nói gì.

Âu Dương Y Phàm đang đi đến phía tôi đứng.

Hắn có điểm giống với Trần Lăng, trên mặt lúc nào cũng xuất hiện một nụ cười ấm áp như ánh mặt trời vậy; nhưng khí độ thì không giống. So với Trần Lăng thì hắn có vẻ tao nhã và bình thản hơn.

Hắn đến gần tôi, cười nói:

– Chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải?

– Chào Âu Dương tiên sinh, tôi là Diêu Băng Vũ.

– Là cô? – hắn dường như không tin vào vẻ đẹp trước mắt mình, ánh mắt trở nên nghiêm túc mà nghiên cứu khuôn mặt tôi hồi lâu. – Lâm Quân Dật đúng là càng ngày càng tinh mắt...

– Thực ra, tôi chỉ là thư ký của ngài ấy...

–Ồ, không có gì sai biệt lắm! – câu nói kế tiếp của hắn còn chưa hết thì Lâm Quân Dật cùng Trương Hành Trường đang vui vẻ đi tới làm gián đoạn cuộc nói chuyện của chúng tôi.

– Đừng nói là cậu muốn tán tỉnh thư ký của tôi chứ?

– Anh còn không biết tôi sao? Tôi sẽ không phá hư cảm tình của người khác. – Âu Dương Y Phàm vỗ vỗ vai Lâm Quân Dật, khẩu khí có chút quái lạ, có vẻ như trong lời nói của hắn còn có ý nghĩa sâu xa nào đó.

– Anh bạn đào hoa của tôi, cậu nên chú ý tới những chuyện khác ngoài đề tài phụ nữ đi, phải vậy không?

– Ha ha!! – Âu Dương Y Phàm cười lớn. – Tôi nghĩ những câu này nên nói với anh mới hợp hơn đó.

Nói xong, Âu Dương Y Phàm đi qua Lâm Quân Dật, trước khi rời đi còn quay đầu lại cười nói với tôi:

– Cô thư ký quyến rũ, nếu có uống rượu thì nên giúp ông chủ của cô từ chối nhé!

– Tôi biết! – tôi nghiêm túc gật đầu.

Triệu Thi Vũ cũng có nói qua, Lâm Quân Dật không uống rượu, hình như hắn rất ghét rượu.

Bước vào buổi tiệc Lâm Quân Dật cũng không nhiệt tình cho lắm, hắn chỉ ngồi trong một góc và chăm chú quan sát về mặt và cử chỉ của mọi người.

Trong khách sạn hoành tráng, hoa lệ, dưới ánh đèn thấp sáng trưng; mỗi người đều bày ra một khuôn mặt tươi cười đàng hoàng, nịnh nọt và... Chỉ có hắn là vẫn lạnh lùng, thờ ơ dựa lưng vào ghế sofa, dáng người thực thanh lịch, tao nhã, khỏe môi như ẩn như hiện tia cười chế nhạo, đùa cợt.

Sự lạnh lùng và kiêu ngạo của hắn như là điều hiển nhiên vốn có, không cần cố ý thể hiện ra ngoài vẫn vô tình mà lộ ra...

Thình thoảng có vài khách hàng quen thuộc tới chào hỏi, hắn đều lịch sự đứng lên đón tiếp và nhiệt tình đáp lại. Nếu có ai đó mang chén rượu lại đây thì tôi sẽ lập tức giải thích: “Ông chủ của tôi không uống rượu...” sau đó thay hắn nhận rượu mời từ họ. May mắn là đàn ông không bao giờ thoát khỏi mê lực của phụ nữ và luôn nhún nhường phụ nữ vài phần, nên bọn họ đều vui vẻ chấp nhận hành động của tôi.

Thành thật mà nói thì tư lượng của tôi so với Triệu Thi Vũ kém hơn rất nhiều.

Sau khi uống hết mất ly rượu, tay chân tôi đã bủn rủn, vô lực, đầu trở nên choáng váng. Trước mắt tôi những khuôn mặt tươi cười kia bỗng trở nên xa dần.

Lúc này, Trương Hành Trường cũng tham gia góp vui, hoặc cố ý hoặc vô tình lại gần tôi thì thầm:

– Diêu tiểu thư, hôm nay thật sự rất quyến rũ, mê người.

– Ông Trương quá khen rồi! – tôi nâng ly rượu lên, nụ cười rất gượng gạo. – Chuyện vay vốn đều nhờ ngài chiếu cố, tôi thay mặt Lâm tiên sinh cảm ơn ngài!

– Không khách khí! – Trương Hành Trường uống một hơi rồi hứng thú nhìn tôi chăm chăm.

Mà... tôi nhìn ly rượu trong tay có chút do dự. Rượu này rất mạnh cộng thêm cái dạ dày của tôi đã cồn cào nãy giờ, nếu uống nó thì.. chỉ sợ tôi lại phạm phải sai lầm giống như lần trước...

Không ngờ, ngay lúc tôi chần chờ, ly rượu sắp bị đưa lên môi thì bị nắm ngón tay thon dài lấy đi.

– Rượu của ông Trương thì tôi nên tự mình uống! – nói xong, Lâm Quân Dật nâng ly rượu uống một hơi cạn sạch. Khi ngửa đầu, mái tóc hất lên, bông bênh trông rất quyến rũ, thậm chí còn có hương vị hơn so với rượu Brandy. (là 1 loại rượu mạnh được chế biến từ sự chưng cất của rượu vang hoặc từ trái cây nghiền nát rồi ủ lâu trong thùng gỗ 1 thời gian – ít nhất là 2 năm – Sau đó được làm giảm nồng độ rượu bằng cách pha thêm nước cất... rượu rất ngon a ~)

Tôi nghe nói, phụ nữ hoàn hảo là rượu vang, còn đàn ông hoàn hảo là rượu Brandy... Thì ra đúng là như vậy!

Sau khi Trương Hành Trường rời đi, tôi âm thầm quan sát Lâm Quân Dật một lúc lâu. Khuôn mặt hắn vẫn trắng nõn, ánh mắt sắc bén như trước không có lấy một chút dấu vết của mê muội, nhìn thế nào cũng không thấy có dấu hiệu của say rượu.

Sau đó, lại có một vị giám đốc công ty vật liệu xây dựng X tiến lại chào hỏi, tôi còn chưa kịp nói chuyện thì hắn đã chủ động cung ly với họ, bộ dáng hết sức thân thiện, vừa uống vừa tán gẫu.

Xem ra không thể tin những lời đồn về hắn được; nếu sớm biết hắn thâm tàng bất lộ, tôi chẳng dại gì ngược đãi cái dạ dày của mình.

>>>>

Âu Dương Y Phàm dạo qua một vòng rồi cầm lấy một ly nước nho đưa cho Lâm Quân Dật, nói đùa:

– Mời anh!

– Cậu không biết cậu rất nhiều chuyện ư? – biểu tình lạnh lùng của Lâm Quân Dật đủ làm đông cứng đám người đứng cách xa hàng ngàn dặm.

Tuy nhiên, Âu Dương Y Phàm vẫn cười cười, ngồi xuống bên cạnh hắn, nói:

– Tôi xem anh chống đỡ được bao lâu...

– Nếu cậu muốn náo nhiệt thì tốt nhất nên đứng xa ra một chút! – Lâm Quân Dật lạnh lùng trừng mắt nhìn Âu Dương Y Phàm một cái. Ánh mắt lạnh như băng lập tức ngăn lại những lời nói sắp sửa ra tới miệng Âu Dương Y Phàm.

Âu Dương Y Phàm nhún vai coi như không có gì, rất nhanh liền thay đổi đề tài:

– Không phải... Gần đây tôi có hai cổ phần dài hạn rất khả quan, anh có hứng thú không?

– Hiện tại tài chính bên tôi có vẻ eo hẹp nên thỉnh thoảng đụng chạm tới những cổ phần ngắn hạn thôi.

Cuối cùng Lâm Quân Dật vẫn cầm lấy ly nước nho trong tay Âu Dương Y Phàm, uống một ngụm. Tôi nghi ngờ, nếu hắn không nhận thì chắc bàn tay của Âu Dương Y Phàm sẽ bị chuột rút mất.

Âu Dương Y Phàm vẫy vẫy cổ tay, tiếp lời:

– Bây giờ còn ai chơi với công nghiệp, đề cao xã giao, thương lượng và quản mấy cái chuyện rườm rà kia nữa. Không có gì thú vị bằng chơi cổ phiếu chứng khoán, tìm một vài công ty rồi đầu tư vào đó, vừa nhàn nhả lại kiếm được nhiều tiền. Thật không thể hiểu nổi anh nghĩ cái gì nữa!

– Cậu không biết mỗi ngày ngồi trước cái màn hình máy tính, nhìn những đường cong bất tận và sự thay đổi con số trong tài khoản của mình rất nhàm chán sao? Tôi cho rằng nhìn vào những ngôi nhà do chính mình xây dựng lên còn thú vị hơn nhiều so với nhìn mấy con số trong tài khoản ở ngân hàng.

– Vậy anh cứ tiếp tục công việc xã giao nhàm chán với con người nhàm chán kia đi. Tôi sẽ tận dụng lợi thế của tình hình tăng trưởng kinh tế trong mấy năm gần đây để kiếm tiền nhiều thêm một chút!

– ... ..

– ... ..

ôi không chen vào một câu nào, chỉ ngồi một bên lắng nghe họ nói chuyện phiếm. Trước kia tôi rất xem thường những đại thiếu gia dựa vào gia thế mà trở thành ông chủ trẻ như bọn họ nhưng bây giờ thì không chán ghét một chút nào. Bọn họ đều có năng lực tuyệt vời, có cố gắng vượt bậc và rất có khí độ. Bọn họ có thể vui vẻ và chơi những cuộc chơi bằng tiền hoặc rất nhiều tiền, vì họ so với người khác có thể nghĩ ra các cách kiếm tiền rất dễ dàng.

Có lẽ bọn họ là những người đào hoa, ăn chơi hạng sang, nhưng đó là cách sống của bọn họ, và là sở thích cá nhân.

Có rất nhiều phụ nữ đã tự mình tìm tới họ.

Ai dám nói rằng đàn ông không đào hoa, lăng nhăng là những người đứng đắn, nghiêm túc; có lẽ những người nọ còn có ý nghĩ, tư tưởng xấu xa hơn nhiều.

Giống như một số người coi thường giai cấp tư sản từng nói: “Thế giới là sự biến đổi còn hiện tượng gồm có sự thật và ảo tưởng”. Một đạo lý đơn giản như vậy mà tôi không thể nhớ kỹ, đây chính là thất bại lớn nhất của đời tôi! Nếu lúc này tôi có thể nhớ được những lời kia thì sự sỉ nhục vào buổi tối hôm đó sẽ không xảy ra.

Tôi đang thất thần suy nghĩ thì Âu Dương Y Phàm ngồi sang gần tôi:

– Lần sau đừng đi với anh ta tới những nơi xã giao, bảo vệ một người đàn ông không biết uống rượu thì chỉ làm cho mình thêm thê thảm và ủy khuất thôi.

– Đây là công việc tôi nên làm! Nhưng tôi thấy Lâm tiên sinh hình như không cần tôi thay ngài ấy uống rượu!

– Buổi tối thì cô làm sao nhìn rõ được anh ta!

– Lâm tiên sinh, ngài ấy... – tôi liếc mắt nhìn sang Lâm Quân Dật. Thoạt nhìn tâm trí hẳn rất tinh táo, không có nhìn ra bất kỳ thay đổi nào; chỉ là... sắc mặt có điểm trắng, mấy ngón tay giữ chặt lấy chiếc ly thủy tinh.

– Anh ta chỉ cần uống một ly rượu Whisky thì ba ngày không ăn được cái gì.

– Nghiêm trọng vậy sao? Ngài ấy bị dị ứng với rượu ư?

Tôi thực sự không thể tin rằng có một người đàn ông ngay cả một chén rượu cũng không uống được... Vậy tại sao lúc này hẳn lại uống nhiều như vậy?

– Là tự anh ta... – Âu Dương Y Phàm ghé sát vào tai tôi, nói thầm – Cô biết không, trước kia từ lượng của anh ta rất khá, rượu vang, whisky hay bia đều uống được, anh ta uống nhiều tới mức mới được 5 ly mà tôi đã giờ tay bái phục rồi. Lúc đó tôi nghĩ không biết tới khi nào mình mới có được từ lượng tốt như vậy. Nhưng khi thấy anh ta nằm ở bệnh viện suốt ba tháng thì tôi lại không nghĩ như vậy nữa...

– Ba tháng? – nghe xong, trong lòng ta có điểm căng thẳng, rốt cuộc là cười không nổi. Một người rõ ràng không biết uống mà còn cố ép, Lâm Quân Dật không phải là một người đàn ông không có lý trí kia mà.

– Chảy máu dạ dày...

Lời Âu Dương Y Phàm chưa hết thì Lâm Quân Dật đã trừng mắt liếc hẳn một cái:

– Nếu cậu không muốn ngày mai gặp các phóng viên tại phòng bệnh nhân thì lập tức câm miệng lại cho tôi!

Âu Dương Y Phàm quả nhiên là ngậm chặt miệng, nhưng không phải vì sự uy hiếp của Lâm Quân Dật mà bởi một người đàn ông trung niên tầm 40 tuổi đang đi tới, bên cạnh ông còn có vài người trung niên khác, mặt mày tươi cười.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: một đêm rã rời

Cảm nhận được bàn tay nóng rực của hắn di chuyển đến trước ngực, lòng bàn tay nhẹ nhàng chậm chạp cọ xát nụ hoa phấn nộn, cả người tôi run lên.

Tôi ảo tưởng hẳn còn có thể dùng cương trước vực thẳm, run giọng giải thích: “Tôi thật sự không có ý cầu dẫn anh... Tôi chính là thấy anh không khỏe mới đưa anh về nhà, tôi thật sự không nghĩ tới làm anh hiểu lầm”

“Hiểu lầm? Tôi nói cho em biết, tôi cũng là một nam nhân bình thường!” Môi hắn hàm trụ vành tai tôi, còn dùng ngón nhẹ nhàng vỗ về những điểm mẫn cảm trên lưng: “Tôi mỗi ngày ngồi trong gian phòng đó, đều ảo tưởng hôn lên cơ thể em”

“Không cần...” Lời nói của hắn làm cho tôi cả người phát run, thân thể dưới những ngón tay vuốt ve bắt đầu run rẩy, vẫn như cũ hy vọng trong hắn còn tồn tại một tia lý trí, không làm chuyện ti tiện như vậy: “Lâm tiên sinh, đừng như vậy...”

Hắn hung hăng nắm chặt cầm tôi nâng lên, bức bách tôi phải nhìn thẳng vào ánh mắt tràn ngập dục vọng của hắn: “Đừng theo tôi ngoạn loại trò chơi dục vọng này.... Em đã thành công, tôi hoàn toàn bị chinh phục, em muốn cái gì nói thẳng! Muốn tiền? Nhà? Hay muốn được thăng chức? Tối nay .... em biểu hiện tốt một chút, có điều kiện gì tôi đều thỏa mãn em...”

“Tôi muốn về nhà!”

“Về nhà?” Kịch tình trong mắt hắn chớp nhoáng trở thành cuồng nộ, dưới từng ngón tay càng tăng thêm lực đạo.

Tôi cơ hồ có thể nghe thấy được thanh âm xương cốt vỡ vụn, đau đớn không thể khép lại cơ hàm nổi.

Ngay tại thời điểm đau đến nỗi thành kinh tưởng chừng mắt luôn đi tri giác, hắn lại hôn tôi, đầu lưỡi ẩm ướt linh hoạt thành công đánh chiếm trong khoang miệng, dây dưa, xâm chiếm, hôn đôi môi tôi mà như hút lấy ma túy, mấy lần tôi suýt nữa hô hấp không thông mà chết ngất....

Hắn thật sự là Lâm Quân Dật bình tĩnh trầm ổn sao? Là Lâm Quân Dật khỏe miệng luôn lộ ra nụ cười đầy vẻ đùa cợt sao? Là Lâm Quân Dật mà tôi mỗi lần không dám nhìn thẳng quá hai mươi giây sao?

Tôi đã nghĩ mình thực hiểu rõ hắn, nguyên lai là tôi chưa từng biết cái gì, hắn ti tiện thế này tại sao lại có thể giả trang cẩn thận vậy!

Hắn càng hôn càng trầm mê, hai tay không tự giác buông lỏng kiềm chế, tham hưởng vẻ nửa thân trần trụi của tôi, ngón tay tham lam ở trên làn da bóng loáng của tôi mà du di, theo đầu vai sờ soạng đến thắt lưng, rồi dần dần lần đi xuống. ....

Tôi nắm lấy thời cơ hiếm có, dùng hết toàn lực đẩy mạnh hắn ra, chạy ra khỏi phòng tắm. Đáng tiếc mới chạy đến cánh cửa, còn chưa mở xong chốt khóa, hắn đã bắt được cổ tay tôi.

“A” !” Tôi thét chói tai, tuyệt vọng đập cửa: “Cứu mạng. ....”

Hết thấy đều là phí công, tôi bị hắn nửa bế nửa kéo tiến về phòng ngủ, đẩy ngã lên giường.

“ Anh điên rồi! Cầm thú! Tránh ra!”

“Tôi là cầm thú chính là bị em bức.” Hắn một tay giữ chặt hai cánh tay ra sức vung vẩy của tôi, một tay kéo chiếc cà vạt, đem hai tay tôi cột vào sau lưng, hy vọng của tôi hoàn toàn chìm ngấm. ....

Cái cà vạt này là tôi tự tay vì hắn đi dự yến tiệc mà chọn ra, màu xám đậm, tôn quý thân sĩ!

Cái thời điểm tôi chọn nó, còn đáng buồn cười hơn là nghĩ thật hợp với hắn, thật đúng là thiên đại chê cười !

« Anh sẽ ngồi tù. .... »

Hắn khinh thường cười lạnh, cởi ra chính mình áo somi nút thắt. ....

Tôi kiên trì không ngừng quát to lại không có chút lực chấn nhiếp uy hiếp: “Đừng tưởng rằng chính mình có tiền là có thể muốn làm gì thì làm. .... Anh dám đụng vào tôi, tôi nhất định sẽ đi kiện anh. ....”

“Lại ngoan cái gì đây? Em muốn đi kiện thì đi kiện, tôi không sao cả, người khác khẳng định sẽ nghĩ do tôi cấp tiền không đủ thỏa mãn lòng tham không đáy của em.” Hắn cười không kiêng nể gì, cởi áo somi, lại bắt đầu cởi đai lưng: “Em là thư kí của tôi, đây là ở nhà của tôi, quần áo của em hoàn hảo không tổn hao gì. .... Em cho rằng đầu óc cứng nhắc của quan toà sẽ cho rằng đây là cường bạo?”

“Anh. ....” Tôi ngập bị phần, lại không thể phản bác.

Hắn nói không sai, trong xã hội coi trọng vật chất này, ai sẽ tin tưởng một người tuổi còn trẻ đầy hứa hẹn, thân gia bạc triệu, lại là nam nhân đáng về bắt phạm sẽ cường bạo thư kí của chính mình, người bình thường đều sẽ cho rằng hắn đưa tiền chưa thỏa mãn yêu cầu của tôi. Tôi là người bị hại, nhưng trong mắt người khác bất quá chỉ là kẻ có lòng tham không đáy, 1 phụ nữ đề tiện muốn kiếm chuyện bắt nạt !

Tôi đi kiện hắn, bất quá là tự mình rước lấy nhục thôi!

Hắn lạnh lùng nhìn tôi: “Em muốn bao nhiêu tiền!”

“Cút!!!”

Nhưng là hắn căn bản không thèm để ý tiếng hét của tôi, cứ tự nhiên cởi quần. ....

Tôi tự biết phản kháng đã là không làm nên chuyện gì, đành phải đổi thành cầu xin: “Lâm tiên sinh, anh không thể như vậy! Tôi xin anh đừng như vậy.”

Cả người hắn đè chặt trên người tôi, nhẹ nhàng hôn lên trán tôi, thanh âm bỗng nhiên trở nên thật ôn nhu. “Đừng náo loạn, tôi sẽ khiến em thoải mái dễ chịu. ....”

“.....” Tôi ngây dại, hắn tràn ngập ngữ khí triu mến giống đang yêu chiều tiểu tình nhân giận dỗi của mình.

Thấy hắn tham lam hôn lên cánh môi mình, tôi lại nghiêng đầu cố tránh né, hắn vừa vặn hàm trụ vành tai của tôi, đầu lưỡi hắn trên vành tai trần trọc khẽ liếm, đây là điểm mẫn cảm mà tôi sợ nhất, rất kích thích, mỗi lần Trần Lăng hôn lên nơi này, toàn thân tôi đều tê dại, bụng tụ lại một ngọn lửa nóng, thân

hình mảnh mai thờ hạo hển đón ý hùa theo anh. ....

Hiện tại tôi đương nhiên sẽ không kích tình như vậy , nhưng cực lực giãy dựa thân mình càng ngày càng thêm vô lực, dần dần trở nên mơ hồ. Tay hắn đặt ngay trên hai nụ hoa, ngón cái vô tình có ý chạm vào nó như trêu chọc, uốn lượn, miết lấy khiêu khích ..... tận đến khi cơ thể tôi sinh ra phản ứng, bỗng đảo cương khởi.

Hai tay của hắn di chuyển xuống bụng của tôi, xé mở chút vải che chắn cuối cùng trên cơ thể.....

Tôi dùng hết sức khép chân vẫn bị hắn dùng lực kéo ra, nơi vốn tối riêng tư của phụ nữ hoàn toàn bại lộ trong không khí. Tôi muốn vươn tay che đi, nhưng hai tay đã bị giữ chặt lấy từ đầu, tôi muốn khép chân lại, hai đầu gối lại bị tay hắn kéo bung ra...

Tôi tuyệt vọng bất lực vận vẹo thân thể, nhưng không cách nào ngăn cản ngón tay hắn chậm rãi dọc theo đường hãm thân bí tham nhập, tiến xuất.....

“Hồn dân! Vô si!” Tôi cố gắng khép lại hai chân cũng đã không còn có thể ngăn tay hắn dạo chơi, tiếng la mắng của tôi càng ngày càng mỏng manh, khàn khàn, vô luận cổ tay dùng lực như thế nào, thủy chung gãy không ra khỏi sự trôi buộc.

Hắn hỏn hển thờ gáp, âm thanh vang lên bên tai tôi: “Tôi không muốn làm đau em.”

“Người này biến thái.....” Hắn là ở trong *** tôi, hắn còn không biết sao?!

Hắn đưa thêm ngón tay thứ hai tham nhập, thoải mái ở bên trong mà càn quấy. Dị vật xâm nhập không thể tránh được khiến cho *** sinh phản ứng, theo kích thích một cổ chất lỏng tiết ra bám dị vật, di chuyển càng chậm lại càng cảm nhận sâu sắc.....

Bên trong lại nhiều hơn một ngón tay, hoàn toàn bị mở rộng, có điểm hơi hơi trướng đau.

Cũng may tôi đã một lần sinh con, đổi lại trước kia chưa từng sinh nở, bị hắn đối xử thế này có lẽ tôi đau chết mất !

« Vì cái gì ? » Hắn rút những ngón tay ra, đè ép vai tôi, bắt buộc tôi phải đối mặt với cơn thịnh nộ của hắn.

Cái gì là vì cái gì ? Tôi còn chưa phản ứng kịp với ý tứ trong câu nói của hắn, hắn lại lần nữa vận dụng hai chân tôi ra, hạ thế mạnh mẽ tiến vào trong huyết động của tôi.

Trong nháy mắt, tôi nghe được tiếng rên rỉ khó có thể áp chế được của hắn, cảm giác thân thể hắn dị thường hưng phấn.

Nước mắt nóng hổi không kìm nén nổi mà theo khóe mắt trào ra.

Tôi khóc, ta mắng, nhưng vẫn không thay đổi được sự thật đang phát sinh, vô luận tôi có làm cái gì, tôi có giãy dựa thế nào, hay co rúm thân thể, vẫn không ngăn được hắn trong cơ thể tôi mà công kích.

Là tôi sai lầm rồi sao ? Hắn tao nhã, hắn lý trí, hắn si tình... tất cả đều giả sao ?

Đều là lừa gạt ta, che dấu đi bản chất cảm thú ti tiện sao ?

Nhưng chỉ một giờ trước thôi trong mắt hắn vẫn tràn ngập thống khổ quá mức chân thật như vậy...

Cho dù hiện tại, trong mắt hắn vẫn chân thật thống khổ, nhưng lại thô bạo đắm vào, vẻ mặt hắn đều như vậy, tuyệt vọng cùng mâu thuẫn.

Tôi nhắm mắt lại, loại hoạt động ma sát khác thường này làm tôi dần dần vô lực phản kháng, chỉ có thể khuất nhục nằm đó chịu trận, chờ mong hắn nhanh chóng chấm dứt.

Nhưng sao quá trình đó lại kéo dài đằng đẳng, hắn không ngừng biến hóa tư thế, hưởng thụ mỗi góc độ, nắm giữ lấy khoái cảm trong tôi, lưu lại trong đó dị vật không thể quên được !

Tôi hiểu được, nữ nhân hắn yêu làm hắn thất vọng, làm hắn đau lòng, hắn vô lực vấn hồi, cho nên ở đêm đêm cuồng này, hắn cần tôi, một nữ nhân chẳng có gì để cho hắn phát tiết oán hận...

Không biết qua bao lâu..... “Băng Vũ.....” Thân thể ở giữa kịch liệt va chạm, vọng lại âm thanh gọi tên ai đó như trên trời vọng xuống, giống như là tên tôi vô số lần tràn ngập trong trí nhớ... Tôi cả kinh, mở trừng mắt, nhìn đôi hắc đồng (con người) của hắn sâu thăm thẳm. Mồ hôi hắn theo từng lọn tóc ứ đọng thành đường, lấp tằm trên trán, chớp chớp long mi che dấu đi ánh mắt tội ác, che dấu đi quang mang sung sướng vì được thỏa mãn đang tràn ra. Nhất thời, trước mắt tôi tất cả như muốn sụp xuống bởi khuôn mặt với ngũ quan vạn phần tương tự kia, giống như dịch chuyển thời gian không gian, thế giới chìm vào hư ảo. Tôi không khỏi nhớ lại lần đầu tiên chính mình cùng Trần Lăng triền miên, ngày đó anh cũng như vậy, vì khấn trương mà những giọt mồ hôi theo khuôn mặt mê người nhỏ giọt xuống thân thể tôi. Khi đó ánh mắt anh si mê nhìn tôi, vô cùng cẩn thận mà ở trong thân thể tôi di chuyển, anh nói cơ thể tôi thật chặt, anh sợ làm đau tôi... Sau đó, mỗi lần chúng tôi cùng nhau, anh đều thực ôn nhu, anh nói anh sẽ hảo quý trọng tôi, bởi vì tôi là người phụ nữ của anh... Tuy rằng chúng tôi đã cùng nhau thân mật hơn ba tháng, vậy mà mỗi lần triền miên, anh vẫn lấy ôn nhu để che chở tôi như lúc ban đầu... Trần Lăng, anh bước ra khỏi cuộc đời tôi đã được bốn năm, vậy mà ôn nhu cùng thâm tình của anh lại khắc vào tận cốt tủy của tôi, là cho tôi thực hận là không thể chấp nhận được người đàn ông nào khác. Lại trách bản thân mình ngu ngốc, chẳng biết vì sao lại đi thủ thân như ngọc..... Chúng tôi còn có thể gặp lại sao ? Thế giới này lớn như vậy, như thế nào lại có khả năng gặp lại chứ, tình này của chúng tôi để làm gì đây... Đối với anh, chỉ mong được một lần từ xa xa liếc nhìn anh một cái. Nhìn gương mặt tương tự này, lại đi tưởng niệm Trần Lăng, Lăng lẽ rơi lệ, chôn sâu những tưởng niệm.....

Khi còn trẻ, cứ nghĩ tổn thương kia chính mình sẽ không chịu nổi. Giờ đây, đã trải qua bao nhiêu nhấp nhô sóng gió, mới biết là trong cuộc sống trôi dài không có gì là không thể tha thứ. Giờ phút này trải qua trận cuồng bạo không thể chấp nhận nổi, tôi lại hiểu được mình có bao nhiêu tưởng niệm anh, khát vọng anh. Lân Quân Dật tựa hồ cảm giác được tôi trở nên trầm tĩnh, kéo lấy thân thể lạnh như băng mà ôm vào trong lòng, bắt đầu hôn môi, khẽ vuốt ve những điểm mẫn cảm trên người tôi. Không biết là do hân rất thông thạo việc châm ngòi kích thích ở nữ nhân, hay do gương mặt mà tôi đang tưởng niệm, giữa nụ hôn của hân thân mình tôi càng thêm xiết chặt, rồi lại mềm yếu đưa đẩy. Khát vọng mãnh liệt ở trong đáy lòng tôi bùng nổ, trong nháy mắt kia, cả thân xác lẫn linh hồn đều hướng về kẻ yêu nhân kia. Hân lại gia tăng tốc độ, mỗi cái va chạm cứ như đâm thẳng vào chỗ bị thương nhất trong tâm hồn. Ở huyết động quét qua từng đợt tê dại, nước mắt của tôi lại bắt đầu vỡ òa, không tự chủ được mà hô lên tên hân : « Trần Lăng !... Trần Lăng. .... » Thân thể hân khi nghe được tiếng tôi la trở nên cứng đờ, rồi tôi cảm giác được thân thể hân rung động, hân trầm thấp tê rống, một cổ nhiệt lưu vọt vào lấp đầy cơ thể tôi, nước sữa hòa lẫn nhau. ... Hân ngã trên người tôi thờ dốc một lúc, rồi rời khỏi thân thể tôi, hân dùng ánh mắt đùa cợt như thói quen cười lạnh với tôi: « Em cùng chồng trên giường, đặt cao trào cũng kêu cái tên này sao ? » Tôi quay đầu không nhìn hân, trong lòng oán hận chính mình, tôi tuy rằng bốn năm chưa từng có qua nam nhân nào, cũng không thể trong khi bị cuồng bạo mà hưng phấn như thế được, thật sự là dọa người mà ! Đột nhiên, tôi nghĩ đến một chuyện tôi quan trọng, hân cư nhiên không sử dụng BCS, mà cứ thế bắn trực tiếp vào trong tôi. .... Hôm nay là ngày mấy, đầu óc tôi trống rỗng, cái gì cũng chẳng nhớ rõ ! Tôi nghiêng ngả lao đảo vọt vào phòng tắm, tỳ lên vách tường, chất lỏng dơ bắn theo huyết khẩu chảy ra, từng giọt từng giọt nhũ bạch tích lặc trên mặt đất, như ép tôi phải chứng kiến lại sự tình không muốn nhớ đến. Tôi lấy khuỷu tay mở chốt vòi tắm hoa sen, dòng nước lạnh như băng tẩy đi thân thể dơ bẩn. (dùng khuỷu tay vì tay vẫn bị trời băng cả vạt)

***** Lân Quân Dật cũng đi vào theo, hân từ sau lưng ôm chặt lấy tôi, muốn nói chuyện, nhưng lại chưa mở miệng. « Tránh ra ! Tôi sẽ không quên đi chuyện này . » Tôi dùng khuỷu tay tránh khỏi vòng tay hân, tôi chưa từng hận qua một ai như thế, hân hủy đi một chút giấc mộng cuối cùng của tôi, làm cho tôi chẳng thể đối mặt với sự thật tàn khốc. Hân lại tiếp cận tôi, một bên giúp tôi tẩy trừ cơ thể, một bên thân nhiên hỏi : « Em muốn thế nào. Em cần bao nhiêu tiền, cứ việc mở miệng. » « Anh !? » Tôi tức giận đến nỗi đôi môi cũng run rẩy, hơn nửa ngày lời nói mới thoát ra : « Tôi không phải là một nữ nhân mà anh dùng chi phiếu vớt cho khi xuống giường » Hân nâng cằm tôi lên, hai bờ má tóc rối thấm nước bết lại : « Đừng làm bộ, em chỉ cần nói cái giá bao nhiêu với tôi đều không sao cả, đương nhiên nếu em nguyện ý, tôi mỗi lần sau đều có thể trả với cái giá như vậy » Hân nói « Mỗi lần » làm cho tôi một trận tim đập nhanh, nguyên lai trong mắt hân tôi cũng chỉ là một cái kỹ nữ cao cấp tùy tiện cho hân đùa giỡn mà thôi. Tôi oán giận trừng mắt với hân : « Đừng tưởng rằng anh có tiền là có thể kéo tất cả các cô gái cùng anh lên giường » « Không cần giả vờ thanh cao, tôi hiểu bản chất thật sự của em mà. Bao nhiêu ? Một vạn, hai vạn hay là mười vạn, hai mươi vạn. ... » Hân khẽ hôn lên đôi môi của tôi, vô hạn quyến luyến nhìn tôi : « Đương nhiên nếu em muốn làm tình nhân của tôi, mấy trăm vạn đều là có thể. Bằng không. ... Em vẫn muốn làm thư kí của tôi, ngày ngày bồi bên cạnh tôi, tôi sẽ chiều cố tốt đến em, bảo hộ em. .... » Hân là kẻ điên, bệnh viện tâm thần nào phụ trách không được, lại để cho hân trốn ra thế này ? Một lần hai mươi vạn hân đều trả ư, tiền hân nhiều đến thế sao, hân hân muốn phụ nữ đến phát điên rồi ? « Chính là dù mỗi lần một trăm ngàn tôi cũng chẳng thêm bán mình, hôm nay xem như là tôi xui xẻo đi, giữa chúng ta xem như chưa từng phát sinh qua chuyện gì. .... Tuyệt không có lần tiếp theo » « Phải không ? Vậy xem như em chưa hiểu hết tôi rồi » Hân khước môi câu dẫn một nụ cười tà, trong lòng tôi dấy lên dự cảm không tốt lành. Nước được chuyển qua thành loại ấm áp, chảy trên người lại làm tôi phát run, giọt nước trong suốt tích lại trên làn da của hai người. Trong phòng tắm chỉ còn lại tiếng nước chảy đập vào nền đá, cùng với là tiếng thờ dốc của hân Lâm trợ lí thư kí cho hân một tháng, tôi cũng hiểu biết về hân chút ít. Khi hân xem văn kiện sẽ không để bất kể chuyện gì gián đoạn, cho dù là có điện thoại, hân cũng sẽ không tiếp. Hân thường sẽ vì công việc mà suốt đêm thức tại công ty làm việc, không ngủ không nghỉ. Hân có thể vì một vấn đề không được thảo luận rõ ràng, mà có thể kéo dài cuộc họp đến tận rạng sáng. .... Hân thuộc loại không đạt được mục đích sẽ không bao giờ có ý niệm buông tay, tôi thật không hiểu mình sẽ làm được gì để chống đỡ nếu phải đối đầu với hân. « Buông, tôi muốn về nhà » Tôi lớn tiếng kêu. « Em cho là từ nay về sau tôi sẽ tha em đi? Em vẫn là thực sự ngu xuẩn? » Hân cười bỏ chiếc cà vạt trôi tay ta, nụ cười càng thêm phàm tà khí, cứ như nụ cười của ác ma. “Anh, vô si, hạ lưu. ....” Tôi phát một tay cố ý đánh vào mặt hân, hân nghiêng người, cười lạnh. « Biến thái, đồ điên. .... » Tôi mắng lại mắng, đánh cũng đánh, cuối cùng vẫn bị hân làm cho mềm như nước, nhuyễn như miến nằm trên giường lớn, những cánh tay như cốt thép của hân vây lấy xung quanh, không thể nào đào thoát. Tôi đã từng thấy hân xấu xa như vậy, nhưng chưa từng thấy hân mạnh như vậy. Hoàn toàn theo ý mình mà hành động, không cho kẻ khác một chút cơ hội phản bác cùng chống cự. Hân không để ý tôi đang khóc nháo, dùng cánh tay vây quanh thân mình của tôi, nói « Đừng náo loạn, ngủ đi ! » « Tôi không » « Hay chúng ta làm hoạt động khác » « Anh mơ tưởng » ..... Sau một lúc, chúng tôi hai bên lờ lờ kéo, giãy dụa, hôn môi, cự tuyệt dần trôi qua. Hân tựa hồ không muốn tôi nữa, chỉ là hưởng thụ da thịt trong khi đó cọ xát, mắt cảm thấy kích thích, cùng với lạc thú chinh phục. .... Cùng hân suốt một buổi tối, tầm mắt chưa từng li khai khỏi khuôn mặt của tôi, ánh mắt hân chắc đã thỏa mãn. .... Phương đông vẫn còn nhuộm một màu xám xịt, tôi mệt mỏi chả còn lực phản kháng. Trừ bỏ phương thức phát tiết oán giận tối nguyên thủy của phụ nữ, tôi chẳng có biện pháp nào trừng phạt hân. Vì thế, tôi hung hăng nhắm lấy bờ vai của hân mà cắn xuống, đây là lần đầu tiên từ khi sinh ra tôi trực tiếp phát tiết thống hận theo cách này. Trước kia, vô luận tôi có phần nộ tới đâu, đều làm ra cái bộ dạng không sao cả, duy trì một vỏ bọc giả dối. Đương nhiên, vì đây cũng là lần đầu tiên tôi không thể nhịn nổi được nữa ! Hân cũng không có trốn tránh, cũng không kêu la, thậm chí đến tiếng than nhẹ cũng thực mỏng manh, hô hấp cũng so với trước chả có gì khác biệt. Khi tôi cắn chính mình cũng như không có tri giác, cắn cho đến khi khoang miệng tràn ngập vị máu tươi mới buông ra. .... Nhìn đầu vai hân màu nhò giọt lưu lại trên ga giường trắng sáng, cùng màu đỏ kia một lần va chạm. ...ôi như thế mà trong lòng lại đau ! « Đau không ? » Thanh âm từ nói nói như thổi đến ? Nhất định không phải là tôi hỏi, nhưng sao lại giống giọng của tôi vậy??? “Trên người tôi có chỗ nào đau hơn nhiều so với miệng vết thương!” Ngay khi tôi tự hỏi hân nói vậy có thâm ý gì, hân hôn lên môi tôi, hạ thân đột nhiên thẳng tiến. Tôi nhất thời cảm thấy trước mắt một mảnh tối đen, thời điểm hân xâm nhập. ...tôi chỉ cảm thấy chính mình đã chết, tâm đã chết, linh hồn cũng đã chết. .... Không lâu trước đó tôi còn tự thề « Tuyệt đối không có lần tiếp theo », xem ra tôi thực sự là ngu xuẩn. .... Tôi trước khi chìm vào mê man, trước mắt lại chớp lên hình ảnh vai hân nhiễm máu. Ý nghĩ cuối cùng khi tôi còn ý thức thể nhưng lại là : Chảy nhiều máu như vậy, nhất định là rất đau, mà so với vết thương kia còn có nơi nào đau hơn đây ? Gặp được hân, tôi đây thật chẳng có cách nào có thể kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 9: Đồng thoại tình yêu

Từ trong giấc ngủ tỉnh lại, ý niệm đầu tiên trong đầu là giết hân, lại thấy bên cạnh gối một bộ đồ lụa mỏng màu hồng nhạt. Tôi xoa bóp cánh tay đau nhức, mặc quần áo vào người, bước ra khỏi phòng. Ánh mặt trời nhu hòa xuyên qua ô cửa kính thủy tinh trải dài trên mặt đất, rơi xuống sân nhà màu trắng ngà,

lâm sáng ngời căn phòng không lưu lại một chút dấu vết của tội ác. Lân Quân Dật đứng ở bên cửa sổ, trang phục màu trắng ở trong làn gió nhẹ nhàng phiêu động, nhu hòa mà thanh nhã. Hắn về mặt khó xử nhìn ly sữa nóng trong tay còn tỏa hơi, ngón tay thon dài trượt theo thành cốc. Tôi còn chưa kịp nói chuyện, hắn đã như nhận thấy cái gì đó, ánh mắt mờ mịt chuyển đến hướng tôi đang đứng, trên mặt lộ ra nụ cười tình thuần. Đó tuyệt đối là thiên sử mới có nụ cười như vậy. ... Nếu như không phải trên cổ tay còn có vết máu bầm, trên thân thể còn lưu lại dấu hôn, tôi nhất định cho rằng tất cả chỉ là một hồi ác mộng. Nếu hiện tại hắn hỏi tôi: Cô vì sao lại ngủ trong nhà tôi? Tôi nhất định hoài nghi thần kinh mình có vấn đề! Hoàn hảo hắn chưa nói gì, dùng tốc độ thật chậm đi tới, cầm trong tay ly sữa đưa đến trước mặt tôi: “Uống sữa đi” Kia... thanh âm không phải là quá bình thường nhẹ nhàng bằng quơ a! Tôi gạt phắt ly sữa, nhìn thứ nước trắng đục vương vãi xung quanh, buồn bực trong lòng mới vui đi một ít. Tôi nói: “Đừng tìm tôi điên rồi!” Hắn than nhẹ một tiếng, ôm lấy vai tôi, khẩu khí không được tự nhiên như nói với tiểu tình nhân đang làm ồn: “Em muốn thế nào?” Tôi thoát khỏi vòng tay hắn: “Sao hôm qua anh không hỏi tôi nghĩ thế nào?” Hắn hơi thất thần hé mở đôi môi như muốn nói điều gì, rồi sau đó mãn lại thành một đường thẳng, tầm mắt di chuyển từ mặt tôi đến chiếc ly thủy tinh vỡ nát. “Những chuyện này cơ bản giải thích không có tác dụng, tựa như thủy tinh, nát chính là nát, cho dù em muốn sửa chữa như thế nào đi nữa, cũng chẳng thể vãn hồi...” Tôi thật không thể không thừa nhận sự tình đã xảy ra, có làm gì cũng đâu thể vãn hồi! Tôi không có năng lực trừng phạt hắn, lại không biết bắt hắn bồi thường cái gì, vậy nên, tôi không còn lời nào để nói. Hắn nhìn tôi, ánh mắt so với bình thường càng thêm sáng ngời: “Tôi thừa nhận, ngày hôm qua mình thật sự quá đáng, nhưng em xác định không có ý đồ câu dẫn tôi sao?” “Tôi không có...” “Ha... em không có” Hắn kéo kéo khoe miệng, nói: “Em bình thường không hay nhìn trộm tôi chăm chăm, em không đối với tôi cười đến phong tình vạn chủng, em không ở trước mặt tôi biểu hiện bao nhiêu yếu ớt cùng bất lực, em không đêm khuya bước vào cửa nhà tôi...” Tôi muốn phản bác, nhưng nói cái gì cũng không lại nổi cái kiêu già mồm áp lễ phải này. Hắn nói không sai, tôi là nữ thư kí của hắn, nửa đêm ở trong nhà hắn coi áo quần... Nói không dụ hoặc hắn, chỉ sợ chả có mấy ai tin tưởng. Giống như hắn đây, nam nhân nho nhã, có học thức, có gia thế, bảo hắn đi cưỡng bạo nữ nhân, sẽ có ai tin không? Hắn xem nhẹ tôi, tôi lại quá coi trọng hắn. Hắn dừng một chút rồi nói tiếp: “Kỳ thật ban đầu tôi đối với em không hề có ý nghĩ không an phận, tôi biết em đã có gia đình, có con nhỏ, mà tôi cũng đã đính hôn. Tôi căn bản không muốn có liên lụy gì với em, cũng không muốn tạo quan hệ phức tạp làm gì... Tôi thuê em xuất phát từ một loại thương hại, giống như muốn cho em một công việc ổn định, hy vọng em không cần vì vấn đề riêng tư mà thường xuyên dôi công tác, không hề có giao dịch giữa quyền sắc trong đó” Tôi trầm mặc nghe hắn nói chuyện, tôi thừa nhận hắn đối xử với tôi không sai, là một ông chủ tốt đến hiếm thấy. “Nét phong tình vạn chủng của em kích thích tiếng lòng tôi, làm cho tôi mê loạn, nhưng tôi luôn dồn ép nó lại, không hề muốn cùng em dây dưa, không nghĩ muốn phá hoại gia đình của em, tôi nghĩ muốn em làm thư kí lâu dài, cũng chỉ bảo trì quan hệ công việc thuần túy. Nhưng em lại một lần nữa khảo nghiệm khả năng tự chủ của tôi, ánh mắt ám muội của em làm cho tôi sinh ra một loại ảo giác: Em muốn cùng tôi tiến thêm một bước...” “Ý anh là tôi sai?” Hắn đột nhiên ngừng đầu, cánh tay đồng loạt hạ xuống, bốp mạnh vang lên tiếng khanh khách, cuối cùng lời nói từ hàm răng rít ra: « Điều Băng Vũ, em cảm thấy em đúng không? » Tôi không biết hắn vì cái gì tức giận, nhưng tôi cảm nhận được loại áp lực phần hận này. Hắn hít sâu rất nhiều lần, khôi phục lại khẩu khí bình thường: “Quên đi, đều đã xảy ra..... Ai đúng ai sai liệu có cái gì ý nghĩa? Tôi mệt mỏi, em muốn thế nào, đều tùy em đi.” Tôi nghĩ thế nào? Tôi nghĩ không ra phụ nữ khác gặp phải tình huống này sẽ làm như thế nào, có lẽ sẽ khóc đòi giết hắn; kiện hắn lên toà án; hoặc là hướng hắn đòi tiền bồi thường; đương nhiên, đoán chừng còn có một số người sẽ bắt hắn chịu trách nhiệm. Tôi ngoài việc rời đi, không có khả năng làm gì nữa..... Thật ra tôi chỉ là một người phụ nữ thoát nhìn thì kiên cường, thực ra rất yếu đuối. Một khi gặp phải chuyện tôi không thể đối mặt, tôi liền tìm cách trốn tránh, bản thân không được hỏi tường những chuyện đã phát sinh dù chỉ một lần. Tôi rất nhanh đi đến sô pha, cầm lấy túi xách của mình, hướng ngoài cửa bước đi. Ngay tại thời khắc tôi sắp mở cửa, cánh tay tràn ngập vết thương lại bị hắn kéo lấy. “Điều Băng Vũ, muốn đi, cũng nói một lời cho tôi rõ ràng!” “Tôi và cái loại này điên khùng như anh không còn lời nào để nói.” “Em không có, tôi có!” Hắn đem tay của tôi gắt gao nắm trong lòng bàn tay, ngực phập phồng rất nhiều lần, mới ách thanh hỏi: “Tôi hỏi lại em một lần cuối cùng..... Chấp nhận tôi được không? Không can thiệp cuộc sống lẫn nhau, không cho bất luận kẻ nào biết?” “Anh?” Hắn lại nói điên, xem ra không chỉ buổi tối ban ngày đầu óc hắn cũng có vấn đề, hay là khi hắn đối mặt với tôi mới không được bình thường? “Mỗi người đều có thứ mình, tôi tin tưởng em cũng có..... Vô luận điều kiện gì tôi đều có thể chấp nhận!” Tôi rút về bàn tay mình đã bị hắn niết đến phát đau: “Anh đời này đừng mơ tưởng, tôi tuyệt đối sẽ không chà đạp bản thân để làm tình nhân của anh!” “Vậy em cứ sống cuộc sống khỏe khoắn phong tình thì không coi là chà đạp bản thân mình? Có phải em cảm thấy, ở trước mặt rất nhiều nam nhân phô trương dung mạo mỹ miều của em, so với chỉ ở trước mặt một người nam nhân, sẽ có cảm giác thành tựu?” Tôi hung hăng giáng hắn một bạt tai, vốn định trả hết lại cho hắn mối nhục này, kết quả tôi phát hiện, tầm mắt của mình như thế nào đều là hơi nước..... Giờ phút này tôi nghĩ đáng lẽ nên kêu ngoa mà ngẩng đầu lên, nhưng ta làm không được, lời nói của hắn động đến miếng vết thương yếu ớt làm tôi đau đớn. Bốn năm nay, tôi tự cho mình thanh cao, cũng không có làm đồ chơi trong mắt nam nhân, điểm ấy tôi so với bất kì kẻ nào đều rõ ràng. Mà tôi đến tột cùng là vì cái gì??? Tôi không cha không mẹ, không nơi nương tựa, tôi cũng không chấp nhận bất cứ người đàn ông nào, cho dù cuộc sống quá mức kham khổ hèn mọn. Nhiều năm vất vả đều một mình chống đỡ, bất quá là vì người ấy đã khiến tôi hận nhiều đến chẳng thể quên..... Tôi là... vẫn không có cách mà chân chính đối mặt với sự thật. Biết rõ không có khả năng, không nên, vì sao vẫn lặng lẽ ngóng trông có một ngày Trần Lăng có thể đột nhiên xuất hiện, anh sẽ kéo tay tôi hỏi: Em có bạn trai không? Tôi ngồi xồm xuống, dùng đầu gối dè che đi bản thân đang đau đớn, cắn chặt đôi môi không cho chính mình khóc thành tiếng..... Trần Lăng, nhớ tới cái tên này, tâm tôi giống như bốn năm trước, quặn đau khó nhịn. Một đôi tay đem tôi kéo vào vòng ôm áp áp. Tôi giương mắt, thấy không rõ về mặt của hắn, chỉ nghe thấy hắn tiếng tim đập nặng nề: “Buông tha tôi đi, xem như tôi cầu anh!” “Tôi đưa em về nhà, về sau em muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy, sẽ không một lần nữa miễn cưỡng em...”

***** Về đến nhà, tôi mở cuốn sổ đồng học đã ỏ vàng, chữ viết Trần Lăng cương nghị đã muốn mờ hồ, vậy mà vẫn đắm đuối linh hồn của tôi, đau đớn tâm của tôi..... Tuổi thơ của tôi lớn lên trong cô nhi viện. Bởi vì là bọn con nít không được người lớn cẩn thận che chở, yêu thương, cá tính có chút cố chấp, cho nên đám nhóc bên cạnh tôi hơn phân nửa đều có điểm quái gở, chỉ có tôi từ nhỏ đã thích cười. Tôi cứ như vậy lớn lên, rồi 9 tuổi tôi được người ta nhận nuôi, nhận nuôi tôi là một phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, chưa phải là già, nhưng thực tang thương. Nàng không thích nói chuyện, lại thích nhìn tám ảnh lâm bầm lâu bầu. Nàng không thích cười, lại nhìn tám ảnh chụp kia si ngốc mà cười. Đến năm mười bốn tuổi tôi mới biết được, trong tám ảnh là người yêu của nàng, hai mươi năm trước mất trong tai nạn xe cộ. Mà nàng thu dưỡng tôi, bất quá là để an ủi cuộc sống tịch mịch của mình. Cô gái mười bốn tuổi vốn không hiểu nổi loại chờ đợi trong tuyệt vọng này có ý nghĩa gì, nhưng đối với nàng, tình cảm này là khát vọng phi thường, có thể giúp nàng thoát khỏi cô độc. Mười bốn tuổi năm ấy, tôi lại thật sự gặp một người..... Đó là chàng vạm vỡ của một ngày rất đời bình thường, tôi trên đường về nhà, từ hẻm nhỏ một đám nam sinh chạy ra, bên trong còn lại một nam sinh ôm lấy vai trái cố gắng đứng lên, cắn răng lau đi vết máu trên mặt. Tôi biết anh ấy, hoặc nói đúng hơn là, nữ sinh trong trường không ai không biết anh. Anh là Trần Lăng, tên của anh luôn nằm trên vị trí bắt mắt của bảng thứ hạng học tập ở trường, trong những trận bóng rổ bộ dáng anh cũng là cực kì phiêu dật a..... Tôi vẫn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy anh ở trong trường, anh bước đi dưới ánh sáng mặt trời chói lóa, từng hạt nắng rơi trên gương mặt nam sinh ấy, đôi môi mỏng xứng với cái mũi thẳng, hiện lên vẻ nhã nhặn, đẹp để làm cho tim người ta gia tốc đập. Người anh có chút gầy, thân cao một thước tám có điểm không phù hợp, nhưng đồng phục mặc trên người anh, chả khác mấy so với kiệt tác hoàn mỹ của các nhà thiết kế nổi danh..... Tôi nhìn Trần Lăng bị thương muốn đứng lên, rồi lại ngã trên mặt đất, trong tâm có tia không đành lòng, bước qua có ý giúp đỡ: “Bạn không sao chứ?” Anh ngẩng đầu liếc tôi một cái, khẽ cắn môi, không nói lời nào. “Bọn kia vì sao đánh bạn vậy?” “Không biết” Lần này ngay cả đầu cũng chẳng ngẩng lên. Bình thường anh rất thích cười, sao cá tính lại quái gở vậy??? “Mình đưa bạn đi bệnh viện nha?” “Không.....” Anh cố đứng lên, câu nói chưa kịp ra khỏi miệng, lại té ngã. Thấy anh cắn môi đến mức xuất huyết, tôi thực sự khoanh tay đứng nhìn không được, trực tiếp nâng anh dậy. Tôi đưa anh đến bệnh viện, lúc muốn rời đi, lại lo lắng, vì thế hỏi: “Số điện thoại nhà bạn bao nhiêu? Để mình gọi về nhà báo một tiếng đi.” *****

Anh kinh ngạc nhìn tôi, tựa như nhìn một ngốc tử. Tôi hỏi: “Làm sao vậy?” Anh nhỏ giọng đáp: “Không có việc gì!” Không hiểu sao, ánh mắt buồn bã của anh làm lòng tôi có chút bức mình. Ngày đó tôi cùng anh ngồi chờ khám ở bệnh viện thật lâu, không gian tràn ngập mùi thuốc sát trùng làm tôi có chút khó chịu. Mọi thời đại, cô bé nào cũng ngây ngô mơ về một mối tình thâm mến lãng mạn, mối tình với Trần Lăng là mơ ước về tình yêu ngọt ngào nhưng có điểm vô vọng. Tuổi mười lăm của tôi trôi qua như vậy. .... Mỗi ngày đều rời giường sớm đi đến trường, tất cả chuẩn bị tốt, đúng bảy giờ là đi ra khỏi cửa. Vì Trần Lăng mỗi ngày đều đúng bảy giờ rưỡi sẽ đi vào cổng trường, sau này mới biết đó là vì tôi cũng vào giờ đó xuất hiện. Mỗi ngày đến giờ nghỉ giải lao, tôi liền tìm cô bạn tốt Na Na đi ăn cơm, bất quá đến cả Na Na cũng biết, tôi tìm cô ấy chẳng qua chỉ là cái cớ. Sau 12h một chút, tôi ở vườn trường sẽ thoáng gặp anh đi qua, lúc nào cũng vậy tìm tôi đập thật nhanh. Mỗi lần trong lúc lơ đãng ánh mắt giao nhau, tôi đều đã thất thần từ lâu, đoán rằng anh còn nhớ rõ chuyện trong bệnh viện đậm mùi thuốc trừ trùng. Nhưng phán đoán đó, tôi lại 1 lần nữa phủ định, bởi anh chưa từng bao giờ liếc mắt tới tôi, cho dù là tầm mắt chạm vào nhau, anh cũng nhanh chóng lập tức quay đi. .... Cho nên, tôi chưa bao giờ có cái loại ảo tưởng này, chỉ vụng trộm đem mối tình này tâm sự với quyển nhật kí, để cho nó trở thành một kỉ ức ngọt ngào mà có chút ưu thương khi nhớ lại ... Luyến ái là bắt đầu khi gặp gỡ bất ngờ và phát triển một cách lơ đãng không biết từ lúc nào. Ngày hôm đó tôi muốn tìm Na Na cùng nhau về, vào phòng học mới phát hiện Trần Lăng đang chuyển tâm một mình ngồi làm bài tập. Trái tim tôi hoàn toàn thất lạc tiết tấu, xung quang không khí như bị hút đi hết, tôi dù có cố gắng thế nào cũng không thể giảm bớt cảm giác hít thở không thông. Muốn bỏ chạy, lại đã quá muộn, anh đã ngẩng đầu lên. Tôi miễn cưỡng bình phục lại tâm tình kích động, làm bộ như không có gì, hướng anh hỏi: « Dương Na có ở đây không? » Tay tôi nắm chặt ở phía sau không ngừng run, mặt nóng bừng đến nỗi muốn bốc hỏa, tôi nghĩ chính mình lúc đó thực quần bách, kết quả, anh phản ứng so với tôi còn khoa trương hơn. Anh đột ngột đứng dậy, nói rất nhanh: « Bạn ấy đi rồi. » Bởi vì anh đứng dậy vội vàng, khiến cho quyển sách trên bàn bị đụng rơi xuống đất. Anh vội vàng cúi gập người nhặt lên, không nghĩ cánh tay lại đụng chân bàn rất mạnh, khuôn mặt tuấn mỹ nhăn lại, mặt khắc chữ « đau » cũng đỏ lên. .... Một khắc kia, tôi không hiểu sao cũng cảm giác được ngón tay mình đang đau nhức từng đợt. « Cảm ơn ! » Không rời đi, nhưng lại không dám mở miệng nói gì. Khi thấy mình không tìm được đề tài gì khác để nói, tôi xoay người định rời đi, thế nhưng lại nghe thấy anh gọi tên tôi. « Diêu Băng Vũ » Đó là lần đầu tiên tôi phát hiện, thì ra tên mình để nghe như vậy, âm thanh vang lên thật là tự nhiên. Anh thế mà biết tên tôi, nói vậy anh cũng chú ý đến tôi >. « Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kỉ ức ngọt ngào

Tan học ngày hôm sau, tôi ở hành lang bồi hồi gần một giờ, trải qua vô số lần đấu tranh tư tưởng, cuối cùng cũng lấy hết dũng khí bước vào phòng học của Trần Lăng. Trong phòng không còn một ai, chỉ có Trần Lăng đang ngồi đó chăm chỉ giải đề.

Anh cũng không phát hiện tôi bước vào cửa, dùng chiếc răng nanh trắng trắng cắn đuôi bút máy, hàng mi dài rung động nhẹ nhàng. ... ánh nắng ngày hè chiếu lên da thịt nhẵn nhụi của anh làm lòng tôi thủy triều dâng lên thêm phập phồng.

Tôi thất thần một lúc lâu, mới nhớ ra mục đích của mình, thanh thanh yết hầu kêu lên: « Trần Lăng ! .... »

A.....

Bút máy đột nhiên rớt mạnh xuống bàn, lăn thêm vài vòng rồi rơi luôn xuống đất, mà anh đối với việc tôi xuất hiện sững sờ đến si ngốc vượt qua cả thể kỉ.

Chắc là do tâm trí anh còn chưa thoát khỏi mấy bài toán phức tạp đó đi – tôi nghĩ vậy.

Tôi hơi quần bách vờn tay, đem món quà tôi đã khổ công gói lại thật đẹp đưa đến trước mặt anh: « Chuyện lần trước, cảm ơn bạn ! »

Nghe xong câu nói không đầu không đuôi của tôi, anh mới phản ứng lại một chút, rồi lại rơi vào mê hoặc.....

Nhìn anh biểu tình mờ mịt, tôi mới từ trong giấc mơ tỉnh lại, cảm thấy thật xấu hổ vô cùng.

Rõ ràng là món quà rất nhẹ nhưng sao tôi cảm thấy tay mình phải nâng đến ngàn cân, lại nghĩ anh không muốn nhận nó, định thu tay, mới phát hiện anh vờn tay đón lấy.

Vào thời điểm xấu hổ ấy, tiếng một nam sinh từ cửa truyền đến: « Trần Lăng, đi chơi bóng đi ! »

Tôi cả kinh, làm rơi món quà trên mặt đất.

Âm thanh thủy tinh bị vỡ thanh thúy vang lên, truyền vào tai đến từng ngóc ngách trong lòng.

Đó là một viên thủy tinh hình trái tim, tôi vốn tưởng anh sẽ nhận trái tim này, muốn anh hảo hảo quý trọng trái tinh thủy tinh thuần khiết kia, kết quả.....

Nó so với tôi nghĩ, còn dễ dàng vỡ nát hơn.....

Nghe thấy phía sau nam sinh kia còn cười không ngớt, tôi tui thân đến mức lệ cứ theo khóe mắt trào ra.

Lúc ấy ý tưởng duy nhất chính là chạy trốn, vĩnh viễn không đối mặt với anh nữa.

Tôi vừa mới xoay người, đã nghe thấy tiếng gọi của Trần Lăng : « Điều Băng Vũ »

Tôi không tự chủ được dừng bước, ngoái đầu nhìn anh, mới phát hiện cánh tay anh vẫn bắt lực vuron trong không trung như trước.

Anh xấu hổ nhìn tôi, rồi nhìn bạn học xung quanh, cứng họng nửa ngày, mới cúi đầu nhặt lên món quà bị vỡ rơi trên mặt đất, nói một câu không quan hệ gì với đau khổ trong lòng tôi.

« Cảm ơn »

Tiếng cười xung quanh càng thêm chói tai, biểu tình của mỗi người như bị vụn vụn ở trước mặt tôi, giấc mơ tốt đẹp của tôi ở một khắc kia liền tan biến.....

*****

Ngay sáng sớm ngày hôm sau, tôi nghĩ ra vạn lí do để xin phép không đi học, kết quả không thực hiện được, cuối cùng chỉ có thể kiên trì bước vào lớp.

Tôi biết mấy chuyện bát quái như thế trong trường lan truyền rất nhanh, chỉ là không nghĩ có thể nhanh như vậy.

Tôi vừa bước chân vào trường học, đã có mấy nữ sinh hướng tôi chỉ trỏ, nam sinh thì cười trộm bước ngang qua tôi.....

Cả quanh quần ngày ở bên tai tôi là đủ loại tiếng cười nhạo bất đồng, trước mắt hiển hiện những vẻ mặt đầy khinh khi, tự tôn của tôi bị mọi người chà đạp, như bị họ vát trên mặt đất mà hung hăng giẫm lên.....

Rốt cuộc cũng qua một ngày, tôi bằng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi cổng trường, chỉ muốn ngay lập tức thoát khỏi nơi này thôi.

Đáng tiếc tôi chạy trốn chưa đủ nhanh, vẫn nghe thấy 2 nữ sinh sau lưng mình lớn giọng « khe khẽ nói nhỏ » : « Đó chính là nữ sinh hướng Trần Lăng tỏ tình a ! »

« Đúng vậy, nghe nói Trần Lăng xem cũng chưa xem qua, liền đem món quà vát xuống đất »

Lưng tôi chợt lạnh, mồ hôi lạnh bắt đầu chảy ra.

Tôi là chỉ muốn cảm ơn anh, tặng quà anh là sai sao ?. Chỉ là tôi lúc ấy vội vàng quá quên nói mà thôi !

Nghe hai nữ sinh tán chuyện cười nhạo càng hăng say, hình như nước mắt làm hơi mờ đi tầm nhìn của tôi.

Nếu thời gian quay trở lại thì tốt biết bao, tôi sẽ chỉ vụng trộm thích anh thôi, sẽ không si tâm vọng tưởng nữa.

Nước mắt ứa ra, tôi bước nhanh qua dòng người xung quanh, muốn thoát khỏi trường học, thoát khỏi cuộc sống học sinh này, vĩnh viễn chẳng cần nữa.

Vì tầm nhìn bị nước mắt làm mờ hồ, hình như tôi đụng vào ngực 1 người nào đó.

Dáng tôi vốn rất cao rồi, thế mà cũng chỉ ngang ngực người ấy.

Tôi lặng lẽ lau nước mắt, ngược mặt lên, giương mắt đối diện với đôi mắt sáng ngời kia.

Thời gian dừng lại rồi sao? Vì cái gì tôi có cảm giác chung quanh hết thấy một khắc ấy đều đứng hình, ngay cả anh ôm lấy vai tôi cũng đều đông cứng.

Này, rõ ràng tôi còn cử động mà.

Tôi nháy mắt mấy cái, xuyên qua tầm mắt mờ hồ nhìn anh.

“Bạn....không có việc gì đi?” Anh rút cuộc cũng mở miệng, ngón tay ấm áp giúp tôi lau đi nước mắt.

Sau đó, tôi phát giác, vô số cặp mắt hứng chí hướng về phía chúng tôi, dường như chờ đợi 1 màn kịch hay ho.

Vì không muốn ngày mai lại trở thành trò cười cho mọi người, tôi quyết định nên tránh anh càng xa càng tốt.

“Không có việc gì” Tôi thuận miệng nói một câu, rồi đẩy anh ra, tiếp tục bước về phía trước.

“Diêu Băng Vũ”

Kêu lớn như vậy làm gì !

Tôi có điểm mê muội ! Hôm nay ánh sáng mặt trời tựa như đặc biệt chói mắt !

Hiện tại lại đúng thời gian tan học, vườn trường rất nhiều người, vô cùng chật chội. Gọi lớn tiếng như vậy, chừng một nửa sân đều nghe thấy đó.

Bước chân của tôi không dám dừng, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

« Cảm ơn bạn vì món quà ngày hôm qua, mình cố tìm một thời gian rất lâu rồi, nhưng cũng không biết nên tặng bạn cái gì cho tốt. Cho nên..... mình muốn đưa bạn đến một nơi này, có thể chứ ? »

Tôi nuốt nuốt nước miếng miễn cưỡng quay đầu lại, cố bày ra một nụ cười : « Không cần khách khí ! »

« Mình thật tình mà. Ngày mai tan học, mình chờ bạn ở đây. »

Ai ! Tôi thâm rồi! Anh hẳn có thù oán với tôi đi ?

Tôi sẽ không hiểu lầm, mà các bạn học khác không nghĩ tôi sẽ cùng anh hẹn hò đấy chứ !

Rốt cuộc sống qua một ngày đêm dài đằng đẵng, ngày hôm nay sẽ còn gian nan hơn ngày hôm qua ....

Tôi ngồi bên cửa sổ nhìn xuống cánh cổng trường sơn màu đỏ thắm – tôi sẽ không ngoác đến nỗi đứng chờ ở cổng trường cho toàn thể học sinh trong trường chế giễu đâu.

Bất quá, Trần Lăng lại không thèm để mắt đến ánh mắt của những người khác. Vẫn một bộ áo sơ mi màu trắng kèm với chiếc quần bò màu xanh nhạt, ngay tại nơi gây chú ý ấy mà lẳng lặng chờ đợi.

Tôi cách một cánh cửa sổ nhìn anh, vệt nắng cuối ngày lưu lại trên vạt áo màu vàng nhạt trong khoảnh khắc kia như rơi vào vĩnh hằng.....

Sau này, hình ảnh đó đến giờ vẫn cứ lặp lại trong những giấc mộng của tôi, trở thành kí ức mà hơn mười năm rồi tôi vẫn không thể quên được.

Ngày đó Trần Lăng mang tôi vào một quán ăn, tôi chưa từng nếm món thịt bò nào ngon như ở đó, rất thơm !

Com nước xong, tôi cố lấy hết dũng khí hỏi anh : « Vì cái gì lại cùng bọn người đó đánh nhau ? »

Chiếc đũa anh cầm trong tay có chút đơ lại, trầm mặc trong chốc lát, anh nói : « Để mình đưa bạn đến nơi này. »

Cô nhi viện này so với trong trí nhớ mờ nhạt của tôi không có mấy sai biệt, lưới sắt rỉ rét vây lại xung quanh, tiếng kêu kệt kệt vang lên từ chiếc cầu bập bênh, còn có một chiếc ghế xoay đã không còn có thể di chuyển được nữa.

Chúng tôi ngồi ở hai bên sườn chiếc cầu nho nhỏ, Trần Lăng kể lại cho tôi những câu chuyện ngày xưa thật cảm động.

Có một ngày mưa, một cậu nhóc bảy tuổi ngồi bên cạnh người mẹ vừa mất trong bệnh viện, màu trắng của ga giường cùng chiếc khăn trên mặt của mẹ, nó sợ, nó nghe thấy thanh âm nghiêm khắc của mẹ mình vẫn vang vọng xung quanh : « Con là nam nhi, là nam nhi phải có dũng khí đối mặt, dù có là đối mặt với tử vong cũng không thể lui bước về phía sau ! »

Ngày hôm sau, có người đưa đứa trẻ ấy đến một cô nhi viện, chung quanh nó là những khuôn mặt xa lạ, nó sợ đến nỗi phát run lên, vẫn không dám lui về phía sau. Khi đó, có một nụ cười tươi tắn xuất hiện trước tầm mắt của nó, trên khuôn mặt đó thoang thoảng hương bánh ngọt bơ, làm cho nó dấy lên khát vọng muốn cắn một cái. (anh này BT từ nhỏ a !!!)

Một người phụ nữ lớn tuổi rủ rỉ với cô bé kia vài câu gì đó, vì thế cô bé tươi cười hướng nó bước tới, kiễ chân hôn nhẹ lên mặt nó, cười thật là ngây thơ : « Ca ca, không cần sợ. »

Cô bé nắm tay nó nói : « Chúng ta đi ăn com thôi. »

Tay cô bé rất nhỏ, thực mềm, cũng thực ấm áp, đó như là điều xinh đẹp kì diệu nhất mà cậu bé từng chạm tới.

.....

Ngày qua ngày, một năm rồi lại một năm, cậu bé ấy vẫn chờ cho cô bé một ngày một lớn. Một năm cậu bé học buổi chiều, cô bé học buổi sáng. Rồi bọn chúng cũng cùng lớp, ngồi cùng một bàn, cùng nhau nắm tay đi học, tan học cùng nhau nắm tay về nhà, cùng nhau ăn com, cùng nhau vui chơi.....

Có một mùa xuân, cậu bé nhìn thấy một đứa trẻ ngủ say được ba ôm vào lòng bước qua trước mặt cậu, hai bàn tay nắm chặt tấm lưới rỉ sắt ngay ngốc

nhìn theo bóng dáng của họ, cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Cô bé ngồi bên cạnh nó, nhỏ giọng hỏi : « Ca ca, anh nhớ ba sao ? »

« Không nhớ, một chút cũng không nhớ. »

« Em cũng không nhớ... Bởi vì em chưa từng gặp qua ba mẹ nha.”

Thời điểm cô bé nói ra lời đó, đôi mắt không hề ướt, cậu bé thật sự tin tưởng cô bé không hề nhớ.

Tựa như cậu tin tưởng, mình chưa bao giờ nhớ đến ba!!

Cô bé cười ảm áp dùng ngón tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cậu: « Ca ca, anh lớn lên muốn làm cái gì ? »

« Nam nhi, mẹ nói anh phải làm một nam nhi đỉnh thiên lập địa »

Cậu bé nhớ rõ, có một lần nó nói với mẹ mình, lí tưởng của nó là làm một nhà khoa học, mẹ nói với nó : « Làm cái gì cũng không quan trọng, tối trọng yếu là phải là một nam nhi đỉnh thiên lập địa, đừng giống ba con yếu đuối bất tài. »

Cô bé suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên nở nụ cười : « Băg nhi cũng trở thành một nữ nhân ! »

Thanh âm thanh thúy như tiếng đàn, làm dao động tiếng lòng của cậu. .... Cậu bé muốn đem cả thế giới dâng lên cho cô, đổi lấy cho cô cả cuộc đời đều tươi cười hạnh phúc như vậy.

Ngày cô bé được người ta nhận nuôi, trời mưa rất lớn, cậu bé cầm tay viện trưởng, cầu xin bà đừng để người ta mang cô đi mất!

Cô bé chạy tới, lau đi những giọt nước mưa hòa lẫn với nước mắt hỗn độn một mảng trên mặt : « Ca ca, đừng quên em nha! »

« Sẽ không ! Anh sẽ không!” Cậu nắm chặt cánh tay cô : « Anh sẽ không quên Băg nhi đâu ! »

Cái mà cậu bé quên mất lại là một cô bé bảy tuổi sẽ nhanh chóng quên đi rất nhiều chuyện.

Sau đó, cậu bé kia được đưa vào học tại một trường sơ trung trong thành phố, ngoài ý muốn lại được gặp lại cô bé ngày ấy.

Nàng đã trở nên xinh đẹp, mái tóc đen buông dài, bộ đồng phục mặc trên người nhưng lại làm cho người khác có cảm giác khác biệt, bóng dáng của nàng, anh cả đời không thể nào quên. ...

Anh mỗi ngày dụng tâm học tập, khổ luyện bóng rổ, tận lực để mọi mặt của bản thân luôn là ưu tú nhất, bởi anh hi vọng, một ngày nào đó, cô ấy kia sẽ chú ý tới anh. ...

Nghe xong câu chuyện ngày xưa, tôi lệ rơi đầy mặt, trí nhớ vốn đã mơ hồ nhưng vì một tiếng « ca ca » kia mà trở nên rõ ràng, tôi bước lại nắm lấy cánh tay anh : « Ca ca, em không quên, em chỉ là không nhớ rõ tên anh. ...»

« Không quan hệ, anh sẽ không quên em, sẽ không để người nào khi dễ em »

Tôi suýt nữa thốt ra câu : « Vậy anh thích em sao ? »

Chút then thưng của thiếu nữ làm tôi không thể để nó vượt ra khỏi miệng, sau khi về nhà ngẫm lại, cho dù anh nói thích thì sao chứ?

Chúng ta chỉ là hai đứa trẻ, tình yêu tuổi mười lăm thì có bao nhiêu phần chân thật? Cho dù bắt đầu thật ngọt ngào, tương lai ai có thể nắm được trong tay ?

Trần Lăng thông minh như vậy, anh sớm đã hiểu rõ được đạo lý này, cho nên anh lựa chọn trầm mặc.

Đến ngày ghi danh vào trường trung học, tôi do dự không biết bao lâu trước phiếu báo danh, cứ như thư tuyệt tình vậy, chặt đứt tia hi vọng cuối cùng giữa tôi và Trần Lăng.

Tôi đương nhiên là muốn cùng anh ghi danh vào chung một trường trung học, nhưng anh nhất định là vào trường Nhất trung, tôi có ghi danh cũng vô dụng, căn bản thi không đậu nổi, tôi đành đăng kí vào trường Thập trung.

Tôi khờ quá, si quá, rõ ràng biết chuyện tình cảm này là không có khả năng, lại ôm hi vọng, giờ cố gắng cũng vô dụng thôi.

Hiện tại tốt nhất là cắt đứt đi, chôn thật sâu vào lòng để nó trở thành một hồi ức đẹp.

Khi tan học, tôi thu thập lại sách vở, Na Na đột nhiên hưng phấn cực kì vọt vào phòng học của tôi, cũng chẳng thèm để ý trong phòng có bao nhiêu người, kêu la : « Băg Vũ, bạn biết Trần Lăng báo danh vào trường nào không ? »

« Nhất trung ! » Tôi nghĩ cũng chưa nghĩ đã trả lời cô ấy, vấn đề ngu ngốc vậy mà cũng đi hỏi.

« Không phải, là Thập trung. .... Mình nhìn phiếu báo danh của anh ấy, chúng ta trong tương lai lại có thể học chung một trường trung học nha »

Tôi lại bắt đầu mê muội, là Thập trung ? Ngai vàng toàn trường luôn thuộc về anh, vào Nhất trung mà nói, cơ hồ cũng chẳng tốn nhiều sức, anh vì cái gì lại báo danh vào Thập trung !

Mỗi ngày, tôi đều thấy Trần Lăng chán nản bước ra từ phòng giáo viên chủ nhiệm.

Mỗi buổi tan học, tôi đều có thể thấy anh ngồi một mình ở cuối phòng học mà thất thần đến ngẩn người.

Tôi lờ mờ hiểu được nguyên nhân anh ghi danh vào trường Thập trung, nhưng lại chưa bao giờ dám đi sâu tìm hiểu nguyên nhân.

Có một ngày, tôi bước qua từng dãy phòng học, trong một căn phòng trống rỗng, anh cô độc một mình ngồi hút thuốc, giữa hai ngón tay là một dải khói mờ nhạt, ánh mắt anh mờ mịt nhìn về phương xa, u buồn chẳng thể nói nên lời.

Tâm của tôi như bị ánh mắt ấy hút hết, ngay cả phải khăn trương cũng quên, trực tiếp vọt vào phòng học .

« Trần Lăng, anh làm sao vậy ? »

Anh nhìn về phía tôi, lập tức đemếu thuốc hút đang dở vứt xuống đất, dùng chân dẫm lên, giống như bị thầy giáo bắt gặp vậy, mặt dường như đỏ lên, nói lắp bắp : « Không ....Không có gì »

« Vì cái gì anh lại ghi danh vào Thập trung, lấy thành tích của anh có thể thi vào Nhất trung mà » Đến bây giờ tôi cũng không hiểu được, lúc ấy tôi lấy đâu ra dũng khí lớn đến vậy, có lẽ là thời điểm thật sự yêu thích một ai đó, sẽ vì người ấy mà xem nhẹ tôn nghiêm của chính mình.

« Anh, anh còn kì thi lên đại học nữa mà. Chỉ cần anh cố gắng, học trường trung học nào cũng giống nhau. »

« Vì cái gì mà phải đi đường vòng như vậy chứ ? Cho dù anh không cần có trách nhiệm đối với bất cứ ai , nhưng anh chẳng lẽ lại không chịu trách nhiệm đối với chính mình sao ? »

« Bởi vì... » Ánh mắt anh không rời khỏi tôi, hai tay nắm lại chặt chẽ, miệng mở ra rồi lại khép vào.

Cuối cùng anh hít một hơi thật sâu, lớn tiếng nói : « Diêu Băng Vũ, em biết không, thế giới này rất lớn, trong biển người mờ mịt hai người gặp được nhau thật không dễ dàng, có thể gặp lại một lần nữa lại càng khó, nếu bỏ lỡ, có khi bỏ lỡ cả một đời. ....Lựa chọn vào trường trung học, so sánh ra, thì nó đã trở nên không còn quá trọng yếu »

Tôi chẳng thể hiểu anh đang nói gì nữa, giữa hai chúng tôi thành tích điểm ngữ văn có chênh lệch thật, nhưng không lẽ năng lực lí giải của tôi cũng kém anh nhiều đến vậy.

“ Anh nói cái gì ? Em không rõ!”

Anh bước đến bên cạnh, cùng tôi đối mặt vào nhau. “Anh muốn được đứng bên cạnh để bảo vệ em!”

Lúc ấy trong đầu tôi thật sự là trống rỗng. ....quá khăn trương khiến cả người đều căng thẳng, cương cứng đến mức cảm thấy đau đớn.

Trên người anh không có mùi vị mồ hôi, mà mang theo vị yên thảo nhẹ nhàng dịu dàng cùng chút hương xà phòng trên áo.

Thật lâu thật lâu, tôi vẫn mãi nhớ rõ ràng cái hương vị ấy.

*****

Buổi sáng ngày hôm sau, bước vào phòng học, tôi liền cảm thấy rất nhiều ánh mắt sát khí hướng mình cứ như đang nhìn một nữ nhân yêu khí nặng nề.

Tôi bất an ngồi vào chỗ, thấy trên bàn là quyển sổ đồng học màu lục.(lưu bút)

Mấy ngày trước tôi đưa nó qua cho Na Na viết lại lời nhắn, cô ấy cuối cùng cũng viết xong !

Tôi trong lòng tràn đầy mong đợi lật xem, đoán xem cô nàng viết gì, có phải là viết « Nguyên cớ cho chúng ta mãi mãi là bạn tốt » ?

Trang thứ nhất là chữ viết rất đẹp cực kì giống của Trần Lăng nha, tôi có hoa mắt không !

Đây là chữ của ai nhi ? Thật sự đẹp mắt a !

Diêu Băng Vũ:

Em còn nhớ ngày đầu tiên anh đến cô nhi viện chứ, em còn hôn lên mặt anh ấy?

Em còn nhớ rõ ngày em rời đi khỏi đó, trời mưa thực sự rất lớn không?

Em còn nhớ anh đã nói thế giới này thật sự lớn, mờ mịt giữa biển người hai người gặp được nhau thật không dễ dàng, có thể gặp lần nữa lại càng khó không?

Em còn nhớ rõ em hỏi anh vì cái gì lại thi vào trường Thập trung chứ ?

Hiện tại anh nói cho em : Bởi vì anh không muốn một lần nữa bỏ qua em !

Lúc này đây, anh sẽ không bao giờ buông tay em ...

Trần Lăng

Tôi nhanh như chớp khép lại lời nhắn này, giương mắt cảnh giác, lại thấy tất cả bạn học đều nhìn về phía mình, xem ra đã sớm có người đem đoạn tin này trở thành tin công khai giữa công chúng rồi.

Trần Lăng đang nghĩ cái gì đây chứ ? Đem mấy lời chửi khác gì thư tình này viết ngay trong sổ lưu bút của tôi, còn công khai đặt ngay trên mặt bàn nữa.

Hoàn hảo là sắp tốt nghiệp rồi, bằng không những ngày sau này của tôi chỉ sợ phải trải qua tại văn phòng giáo viên mất thôi ....

Khi tan học, tôi liếc một cái liền thấy Trần Lăng đang đứng dựa vào cổng trường, anh cũng nhìn về phía tôi, ngượng ngùng cười, ánh mặt trời tỏa sáng lên mặt anh, làm đầu óc tôi choáng váng đến phát hoảng.

Anh dùng âm thanh đủ để so sánh với cái radio của trường, hét về phía tôi : « Anh vĩnh viễn sẽ không buông tay em ra một lần nữa »

Sau đó anh bước đến bên tôi, ngang nhiên nắm lấy tay tôi cùng bước ra khỏi trường học.

Ngày đó , anh ở trong tâm trí tôi thần thái sáng lạn , làm cả thế giới của tôi là những bông hoa tulip nở rộ trong cơn gió miên man, như u lan ở sau cơn mưa bắt đầu tỏa hương. ...

Năm đó tôi mười lăm tuổi, anh mười bảy, (anh này bị học muộn), chúng tôi vui vui vẻ vẻ, chúng tôi thỏa mãn, tuy chúng tôi chưa từng nói tiếng « yêu », chưa từng thốt ra một lời thề thiên trường địa cửu.

Bởi vì từ « yêu » đối với chúng tôi lúc ấy quá nặng nề.

Trong tâm trí tôi, hình ảnh tôi ngồi sau xe đạp của anh mãi mãi là vĩnh hằng, tôi đã do dự ba lần mới dám ôm lấy thắt lưng anh, anh cúi đầu nhìn cánh tay ta, tốc độ của chiếc xe trở nên thật nhanh, tốc anh bay lên trong gió, còn sau lưng ướt đầm mồ hôi. ...

Chúng tôi đi càng lúc càng nhanh, trong lòng ngọt ngào đến không thể ngọt ngào hơn, đẹp đến không thể đẹp hơn !

*****

Đáng tiếc ngày vui ngắn chẳng đầy gang, khi chúng tôi chỉ mới trải qua hơn một tháng, lại chẳng biết trước mắt mình là biệt ly đằng đẵng.

Sau khi kì thi trung khảo kết thúc, chúng tôi hẹn nhau đi leo núi, đi ngắm một mảnh Thương Mang tràn ngập hoa cải dầu.

Tôi đã chuẩn bị mọi thứ, đang định xuất phát ra khỏi nhà, thì mẹ tôi lại té xỉu, tôi đưa mẹ đi bệnh viện, mới biết được mẹ bị suy thận nặng, mẹ đã sớm biết, nhưng vẫn giấu tôi.

Ngày đó tôi ngồi cạnh bên giường bệnh, sinh li tử biệt làm tôi vô tâm quên mất Trần Lăng đã ở chân núi chờ tôi bao lâu, có hay không thất vọng.

Chạng vạng ngày hôm sau, mẹ từ trong hôn mê tỉnh lại, tôi cố gắng giữ đôi chân đứng vững, cứng rắn chống đỡ thân thể đang lung lay đi đến cô nhi viện tìm anh, viện trưởng nói cho tôi biết, anh đã được người ta nhận nuôi, người nhận là ai đã xin được giữ bí mật, tôi cầu xin như thế nào, bà cũng không chịu nói cho tôi biết, khuôn mặt cứng ngắc như đó là bí mật trọng đại.

Tôi té xỉu ....

Tỉnh lại tôi tìm tới nơi đã hẹn anh hôm trước, đợi rất lâu nhưng anh không xuất hiện.

Tôi tìm tới những nơi chúng tôi cùng nhau tới, lại chờ đợi và anh vẫn không đến.

Vì lo cho mẹ chữa bệnh, tôi phải cầm giấy tờ nhà để có tiền, rồi đến nhà cũng bán, tiền giống như nước cứ trôi mãi ra ngoài, bệnh tình của mẹ lại chuyển biến mỗi lúc một xấu !

Ngày khai giảng, lòng tôi tràn đầy chờ mong chạy đến trường học chờ anh, nghĩ là có thể nhìn thấy anh, nhưng anh không hề xuất hiện.

Anh như không khí biến mất hoàn toàn khỏi thế giới của tôi, rồi lại tồn tại một cách vô hình.

Nửa năm sau, mẹ— người thân cuối cùng cũng bỏ tôi lại mà đi mất, vĩnh viễn rời đi. ....

Khoảng thời gian ấy là những ngày u ám nhất, mỗi ngày tôi đều ôm quyển lưu bút mà ngủ, nước mắt rơi trên mặt giấy khiến chữ viết trở nên mờ hồ, tôi vẫn như vậy, mỗi ngày mở ra xem

Trên quyển nhật kí kia, lại một lần nhắc nhở chính mình, anh sẽ trở về, anh nhất định sẽ trở về, anh nhất định sẽ không buông tay tôi ra.

*****

Lúc Liễu Dương trở về, tôi đang rúc ở trên sofa ôm quyển sổ lưu bút mà khóc.

« Băng Vũ, làm sao vậy ? » Nàng bị bộ dạng của tôi dọa cho sợ hãi, lập tức ôm lấy tôi, nhìn thấy những vết xanh tím ứ ngán trên cổ tay, cùng với vô số hôn ngân lộ bên ngoài áo quần, ánh mắt từ kính ngạc biến thành thương tiếc.

« Dương... » Tôi dựa vào trên vai nàng, vai của nàng cũng nhỏ gầy như thế, lại là chỗ dựa duy nhất của tôi.

« Là ai làm ? »

« Ông chủ của tớ – là cái ông chủ mà trong miệng Uyển Uyển là nam nhân hoàn mỹ, hần căn bản không phải là người, là đồ điên, đồ biến thái ....Tớ phải làm thế nào để hần phải chịu trừng phạt » Tôi liều mạng dụng quyền đâm vào đầu mình : « Tớ rất loạn, tớ nghĩ không được »

« Băng Vũ... » Liễu Dương nhẹ nhàng vỗ tấm lưng tôi, dòng lệ nàng nóng bỏng rơi trên vai tôi : « Băng vũ, cậu coi như là một con ác mộng đi. Muốn trả thù căn bản chỉ là ý nghĩ phi thực tế thôi. Kien hần, cuối cùng lại chỉ rước nhục về mình »

Tôi sao lại không hiểu những điều này cơ chứ, đã nhiều năm trôi qua như vậy rồi, tôi đã không còn là một cô gái ngây thơ nữa, làm sao lại không biết cái xã hội coi trọng vật chất này có bao nhiêu u ám chứ.

Nhưng nhớ đến sự việc đêm qua, tôi che mặt không dám nghĩ tới : « Tớ không cam lòng ! Tớ không cam lòng cứ như vậy mà bỏ qua cho hần »

«Cậu hãy nghĩ vì Tư Tư nữa a ? »

Nhớ đến Tư Tư, thì có không cam lòng đến mấy tôi cũng đành từ bỏ. Tôi thật sự không nên nháo cho tất cả bung bét lên, vạn nhất ở trước quan tòa mà thua kiện, Tư Tư chẳng phải sẽ có một người mẹ « đề tiện » sao ?

Nó đã không có ba, tôi không thể để cho nó lại có một người mẹ bị người đời thóa mạ.

« Tớ biết nên làm như thế nào .....»

« Đây, cậu định làm sao bây giờ ? Từ chức sao ? »

Tôi gật đầu. « Tớ không muốn làm thư kí, từ nay về sau cũng sẽ không bao giờ làm thư kí nữa ! »

Trải qua bốn năm công tác tôi đã hiểu quá rõ quy tắc trọng yếu của trò chơi này, chính là nhân nhượng vì lợi ích toàn cục. Muốn làm một thư kí tốt, tôi chưa từng bỏ ra cái gì sao ? Không phải vậy. Vì sinh tồn, vì để có điều kiện chăm sóc cho Tư Tư, tôi từng chút từng chút bỏ đi triết lí sống chính mình, tôi cũng không còn lựa chọn nào khác, nhưng hiện tại tôi phát hiện, tôi chẳng thể tiếp tục như vậy !

Ngay cả một ông chủ như Lâm Quân Dật cũng không có ý định buông tha cho tôi, tôi tiếp tục sẽ còn như thế nào đây....

Kế tiếp rồi kế tiếp..... Kế tiếp đến khi nào tôi mới tìm được một ông chủ chính trực, chân thành, tôi nghĩ rồi, vốn trên thế giới này không hề tồn tại người như thế, thì tôi lấy đâu ra mà gặp chứ..

Đôi tôi đôi lui đã là mười mấy chỗ làm, đến cả ông chủ mà trong miệng Uyển Uyển là « Thiên thần »cũng có ý niệm chinh phục tôi trong đầu, tôi còn ngu muội mà kì vọng thêm một lần nữa sao, thật có chút bi ai!

« Vậy giờ cậu muốn làm gì ? »Liễu Dương hỏi tôi.

« Ngày mai tớ sẽ đến trung tâm môi giới công việc làm tại nhà, tìm xem có công việc tạm thời gì thì làm thử trước đã »

« Băng Vũ, đừng làm khó dễ chính mình, tìm một người đàn ông thích hợp rồi gả đi » Nàng thấy tôi không trả lời, lại hỏi : « Có phải hay không đến giờ cậu vẫn nhớ tới anh ta, nếu như gặp lại thì sao ? Sẽ làm cái gì a ? »

Nhớ anh, gặp lại anh, tôi nghĩ vô số lần, đối với chính mình vẫn không thể đưa ra một đáp án.

« Tớ không biết, cậu nói anh ấy có nhớ tới tớ không ? Vẫn còn yêu tớ chứ ? »

Nàng bắt đầu dĩ lạc đầu : « Tớ nghĩ anh ta tuyệt đối sẽ không quên cậu, nhưng còn yêu hay không thật sự là khó nói. .Lúc trước cậu đã cư xử thật rất tuyệt. »

« Dương, tớ nhớ anh ấy, cho tới bây giờ vẫn cứ yêu anh ấy như vậy, nếu anh ấy còn yêu tớ, tớ có lẽ sẽ chấp nhận làm tình nhân của anh cũng không sao

cả...»

« Đứa ngốc ! Lúc trước ai ở trước mặt tớ khóc đến chết đi sống lại, nói tâm đầu đã đau đến mất hết tri giác ? »

Tôi không nói gì, khi đó biết anh ngoài mình ra còn có một người phụ nữ khác, tôi khóc đến chết đi sống lại, hiện tại nếu làm tình nhân của anh, không biết có phải hàng ngày lấy nước mắt rửa mặt không đây.

« Buông tay đi. Nếu yêu một người đàn ông, cậu sẽ không giờ muốn chia sẻ anh ta với bất kì người con gái nào khác... Mỗi khi nhìn anh ta danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh người yêu mình, mà cậu chỉ có thể trốn ở góc phòng tự liếm lấy vết thương, tư vị ấy muốn bao nhiêu thống khổ thì có bấy nhiêu »

Tôi biết nàng nói đúng, tôi cũng là người nhìn nàng trái tim tan nát vượt qua giai đoạn đó. Nếu như nghe theo lời thề thốt của Trần Lăng, rồi nhìn anh cùng nữ nhân khác sóng bước bên nhau, rồi đến đêm khuya yên tĩnh dài lê thê, mới nhớ đến gọi lại cho tôi, nói cái gì mà tưởng niệm rồi yêu thương, tôi nhất định sẽ điên mất !

Thế giới này mọi cái đều có thể chia sẻ, duy độc trái tim là không thể phân ra.

.

Liễu Dương vỗ nhẹ lên vai cố an ủi, mở lời khuyên tôi : « Thế giới này, nam nhân nào cũng giống nhau, cậu cùng với ai cũng không khác biệt. Tựa như tìm một công việc, ở nơi nào công tác cũng giống nhau, đều phải chịu ủy khuất... Ai bảo chúng ta lại đi chọn cái nghề nghiệp đầy ám muội như thế này chứ ! »

Nhìn nàng đối với tình yêu đầy tuyệt vọng, tôi lại nghĩ đến một Liễu Dương tinh thần phấn chấn có chút bông bột của thời còn là sinh viên, nàng tin tưởng sức mạnh tình yêu có thể chiến thắng hết thảy... Đáng tiếc hiện thực tàn khốc đã bóp chết một Liễu Dương hiền lành nhiệt tình ngày nào.

Khi mới ra trường, nàng thanh xuân xinh đẹp tinh lệ lại thông minh, thực dễ dàng vào làm thư kí ở một công ty, ông chủ của nàng là một nam nhân 30 tuổi còn độc thân, rất có nhân cách và đầy mị lực... Cùng làm việc với nhau trong một thời gian dài, nàng không thể ngăn mình rơi vào lưới tình, mà ông chủ đối với nàng cũng nảy sinh cảm tình... Bọn họ âm thầm kết giao hơn một năm, hẳn chưa từng đề cập qua việc kết hôn, mà nàng cũng không muốn tạo áp lực cho hắn.

Nhưng Liễu Dương có tưởng tượng kiểu nào, nàng cũng không ngờ trong một tiệc rượu, hắn đột ngột tuyên bố mình chuẩn bị đính hôn, đi cùng hắn là một « tiểu thư khuê các » mới từ nước ngoài về. Đêm dài nhân tĩnh, nàng khóc hỏi hắn vì cái gì, hắn hững hờ trả lời : « Anh thật sự yêu em, chỉ cần em nguyện ý, chúng ta tiếp tục duy trì mối quan hệ này, nhưng anh không có khả năng cưới em... Bởi vì em không có cách nào làm cho mọi người trong nhà anh vui vẻ, cũng không có cách nào làm cho nhóm phụ nhân tiểu thư thượng lưu nổi tiếng kia tôn trọng em, lại càng không thể giúp đỡ gì cho sự nghiệp của anh... »

Nàng mắc kẹt giữa mâu thuẫn có nên từ chối hắn không trong suốt ba tháng, một Liễu Dương luôn tự lập chỉ vì một đoạn tình cảm kia mà bị tra tấn đến hồng mắt, cuối cùng nàng cũng hiểu rõ, đó là vào cái ngày người đàn ông kia kết hôn, nàng lựa chọn cười khổ một mình, rồi đổi sang một nhà trọ khác.

Cũng vào ngày đó, nàng cắt đi mái tóc dài mà nàng yêu nhất, cười nói : « Không phải là nam nhân kia bạc tình, chỉ là tớ đánh giá cao mình quá. »

Đúng vậy ! Có rất nhiều cô gái bây giờ tự cho có chút nhan sắc hơn người mà tin tưởng nam nhân kia đối với các nàng yêu đến vĩnh hằng, trên thực tế, một lời thề của đàn ông quá dễ dàng so với tuổi thanh xuân bị đánh mất của một cô gái.

Thanh xuân chẳng thể vĩnh viễn lưu lại, dung nhan từng ngày sẽ già đi, cùng gắn bó với một kẻ vốn dĩ bạc tình, cũng nên nghĩ tới lực hấp dẫn của chính mình có vĩnh viễn không thay đổi hay không.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: hành vi biến thái

Sau ngày ấy, tôi chưa tới công ty thêm lần nào, cũng không đến từ chức, bởi vì tôi không có cách nào đối diện với khuôn mặt kia, tôi không biết mình sẽ làm ra chuyện gì !! Tôi định tạm thời ở nhà một thời gian, trong thời gian không công tác, tôi lướt qua những mục quảng cáo trên báo chí, muốn được nhận vào một công ty gia đình. Hôm nay, tôi lại bị một công ty nữa cự tuyệt, ngồi trong vườn nhà trẻ, nhìn vào khoảng không trống rỗng, chờ Tư Tư tan học.

Những ứa thanh trên cổ tay cũng nhạt đi nhiều, nếu không nhìn kỹ thì cũng không còn dễ phát hiện, tôi chẳng còn là cô bé mười mấy tuổi, không ngại thoe đến mức chỉ vì lần thất thân này mà đau đớn cùng cực.

Nhưng không hiểu sao con ác mộng kia vẫn cứ quấy phá trong đầu tôi mãi không dứt, bỏ qua không được, cứ như cảm giác hân đang chiếm giữ lấy tôi vô luận thế nào cũng là vô pháp quên được.

Tôi ôm đầu, vò lấy mái tóc dài, chỉ đến khi nhìn thấy Tư Tư cao hứng hướng mình vẫy tay, trong lòng mới dấy lên một chút ấm áp đến thoải mái, không còn khó chịu như trước.

“Điều Bã Vù ?” Không xác định được tiếng gọi của ai truyền đến, tôi hướng về nơi gọi ngẩng đầu nhìn, một gương mặt như đã từng quen biết, ngũ quan thanh tú, mang theo một chiếc kính gọng bạc, đáng vẻ có chút thư sinh, lại rất ôn trọng.

“Ngô Hàng ? Đã lâu không gặp !” Anh so với trước đã thành thục hơn nhiều, nhưng cũng không có thay đổi nhiều.

“Em sao lại ở trong này... đi đón đứa trẻ nào sao?”

“Con gái của em, còn anh ?”

Anh đẩy đẩy mắt kính, tươi cười lại mang một chút mát mẻ : “Anh đi ngang qua... thấy em cho nên xuống xe xem thử .»

“À”

“Đã lâu không gặp, em bây giờ ổn chứ ?”

“Rất tốt!”

Tôi cười nói : “Anh nhất định bề bộn nhiều việc a ?”

Anh ta nghe re ý tứ của tôi, xấu hổ nói : “Đúng vậy ! Gặp sau vậy... tạm biệt !» Tôi cũng lễ phép bắt tay hắn, nói “Tạm biệt !”

Bỗng nhiên, bàn tay anh đang nắm cương lại một chút, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn tôi.

“Em cùng anh ta...”

“...” Tôi xấu hổ rút tay về, nhìn vào ngón áp út trống rỗng của mình, thu lại vào trong ống tay áo.

Tôi cũng không biết nên nói cái gì, chỉ nghe một tiếng gọi đồng dạng của Tư Tư : “Mẹ !”

Sau đó một thân thể nhỏ nhỏ mềm mại vọt trong lòng tôi... Vừa nhìn bé đôi mắt to trong thiên chân vô tà, cảm giác thỏa mãn đến nỗi tất cả sầu não như tiêu tan không chút dấu vết, tôi ôm lấy bé, hôn lên đôi má phơn nộn một cái.

“Con gái của em thật đáng yêu !”

Ngô Hàng sùng nị sờ sờ lên gương mặt nhỏ nhắn tròn tròn thịt thịt của Tư Tư : “Hai người muốn đi đâu sao, để anh đưa đi”

“Không cần, em muốn đưa Tư Tư đến quán gần đây ăn chút điểm tâm ngọt”

“Anh vừa vặn cũng chưa ăn cơm, cùng nhau đi đi”

Tôi định nói không cần, anh đã cướp lời nói trước : “Bữa cơm này anh đã đợi thật nhiều năm, đến bây giờ vẫn không cho anh một cơ hội sao ?”

Tôi nhìn về mặt đầy vẻ mong chờ của Tư Tư, gật đầu.

Thời điểm tôi còn đi học đại học, nam sinh theo đuổi tôi rất nhiều, mà Ngô Hàng là người để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất.

Anh cho tới bây giờ chưa từng mở miệng nói yêu tôi nhiều như thế nào, nhưng ở thời điểm tôi cần nhất anh luôn ở bên cạnh.

Nhớ ngày đó, tôi gọi điện thoại cho bạn gái của Trần Lăng xong, ngồi ngay tại nơi gọi điện thoại mà khóc, anh cũng là người đứng bên cạnh tôi.

Đi theo sau bước chân vô hướng của tôi đến tận đêm khuya, có đuổi thế nào, có mắng như thế nào, anh vẫn không nói lời nào chỉ lặng lẽ theo sau tôi.

Cho đến khi cùng tôi đến trước cửa phòng trọ của tôi và Trần Lăng thuê, anh mới nói vài câu an ủi, rồi yên lặng rời đi.

Hôm nay, lại gặp gỡ Ngô Hàng, chuyện cũ không ngừng tái hiện lại trong đầu tôi, tôi mới giật mình phát giác, cho dù có cố trốn tránh, kỉ niệm ngày nào trong tôi chưa từng phai mờ. ***** Ngô Hàng đưa tôi cùng Tư Tư đến một nhà gian ở Tây sảnh ăn cơm, gọi khá nhiều loại bánh ngọt mà trẻ con yêu thích.

Hắn huyện một hồi, đột nhiên anh hỏi : “Em cùng anh ta li hôn lâu chưa ?”

Tôi co rút mười đầu ngón tay, nhìn về mặt chờ mòn của anh, trả lời cho có lệ : “Rất lâu rồi, anh như thế nào biết ?”

“Anh sớm nghĩ hai người sẽ nhanh chóng tách ra, anh ta không phải là người đàn ông mà em có thể dựa vào cả đời.”

Tôi uống vào một ngụm nước ngọt, cổ lấy chút hương vị ngọt ngào hòa tan đi chua sót trong miệng.

“Một mình em chăm sóc đứa nhỏ nhất định rất vất vả, em có dự tính gì không?”

“Cũng không có gì, rất tốt” Tay anh đặt nhẹ lên tay tôi: “Cho anh một cơ hội đi, anh nhất định sẽ hảo hảo chăm sóc cho mẹ con em”

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh, ánh mắt kia so với vài năm trước đã tự tin hơn nhiều, nhưng nhu tình lại không hề giảm.

Tôi có thể chứ? Tìm một nam nhân tốt, dựa vào anh tôi có thể bình yên mà sống.

Tôi có chút chần chừ, lơ đãng chạm vào một đôi mắt lạnh băng sâu thẳm cách đó không xa – Lâm Quân Dật? Khóe miệng hần câu lên nụ cười trào phúng, cánh tay đang bị một cô gái vốc đáng khá đẹp lôi kéo lấy.... Không biết tại cô gái bên cạnh hần thực sự đẹp hay tại hần rất chói mắt, mà khi hần vừa bước vào cửa tất cả như sáng ngời lên.

Tôi cả kinh, quên cả hô hấp, cơ hồ đến cả tim cũng quên cả đập. Lâm Quân Dật làm bộ như không phát hiện ra, đi qua ngời một vị trí khá xa.

Tôi cúi đầu, nhìn lại Tư Tư bộ dáng vui vẻ chả biết chuyện gì mà vô tư ăn uống, nhẹ nhàng thay bé lau đi khóe môi dính một chút bơ, trái tim trong lồng ngực càng dao động dữ dội.

“Ngô Hàng, em sợ con gái mình không thể chấp nhận...”

“Em yên tâm, anh nhất định sẽ yêu thương bé con so người cha thân sinh còn nhiều hơn!” Anh tươi cười sờ sờ gương mặt nho nhỏ của Tư Tư, ôn nhu nói: “Anh sẽ cho bé cuộc sống bình thường như bất kì đứa trẻ nào....tuyệt không để bé phải như em, mọi khổ đau đều tự mình đối mặt”

Đầu của tôi có chút cúi càng thấp, đối với một người mẹ thất bại câu này thật có lực thuyết phục.

Còn nhớ rõ khi Tư Tư mới có đầy tháng, đột nhiên sốt cao không giảm, tôi ngay cả tiền viện cho bé cũng không kiểm tra. Bán đi 400CC máu cũng chỉ đủ cho bé nằm viện ba ngày, khi đó không còn con đường nào khác tôi đành bế bé đến tìm Liễu Dương, nghỉ lại ngày ấy mà còn sợ.

“Em không nghĩ vì chính mình, cũng hãy vì bé con mà ngẫm lại” Lời nói của Ngô Hàng là tôi không thể ngay lập tức buông lời cự tuyệt. Máu chốt là gả cho anh có thể giúp tôi vượt qua lúc khó khăn không cần phải buông rơi chính bản thân mình.

“Anh có thể cho em suy nghĩ một thời gian không?”

“Được!” anh cười thỏa mãn đưa qua cho tôi một chút đồ uống, trên mặt vẻ hưng phấn không thể che dấu được.

Vài năm không gặp, Ngô Hàng thay đổi rất nhiều, mở miệng lưu loát và tiêu sái (chậm rãi), khôi hài mà không dong dài, tự tin nhưng không tự phụ.

Chúng tôi hàn huyên khá lâu, cũng tâm sự về cuộc sống hiện tại của anh, anh có một công việc với thu nhập khá ổn định, chia tay với bạn gái từ 2 năm trước, thế giới tình cảm có chút thực cô đơn.

Nếu thế giới này mọi nam nhân đều giống nhau, tôi không phải nên lựa chọn một nam nhân có thể yêu thương Tư Tư thật lòng sao.

*****

Tư tư so với những đứa trẻ bình thường còn nhỏ hơn rất nhiều, nhưng không có nghĩa là bé không biết người lớn giặt áo quần cũng vất vả như thế nào.

Nước trái cây còn không uống được mấy ngụm, bé đã đem dâng hết lên chiếc váy viền hoa xinh đẹp.

Ngước đôi mắt to ngập nước nhìn về bát đặc dĩ của tôi, sau tỏ ra vẻ e lệ, chút ăn năn tam biến còn nhanh hơn nháy mắt.

Bé con này còn nhỏ mà đã biết dùng cái dáng vẻ diễm đạm đáng yêu đi tranh thủ sự đồng tình, lớn lên không biết sẽ hại nước hại dân cỡ nào đây. Tôi đành chịu vì bé làm việc, ôm bé con đi vào toilet, cẩn thận dùng nước lau đi vết nước trái cây dấy ra.

“Mẹ tìm chú cho Tư Tư à?” Bé nhỏ giọng hỏi

“Tư Tư có thích chú không?”

Bé dùng cánh tay mềm mại trắng nõn so với bơ còn trắng hơn ôm lấy cổ của tôi, khuôn mặt đáng yêu chôn vào trước ngực, nho nhỏ than thở một câu, âm thanh rất nhỏ, nhưng tôi nghe được.

“Ba ba.....”

Tôi là một cô nhi, từ rất nhỏ đã mất đi cha mẹ. Tôi vô cùng hiểu nhớ cha mẹ là cảm giác đau đớn như thế nào.

Tôi mỗi lần đi nhà trẻ đón bé, đều thấy bé con đối với ba ba của bạn học là ngần ngại, tôi biết bé con nhớ đến ba ba mỗi ngày mà giẫy dụa trong bất lực.

Mà tôi chỉ có thể lừa gạt bé : “Ba ba rất nhanh sẽ trở về” Bé con là một đứa trẻ hiểu chuyện, biết rõ là tôi lừa bé, nhưng cuối cùng lại đối với tôi cười : “Mẹ, con không cần ba ba, con không nhớ baba, có mẹ là đủ rồi”

Một cô bé bốn tuổi như thế nào lại không muốn có baba chứ ? Là bé rất muốn, muốn nhưng không dám mơ ước xa xôi.

Tôi cắn môi, ôm thân thể bé bỏng vào trong lòng ngực. Bước ra khỏi toilet, tôi thiếu chút đưa đầu sầm vào một thân hình đột ngột xuất hiện, vừa nhìn đôi giày da tây trang, tâm tôi bắt đầu trầm xuống.

Ổn định tâm thần, muốn tránh ra, lại bị cánh tay hán vòng trụ lại.

“Tránh ra” “Thực là một gia đình hạnh phúc quá đi. ...”

Hắn nói xong bàn tay nâng lên khuôn mặt tựa như thiên thần của Tư Tư : “Bộ dáng cùng em thật giống nhau như đúc !”

Tôi muốn đánh bay bàn tay lơ đãng của hắn, lo sợ sẽ kinh hách đến bé con. Không nghĩ tới con gái đáng yêu của mình lại không ý thức được bản thân bị khi dễ, còn chớp chớp đôi mắt to mọng nước, hướng người tôi cười đến ngọt ngào : “Chú a !”

Giọng nói này thật sự không phải chỉ là bình thường thanh thúy, mà thực sự là làm cho người tôi nhũn đến tận cốt tủy.

Tôi lúc ấy thật sự là muốn vỗ mấy cái vào mông bé con a, bốn tuổi mà đã hiểu thế nào là đối với những gương mặt dễ nhìn (aka suất ca đi) để phóng điện, về sau trưởng thành phải làm sao bây giờ.

Lâm Quân Dật đối với ánh mắt Tư Tư thất thần trong chớp mắt, đột ngột rút tay về, lui ra phía sau từng bước.

Rất buồn cười, hắn lớn như thế cư nhiên lại bị Tư Tư dọa đến hoảng. Tôi ôm Tư Tư bước qua người hắn, vừa đi được hai bước, là nghe thanh âm của hắn truyền đến : “Tôi xem chồng em thực rất yêu em, chắc là còn không biết mấy ngày trước đã xảy ra chuyện gì đi ?”

Tôi căn bản không thèm để ý đến lời hắn nói, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn nhanh chóng tăng tốc bắt kịp đến bên cạnh tôi, thoáng chốc ở bên tai tôi nói nhỏ : “Diêu Băng Vũ ! Tôi thật sự coi thường em ! Nếu tôi không phải quá tốt, em cũng đừng nghĩ đến có được 1 ngày yên lành”

Bản thân hắn với việc tôi sống yên lành hay không có quan hệ gì? Có phải hôm nay hắn quên uống thuốc trước khi ra khỏi cửa không? Hôm nay có phải hắn ta lại quên uống thuốc trước khi ra khỏi cửa không nhỉ?

Nhìn thân ảnh hắn dần biến mất, trong lòng tôi lại tàn mạt một cảm giác không yên tâm.

Lại qua vài ngày, tâm tình của tôi cũng đã bình phục nhiều, nhớ lại chính mình kí hợp đồng với công ty trong hai năm, còn có một số công việc chưa bàn giao rõ ràng, tôi cũng tự biết có một số công việc phải tới công ty giải quyết cho xong !

Sau khi dọn vệ sinh sạch sẽ hết một buổi sáng, buổi chiều tôi quyết định đến công ty, Triệu Thi Ngữ vừa thấy tôi đến, há hốc mồm hỏi : “Cô sao lại như vậy, ngay cả một cuộc gọi cũng không liên lạc, nửa tháng không thèm đến công ty !”

“Tôi hôm nay đến để từ chức.” Tôi dùng ánh mắt lạnh nhạt liếc mắt qua phía bên trong cánh cửa thủy tinh, Lâm Quân Dật cũng đang ngồi trong ấy.

“Từ chức ?»

“Đúng!”

Cô ta khinh thường bĩu môi, làm cái điệu bộ như sớm biết rằng tôi sẽ bị vứt bỏ mà.

Tôi lấy từ trong túi xách từ đơn từ chức đã sớm chuẩn bị tốt, gõ lên cánh cửa phòng kdq, rồi trực tiếp đi vào văn phòng hắn.

Tôi lấy đơn đặt lên trên bàn, lạnh lùng nói : “Tôi đến từ chức.”

Tầm mắt của hắn chưa từng rời khỏi màn hình máy tính, có vẻ thực chuyên chú : “Em lại đây !”

Tôi có chút ngốc, nhìn lướt qua vẻ mặt tò mò của Triệu Thi Vũ, không tính đi tới.

“Lại đây ! Tôi muốn cho em xem cái này”. Hắn lặp lại một lần nữa.

Tôi không rõ ý tứ hắn muốn cái gì, đành tiến lên phía trước, theo tầm mắt hắn nhìn vào.

Khi tôi nhìn vào hình ảnh trên máy tính, tôi sợ hãi tôi mức lùi về phía sau mấy bước, phải dựa vào cạnh bàn mới miễn cưỡng bản thân không ngã ngất ra.

Đó là một video có chút mờ hồ nhưng vẫn nhìn được rõ ràng. Mơ hồ hình như là vì máy quay có độ phân giải không cao, nhưng rõ ràng tôi biết vì đoạn hình ảnh kia đã khắc sâu trong đầu, cổ cũng không thể quên được.

Hắn cứ nhiên ở trong nhà mình lắp cả máy quay, thật có thể dễ tiện đến thế sao. Thật đáng buồn chính là—trên kia tôi chả có chút lực phản kháng, chỉ có bất lực tiếp nhận hắn.

“Anh, anh, anh...” Tôi ngay cả nói cũng không ra lời, sau một lúc mới nói nên lời: “Anh rốt cuộc là muốn thế nào?”

“Em nói đi?” Hắn lãnh khốc nhìn tôi. Ngay cả lấy cái thứ kia ra uy hiếp hắn vẫn rất bình tĩnh bất động thanh sắc. Hắn so với tôi tưởng tượng còn đáng sợ hơn nhiều.

Tôi quá xem nhẹ hắn, hắn không chỉ là biến thái, là âm hiểm, không là âm hiểm biến thái!

Nếu hắn chỉ là một tên biến thái thì tốt rồi, nhưng hắn có một ý nghĩ còn biến thái hơn, hắn hiểu được làm thế nào để cho một nữ nhân khuất phục, hắn còn biết xài thủ đoạn mà so với tiền tài càng đáng sợ hơn.

Tôi cố gắng lấy lại bình tĩnh, nhìn thấy ánh mắt lóe lên tia thăm dò của Triệu Thi Ngữ, tôi xoay lưng về phía cô ta, nhỏ giọng nói: “Lâm tiên sinh, chúng ta nói chuyện được không?”

“Được thôi!”

Hắn gấp lại máy tính, hay tay bắt chéo ngồi tự lưng vào ghế. Đôi mắt hắc ngọc lượng trạch thâm thúy, đôi môi rất đẹp mãn thành một đường thẳng, trên khuôn mặt tuấn tú không một chút nào mang lại cảm giác xấu.

“Tôi chỉ là một nữ nhân bình thường, thâm nghĩ sống một cuộc sống thật bình yên... Tôi có một đứa con gái...” Nhắc đến Tư Tư, trong lòng tôi lại căng thẳng, đầu mũi có chút chua xót.

Tôi cầu xin nhìn hắn, nếu không văn phòng hắn lắp cửa bằng thủy tinh thì tôi thực đã quỳ xuống trước mặt hắn: “Tôi không biết chính mình có gì hấp dẫn anh, kỳ thật tôi là loại nữ nhân không đáng để anh tốn tâm tư như vậy”

Ánh mắt hắn chuyển qua hướng khác, chỉ im lặng nghe tôi nói.

“Tôi không muốn làm nhân tình của anh, tôi không muốn làm cho con gái của mình không thể ngẩng nổi đầu vì có người mẹ như tôi... Anh buông tha cho tôi đi, nữ nhân so với tôi xinh đẹp hơn nhu thuận với anh còn rất nhiều, anh vì cái gì lại làm khó tôi như vậy?”

Hắn cầm lên một điều thuốc, ánh lửa chớp lên không ngừng, nhưng thật lâu điều thuốc mới được điểm...

“Cái anh muốn không phải anh đã chiếm được rồi sao? Cơ thể tôi cùng người khác có gì bất đồng đâu...”

Hắn trầm mặc hút thuốc, một làn khói mỏng tỏa ra mơ hồ như đang quấn chung một chỗ, sắc mặt có chút tái nhợt.

Một điều thuốc cũng tàn hết, hắn xoay người nhìn ra hướng cửa sổ. “Vì cái gì lại là hắn... Tôi có điểm nào so với hắn kém hơn...?”

Hắn? Tôi nghĩ thực lâu mới hiểu người Lâm Quân Dật muốn nói đến là Ngô Hàng, nhưng lời hắn nói tựa hồ như có thâm ý khác, tôi nghe có chút khó hiểu.

Thấy tôi không trả lời, hắn đột ngột đứng dậy, vọt tới trước mặt tôi, hai tay nắm chặt lấy vai tôi, gào thét: “Trả lời tôi, vì cái gì?”

Tôi vốn định khống chế tâm tình của chính mình, cùng hắn hảo hảo nói chuyện.

Xem ra tôi đã sai lầm, một người điên thì làm sao có thể giảng giải đạo lý, căn bản chỉ là cùng nhau nói nhảm mà thôi.

“Anh ấy ít nhất tâm thần bình thường, không làm ra cái chuyện biến thái dễ tiện...”

Tôi còn muốn mắng thêm vài câu, nhưng hắn không cho tôi cơ hội nói tiếp, liền trực tiếp kéo tôi ra ngoài....

“Này buông ra!” Tôi không còn nhớ Triệu Thi Ngữ nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ cái gì, chỉ kịch liệt phản kháng.

“Em nếu không muốn đoạn phim kia phát tán trên mạng, liền ngậm miệng lại!”

Lời nói tiếp theo còn đang nghẹn trong cổ, thân thể trong nháy mắt mất hết khí lực, tư duy, cảm giác đều biến mất.

Mồ hôi túa ra ướt cả lưng, nhưng thân mình lại lạnh như băng.

Tôi hoàn toàn bị vây trong trạng thái ngây dại, toàn bộ tùy ý hắn đẩy lên xe.

Thẳng đến khi hắn đem xe chạy về phía nhà hắn, tôi mới giật mình tỉnh ngộ, hắn muốn...

Nhất thời cảm thấy nguy hiểm, tôi vội điện thoại muốn cầu cứu, hắn không có ngăn cản, chỉ cười lạnh một cái: “Em muốn cầu cứu? Em tin hay không tôi lập tức đem tất cả các hình ảnh tung lên mạng? Cuối cùng vì không có đầy đủ bằng chứng tôi sẽ quang minh chính đại mà bước ra khỏi tòa án, còn em,

bị mọi người nhận định thành loại nữ nhân đi đào mỏ người khác không thành, ngu xuẩn tự làm tự chịu !”

Đúng vậy ! Thế giới này không có pháp luật, chỉ có quyền thế.

Tôi làm vậy chỉ như tự rước lấy nhục.

Gửi cho Liễu Dương một cái tin nhắn : Tôi sẽ về muộn một chút

Tôi nhắm mắt nuốt lại những giọt nước sắp sửa trào ra, mệt mỏi, mệt mỏi quá....

Tôi rút cuộc cũng trốn không thoát.

Thậm chí so với những cô gái bán mình còn đáng buồn hơn, tôi chỉ có thể chờ đợi đến ngày hấn chán ghét, mới có thể thoát được.

*****

Mới tiến vào nhà , hấn không nói một lời liền đem tôi đẩy ngã ra sofa, xé rách quần áo tôi, từng mảnh y phục vương vãi khắp nơi, âm thanh phản đối không dứt.....

“Không” Tôi dùng toàn lực đẩy hấn ra, trong khi kháng cự tôi tìm được con dao gọt hoa quả cắm trên bàn trà, bỗng rồi dùng dao chìa vào ngực hấn : “Anh dám đụng vào tôi, tôi sẽ giết anh”

“Phải không ?” Hấn dường như không có việc gì chỉ ngồi dậy, cời đi trên người áo vét khoác ngoài, một bên nở ra từng hạt nút trên áo sơ mi , một bên chậm rãi nói : “Con gái của em cười rõ lên thật ngọt ngào, không biết khi không còn mẹ bên cạnh, bé có thể hay không tiếp tục nở những nụ cười ngọt ngào như vậy ?”

Nhắc tới Tư Tư, tinh thần tôi đẩy lên một trận hoàn hót, con dao trong tay cũng rơi xuống mặt đất...

Hấn như thế nào lại có thể dễ dàng nắm giữ điểm yếu của tôi đến vậy.

Đúng nha, chuyện này khuất nhục thế nào vẫn còn tốt hơn là ngồi tù, vì Tư Tư cái gì tôi cũng có thể nhẫn.

Hấn nắm lấy thắt lưng , một lần nữa áp đảo tôi trên sofa...

Đôi môi lạnh như băng chạm vào môi tôi, tôi nghĩ muốn trốn tránh, nhưng gáy đã bị hấn nâng lên giữ chặt không thể cử động, hấn dùng lưỡi đẩy răng nướu của tôi ra, đẩy đưa chơi đùa với đầu lưỡi của tôi như si như túy, hấp đi từng ngụm nước bọt, cắn cắn lên cánh môi đến run rẩy.

Hấn một bên hôn môi, một bên xé mở phần quần áo vốn đã rách nát

Tự tôn của tôi cũng như bộ đồ trên người bị người tôi xé nát, rồi lại dẫm lên đến thê thảm.

Làn da lạnh băng dán lên làn da ấm áp nhũn nhịu của tôi, làm cho tôi không tự chủ được mà run rẩy, hai tay nắm chặt lấy đệm sofa, nhắm mắt chấp nhận.

Hấn thô bạo niết lấy chân tôi, vặn bung ra....

Thời điểm hấn dứt khoát tiến vào thân thể tôi, tôi mới í thức được vấn đề mấu chốt.

Tôi nắm chặt cánh tay hấn, thoát khỏi những nụ hôn giống như tàn phá của hấn : “Không....không cần... ít nhất anh cũng nên mang áo mưa vào, tôi đang ở thời kì không an toàn...”

Hấn lập tức dừng lại mọi động tác, đôi hắc đồng giảm bớt vài phần dục vọng. Hấn chần chừ một chút, tôi cứ nghĩ hấn sẽ dừng lại, chính là không hề báo trước vọt thẳng vào trong tôi.

Hạ phúc của tôi truyền đến từng trận đau đớn, nhưng loại đau đớn này không làm tôi khiếp sợ bằng : “Lâm Quân Dật, cái đồ điên này.... Đi ra ngoài... sẽ có thai đấy. Anh đi ra ngoài nhanh...”

“Nhà của tôi không bắt ép này nọ... em yên tâm, cho dù có, tôi cũng sẽ nuôi”

“Anh nằm mơ, tôi chết cũng không mang thai đứa con của loại cầm thú như anh !”

Tôi sao cũng có lúc thật ngu xuẩn, cư nhiên ở thế yếu lại đi chọc vào hấn, cho nên vì chính mình ngu ngốc mà trả lại cái giá thật lớn, phải thừa nhận sự phung phí cùng thô bạo của hấn.

Đã qua bao lâu thời gian tôi cũng không biết nữa, chỉ biết tất cả thật khác thường, đau đớn cùng cực quần lý cơ thể tôi, đánh tan kiêu ngạo của tôi...

Môi bị cắn đến chảy máu, mồ hôi từng giọt rơi xuống, mái tóc dài ẩm ướt...

Va chạm chỉ mang lại cho đến tôi đau đớn, một lần lại một lần tra tấn thần kinh mất cảm của tôi, vĩnh viễn không có dừng lại. Tôi biết hấn cố ý, cố ý đi

vào nơi sâu nhất, làm cho đau đớn tôi sống không bằng chết.

Dưới tình huống này, tôi có kiên cường thế nào cũng không chống lại nổi, tôi buông xuống tôn nghiêm mở miệng cầu xin hắn : ”Đừng như vậy... Nhẹ một chút được không.....”

Hắn khiêu khích nhìn tôi : “Ôm tôi đi !”

Tôi có chút không muốn, hắn liền cấp tốc tiến vào, thân mình chút nữa bị hắn làm gãy, thân thể như bị xé rách đau đớn.....

“A !” Tôi phản ứng gấp gáp, ôm lấy thắt lưng hắn.

Hắn vừa lòng ôm tôi vào ngực, nụ cười ma quỷ tràn ra từ khóe miệng lại mang ý cười lan đến đáy mắt.....

*****

Đến thời điểm tất cả chấm dứt, tôi ngay cả khi lực để hận cũng không có, xụi lơ tựa lên vai của hắn.....

Chất lỏng trắng đục mang theo vài tia máu màu hồng pha lẫn từ trong cơ thể tôi chảy ra, như đang thay tôi tố cáo sự tàn bạo của hắn.

“Đau không ?” Thanh âm hắn tràn ngập áy náy.

Tôi nhắm mắt lại, không có tâm tư cùng hắn tỏ vẻ.

“Em nghỉ một chút đi, tôi đi lấy gì đó cho em uống”

Thân thể của tôi thật sự chả còn sức.

Từ sau khi sinh Tư Tư xong, tôi vốn bị thiếu máu. Từ trưa hôm nay căn bản là chưa ăn gì, cả tinh thần lẫn thân thể sau khi bị hắn tra tấn còn sức lực mới là lạ.

Nước canh thơm ngon từ từ chảy vào trong miệng tôi, làm thần trí đang muốn mê muội có chút thoáng tỉnh... Nhưng cuối cùng vẫn lâm vào giấc ngủ nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Rơi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: yêu hận trong lúc đó

Không biết trong lúc tôi ngủ, mấy tiếng đã trôi qua, một âm thanh chói tai đánh thức tôi dậy.

Tôi mê mang mở mắt, phát hiện mình đang nằm trên một cái chăn lông mềm mại, đắp trên người là bộ tây trang của Lâm Quân Dật, âm thanh kia từ túi áo truyền tới.

Tôi đưa tay lấy ra chiếc điện thoại, mặt trên nhấp nháy một cái tên: Đồng Tích.

Còn buồn ngủ bị hai chữ này đánh tan không còn sót lại một chút nào, một dòng khí nóng mơ hồ dâng lên trong đầu tôi, nếu Lâm Quân Dật đối xử với tôi biến thái như vậy, tôi cũng sẽ không cho hắn sống yên lành.

Tôi nhấn nút tiếp nhận cuộc gọi, dùng chất giọng thật mỉa mai hoặc hỏi: “Vâng, tìm Quân Dật sao ? Xin hỏi ngài là ai ?”

Nghe thấy tiếng hít thở khi nhanh khi chậm từ đầu dây bên kia, tinh thần tôi nhất thời tốt hơn rất nhiều, oán khí trong lòng cũng tiêu tan không ít.

Lâm Quân Dật, hắn không phải yêu nàng sao ? Để xem hắn giải thích với nàng ta thế nào!!!

“Tôi là vị hôn thê của anh ấy.”

Có vẻ âm thanh của nàng ta cũng thật vững vàng, tôi cố ý gọi hắn thật nhu tình: “Quân Dật, anh có điện thoại...”

Tôi nghĩ hắn nhất định từ thư phòng hay phòng tắm bước ra, không nghĩ tới hắn lại bước ra từ nhà bếp, trên người còn mang theo mùi thức ăn nồng đậm...

Hắn không phải đang nấu cơm đi!!Tôi còn nghĩ hắn từ nhỏ đến lớn cái gì cũng không biết chứ.

Lâm Quân Dật về mặt nghi hoặc tiếp lấy điện thoại, nhìn cái tên trên màn hình, đuôi mày có chút nhếch lên, mang theo tia cười lạnh lùng ngồi xuống bên cạnh tôi, đem tôi đang vui trong chăn lỏng ôm vào lồng ngực.

“Đồng Tích ?” Hắn dừng lại một chút, nhìn vào mắt tôi nói “Chuyện gì ?”

Bởi vì ngồi quá gần, tôi có thể nghe rõ ràng âm thanh vang ra từ điện thoại: “Quân Dật, là ai tiếp điện thoại vậy ?”

“Thư kí của tôi”

“Anh đang ở công ty sao ?”

Lâm Quân Dật xoa xoa khuôn mặt của tôi, thân nhiên nói: “Ở nhà”

Ở nhà ?!

Hắn có biết chính mình đang nói cái gì không vậy ? Cho dù không giải thích rõ ràng cũng không cần phải nói thẳng ra như thế chứ !

“Kia... hai người...” âm thanh trở nên thật nhỏ đến mức tôi không còn nghe rõ nữa.

Hắn khều khều phía dưới cằm tôi, rồi lại hôn khẽ một cái lên đôi môi cánh hoa, nói: “Gặp dịp thì chơi mà thôi.”

Tôi đẩy cánh tay của hắn ra, hung hăng đá lên đùi hắn một cái, tôi càng lúc càng không thể hiểu hắn, trong não hắn ngoài biến thái và tình dục, rốt cuộc là còn có gì đây.

Bên kia điện thoại im lặng một hồi lâu, sau đó mới phát ra âm thanh: “Quân Dật, chúng ta kết hôn đi”

Hắn nhíu mi một chút, dùng ngón tay giữa day day huyết thái dương.

Từ điện thoại lại tiếp tục phát ra âm thanh rất nhỏ: “Nhiều năm như vậy rồi, còn chưa đủ sao ?”

“Không phải tôi đã đáp ứng em cuối năm rồi sao ?”

“Anh hàng năm đều nói như vậy, Quân Dật... quên cô ấy đi, cô ta không đáng để anh chờ đợi...”

Cô ta ? Cô ta là ai ?

Chẳng lẽ người mà Lâm Quân Dật để ý là một phụ nữ khác sao ?

Lâm Quân Dật thấy ánh mắt của tôi, hắn giật mình một chút, rồi buông tay ra, đi đến bên ban công.

Tôi không nghe thấy hắn nói gì nữa, chỉ thấy hắn không ngừng day day huyết thái dương, thật dùng sức mà day.

Gió đêm thổi qua làm rối tung những sợi tóc mềm mại, càng làm tăng hương vị tịch mịch mang mác trên người hắn.

Xem ra hắn không phải là một người thành công như tôi từng nghĩ, cũng không quá mức biến thái như vậy.

Hắn bình tĩnh và điên cuồng, có lẽ đúng với những bối rối trong lòng hắn khi vừa yêu vừa hận.

Bầu trời đêm tối đen le lói ánh sáng phát ra từ những chiếc đèn nê-on, trong ngôi nhà ấm áp lại trống rỗng này, tôi rốt cuộc cũng hiểu hắn vì sao hi nộ vô thường.

Hắn, liệu có giống như ca khúc được hát lên trong xe đêm ấy, thật sự muốn buông tay, không oán trách người phụ nữ kia thay lòng?

Nhưng hắn vẫn như xưa, chẳng thể đem áo quần của cô ta vứt bỏ, sống trong ngôi nhà trống trải này, trong đêm tối tịch mịch chờ cô ta trở về....

Nhiều năm như vậy hắn vẫn chờ nhưng cô ta chưa từng quay lại, hắn mâu thuẫn giữa nhớ thương và hận thù rồi lại đem tất cả phát tiết trên người phụ nữ khác.....

Xem ra bất hạnh của tôi, chính là bị hắn yêu thích, đại khái là vì cùng có số đo giống cô ta.

*****

Gặp điện thoại, hắn bước qua tôi, đi thẳng vào phòng bếp, không bao lâu hắn đặt lên bàn hai phần thịt bò lớn, mà bàn kia lại nhiên là thủy tinh trong suốt.

Nhìn đến thủy tinh, tôi lại cảm thấy một vẻ đẹp kì lạ nào đó, cũng lại nhắc tôi nhớ đến một người.

Hắn lấy từ tủ quần áo cho tôi một bộ đồ ngủ rồi ngồi xuống bên cạnh, ngón tay vói vào phía dưới lớp chăn lông đang bó quanh người tôi, nhẹ nhàng chạm vào từng vết máu bầm.

Tôi có chút co rúm lại, không phải vì đau đớn, mà là cả kinh với sự ôn nhu của hắn.

“Đau không ?” Hắn kéo lớp chăn ra, đem áo ngủ mặc vào thay tôi.

“Anh đang hỏi tôi sao ?” Tôi tự mình mặc áo, nhìn thẳng vào hắn với ánh mắt nghi hoặc khó hiểu: “Hay là anh đang hỏi người phụ nữ trong trí nhớ của anh?”

Hắn buông lỏng, tay vẫn cầm tấm chăn lông.

Tôi nói: “Cho dù tốt đẹp đến đâu cũng đã đều trôi qua, người ta không thể sống mãi trong kỉ niệm”

Hắn chỉ vào món thịt bò trên bàn: “Nhà tôi chỉ có thịt bò, không biết em có ăn được không”

“Lâm Quân Dật, cho dù anh muốn sống trong đó đi nữa, có thể đừng kéo tôi vào được không, tôi còn có cuộc sống của chính mình...”

Hắn làm như mất diếc tai ngo, đi đến tủ lạnh, rót một ly nước trái cây đặt lên bàn: “Ăn cơm xong tôi còn có việc phải làm, em có thể ngồi xem TV ...nhớ rõ nhất định phải chờ tôi cùng đi ngủ”

“Đồ điên”

Hắn không thèm để ý đến tôi, đoan chính ngồi phía đối diện, cúi đầu cắt phần thịt bò, cắt xong lại đẩy tới phía trước, ngẩng đầu nói với tôi: “Lạnh ăn sẽ không ngon !”

Bệnh viện tâm thần gần nhất là ở đâu ? Có phục vụ tận cửa không ?

Lúc này, túi xách tay của tôi chọt rung, tiếng ca sâu lắng mang chút sầu não vang lên: “Yêu thật sự cần có dũng khí...”, tôi vội vàng lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại.

Tiếng khóc của Tư Tư như sấm dội bên tai: “Me, mẹ không cần Tư Tư nữa sao ?”

“Tư Tư, đừng khóc, làm sao vậy ?” Trong lòng tôi dâng lên một nỗi chua xót, ngồi bệt xuống sàn nhà, lệ theo hai gò má trượt dài.

“Mẹ, sao mẹ không trở về nhà, mẹ không cần con nữa phải không ? Con nhớ mẹ a, mẹ ! Khi nào mẹ mới về nhà ?”

Tôi cắn chặt mu bàn tay của mình, tận lực để bé con không nghe thấy tiếng khóc, bình tĩnh dỗ bé: “Mẹ đi công tác, Tư Tư nghe lời, ngày mai mẹ sẽ đưa con đi chơi... Tư Tư muốn ăn gì, mẹ mua cho ?”

“Con không muốn ăn, con là nhớ mẹ mà...”

Tôi dùng ánh mắt cầu xin Lâm Quân Dật, hắn vẫn cúi đầu ăn, ăn đến đặc biệt chuyên tâm.

“Ngaoan, nghe lời, đi xem TV một chút thôi, mẹ sẽ lập tức về liền...”

Buông điện thoại, tôi cố nén giận nói với hắn: “Lâm tiên sinh..., con gái tôi đang đợi tôi về...”

Hắn không nói chuyện, chỉ là bàn tay đang nắm con dao siết chặt lại.

“Anh không hiểu được một đứa trẻ nhớ mẹ có cảm giác như thế nào sao ?”

Tôi chỉ là một cô nhi, từ khi còn rất bé đã mất cha mẹ, nên tôi càng hiểu đứa nhỏ khi nhớ cha mẹ, có bao nhiêu mong chờ và tủi thân.

Bé đã không có ba, tôi làm mẹ không thể để bé phải chờ đợi cả mình nữa.

Hắn không nói lời nào, dao nĩa cọ mạnh vào chiếc đĩa thủy tinh phát ra âm thanh cực kì chói tai.

Tôi không thể nhịn nữa, cầm lấy chiếc đĩa trước mặt hắn hung hăng ném mạnh xuống sàn, hét to thẳng vào hắn: “Lâm Quân Dật, anh nghĩ đem tôi nhốt trong nhà anh, thì có nghĩa tôi thuộc về anh sao?”

Hắn chột ngẩng đầu, trong mắt hắn nổi lên một tầng hỏa diễm tựa như có thể đốt cháy linh hồn người đối diện.

“Anh nằm mơ đi !!! Anh đừng khinh người quá đáng, Anh đem tôi bức đến đường cùng, tôi cùng anh ngọc thạch câu phần*”

*cùng nghĩa cá chết lưới rách ấy

Hắn cúi đầu lẳng lặng nói: “Ăn một chút đi, rồi tôi đưa em về”

Từ lúc bước vào nhà hấn đến giờ tôi mới nghe được một câu ra hồn người.

Đỗ Tư Tư ngủ, tôi cuộn mình trên sofa dựa vào Liễu Dương xem TV.

Tôi nghĩ cô ấy nhìn ra những vết thương trên người mình, cũng nhất định có chuyện muốn hỏi.

Xem xong một tập phim Hàn, Liễu Dương rót cuộc cũng mở miệng: “Lại là hấn ?”

Tôi cười chua xót, gật đầu.

“Tớ đã hỏi qua Uyển Uyển, cô ấy nói, ông chủ các cậu là một nam nhân vĩ đại...Cậu thích hấn đúng không ?”

Tôi lắc lắc, bỗng nhiên trong đầu lại hiện lên bóng dáng mang theo tia tịch mịch đau thương ở ban công.

Tôi vì cái gì lại không nhớ những gì hấn đã tra tấn, uy hiếp mình, không phải là những hành vi làm tôi hận đến nghiến răng nghiến lợi, mà là sự chờ đợi trong cô đơn của hấn.

“Cậu không thương hấn ?” Liễu Dương ngồi thẳng lưng, kéo cánh tay của tôi qua, trên cánh tay tuyết trắng loang lổ những vết thương tím hồng có đủ: “Hấn đem cậu biến thành thế này, cậu còn chịu đựng sao ?”

“Tớ nói tớ bị ép buộc cậu tin không ?”

“Điều Băng Vũ mà tớ biết sẽ không chịu khuất phục, tớ nhớ rõ cái buổi tối cậu đến tìm tớ đã từng nói qua, cho dù cùng với Tư Tư chết đói, cũng sẽ không bao giờ bán mình... Băng Vũ, đến tốt cùng thì đã có chuyện gì xảy ra ?”

Đúng vậy, tôi không hề dễ dàng khuất phục, nếu không đã không có bốn năm qua.

Năm đó, tôi trên thân không có lấy một xu, ôm Tư Tư một tuổi đi trên đường, cũng chưa bao giờ nghĩ tới việc chấp nhận số phận, vậy sao bây giờ lại chấp nhận ả nhảm

Tôi cũng không hiểu nổi chính mình, tôi không phải là một nữ nhân yếu đuối, nhưng thời điểm đối mặt với ánh mắt của hấn, tôi như trở nên yếu đuối vô năng, trở nên sợ hãi mà lui bước, tùy ý hấn xếp đặt.

Bởi vì bộ dạng của rất giống Trần Lăng sao ? Nhưng tôi biết rõ ràng hấn không phải, bọn họ cá tính hoàn toàn bất đồng với nhau.

“Dương” Tôi ngồi dậy, mê mang hỏi: “Tớ giống như đã thay đổi sao, trở nên đặc biệt yếu đuối, cũng đặc biệt ngu xuẩn à. Đối mặt với hấn, tớ như vô lực phản kháng...”

Cô ấy có chút kinh ngạc, nghĩ nghĩ, bỗng nhiên chỉ vào mấy vết ứ thanh trên tay tôi rồi hỏi: “Khi cậu nhìn chúng có cảm giác gì ?”

“Đã không còn đau... Hấn luôn nổi điên như vậy, hấn quá biến thái mà”

“Không phải là ghê tởm, không nghĩ muốn nôn sao ?”

Tôi nhìn nhìn vào cánh tay chính mình có điểm xấu xí, không còn đẹp như trước kia, nhưng cũng chả có gì là muốn nôn.

Cô bạn bỗng nhiên lại hỏi: “Tập phim vừa rồi có những cảnh gì ?”

“Không phải cô diễn viên mắt sắp nhanh sẽ bị mù, còn muốn đứng xa xa nhìn người yêu lần cuối một cái sao ?”

Ánh mắt nàng quái dị làm tôi giật mình tỉnh ngộ .

Là một nữ nhân nào vừa mới bị cưỡng bạo, tôi hiện tại nên ở trong toilet mà nôn mửa, còn mắng không ngừng, như thế nào lại có thể bình tĩnh đến mức cùng Liễu Dương xem phim Hàn.

Đối mặt với hiện tại xác thực là tôi quá mức lạnh tỉnh.

Tôi đối với Lâm Quân Dật thực sự không có một chút cảm giác gì sao ?Nếu là ông chủ trước đây, tôi có say như thế nào cũng đều có thể bảo trì thanh tỉnh, vô luận uống bao nhiêu rượu, tuyệt đối cũng không say rồi ngã vào lòng bọn họ, có chết cũng kiên trì muốn về nhà. Hơn nữa, cho dù tôi có nhìn thấy ông chủ say chết bên đường, tôi cũng không dư thừa tinh thần mà đưa bọn họ về nhà.

Tôi trước giờ không phải luôn làm những việc này, trừ phi là công tác trọng yếu, thì tuyệt đối sẽ không cùng bọn họ tiếp xúc.

Cùng một chỗ voi Lâm Quân Dật, tại sao tôi lại xử lý mọi chuyện theo cảm tính chứ, không tự chủ lại đối với hấn đồng tình, quan tâm tới hấn.

Gió đêm theo cử sở tiến vào phòng, tâm của tôi từng đợt phát lạnh: “Dương, nếu tớ đối với năng lực của hấn thương thức, đối với quá khứ của hấn tò mò, sẽ lớn tiếng mắng hấn là đồ điên, lại đi tha thứ tất cả những thương tổn hấn giành cho tớ...”

“Cậu yêu hấn !” Cô nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Băng Vũ !Đối với loại nam nhân bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa vô liêm sỉ trần ngang lần đừng động chân tình, chúng ta trong trò chơi của bọn họ sẽ không chịu đựng nổi !»

Tâm của tôi hoảng hốt, lập tức nói: ”Không phải, hấn lớn lên thật giống Trần Lăng, tớ chỉ là ở trên người hấn tìm kiếm bóng hình của Trần Lăng, tớ là vì chút ảo giác ấy và mạo danh kì diệu lại đi quan tâm hấn”

“Cậu đã muốn tìm kiếm, tại sao không trực tiếp đi tìm Trần Lăng ?”

“Anh ấy có khả năng đã kết hôn rồi, anh có thể cũng đã quên đi tớ”

Thanh âm của cô cao hơn nhiều: “Cậu không muốn cùng anh ta một chỗ, sao có thể xem như là yêu chứ ?”

Yêu một người không nhất quyết phải cùng một chỗ với người đó...»

“Vậy cậu không muốn biết anh ta bây giờ có hạnh phúc hay không à ?”

Liễu Dương trầm mặc trong chốc lát, từ trong túi da một phong thư mời đưa cho tôi: “Đây là thư mời tụ hội từ các đồng học sơ trung của cậu”

“Đồng học tụ hội ?”

“Tớ vốn không nghĩ nói cho cậu, hiện tại ... tớ tình nguyện cậu đi theo Trần Lăng đây đưa không rõ, cũng không muốn cuộc đời cậu bị một hoa hoa công tử đập hư”

Tôi tiếp nhận thiệp mời, ngón tay đưa lên run run đến 1 chút khí lực cũng không có.

Sơ trung tụ hội, Trần Lăng sẽ đi sao ? Gặp lại, tôi sẽ nói cái ?

Nếu có thể, tôi thật sự không muốn nói cái gì, tôi chính là muốn ôm anh ấy khóc lớn một hồi, khóc cho hết những uỷ khuất trong lòng, cầu anh ấy bỏ thí cho tôi một chút tình yêu, hãy một lần nữa che chở tôi. ...

*****

Mẹ qua đời, tôi một thân không nhà không tiền chỉ có thể làm một nhân viên bán hàng tại một cửa hàng trong khách sạn, kiếm tiền nuôi sống chính mình.

Cũng ở nơi này tôi quen với Liễu Dương, không bao lâu thì trở thành bạn tốt.

Chúng ta không muốn cả đời đều sống những ngày không có hy vọng, chỉ nên mỗi ngày cố gắng làm việc cho đến khi toàn thân đau nhức, còn kiên trì mỗi đêm chong đèn đuổi theo chương trình học trung cấp.(cấp 3 ý)

Đại khái mất 2 năm cố gắng, chúng ta cũng đỗ vào một trường dạy nghề tư nhân, học phí rất cao, trường học lại kém cỏi, nhưng cũng là ngôi trường duy nhất chúng ta có thể theo học. (vì ko có bằng cấp 3 ý)

Chúng ta đều chọn ngành thư kí chuyên nghiệp, nghĩ đến chúng ta ngoại hình thể này cũng dễ dàng tìm được công việc, đến lúc thực sự làm việc mới biết được, chút dễ dàng từng nghĩ tới cũng dễ dàng mất đi. ...

Cuộc sống đại học của tôi không có nhiều màu sắc.

Nếu có cũng chỉ là rất ánh mắt nóng bỏng mắt trong phòng học, hay điện thoại trong phòng ngủ mạo danh kì diệu không ngừng nghỉ réo gọi tìm tôi, ngay cả trên đường đi cũng có rất nhiều đồng học xa lạ đến gần làm quen.

Kỳ thật, khi còn đi học đại học bộ dáng của tôi không phải là đặc biệt đẹp, dáng người một mét sáu tám với những đường cong lung linh, mái tóc dài không kiểu cách mềm mại buông xuống thắt lưng, nhưng một thời gian dài thiếu chất cùng với tâm tình không vui nên sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt buồn bực không vui, đôi môi tình sảo oánh nhuận đỏ mọng chỉ là hình như nó cũng chẳng mỉm cười.

Theo như lời Liễu Dương mà nói, chính là: Tôi tựa vuơu liên. (hoa sen thanh cao)

Tôi lại trải qua cuộc sống đại học thêm hai năm, tôi không có bạn trai, trừ bỏ ngày thường ra ngoài kiếm tiền, còn bình thường cả ngày đều trụ tại thư viện.

Có người nói tôi ra vẻ thanh cao, có người lại nghĩ tôi muốn được gả vào nhà giàu, thậm chí có người nói tôi là tình nhân bí mật của ông chủ này kia.

Còn nhiều lời nghe liền chết lặng tại chỗ hơn, chỉ có tôi biết chính mình vẫn ôm hy vọng chờ người kia... người thiếu niên đã hứa nắm tay tôi bước đi qua cả cuộc đời.

Vào một buổi cuối tuần thực bình thản, tôi đang muốn đi làm, trong phòng điện thoại lại vang lên.

Liễu Dương tiếp điện thoại: “Diêu Băng Vũ ? Cô ấy có ở đây”

Sau đó cô không hài lòng xoa xoa đôi mắt nhập nhèm có vẻ buồn ngủ: “Lại là tìm cậu đây này, kính nhờ cậu sau này làm cho bọn họ đừng gọi điện vào buổi trưa nữa đi”

Tôi bất đắc dĩ tiếp điện thoại: “Xin chào, xin hỏi là ai vậy ?”

Từ điện thoại truyền đến tiếng hô hấp không đều, nghe tiếng có vẻ là tiếng thở của một nam sinh.

Chờ cho tiếng hô hấp trở nên bình ổn, bên kia mới do dự hỏi: “Là Diêu Băng Vũ sao ?”

Âm thanh tự nhiên mà êm tai đến lạ, tôi có chút cả kinh, lòng bàn tay nắm điện thoại bỗng nhiên toát ra mồ hôi.

“Đúng là tôi, anh là...” Nhịp tim của tôi loạn đập, tai cảm điện thoại ép sát vào tai, chỉ lo lắng sợ không nghe rõ lời nói từ bên kia.

“Anh là... Trần Lăng.....”

Tuy tôi nghe ra giọng nói của anh, nhưng khi nghe anh nhận mình là Trần Lăng, tôi kinh ngạc không thể khống chế được tay mình run rẩy kịch liệt.

Anh thấy tôi không nói thêm lời nào, hỏi: “Thật lâu không gặp, em có tốt không ?”

Đầu mũi của ta có chút chua xót, bao nhiêu chua xót, nhớ thương từng muốn nói ra cho hết, trong giờ phút này, tôi cái gì cũng không nhớ nổi.

“Hoàn hảo, anh thì sao ?” tôi hỏi.

“Cũng tốt, anh nghe nói mẹ em đã qua đời”

“Đúng, bốn năm rồi.”

“Anh từng gửi thư đến nhà của em, em nhận được chứ ?”

“Không có, nhà của em từ lâu đã không còn thuộc về em”

“Anh nghe nói em không học trung học, em hiện tại làm cái gì...”

“Em học trường dạy nghề XX, anh sao ?”

“Anh tốt lắm...”

Ngày đó, anh hỏi tôi rất nhiều nhưng chỉ là những câu vô nghĩa, không hề nói đến chuyện tình cảm, thật giống như gió thoảng, sau khi đi qua trừ bỏ một đồng hồ hỗn độn cái gì cũng không lưu lại.

Cuối anh chỉ nói: “Anh không sao, gặp.....gặp lại sau...”

Anh nói “Gặp lại sau” kéo thật dài, tựa hồ anh cũng hoài nghi có hay không cái họ gặp lại ấy.

Trong nháy mắt, tôi như nổi điên nắm chặt lấy điện thoại, như đang nắm lấy tia hi vọng cuối cùng: “Anh có yêu em không ?”

“.....” Bên kia điện thoại rơi vào trầm mặc.

“Trần Lăng, Trần Lăng ! Em nhớ anh, anh có biết hay không em rất nhớ anh ?”

Trả lời tôi chỉ là tiếng “Đồ đồ”, anh ấy không nghe thấy lời thổ lộ của tôi, hay là vẫn không muốn nghe lời thổ lộ ấy, anh ấy tuyệt tình về một dấu chấm hết cho sự chờ đợi của tôi.

Ngày đó, tôi khóc suốt một đêm.....

Bạn đang đọc truyện *Rơi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14

Lặng lẽ rời đi, ta bước vào phòng ngủ. Thấy những bao bao bọc bọc hành lí hỗn độn trong phòng, tôi phát hiện thế giới này lớn như vậy, lại không có nơi nào là nhà của mình. Thế giới này nhiều người như vậy, nhưng không có một ai chân chính thuộc về tôi.

Đêm khuya, tôi chỉ có một thân một mình, đứng trước cửa nhà ga.

Lại nhớ đến lời nói của cô gái kia: “Yêu không nên ích kỉ như vậy, cô nên nghĩ đến cảm giác của anh ấy.”

Cô ta nhất định rất lo nghĩ cho cảm nhận của anh, che chở cho anh, nên khi bỏ cô ấy anh mới thống khổ đến vậy.

Tôi gọi lần cuối cùng vào số của chiếc điện thoại mà chúng tôi từng xài chung, tôi cố gắng để giọng nói của chính mình thêm chút lãnh đạm: “Trần Lăng, chúng ta chia tay đi...”

Bên kia điện thoại lập tức truyền đến giọng nói hết sức vội vàng: “Băng Vũ, em ở đâu?”

“Em ngay bây giờ sẽ rời khỏi thành phố này, Trần Lăng, cảm ơn anh đã cho em rất nhiều kỉ niệm...”

“Cho dù là vì cái gì mà chia tay, em cũng trở về nói cho rõ ràng, em ít nhất cũng cho anh biết là vì cái gì!”

Tôi cười thê lương, anh còn không rõ sao? Đến bây giờ anh vẫn cho tôi cái gì cũng không biết sao? Thì ra cô gái kia cũng chưa nói gì với anh.

Không biết cũng tốt, làm cho anh hận, làm cho anh oán, còn hơn làm cho anh nhớ nhưng cùng hối hận.

Một đoạn tình không thể vẫn hồi, điều duy nhất mà tôi làm được là để cho anh yên tâm thoải mái ra đi.

“Không vì cái gì cả, chỉ là cảm thấy chúng ta không hợp nhau mà thôi” Tôi bình tĩnh nói hết lời, chỉ đơn giản là cực kì lạnh nhạt như bất kì đôi nam nữ nào đó khi chia tay.

.

Tiếng anh hít thở nặng nề từ bên kia điện thoại truyền đến, tôi nghĩ là anh đang tức giận, tôi cứ nghĩ anh sẽ mắng tôi, nhưng anh không có.

Anh hạ giọng khẩn cầu: “Băng Vũ, em trở về đi, chúng ta hảo hảo nói chuyện... em muốn anh làm thế nào, em có thể nói, anh cái gì cũng có thể làm cho em...”

Tôi cực kì muốn quay đầu trở về, làm cho anh không cần đi tìm cô gái kia, ở cạnh bên tôi mãi mãi.

Tôi tin tưởng anh có thể làm được như vậy, cho tới bây giờ anh đối với tôi luôn ngàn y trăm thuận. Nhưng có năng lực cột chặt anh bên người thì sao chứ, anh không thực sự hạnh phúc, vĩnh viễn không bao giờ hạnh phúc....

Tươi cười có thể giả bộ, nhưng nước mắt cũng là không thể che giấu!

“Anh không cho em được cuộc sống như em muốn!”

Tôi cắt đứt cuộc gọi, ngồi xổm trước buồng điện thoại mà khóc ròng...

“Trần Lăng, trở về đi, trở về bên cô ấy, rồi toàn tâm toàn ý mà yêu nàng!! Đối với cả ba người mà nói, đây là kết cục tốt nhất!”

Tuỳ tiện bước chân lên một chuyến tàu, mặc cho nó đưa tôi đến nơi nào

Có gì là quan trọng chứ, mất đi anh, tôi đã mất đi toàn bộ thế giới...

*****

Đêm đã khuya, tôi ngồi nhìn vào thiếp mời màu đỏ, rồi một lần lại một lần hỏi chính mình: “Tôi có nên đi hay không đi tham dự? Nếu nhìn thấy Trần Lăng tôi nên làm như thế nào đây? Nếu anh nắm tay vợ cùng nhau đến đó, tôi phải làm sao bây giờ?”

Tốt nghiệp sơ trung đã mười năm, chuyện xưa của tôi và anh cũng đã qua mười năm rồi sao?

Vì sao đoạn kí ức đó mười năm rồi lại vẫn không thể quên.....

Ngoài cửa sổ màu xám xịt mờ mờ pha lẫn chút ánh sáng bình minh, tôi vẫn còn chưa quyết định được có nên gặp lại anh không, mở ra túi xách, muốn nhét thư mời này vào đó, ngoài ý muốn lại phát hiện trong đó có hai hộp thuốc.

Tôi nhìn dòng chữ thuyết minh mới biết, một lọ là thuốc tránh thai, xem ra là Lâm Quân Dật chưa đến nỗi là điên đặc biệt nặng. Một lọ khác là thuốc mỡ, hình như là để trừ ứ ngán, giảm bớt đau đớn.

Cầm lấy lọ thuốc mỡ tâm tôi có chút co rút tê tái, không tự chủ được lại nhớ đến bộ dạng khi nổi điên của hắn, khi hắn làm việc chăm chú, khi hắn chân thành thâm tình khi nhắc đến bạn gái, khi hắn bộ dáng mê người ngửa đầu thay tôi uống rượu...

Tôi nghĩ, hẳn nhất định là một nam nhân vĩ đại lại rất biết săn sóc, là một người yêu tuyệt vời chung tình mà ôn nhu, Hẳn nhất định từng yêu rất sâu đậm, mới có thể bị thương sâu đến vậy....

Khi tôi một lượt bôi thuốc mỡ khắp cơ thể thì trời cũng sáng tỏ.

Tôi uống thuốc, vì Tư Tư mà chuẩn bị bữa ăn sáng, mới phát hiện chính mình có chút choáng váng, chân tay có điểm bủn rủn vô lực.

Cố gắng chống đỡ đưa Tư Tư đi nhà trẻ, rồi hướng công ty bước tiếp.

Không có cách nào, hôm qua sau khi đưa tôi về nhà, cuối cùng hẳn bỏ lại một câu: “ngày mai đi làm đúng giờ!”

Khi tôi vừa tiến đến công ty, có một đôi con người sắc bén lợi hại hướng mình phóng đến.

Tôi cúi người nhìn quần áo của mình, không biết có điểm nào không ổn. Đi đến chỗ rẽ hành lang, tôi cố ý quẹo vào, đứng dán vào vách tường.

Hai cô tiếp tân cho là tôi đã đi vào, thấp giọng nghị luận: “Triệu thư kí không phải nói cô ta quyến rũ ông chủ sao, rồi còn bị ông chủ khai trừ? Như thế nào lại còn tới đây nữa?”

“Triệu thư kí nói chuyện có bao nhiêu là sự thật chứ, cô đừng tin...”

Đi vào văn phòng, chân tay tôi có chút không muốn nghe sai xử nữa. Tôi đứng trước bàn làm việc cũ Triệu Thi Ngũ, cố nén bực mình hỏi: “Tôi quyến rũ Lâm Quân Dật cô có tận mắt nhìn thấy, hay là hẳn ta chính mồm nói với cô sao?”

“Tôi không rõ cô nói cái gì” Cô ta căn bản là không thèm đếm xỉa đến tôi.

Tôi chỉ vào cô ta nói: “Cô đừng tưởng người phụ nữ nào cũng giống như cô!”

Qua cánh cửa thủy tinh, tôi nhìn thấy Lâm Quân Dật đang bước tới, cảnh vật trước mắt có chút mơ hồ, dao động càng mãnh liệt...

Chân tôi mềm nhũn, một đôi tay hữu lực nâng cơ thể tôi lên.

Mông lưng mơ hồ thật lâu, tôi có cảm giác như rơi từ trên trời xuống dưới đất, còn chưa mở mắt ra, mu bàn tay truyền đến cảm giác ần ần đau, tôi muốn vuốt vuốt, một đôi tay ấm áp bắt lấy tay tôi, nhẹ nhàng vuốt ve, giúp tôi giảm đi cảm giác đau đớn...

.....

“Lâm phu nhân!”

Tôi mở mắt, nhìn vào một phụ nữ gần bốn mươi tuổi đang ngồi đối diện tươi cười, nụ cười của chị ta thực thư thái, có điểm nào đó giống với người mẹ thứ hai của tôi.

Nhìn xem bốn phía toàn bộ là một một mảng trắng tinh thuần khiết mà lạnh lẽo, tôi liền biết bản thân mình đang nằm chỗ nào, chính là đoán không ra người phụ nữ này là ai. (nhà Dật Dật ko phải bệnh viện đâu, keke)

Tôi vừa định nâng tay nhu nhu cái đầu đang muốn nổ tung, mới phát hiện mu bàn tay đang cảm ống truyền dịch.

“Lâm phu nhân, cô đã tỉnh? Lâm tiên sinh nói anh ấy có công việc cần phải làm, nên về công ty trước, bảo khi nào cô tỉnh thì gọi điện cho anh ấy.”

Người phụ nữ tươi cười thực thân thiết, bất quá các chị ta xưng hô thập phần chộc người chán ghét.

“Lâm phu nhân? Ai nói tôi là Lâm phu nhân?”

Chị ta không phản bác lại tôi, bất quá trên mặt biểu hiện rõ ràng như đang nói với tôi: “Vợ chồng son cãi nhau thôi, thực bình thường!”

“Lâm tiên sinh có nấu cháo cho cô, tôi múc ra chén cho cô ăn...”

Tôi lạnh lùng nói: “Không cần, trực tiếp đem ra đổ đi...”

“A?” Chị ta kinh ngạc vài giây, hướng tôi cười cười, đến chiếc ghế bên giường ngồi xuống: “Lâm phu nhân, nói thật lòng, tôi sống gần nửa đời, thực chưa thấy quá một vài người chồng nào tốt như Lâm tiên sinh, tuổi trẻ đầy hứa hẹn chưa nói, chỉ cần nhìn đến phần tâm tư mà anh ta dành cho cô, thực không phải ai cũng làm được vậy.”

“Chúng tôi... chuyện của chúng tôi chị không biết đâu.” Tôi khách khí nói.

“Tôi thực sự không biết giữa hai người tốt cùng là phát sinh chuyện gì, có một gia đình êm ấm, chính là phước đức chúng ta tích được từ kiếp trước, tội gì mà! Còn cô đó, không biết duyên phận tu mấy đời mới đến đời này kết thành vợ chồng, các người như thế nào lại không biết quý trọng một chút.”

Tôi rất cuộc chẳng biết người phụ nữ “Nhiệt tình” này lai lịch thế nào, nhưng xem chị tự cho là chính mình cái gì cũng điều biết, tôi càng không thể cùng chị giải thích chuyện này, không thể nói thẳng: “Tôi là tình nhân mà hấn nuôi, chuyện để có hấn hưởng thụ.”

“Lâm phu nhân, cô có biết hay không, Lâm tiên sinh đối với cô thực sự rất quan tâm, anh ta nói cô thích xinh đẹp, nên quần áo của cô dù không mặc nhưng mỗi ngày đều chú ý mua thêm bộ mới, anh ta nói cô thích sạch sẽ, trên sàn không được có một hạt bụi, ga giường thì không được lưu một vết ố nào. Hoa quả trong tủ lạnh luôn luôn được đổi mới, ngay cả hoa hồng ở cửa sổ cũng là hai ngày đổi một lần...”

Tôi không có lời nào để nói, dựa vào đầu giường, đối với sự si tình của hấn nếu thực không cảm động tôi thật làm không được.

“Cô mấy tháng không ở nhà, anh ta chưa bao giờ đưa một cô gái nào về” Chị ta che miệng cười nói: “Tháng trước tôi nhìn thấy một bộ váy đen thì hoảng sợ, còn tưởng Lâm tiên sinh có gì ở bên ngoài. Kết quả anh ta nói: “Đừng giặt nó, tôi thích hương vị của cô ấy, trực tiếp treo trong phòng làm việc của tôi là được rồi.” Tôi lúc đó nhìn biểu tình trên gương mặt anh ta là biết cô đã trở lại.”

“Hấn thực sự nói vậy?” Tôi có chút không thể tin, bất quá ngẫm lại người như hấn, làm nhiều chuyện điên cuồng vậy thì chút đó cũng bình thường. (>.

“Cũng không chỉ vậy là hết đâu! Kì thật khoảng thời gian cô không về này, Lâm tiên sinh cũng không hay về nhà, nhưng chỉ cần về nhà sớm, sáng hôm sau tôi dọn dẹp, trên bàn công nhất định là đầy tàn thuốc lá...”

Tôi sâu kín hít vào một ngụm khí, hận đối với hấn cũng không sót lại chút gì, nam nhân kia tự tra tấn chính mình, điên cuồng như vậy hoàn toàn có thể lí giải.

Nghe chị ta kể chuyện liên miên một lúc lâu, tôi thấy thật đói bụng, cái dạ dày đáng thương cứ hướng tôi mà lên án mạnh mẽ.

Ai, nếu thương tâm đã giảm bớt, tôi cũng không cần làm khó cái dạ dày đáng thương nữa, tôi nói: “Tôi có chút đói bụng, chị làm ơn đưa giúp chén cháo được không?”

“Cô không cần khách sáo với tôi, nga, đúng rồi Lâm tiên sinh vẫn gọi tôi là chị Lan, cô cũng gọi vậy là được rồi.”

“Chị Lan” Tôi cười nói, tôi thực thích chị, trên người chị như phảng phất hương vị của mẹ, nhiệt tâm là cho người ta thấy thực ấm lòng.

*****

Khi chị đi đổ cháo, Liễu Dương gọi điện thoại cho tôi, cô nói: “Mẹ tớ nhớ Tư Tư, ngày mai vừa dịp cuối tuần, bà muốn chúng ta về nhà chơi.”

Tôi thật rất muốn đi, bất quá Lâm Quân Dật đem tôi đến đây, phỏng chừng sẽ không đơn giản thả tôi đi: “Cậu mang Tư Tư đi một mình, bé con này ngày nay cũng bảo nhớ “bà ngoại” đó”

“Vậy được rồi” Cô bạn trước khi tắt điện thoại nói thêm một câu: “Băng Vũ... cậu tự chăm sóc tốt chính mình a.”

Ý tứ của cô ấy tôi biết, tôi cũng muốn chăm sóc tốt cho chính mình, đáng tiếc vận mệnh của tôi luôn nhấp nhô, không biết khi nào là cái ngày khổ tận cam lai đây.

May mắn bên tôi còn có Liễu Dương, cô ấy như ánh mặt trời trong cuộc đời của tôi, vô luận bầu trời âm u cỡ nào, có cô ấy tôi vẫn còn có hi vọng.

Nghe tiếng có người bước vào, tôi vội vàng lau đi nước mắt trên mặt, đưa tay đón lấy chén cháo đang tỏa hương, mới để ý người đưa cháo lại là Lâm Quân Dật.

Tôi lập tức rút tay về, thân mình lùi ra sau một chút.

“Khá hơn chút nào không?” Hấn bên người tôi, bàn tay lau đi dòng lệ vương ở khóe mắt của tôi.

“Vâng”

Tôi cúi đầu, không biết vì cái gì tôi lại không muốn nhìn mặt hấn.

Tôi nghe hấn hướng ra bên ngoài nói: “Chị Lan, chị về trước đi, ngày mai chị cũng không cần đến đây nữa.”

Tôi nghe thấy chị Lan thanh thúy nói: “Tôi đã biết”

Nghe thấy bước chân chị đã đi ra ngoài cửa, sợ hãi bỗng chốc lại tràn ngập lòng tôi.

Phòng ngủ trống rỗng bất giác rơi vào im lặng, tôi tỉnh tường chính mình có thể nghe thấy tiếng hít thở không đều của chúng tôi.

Hấn bung lên một chiếc chén thủy tinh xinh đẹp, nhẹ nhàng thổi nguội bớt cháo làm cho chút nhiệt khí lan tỏa.

“Tôi có thể tự mình làm”

“Để tôi làm cho” Hấn nhìn chén thủy tinh trong tay nhẹ nhàng nở nụ cười, khẽ nếm một chút: “Tôi thật lâu rồi không có nấu lại, hương vị có chút khác

lạ.”

Hắn còn biết nấu cháo sao? Nếu có cuộc thi “Người đàn ông tốt nhất” tôi phỏng chừng có thể xếp hắn thứ hai a— thứ nhất đương nhiên là Trần Lăng rồi.

Đút cho tôi được mấy muỗng, hắn hỏi tôi: “Mấy hôm nay buổi tối có thể không về nhà không?”

Thời điểm hắn ôn nhu chăm sóc thật sự cùng Trần Lăng rất giống nhau, có một loại dụ hoặc khiến cho người ta không thể kháng cự.

Tôi giương mắt, tận sâu trong đáy mắt hắn tôi nhìn thấy sự chờ mong, làm cho tâm tôi nhưng bị đụng mạnh một cái, không biết người con gái hắn chờ mong là mình hay là cô gái trong kí ức của hắn đây.

“Tôi có quyền lựa chọn sao?”

Ngữ khí của tôi như thế nào lại vậy? Nghe như là cô gái đang làm nũng, tôi nhất định bị bệnh đến gốc luôn rồi.

“Tôi thật cao hứng khi em nghĩ như vậy...”

Thời điểm hắn nói ra lời này, cũng xuất ra nụ cười không phải là tà ác bình thường.

Hơn nữa tôi phát hiện nụ cười hắn càng lúc càng gần, càng lúc càng rõ ràng... Hắn như thế nào lại thế chứ, đi khi dễ một bệnh nhân còn đang truyền dịch a.

Hắn hôm nay mà còn đối xử với tôi giống như hôm qua ,tôi chắc chắn là chết mất.

Tôi rút thân về sau, phát giác chính mình không còn đường trốn, đành phải nhắm mắt nhận mệnh...

Môi hắn thật nhẹ nhàng đập trên cánh môi tôi, ôn nhuận mà mềm mại, không phải là lần đầu tiên hắn hôn tôi, nhưng là lần đầu tiên tôi phát hiện môi hắn cũng mềm, ấm... Hắn mềm nhẹ liếm mát ma động, môi của tôi từng đợt nóng lên, người càng thêm mê muội.

Cảm giác được tay hắn đang đặt tại thắt lưng, cơ thể tôi có chút căng thẳng... Đang muốn đẩy hắn ra, thì bất ngờ tay hắn tự buông bỏ.

Hắn lưu luyến không muốn rời môi tôi, cách tay đặt ở hông cũng không còn, lấy ra di động nhìn thoáng qua, sắc mặt lập tức trở nên trầm trọng, hắn tư lự một lúc, rồi mới nhận điện.

“Ông nội” Hắn thấp giọng gọi, đứng lên, xoay người ra hướng cửa bước đi.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng của người có tuổi, nhưng uy nghiêm: “Nghe nói cháu gần đây rất gần gũi với một cô thư kí?”

Nghe giọng nói đó tôi không thể ngăn mình không rét mà run, có thể thấy được ông nội của hắn thực sự là một người đáng sợ.

Lâm Quân Dật có cá tính như vậy chắc chắn di truyền từ ông ta.

Lâm Quân Dật mở cửa bước ra ngoài, tôi không nghe được những câu trò chuyện tiếp theo giữa hai người, chỉ nghe thấy khẩu khí của hắn có chút không tốt nói: “Cháu tự biết đúng mực!”

Tôi nhò đi cây kim trên mu bàn tay, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, vừa vặn nghe thấy tiếng hét truyền ra từ bên kia: “Cháu biết đúng mực? Nếu cháu biết đúng mực, liền lập tức quay lại cùng Đồng Tích kết hôn đi”

“Chuyện hôn sự giữa cháu và Đồng Tích, cháu sẽ cùng cô ấy thương lượng.” Ngữ khí của Lâm Quân Dật không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh, nghe không giống như đang nói chuyện với bậc trưởng bối.

“Cháu đừng cho là ta không biết cháu nghĩ muốn cái gì. Đồng Tích có thể nén giận chờ đợi nhiều năm như vậy, cháu còn muốn nó đợi thêm cho đến khi nào?”

“Ông nội, cháu thừa nhận cô ấy là cô gái tốt, nhưng mà cháu...”

“Ta nói rõ cho cháu biết, ta đã lập di chúc, cháu không cưới con bé, một phần tiền thừa kế cũng đừng nghĩ tới.” Lời Ông nội của hắn nói ra tựa như không cho người ta một con đường sống, cứ như hoàng đế ban thánh chỉ “Cháu lập tức cùng với nữ thư kí ấy phân rõ khoảng cách đi.”

Giọng nói của Lâm Quân Dật càng cứng rắn hơn: “Đây là chuyện của cháu, cháu sẽ tự mình xử lí.”

“Cháu nói vậy là có ý tứ gì? Có phải hay không cháu lại cùng ba ba giống nhau, khi còn sống lại vì một con đàn bà đề tiện mà hủy hoại chính mình. (>.

“Đề tiện?” Lâm Quân Dật hừ lạnh một cái, nói: “Như vậy trong lòng ngài cháu là cái gì? Một con rối gỗ tùy ngài bài bố?”

“Cháu?!” Bên kia điện thoại truyền đến một tràng ho kịch liệt. “Mấy năm nay nếu không phải ta dốc lòng bồi tài cháu, cháu nghĩ có thể có được như ngày hôm nay sao?”

Lâm Quân Dật cười rét lạnh đến xương, tiếng cười nồng đậm sự chua xót.

“Ông bồi tài cháu là bồi vì sao ? Nếu cháu không phải là huyết mạch duy nhất của Lâm gia, thì dù cháu có chết đói đầu đường, ông cũng sẽ không liếc mắt một cái ! Nếu không phải sản nghiệp của ông cần người trong coi, ông sẽ bồi tài cho đứa con riêng thân phận dê tiện sinh ra bên ngoài sao ? Trong lòng ông, cháu còn không bằng một người dung không có huyết thống như Đồng Tích !”

Trong phòng im lặng, chỉ có tiếng thở dốc vội vàng tràn ngập rõ ràng.

Tôi phát giác cách nói chuyện của họ đều như nhau, đều không lưu một đường sống, cách nói chuyện không thể dung hợp nhau, hai con người cường thế như vậy ở chung được với nhau quả là kì tích.

Qua hồi lâu, tôi nghe thấy giọng nói già cả có chút run lên: “Cháu dám nói chuyện như vậy với ta sao...mặc kệ cháu muốn thế nào, ta tuyệt đối không thể cháu bước theo con người của cha cháu, cháu ngày mai về mĩ cho ta.”

“Cháu không quay về đâu.”

“Cháu đừng có cho đôi cánh của mình đã đủ cứng rắn thì ta không thu thập được cháu.”

“Cháu biết ông nắm đó bức tử cha mẹ cháu, hiện tại cũng có thể bức tử cháu... Nhưng là, cháu nói cho ông biết, chỉ cần cháu còn sống, cháu sẽ cùng cô ấy một chỗ.”

“Cháu...” Bên kia điện thoại lại truyền đến tiếng ho khan kịch liệt, có vẻ ho do bị suyễn.

Lâm Quân Dật nhú mày một chút, ngón tay thon dài dùng sức xoa xoa huyết thái dương, có vẻ là chịu không nổi.

Điện thoại truyền đến tiếng ho càng dữ dội, cứ như đem cả ngũ tạng đều ho ra, Lâm Quân Dật rốt cuộc cũng phải xuống nước, nhượng bộ.

“Ông nội” Thanh âm của hắn thấp đi rất nhiều. “Cháu biết ông thương yêu Đồng Tích, không muốn nhìn cô ấy chịu nữa điểm ủy khuất. Cháu sẽ tìm thời gian trở về một chuyến, cháu sẽ cùng ông nói chuyện rõ ràng.”

“Ừm” Giọng nói của ông nói hắn cũng dịu đi đôi chút: “Nam nhân bên ngoài gặp dịp thì chơi cùng lắm cũng không có gì, cháu không quên được cô gái kia ta có thể hiểu, nhưng cháu cũng nên để ý đến cảm thụ của Đồng Tích một chút, con bé yêu cháu như vậy, cháu không nên tổn thương nó.”

“Cháu đã biết ! Về sau sẽ không !” Lâm Quân Dật nhìn tôi, bày ra một nụ cười bất đắc dĩ, khép điện thoại lại.

Tôi cứ tưởng rằng mình hận hắn tận xương tủy, hôm nay mới biết hắn cả thân thể lẫn tình cảm đều không khó khăn, tôi lại không có một tia thống khoái, ngược lại còn vì hắn mà cảm thấy khổ sở.

Lâm Quân Dật dựa vào sofa, châm một điếu thuốc, tao nhã hút, trên người hắn không có một chút nào thống khổ cùng hèn mọn, vẫn kiêu ngạo như lần đầu tiên tôi gặp.

Cách một tầng khói thuốc, tôi bỗng nhiên thấy ở hắn sự cô đơn cùng bất đắc dĩ, hắn yêu một cô gái không yêu hắn, hắn lại bị ép cưới một cô gái khác mà hắn không yêu, người thân duy nhất lại là người bức tử cha mẹ hắn...chính là dù sao người đó cũng là ông nội hắn !

Thủy hỏa bất dung, nhưng với hắn còn có máu mủ tình thâm, cho nên tiến lùi đều khó khăn

“Lâm tiên sinh...”

Hắn không có nhìn tôi, chỉ khẽ động khóe miệng, nói: “Không nên gọi nhau xa cách như vậy được không ?”

Tôi luôn cho mình là một phụ nữ thực lý trí, có thể đem cảm tình cùng cảm động phân chia rõ ràng, hôm nay khi nghe thấy Lâm Quân Dật nói: “Chỉ cần còn sống sẽ cùng cô ấy một chỗ” Tâm của tôi thực sự rung động, không phải cảm động mà là tâm động...

Nếu như mỗi người có thể có hai trái tim, tôi nghĩ tôi sẽ yêu thương hắn.

Tôi không quấy rầy hắn nữa, chỉ lặng lẽ ngồi bên người hắn.

Tôi tin tưởng mỗi người đều có những góc kín mà không muốn ai động đến, tôi chưa bao giờ tò mò chuyện riêng tư của người khác, cho dù là khi cùng một chỗ với Trần Lăng, tôi cũng chưa bao giờ ép buộc anh, nói cho tôi biết chuyện anh không muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: tình ý kéo dài

Lâm Quân Dật, điều thuốc chỉ còn lại đầu lọc, nhưng về u sầu trên mặt không hề có dấu hiệu lui xuống.

“Em có phải cảm thấy, một kẻ từ khi sinh ra đến giờ chỉ là một nam nhân bị người ta thay mình quyết định mọi việc, không nên đi quấy rầy cuộc sống cuộc sống của người khác phải không?”

Xem ra hẳn cũng ý thức được quyền lực của ông nội hẳn quá mức bành trướng khiến cho hẳn thức tỉnh, tôi còn thành thực gật đầu: “Lâm tiên sinh, nếu tôi là anh, tôi sẽ ngay lập tức trở về Mỹ cùng vị hôn thê của mình kết hôn, cố gắng mà quý trọng những gì hiện tại mình có được, không cần lại đi... dùng thống khổ của anh để ràng buộc người khác.”

Các đốt từ mười ngón tay hẳn siết chặt lại, sắc mặt đỏ lên, đôi môi hơi run run: “Tôi dùng thống khổ ràng buộc em....Nói như vậy tôi quấy rầy cuộc sống hôn nhân mỹ mãn của em phải không?”

Tôi nhìn vào những vết thương trên cánh tay mình, nhớ tới đau đớn có thừa ở trong lòng của ngày hôm qua, không thể không nuốt câu cãi lại bên môi “Đúng!”, bo bo giữ mình, tôi cái gì cũng nhịn được.

Điện thoại của tôi trong giờ phút căng thẳng này vang lên thật quá mức đúng lúc, đã cắt ngang đợt bầu không khí với sóng ngầm mãnh liệt gào thét.

Tôi lấy điện thoại ra, màn hình là hai chữ Ngô Hàng, anh ta thật biết chọn thời điểm, xuất hiện ở thời khắc mà tôi cần nhất.

“Vâng!” Đề phòng Lâm Quân Dật nghe được chuyện tôi chưa kết hôn, tôi cầm điện thoại tránh xa một chút.

Giọng nói vững vàng của Ngô Hàng từ điện thoại truyền ra: “Anh là Ngô Hàng”

“Em biết, có việc gì sao?”

“Nga, ngày đó Tư Tư không phải nói muốn đi công viên trò chơi chơi sao? Cuối tuần này anh vừa rảnh có thời gian, các em có rảnh không?”

“Cuối tuần?”

Cuối tuần là sinh nhật Trần Lăng, hàng năm vào ngày ấy tôi đều nhớ đến những chuyện không thể quên được, năm nay có lẽ nên cùng một người đàn ông trải qua ngày này, có lẽ đã đến lúc tôi nên vượt qua bóng ma của quá khứ, nhưng mà... tôi hiện tại lại là tình nhân của Lâm Quân Dật, thoát khỏi hẳn không được, càng không nên kéo theo người khác liên lụy vào....

Ngô Hàng thấy tôi không nói lời nào, ngưng ngưng hỏi: “Em sẽ không nói cuối tuần còn có công tác chứ?”

“Không phải, cuối tuần như thế nào lại làm việc chứ? Tốt lắm... Tư Tư biết được nhất định rất là vui vẻ.”

Tôi đang muốn cúp máy nhanh một chút, hẳn lại hỏi: “Em nói chuyện không tiện sao?”

thật sự là hết sức không tiện....

Tôi vụng trộm liếc Lâm Quân Dật một cái, hẳn lấy thiệp mời tham gia hội đồng học sơ trung từ trong túi xách của tôi ra xem, còn nhìn đặc biệt chăm chú.

“Đúng... em đang ở công ty”

Lâm Quân Dật ngẩng đầu nhìn tôi, hướng về tôi cười lạnh!

“Mấy giờ em tan tầm? Anh tới đón em đi”

“Không cần, em sẽ tăng ca đến khuya, không thể cùng anh nói chuyện, công việc còn rất nhiều...” Tôi nhanh chóng cúp điện thoại, chỉ sợ anh ấy với theo nói: “Sớm hay muộn anh cũng sẽ đến đón”

Lâm Quân Dật cười lạnh hơn trước: “Xem ra tôi đúng là đang làm nhiều loạn cuộc sống hạnh phúc của em”

Tôi không thèm để ý đến sự trêu chọc đầy khiêu khích của hẳn, với tay đoạt lại thiệp mời nhét vào trong túi.

“Đồng học sơ trung tụ hội sao? “Tôi cửa nghĩ hẳn ta là người thông minh, sẽ không biết rõ còn có hỏi mấy câu ngu ngốc như thế chứ!”

Nếu đã nhắc tới, tôi thuận tiện mở lời: “Lâm tiên sinh, tôi muốn nghỉ làm 1 ngày, đi tham gia đồng học tụ hội.”

Cũng nhiều năm không trở về quê hương của mình, không biết bây giờ hoa cải dầu có còn phủ khắp triền núi, không biết chúng tôi có hay không cơ hội đi giữa vườn hoa cải dầu.

Lần này trở về, chỉ sợ vật vẫn còn đó, người đã về đâu, không nói gì cùng đi.

Lâm Quân Dật trầm tư một lát nói: “Được !”

Tôi còn đang muốn tỏ vẻ cảm ơn vì hấn đáp ứng, chính là hấn chen vào: “Bất quá. lấy ngày nghỉ cuối tuần bù vào !”

“Anh ?”

“Tôi nghĩ rằng làm 1 ông chủ thì yêu cầu của tôi là vô cùng hợp lý.”

Hấn hoàn toàn không hề nhìn thấy vẻ mặt tức giận của tôi, đứng lên vuốt vuốt quần áo. Thanh nhả cười: “Tôi còn có việc phải làm ? em nên ngủ thêm đi, buổi tối, tôi đưa em ra ngoài ăn.”

Hấn đi vào thư phòng, khép lại cánh cửa

Hấn mà có một ngày bình thường, tôi sẽ hoài nghi cả thế giới này không được bình thường mất !

Cửa thư phòng khép lại thật nhanh, cứ như đang ám chỉ không phận sự miễn vào.

Tôi nhàn chán đánh giá căn nhà của hấn, căn phòng tươi mát nơi nơi đều tràn ngập hương vị gia đình, sạch sẽ, sáng ngời, thoải mái, còn có lãng mạn.

Cánh hoa hồng trên bàn còn lưu lại cả bọt nước, hương thơm cũng thật tươi mới cứ như mang theo hơi thở của sinh mệnh.

Tôi nhớ rõ ràng, đêm qua có vài cánh hoa hồng bị gió thổi rơi rụng. .... Thì ra Lâm Quân Dật cũng giống tôi, không thích nhìn thấy hoa hồng úa tàn điêu linh.

Cũng nhớ lại trước kia đã thật lâu thật lâu , tôi cùng Trần Lăng đi qua một tiệm hoa, anh chỉ vào chỗ hoa hồng bên cửa sổ nói: “Nếu hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, như vậy anh sẽ vĩnh viễn không để cho em thấy nó tàn phai.”

Đáng tiếc, anh chỉ làm cho tôi trở mặt nhìn, nhìn tình yêu của chúng tôi điêu linh. ...

Nếu Lâm Quân Dật bớt đi những nụ cười lạnh lùng, nếu giọng hấn trầm thấp ôn nhu một chút, nếu hấn không biến thái như vậy, nếu hấn chỉ có một gia đình bình thường một chút, tôi nhất định hoài nghi hấn là Trần Lăng. ...

Đáng tiếc ngoại trừ ngũ quan tương đồng, tôi thật sự không thể đem hai người này đặt tại một chỗ mà liên hệ.

Tôi tin thế giới này có hủy diệt vào ngày mai, tôi cũng chưa từng tin là Trần Lăng sẽ đi mất, để lại cho tôi một vết thương không lành miệng. ...

Thu hồi những kí ức xa xôi, chậm rãi bước đến bên ban công, qua cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn xuống ngã tư đường nhộn nhạo rộn ràng, từng đôi từng đôi tình nhân đang bước đi, có nắm tay, có kéo tay, có ôm vai, mỗi một đôi đều cười đến ngọt ngào.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, cùng với những bông hoa lài trắng nõn nhiễm chút sương đêm mà âm đậm, cánh hoa bay bay mang theo chút hương lài cũng mang theo chút vị cay đắng, không biết Lâm Quân Dật làm cách nào để vượt qua những đêm không ngủ, hấn ngửi hương lài trong lòng sẽ dâng lên hương vị gì đây ?

Bên ngoài bầu trời đã không còn nhiễm chút sắc hồng nào nữa (hoàng hôn kết thúc ý, và trời đã tối), cánh cửa thư phòng vẫn gập gao đóng chặt.

Tôi đi đến tủ lạnh, hy vọng bên trong có chút trái cây hay rau quả miễn cưỡng chống đối , không nghĩ tới bên trong tủ lạnh ngập đồ, trái cây tươi mới, bánh kem sữa, ngay cả nước trái cây cũng có rất nhiều vị.

Chỉ có phụ nữ mới thích trái cây, nên đây không phải là hấn chuẩn bị cho tôi đấy chứ ?

Tâm của tôi trong giây phút đó như được nhồi thêm cảm giác – hạnh phúc, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kì quái

Nếu căn phòng này còn thoang thoảng hương vị thức ăn nóng hổi, thì đây chính là tổ ấm trong mơ của tôi !

Hoàn hảo trong nhà bếp của hấn cái gì cũng đầy đủ, từ dụng cụ cho đến gia vị cái gì cũng có, tôi bận rộn với căn bếp một lúc, liền cho ra nồi cơm chín tới, còn nấu thêm hai món ăn mà tôi thích nhất.

Gắp gắp ăn thử một miếng, hương vị quả không sai. ...

Tôi đang muốn thử thêm miếng nữa, bỗng nhiên bị người nào đó đứng phía sau ôm lấy thắt lưng, hơi thở nóng rực xoẹt qua hai má.

Giọng nói bên tai than nhẹ: “Thơm quá, thực sự rất thơm. ... tôi cứ nghĩ cả đời này sẽ không còn được ngửi thấy hương vị này.”

“Trên người hấn nồng đậm mùi hương yên thảo nó kích động một tầng gọn sóng (có ai nhớ ko, vị của TL ấy) trong đáy lòng tôi, giấc mộng bao nhiêu năm cứ như trở thành sự thật, hư ảo lại tốt đẹp như vậy, tình cảnh này thật giống như kỳ vọng nằm trong lòng tôi, chính là cùng tôi chia sẻ lại là một người khác.

Tôi không có khí lực tiếp tục lạnh nhạt với hắn, chỉ bình thản nói: “Anh cũng đói bụng ? Ăn một chút gì rồi tiếp tục làm việc a?”

Tay hắn ôm thắt lưng của tôi càng thêm chặt lại, hôn lên mái tóc của tôi, nỉ non bên tai: “Anh yêu em!”

Tôi khờ người, đầu óc tại giây phút đó là trống rỗng trong thời gian dài.

Có tình nhân như Lâm Quân Dật, thực không phải không động lòng, mà là làm cho người khác có cảm giác không dám tiếp cận.

Tôi không có dũng khí ném thư, không đủ tin tưởng để một lần nữa yêu thương. ....

Trần Lăng là thủy, từng giọt từng giọt chảy xuống, uyển chuyển mà lâu dài.

Nhưng lại cực kì vô tình, chỉ biết mang đi, sẽ không quay trở lại.

Lâm Quân Dật là hỏa, lửa cháy rực nóng, không thể tiếp cận đến hắn bởi bốn phía xoay hắn đều bắn ra hỏa diễm, tiếp cận chính là tự mình mang thương tích. ....

Nhưng mà, hỏa lại vô cùng hữu tình, không tiếc trả giá lớn đến đâu, chẳng sợ yêu đến chết.

Hắn sẽ không ra đi, cho dù đốt thành tro tàn vẫn muốn lưu lại. . .

Hai người hoàn toàn bất đồng như vậy, cách yêu cũng khác nhau xa như vậy, duy nhất giống nhau chính là: đồng dạng tổn thương người.

*****

Mới đó không lâu hương khí đồ ăn khắp căn phòng còn nồng đậm giờ đã trở nên tẻ nhạt vô vị, hoặc căn bản là do tôi ăn không ra vị gì.

Bởi vì tôi còn chưa thanh tỉnh khỏi câu bày tỏ đầy thâm tình của hắn.

Lời vô nghĩa như cảnh trong mơ của hắn, vô tình đem phòng tuyến cuối cùng trong lòng tôi đánh nát, cho dù biết rõ hắn nói không phải cho tôi nghe, nhưng tôi lại không thể bỏ qua được tình chân ý thiết như vậy của hắn.

Tôi xong rồi, nếu không rời xa hắn, tôi sẽ vĩnh viễn không thoát thân được mất!

Hắn ăn một lát, rồi dùng khăn lau sạch khóe môi, hỏi: “Thời gian còn sớm, nhà của tôi có rất nhiều phim nhựa, em muốn xem cái gì?”

Phim mà đàn ông con trai thích không phải toàn loại bạo lực với chiến tranh sao, cùng với sở thích của phụ nữ không phải là hoàn toàn khác biệt.

Tôi không kỳ vọng nhiều: “Tùy tiện chọn đi, chỉ cần không máu me là được rồi!”

“Em thích bộ phim điện ảnh nào?”

Tôi nghĩ cũng không thêm nghĩ, lời đã thốt ra khỏi miệng: “[Thật lòng yêu em]

Đây là một bộ phim điện ảnh đã rất lâu, tôi cũng đã nhiều năm rồi không xem lại, mà phỏng chừng cũng chẳng có ai nhớ đến nó, chỉ là cảnh phim thật giống hình ảnh của tôi năm đó nên khiến cho tôi nhớ mãi không quên.

Hắn cúi đầu một ngụm rồi một ngụm ăn cơm, tư thế phải nói là cực kì tao nhã, bất quá hắn ăn cũng không nhiều. . .

Tôi đi dọn dẹp lại chỗ thức ăn thừa, trở lại phòng khách thì bộ đèn chùm lớn đã được thay thế bằng ngọn đèn tường màu vàng nhạt đậm đậm.

Lâm Quân Dật ngồi trên sofa, đang điều khiển cả remote nói với tôi: “Lại đây ngồi đi”

Khi tôi thấy trên TV là hình ảnh Trương Mạn Ngọc xinh đẹp, tôi hoàn toàn bị dọa ngây người, thậm chí vai bị hắn ôm lấy cũng không biết.

“ Anh sao lại có bộ phim này?”

“Khi mua một rạp chiếu phim gia đình, ông chủ cũ đã tặng tôi 25 bộ phim kinh điển trong đó vừa vặn có bộ này thôi.”

Tôi lui lại một góc sofa, xem lại bộ phim mà mình từng hoài niệm, mới phát giác bản thân đã đem tình tiết trong phim quên sạch, duy nhất nhớ rõ chính là trong rạp chiếu phim tối đen ấy Trần Lăng nắm lấy tay tôi, nắm cho đến khi bộ phim kết thúc, trong tay hai người đều thấm đẫm mồ hôi.

Lắc đầu, đem đoạn kí ức lãng động nén xuống, vì cái gì cứ cùng Lâm Quân Dật một chỗ, hắn lại có thể dễ dàng đem những phần kí ức mà tôi muốn phong ấn kia sống dậy chứ.

Nhìn đến Trương Mạn Ngọc cùng Trương Học Hữu si mê đắm chìm trong nụ hôn trên màn ảnh, tôi không tự chủ được ánh mắt phiêu phiêu đến trên mặt Lâm Quân Dật, hắn nâng lên cằm dưới của tôi, khóe môi cong cong, ánh mắt no đủ càng nhìn càng giống. . . Làm cho tôi không nhịn được mà nhớ tới

trong nhà trọ củ nát ấy mình cùng anh triển miên.

Màu vàng đậm mạc từ ngọn đèn phát ra, tôi như đang lạc giữa những hình ảnh trong phim, cũng như bị lạc giữa không khí ảm áp giữa hai người. ...

Nguyên lai bị một ông chủ đối với mình sinh ra dục vọng muốn chinh phục cũng không phải là một chuyện đáng buồn, ít nhất là với một ông chủ khiến người ta khâm phục như Lâm Quân Dật, vẫn khiến người ta sinh ra hy vọng nhiều hơn.

“Nhìn cái gì vậy?” Khóe môi của hắn bỗng dương cao, dùng tay giữ lấy gáy tôi: “Muốn thử xem không?”

Mặt của tôi nóng lên, vội vàng tránh né ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Cảm giác mỗi lần càng lúc càng gần, tôi hoảng hốt nhắm chặt hai mắt.

Thử xem? Vậy thì thử xem, tôi không tin lại có cảm giác giống như nụ hôn đầu.

Thử mới biết được, thật đúng là không cùng cảm giác đó!

.

Hắn hôn lên môi, nhưng tay cơ bản là không thành thật đặt đúng vị trí chút nào, các nơi nó đi qua đều như châm hỏa diễm.

“Đừng như vậy...” Tôi co rúm lùi lại phía sau, lo lắng hắn mà còn tiếp tục có khi tôi buông rơi chính mình mất.

“Muốn sao?” Giọng nói của hắn tràn ngập dụ hoặc, làm cả thân tôi như bủn rủn, trong cơ thể khát vọng tự động dâng lên không thể điều khiển nổi.

Nhìn thẳng vào hắn, ngón tay vô thức vuốt lên đuôi mày rồi trượt lên cánh môi, nói lên khát vọng trong tôi.

Giờ phút này, tôi tinh tường biết hắn là ai, nhưng lại vẫn trầm luân. Biết rõ tình yêu là độc dược, tôi có sao vẫn không giữ vững tâm của mình.

Mê hoặc tôi không chỉ là khuôn mặt này, mà là là linh hồn rực lửa nóng bỏng đằng sau khuôn mặt tương tự anh này.

Khi hắn ôm tôi vào phòng ngủ, tôi hỏi hắn: “Anh đến khi nào mới buông tha cho tôi?”

Hắn cho tôi một đáp án chân thật cũng vô cùng tàn nhẫn: “Chờ đến khi tôi chán ghét em”

“Anh cần bao lâu để chán ghét một cô gái?”

Hắn đem tôi đặt ở trên giường, nâng cằm tôi lên, tinh tế đánh giá khuôn mặt đoan trang. “Dựa theo nhan sắc của em thì chắc sẽ không quá lâu. ... Vài chục năm thôi.”

“Anh!?” Tôi thật không biết nên khóc hay nên cười với câu này.

Nếu em muốn tôi nhanh chóng chán ghét em, liền nên nhu thuận nghe lời tôi một chút. Có lẽ tôi sẽ rất nhanh phát hiện em cũng chẳng khác gì những cô gái khác, sẽ sớm vứt bỏ em một chút.”

Hắn cũng thật thẳng thắn, tôi đương nhiên hiểu được, là càng tự cho là một người đáng mặt nam nhân càng không chấp nhận được một phụ nữ nào cự tuyệt mình, càng đối với hắn ngày càng thuận lại càng dễ khiến hắn thấy phiền chán.

“Giúp tôi cởi áo quần đi” Hắn ra lệnh.

Tôi do dự một chút, ngồi một bên người hắn, từng đưa tay cởi ra từng nút từng nút, rồi đai lưng, cởi quần cho hắn. Thấy tiểu đệ của hắn dục vọng dâng trào, tôi hoảng sợ tránh né.

Hắn vô sỉ cười thành tiếng: “Trong ngăn kéo có áo mưa, mang vào cho tôi đi” (vô sỉ a, quá ư vô sỉ, ko là BT)

Tôi kiên định lắc đầu, chuyện vô sỉ như vậy tôi không làm.

“Vậy quên đi, dù sao tôi cũng chán ghét mang cái thứ ấy”

“Cái gì?” Tôi đẩy hắn ra, vươn tay, quỳ bên giường mà kéo mở ngăn tủ, lấy ra. ... bên trong ít nhất có hơn mười hộp áo mưa, màu sắc rực rỡ đủ loại.

Hắn không phải là muốn dùng hết với tôi đi? Kia là bao nhiêu cái chứ?

Sẽ có một ngày tôi nhất định chết trên giường hắn mất. ...

“Em không cần lo lắng.” Hắn ái muội nói bên tai tôi: “Em chỉ cần thuận theo, tôi cam đoan không giống như những lần trước đối với em thô bạo.”

“.....” Hắn sẽ ôn nhu? Tôi thật sự không dám tưởng a.

Hắn mở ra một hộp còn mới nguyên, lấy ra một cái đặt vào tay lòng bàn tay của tôi: “Đeo cho tôi đi”

Tay tôi run run vươn ra, không thể tránh né nhìn vào điểm mờ mịt gì đó.

Nói thật , trước kia chưa từng vì Trần Lăng làm việc này, thậm chí ngay cả nhìn qua cơ thể anh cũng khiến tôi mặt đỏ tím đập.

Nay đối mặt với hắn, khi tôi cảm *** ngạo nghễ của hắn, cảm giác tội ác làm cho người ta thấy thẹn quết qua cả thể xác lẫn tâm hồn. Tim tôi khẩn trương tăng tốc, mồ hôi đầm đìa, cảm giác vật trong tay càng lúc càng cứng rắn, thậm chí còn hiện rõ những mạch máu cuộn cuộn. Đặc biệt là nghe tiếng thở dốc của hắn.

“Anh yêu em!” nghe thấy giọng nói tràn ngập thâm tình của hắn, nhiệt lưu trong cơ thể tôi cũng quay cuồng, cảm giác thẹn thùng bị một loại hưng phấn đặc thù thay thế...

Khó khăn hoàn thành, tôi lau đi những giọt mồ hôi trên trán, lại nghe giọng nói ám ảnh của hắn: “Chính mình cởi đồ ra đi”

Tôi cúi đầu, hướng bên sườn thắt lưng kéo ra khóa váy, cởi váy...

Đôi mắt sâu thẳm của hắn trở nên tà mị, tôi run rẩy đưa tay sau lưng, cởi bỏ móc áo ngực, áo nhỏ theo cánh tay rớt xuống, hắn lại gần kéo nàng đặt xuống dưới, hắn kịch liệt thở dốc.....

Phát sinh quan hệ không phải lần đầu tiên, nhưng lần đầu tiên tôi biết Lâm Quân Dật có kinh nghiệm khiêu khích nữ nhân so với kinh nghiệm cường bạo phong phú hơn nhiều. Hắn chậm rãi cởi bỏ tất chân cùng quần nhỏ , theo tất chân tuột ra, mỗi lần tính tế hôn lên da thịt nhẵn nhụi trên chân, đầu lưỡi của hắn liếm mát từ đầu gối đến đùi trong non mềm, một đường hôn nồng nhiệt, lưu lại ngoại trừ nóng bỏng chính là nóng bỏng...

Tâm của tôi thống khổ, nhưng thân thể lại phản bội tôi, lâm vào giữ cảm giác hưng phấn hư không. Đầu lưỡi hắn bắt đầu liếm giữa hai chân tôi, tôi rất cuộc cũng không thể ức chế, trong cơ thể từng đợt sóng nhiệt bốc đến tận đầu, choáng váng mờ mịt, cái gì cũng vô pháp nghĩ tới.

Trong những khiêu khích của hắn, lửa nóng cùng khát cầu đan xen trong cơ thể tôi, tôi thể nhưng lại phát ra tiếng rên rỉ phóng đảng, hai tay không tự chủ được mà ôm lấy bờ vai của hắn...

Hắn thỏa mãn cười nhạt, đem hai chân tôi dang ra rộng hết cỡ, rồi cường hãn thâm nhập

Tôi uốn cong người, khoái cảm tại nơi kết hợp tràn ra toàn thân...

“Băng Vũ.... Em là của anh!”

“A!” hai tay tôi nắm lấy chiếc gối dưới đầu, cắn môi nhìn hắn ở trên cơ thể mình hưởng thụ khoái ý.

Là ai nói qua: Cuộc sống tựa như***, làm cho người ta vô lực phản kháng, không bằng cứ hào hào hưởng thụ đi.

Rất có đạo lý.

Ít nhất Lâm Quân Dật có một gương mặt mê người, lại có một thân mình hoàn hảo rất mỹ cảm.

.

Ít nhất khi hắn tùy ý hưởng thụ, sẽ không có vẻ dâm loạn, đầy mắt lại toát ra nùng tình mật ý, như là đang cùng người yêu hưởng thụ ân ái...

Lúc này đây hắn thực sự đã nhẹ nhàng hơn nhiều, đã không còn quá nhiều đau đớn, khoái cảm từ những cú va chạm càng thêm rõ ràng... Một phút kích tình, co rút mãnh liệt làm tôi quên đi tất cả mặc cho cơ thể thăng thần, thờ gáp đón đón ý hùa theo nhất của nhất động của hắn.

Đêm yên tĩnh, nhiệt tình rên rỉ cùng những nụ hôn kéo dài cũng chấm dứt, tôi mềm nhũn nằm trong lòng hắn, hỏi: “Thế nào? Hiện tại đã thấy tôi cùng những cô gái khác chẳng hề khác biệt chưa?”

Hắn cười kéo ra những sợi tóc trên trán: “Thử thêm một lần nữa mới biết được!”

“A?” Tôi muốn trốn, thân thể lơ lửng không thể di động được. “Từ bỏ...”

Hắn nhéo mặt tôi, cười xấu xa: “Tôi thích nhìn bộ dáng khoái hoạt của em...”

Tôi khoái hoạt? Tôi cứ nhiên ở dưới thân hắn khoái hoạt?

Khi *** bùng nổ, tôi thực sự là bị dục vọng cắn nuốt, chỉ nguyện hủy diệt thần sương khói, quấn quanh bên người hắn lâu dài...

Tôi nhận lấy không hề cự tuyệt, không nhớ rõ cùng hắn làm mấy lần.

Cuối cùng, chúng tôi cùng ôm nhau thở dốc, không còn một tia khí lực.

.....

“Em ly hôn đi, tôi muốn em thuộc về một mình tôi thôi...” ngữ khí của hắn lộ ra cầu xin, ánh sáng mỏng manh từ ngọn đèn, tôi như thế nào lại thấy trong mắt hắn có lệ.

Tôi thiếu chút nữa gạt đầu, nhưng cuối cùng vẫn lắc, tôi đã muốn cho hắn thật nhiều không cần trả giá, nhưng nhìn lại chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi

Hắn tức giận: “ Vì cái gì ? Em yêu anh ta, vẫn không muốn cùng tôi một chỗ ư ?”

“Anh muốn tôi chỉ thuộc về anh, nhưng trong lòng anh tôi là cái gì ?” Tôi cố gắng bày ra vẻ mặt cười như không sao cả: “Tôi bắt quá chỉ là một tình nhân, không phải là người anh yêu nhất, không phải là người phụ nữ có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh anh, anh dựa vào cái gì mà muốn tôi chung thủy với anh ? Lâm tiên sinh... Tôi không phải là một trong vô số nữ nhân của anh thôi sao !”

Hắn nhắm mắt lại, thân nhiên nói một câu: “Không biết trái tim của em, dùng tới để làm gì !”

“Anh căn bản không yêu tôi, hắn nói thẳng anh chỉ yêu cái thể xác này. Một tình yêu như vậy có thể duy trì được bao lâu, nói không chừng ngay ngày mai anh lại đi mê luyện một nữ nhân khác, sau đó chán ghét đem tôi vứt bỏ...” Tôi cười, cười đến khi mặt mình chết lặng: “Dục vọng chính là dục vọng. Không cần ép uống nó thành tình yêu...”

Hắn không nói thêm lời nào khác, theo tiếng hô hấp phập phồng trong ngực, hắn hẳn là chưa ngủ, mà tôi cũng không ngủ được.

Nếu như hắn trực tiếp mắng tôi vô tâm vô phách, tôi có lẽ sẽ dùng lời lẽ vô cùng hộ lý mà phản bác, mà câu nói thân nhiên của hắn, thân nhiên oán hận, làm cho tâm tôi khó lấy lại sự an tĩnh.

Lâm Quân Dật, điều thuốc chỉ còn lại đầu lọc, nhưng về u sầu trên mặt không hề có dấu hiệu lui xuống.

“Em có phải hay không cảm thấy, một kẻ từ khi sinh ra đến giờ chỉ là một nam nhân bị người ta thay mình quyết định mọi việc, không nên đi quấy rầy cuộc sống cuộc sống của người khác phải không ?”

Xem ra hắn cũng ý thức được quyền lực của ông nội hắn quá mức bành trướng khiến cho hắn thức tỉnh, tôi còn thành thực gạt đầu: “Lâm tiên sinh, nếu tôi là anh, tôi sẽ ngay lập tức trở về Mỹ cùng vị hôn thê của mình kết hôn, cố gắng mà quý trọng những gì hiện tại mình có được, không cần lại đi... dùng thống khổ của anh để ràng buộc người khác.”

Các đốt từ mười ngón tay hắn siết chặt lại, sắc mặt đỏ lên, đôi môi hơi run run: “Tôi dùng thống khổ ràng buộc em ....Nói như vậy tôi quấy rầy cuộc sống hôn nhân mỹ mãn của em phải không ?”

Tôi nhìn vào những vết thương trên cánh tay mình, nhớ tới đau đớn có thừa ở trong lòng của ngày hôm qua, không thể không nuốt câu cãi lại bên môi “Đúng !”, bo bo giữ mình, tôi cái gì cũng nhịn được.

Điện thoại của tôi trong giờ phút căng thẳng này vang lên thật quá mức đúng lúc, đã cắt ngang đợt bầu không khí với sóng ngầm mãnh liệt gào thét.

Tôi lấy điện thoại ra, màn hình là hai chữ Ngô Hằng, anh ta thật biết chọn thời điểm, xuất hiện ở thời khắc mà tôi cần nhất.

“Vâng !” Đề phòng Lâm Quân Dật nghe được chuyện tôi chưa kết hôn, tôi cầm điện thoại tránh xa một chút.

Giọng nói vững vàng của Ngô Hằng từ điện thoại truyền ra: “Anh là Ngô Hằng”

“Em biết, có việc gì sao ?”

“Nga, ngày đó Tư Tư không phải nói muốn đi công viên trò chơi chơi sao? Cuối tuần này anh vừa rảnh có thời gian, các em có rảnh không?”

“Cuối tuần ?”

Cuối tuần là sinh nhật Trần Lăng, hàng năm vào ngày ấy tôi đều nhớ đến những chuyện không thể quên được, năm nay có lẽ nên cùng một người đàn ông trải qua ngày này, có lẽ đã đến lúc tôi nên vượt qua bóng ma của quá khứ, nhưng mà... tôi hiện tại lại là tình nhân của Lâm Quân Dật, thoát khỏi hắn không được, càng không nên kéo theo người khác liên lụy vào....

Ngô Hằng thấy tôi không nói lời nào, ngưng ngưng hỏi: “Em sẽ không nói cuối tuần còn có công tác chứ ?”

“Không phải, cuối tuần như thế nào lại làm việc chứ ? Tốt lắm... Tư Tư biết được nhất định rất là vui vẻ.”

Tôi đang muốn cúp máy nhanh một chút, hắn lại hỏi: “Em nói chuyện không tiện sao ?”

thật sự là hết sức không tiện.....

Tôi vụng trộm liếc Lâm Quân Dật một cái, hắn lấy thiệp mời tham gia hội đồng học sơ trung từ trong túi xách của tôi ra xem, còn nhìn đặc biệt chăm chú.

“Đúng... em đang ở công ty”

Lâm Quân Dật ngẩng đầu nhìn tôi, hướng về tôi cười lạnh !

“Mấy giờ em tan tầm ? Anh tới đón em đi”

“Không cần, em sẽ tăng ca đến khuya, không thể cùng anh nói chuyện, công việc còn rất nhiều...” Tôi nhanh chóng cúp điện thoại, chỉ sợ anh ấy với theo nói: “Sớm hay muộn anh cũng sẽ đến đón”

Lâm Quân Dật cười lạnh hơn trước: “Xem ra tôi đúng là đang làm nhiều loạn cuộc sống hạnh phúc của em”

Tôi không thêm đề ý đêm sự trêu chọc đầy khiêu khích của hắn, với tay đoạt lại thiệp mời nhét vào trong túi.

“Đồng học sơ trung tụ hội sao ? “Tôi cửa nghĩ hắn ta là người thông minh, sẽ không biết rõ còn cố hỏi mấy câu ngu ngốc như thế chứ !

Nếu đã nhắc tới, tôi thuận tiện mở lời: “Lâm tiên sinh, tôi muốn nghỉ làm 1 ngày, đi tham gia đồng học tụ hội.”

Cũng nhiều năm không trở về quê hương của mình, không biết bây giờ hoa cải dầu có còn phủ khắp triền núi, không biết chúng tôi có hay không cơ hội đi giữa vườn hoa cải dầu.

Lần này trở về, chỉ sợ vật vẫn còn đó, người đã về đâu, không nói gì cùng đi.

Lâm Quân Dật trầm tư một lát nói: “Được !”

Tôi còn đang muốn tỏ vẻ cảm ơn vì hắn đáp ứng, chính là hắn chen vào: “Bất quá. lấy ngày nghỉ cuối tuần bù vào !”

“Anh ?”

“Tôi nghĩ rằng làm 1 ông chủ thì yêu cầu của tôi là vô cùng hợp lý.”

Hắn hoàn toàn không hề nhìn thấy vẻ mặt tức giận của tôi, đứng lên vuốt vuốt quần áo. Thanh nhả cười: “Tôi còn có việc phải làm ? em nên ngủ thêm đi, buổi tối, tôi đưa em ra ngoài ăn.”

Hắn đi vào thư phòng, khép lại cánh cửa

Hắn mà có một ngày bình thường, tôi sẽ hoài nghi cả thế giới này không được bình thường mất !

Cửa thư phòng khép lại thật nhanh, cứ như đang ám chỉ không phận sự miễn vào.

Tôi nhàn chán đánh giá căn nhà của hắn, căn phòng tươi mát nơi nơi đều tràn ngập hương vị gia đình, sạch sẽ, sáng ngời, thoải mái, còn có lãng mạn.

Cánh hoa hồng trên bàn còn lưu lại cả bọt nước, hương thơm cũng thật tươi mới cứ như mang theo hơi thở của sinh mệnh.

Tôi nhớ rõ ràng, đêm qua có vài cánh hoa hồng bị gió thổi rơi rụng.... Thì ra Lâm Quân Dật cũng giống tôi, không thích nhìn thấy hoa hồng ứa tàn điêu linh.

Cũng nhớ lại trước kia đã thật lâu thật lâu, tôi cùng Trần Lăng đi qua một tiệm hoa, anh chỉ vào chỗ hoa hồng bên cửa sổ nói: “Nếu hoa hồng tượng trưng cho tình yêu, như vậy anh sẽ vĩnh viễn không để cho em thấy nó tàn phai.”

Đáng tiếc, anh chỉ làm cho tôi trở mặt nhìn, nhìn tình yêu của chúng tôi điêu linh...

Nếu Lâm Quân Dật bớt đi những nụ cười lạnh lùng, nếu giọng hắn trầm thấp ôn nhu một chút, nếu hắn không biến thái như vậy, nếu hắn chỉ có một gia đình bình thường một chút, tôi nhất định hoài nghi hắn là Trần Lăng...

Đáng tiếc ngoại trừ ngũ quan tương đồng, tôi thật sự không thể đem hai người này đặt tại một chỗ mà liên hệ.

Tôi tin thế giới này có hủy diệt vào ngày mai, tôi cũng chưa từng tin là Trần Lăng sẽ đi mất, để lại cho tôi một vết thương không lành miệng...

Thu hồi những kí ức xa xôi, chậm rãi bước đến bên ban công, qua cửa sổ thủy tinh trong suốt nhìn xuống ngã tư đường nhộn nhạo rộn ràng, từng đôi tình nhân đang bước đi, có nắm tay, có kéo tay, có ôm vai, mỗi một đôi đều cười đến ngọt ngào.

Đối mặt với tình cảnh như vậy, cùng với những bông hoa lả trắng nõn nhiễm chút sương đêm mà âm đạm, cánh hoa bay bay mang theo chút hương lải cũng mang theo chút vị cay đắng, không biết Lâm Quân Dật làm cách nào để vượt qua những đêm không ngủ, hắn ngửi hương lải trong lòng sẽ dâng lên hương vị gì đây ?

Bên ngoài bầu trời đã không còn nhiễm chút sắc hồng nào nữa (hoàng hôn kết thúc ý, và trời đã tối), cánh cửa thư phòng vẫn gắt gao đóng chặt.

Tôi đi đến tủ lạnh, hy vọng bên trong có chút trái cây hay rau quả miễn cưỡng chống đối, không nghĩ tới bên trong tủ lạnh ngập đồ, trái cây tươi mới,

bánh kem sữa, ngay cả nước trái cây cũng có rất nhiều vị.

Chỉ có phụ nữ mới thích trái cây, nên đây không phải là hán chuẩn bị cho tôi đấy chứ ?

Tâm của tôi trong giây phút đó như được nhồi thêm cảm giác – hạnh phúc, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ kì quái

Nếu căn phòng này còn thoang thoảng hương vị thức ăn nóng hổi, thì đây chính là tổ ấm trong mơ của tôi !

Hoàn hảo trong nhà bếp của hán cái gì cũng đầy đủ, từ dụng cụ cho đến gia vị cái gì cũng có, tôi bận rộn với căn bếp một lúc, liền cho ra nồi cơm chín tới, còn nấu thêm hai món ăn mà tôi thích nhất.

Gắp gắp ăn thử một miếng, hương vị quả không sai. . .

Tôi đang muốn thử thêm miếng nữa, bỗng nhiên bị người nào đó đứng phía sau ôm lấy thắt lưng, hơi thở nóng rực xoẹt qua hai má.

Giọng nói bên tai than nhẹ: “Thơm quá, thực sự rất thơm. . . tôi cứ nghĩ cả đời này sẽ không còn được ngửi thấy hương vị này.”

“Trên người hán nồng đậm mùi hương yên thảo nó kích động một tầng gọn sóng (có ai nhớ ko, vị của TL ấy) trong đáy lòng tôi, giấc mộng bao nhiêu năm cứ như trở thành sự thật, hư ảo lại tốt đẹp như vậy, tình cảnh này thật giống như kỳ vọng nằm trong lòng tôi, chính là cùng tôi chia sẻ lại là một người khác.

Tôi không có khí lực tiếp tục lạnh nhạt với hán, chỉ bình thản nói: “Anh cũng đói bụng ? Ăn một chút gì rồi tiếp tục làm việc a?”

Tay hán ôm thắt lưng của tôi càng thêm chặt lại, hôn lên mái tóc của tôi, nỉ non bên tai: “Anh yêu em!”

Tôi khờ người, đầu óc tại giây phút đó là trống rỗng trong thời gian dài.

Có tình nhân như Lâm Quân Dật, thực không phải không động lòng, mà là làm cho người khác có cảm giác không dám tiếp cận.

Tôi không có dũng khí nếm thử, không đủ tin tưởng để một lần nữa yêu thương. ....

Trần Lăng là thủy, từng giọt từng giọt chảy xuống, uyển chuyển mà lâu dài.

Nhưng lại cực kì vô tình, chỉ biết mang đi, sẽ không quay trở lại.

Lâm Quân Dật là hỏa, lửa cháy rực nóng, không thể tiếp cận đến hán bởi bốn phía xoay hán đều bắn ra hỏa diễm, tiếp cận chính là tự mình mang thương tích. ....

Nhưng mà, hỏa lại vô cùng hữu tình, không tiếc trả giá lớn đến đâu, chẳng sợ yêu đến chết.

Hán sẽ không ra đi, cho dù đốt thành tro tàn vẫn muốn lưu lại. . .

Hai người hoàn toàn bất đồng như vậy, cách yêu cũng khác nhau xa như vậy, duy nhất giống nhau chính là: đồng dạng tổn thương người.

*****

Mới đó không lâu hương khí đồ ăn khắp căn phòng còn nồng đậm giờ đã trở nên tẻ nhạt vô vị, hoặc căn bản là do tôi ăn không ra vị gì.

Bởi vì tôi còn chưa thanh tỉnh khỏi câu bày tỏ đầy thâm tình của hán.

Lời vô nghĩa như cảnh trong mơ của hán, vô tình đem phòng tuyến cuối cùng trong lòng tôi đánh nát, cho dù biết rõ hán nói không phải cho tôi nghe, nhưng tôi lại không thể bỏ qua được tình chân ý thiết như vậy của hán.

Tôi xong rồi, nếu không rời xa hán, tôi sẽ vĩnh viễn không thoát thân được mất!

Hán ăn một lát, rồi dùng khăn lau sạch khóe môi, hỏi: “Thời gian còn sớm, nhà của tôi có rất nhiều phim nhựa, em muốn xem cái gì?”

Phim mà đàn ông con trai thích không phải toàn loại bạo lực với chiến tranh sao, cùng với sở thích của phụ nữ không phải là hoàn toàn khác biệt.

Tôi không kỳ vọng nhiều: “Tùy tiện chọn đi, chỉ cần không máu me là được rồi!”

“Em thích bộ phim điện ảnh nào?”

Tôi nghĩ cũng không thêm nghĩ, lời đã thốt ra khỏi miệng: “[Thật lòng yêu em]

Đây là một bộ phim điện ảnh đã rất lâu, tôi cũng đã nhiều năm rồi không xem lại, mà phỏng chừng cũng chẳng có ai nhớ đến nó, chỉ là cảnh phim thật giống hình ảnh của tôi năm đó nên khiến cho tôi nhớ mãi không quên.

Hắn cúi đầu một ngụm rồi một ngụm ăn cơm, tư thế phải nói là cực kì tao nhã, bất quá hắn ăn cũng không nhiều. . .

Tôi đi dọn dẹp lại chỗ thức ăn thừa, trở lại phòng khách thì bộ đèn chùm lớn đã được thay thế bằng ngọn đèn tường màu vàng nhạt đậm đậm.

Lâm Quân Dật ngồi trên sofa, đang điều khiển cả remote nói với tôi: “Lại đây ngồi đi”

Khi tôi thấy trên TV là hình ảnh Trương Mạn Ngọc xinh đẹp, tôi hoàn toàn bị dọa ngây người, thậm chí vai bị hắn ôm lấy cũng không biết.

“Anh sao lại có bộ phim này?”

“Khi mua một rạp chiếu phim gia đình, ông chủ cũ đã tặng tôi 25 bộ phim kinh điển trong đó vừa vặn có bộ này thôi.”

Tôi lui lại một góc sofa, xem lại bộ phim mà mình từng hoài niệm, mới phát giác bản thân đã đem tình tiết trong phim quên sạch, duy nhất nhớ rõ chính là trong rạp chiếu phim tối đen ấy Trần Lăng nắm lấy tay tôi, nắm cho đến khi bộ phim kết thúc, trong tay hai người đều thấm đẫm mồ hôi.

Lắc đầu, đem đoạn kí ức lảng động nén xuống, vì cái gì cứ cùng Lâm Quân Dật một chỗ, hắn lại có thể dễ dàng đem những phần kí ức mà tôi muốn phong ấn kia sống dậy chứ.

Nhìn đến Trương Mạn Ngọc cùng Trương Học Hữu si mê đắm chìm trong nụ hôn trên màn ảnh, tôi không tự chủ được ánh mắt phiêu phiêu đến trên mặt Lâm Quân Dật, hắn nâng lên cằm dưới của tôi, khoe môi cong cong, cánh môi no đủ càng nhìn càng giống. . . Làm cho tôi không nhìn được mà nhớ tới trong nhà trọ cũ nát ấy mình cùng anh triền miên.

Màu vàng đậm mạc từ ngọn đèn phát ra, tôi như đang lạc giữa những hình ảnh trong phim, cũng như bị lạc giữa không khí ám áp giữa hai người. . .

Nguyên lai bị một ông chủ đối với mình sinh ra dục vọng muốn chinh phục cũng không phải là một chuyện đáng buồn, ít nhất là với một ông chủ khiến người ta khâm phục như Lâm Quân Dật, vẫn khiến người ta sinh ra hy vọng nhiều hơn.

“Nhìn cái gì vậy?” Khóe môi của hắn bỗng dương cao, dùng tay giữ lấy gáy tôi: “Muốn thử xem không?”

Mặt của tôi nóng lên, vội vàng tránh né ánh mắt nóng bỏng của hắn.

Cảm giác môi hắn càng lúc càng gần, tôi hoảng hốt nhắm chặt hai mắt.

Thử xem? Vậy thì thử xem, tôi không tin lại có cảm giác giống như nụ hôn đầu.

Thử mới biết được, thật đúng là không cùng cảm giác đó!

.

Hắn hôn lên môi, nhưng tay cơ bản là không thành thật đặt đúng vị trí chút nào, các nơi nó đi qua đều như châm hỏa diễm.

“Đừng như vậy. . .” Tôi co rúm lùi lại phía sau, lo lắng hắn mà còn tiếp tục có khi tôi buông rơi chính mình mất.

“Muốn sao?” Giọng nói của hắn tràn ngập dụ hoặc, làm cả thân tôi như bần rần, trong cơ thể khát vọng tự động dâng lên không thể điều khiển nổi.

Nhìn thẳng vào hắn, ngón tay vô thức vuốt lên đuôi mày rồi trượt lên cánh môi, nói lên khát vọng trong tôi.

Giờ phút này, tôi tình tường biết hắn là ai, nhưng lại vẫn trầm luân. Biết rõ tình yêu là độc dược, tôi có sao vẫn không giữ vững tâm của mình.

Mê hoặc tôi không chỉ là khuôn mặt này, mà là là linh hồn rực lửa nóng bỏng đằng sau khuôn mặt tương tự anh này.

Khi hắn ôm tôi vào phòng ngủ, tôi hỏi hắn: “Anh đến khi nào mới buông tha cho tôi?”

Hắn cho tôi một đáp án chân thật cũng vô cùng tàn nhẫn: “Chờ đến khi tôi chán ghét em”

“Anh cần bao lâu để chán ghét một cô gái?”

Hắn đem tôi đặt ở trên giường, nâng cằm tôi lên, tỉnh tê đánh giá khuôn mặt đoan trang. “Dựa theo nhan sắc của em thì chắc sẽ không quá lâu. . . Vài chục năm thôi.”

“Anh!?” Tôi thật không biết nên khóc hay nên cười với câu này.

Nếu em muốn tôi nhanh chóng chán ghét em, liền nên nhu thuận nghe lời tôi một chút. Có lẽ tôi sẽ rất nhanh phát hiện em cũng chẳng khác gì những cô gái khác, sẽ sớm vứt bỏ em một chút.”

Hắn cũng thật thẳng thắn, tôi đương nhiên hiểu được, là càng tự cho là một người đáng mặt nam nhân càng không chấp nhận được một phụ nữ nào cự tuyệt mình, càng đối với hắn ngày y trần thuận lại càng dễ khiến hắn thấy phiền chán.

“Giúp tôi cởi áo quần đi” Hấn ra lệnh.

Tôi do dự một chút, ngồi một bên người hấn, từng đưa tay cởi ra từng nút từng nút, rồi đai lưng, cởi quần cho hấn. Thấy tiểu đệ của hấn dục vọng dâng trào, tôi hoảng sợ tránh né.

Hấn vô sỉ cười thành tiếng: “Trong ngăn kéo có áo mưa, mang vào cho tôi đi” (vô sỉ a, quá ư vô sỉ, ko là BT)

Tôi kiên định lắc đầu, chuyện vô sỉ như vậy tôi không làm.

“Vậy quên đi, dù sao tôi cũng chán ghét mang cái thứ ấy”

“Cái gì?” Tôi đẩy hấn ra, vươn tay, quỳ bên giường mà kéo mở ngăn tủ, lấy ra... bên trong ít nhất có hơn mười hộp áo mưa, màu sắc rực rỡ đủ loại.

Hấn không phải là muốn dùng hết với tôi đi? Kìa là bao nhiêu cái chứ?

Sẽ có một ngày tôi nhất định chết trên giường hấn mất...

“Em không cần lo lắng.” Hấn ái muội nói bên tai tôi: “Em chỉ cần thuận theo, tôi cam đoan không giống như những lần trước đối với em thô bạo.”

“.....” Hấn sẽ ôn nhu? Tôi thật sự không dám tưởng a.

Hấn mở ra một hộp còn mới nguyên, lấy ra một cái đặt vào tay lòng bàn tay của tôi: “Đeo cho tôi đi”

Tay tôi run run vươn ra, không thể tránh né nhìn vào điểm mờ mịt gì đó.

Nói thật, trước kia chưa từng vì Trần Lăng làm việc này, thậm chí ngay cả nhìn qua cơ thể anh cũng khiến tôi mặt đỏ tim đập.

Nay đối mặt với hấn, khi tôi cảm *** ngạo nghễ của hấn, cảm giác tội ác làm cho người ta thấy thẹn quét qua cả thể xác lẫn tâm hồn. Tim tôi khản trương tăng tốc, mồ hôi đầm đìa, cảm giác vật trong tay càng lúc càng cứng rắn, thậm chí còn hiện rõ những mạch máu cuộn cuộn. Đặc biệt là nghe tiếng thờ dục của hấn.

“Anh yêu em!” nghe thấy giọng nói tràn ngập thâm tình của hấn, nhiệt lưu trong cơ thể tôi cũng quay cuồng, cảm giác thẹn thùng bị một loại hưng phấn đặc thù thay thế...

Khó khăn hoàn thành, tôi lau đi những giọt mồ hôi trên trán, lại nghe giọng nói ám ảnh của hấn: “Chính mình cởi đồ ra đi”

Tôi cúi đầu, hướng bên sườn thắt lưng kéo ra khóa váy, cởi váy...

Đôi mắt sâu thẳm của hấn trở nên tà mị, tôi run rẩy đưa tay sau lưng, cởi bỏ móc áo ngực, áo nhỏ theo cánh tay rớt xuống, hấn lại gần kéo nàng đặt xuống dưới, hấn kịch liệt thờ dục.....

Phát sinh quan hệ không phải lần đầu tiên, nhưng lần đầu tiên tôi biết Lâm Quân Dật có kinh nghiệm khiêu khích nữ nhân so với kinh nghiệm cường bạo phong phú hơn nhiều. Hấn chậm rãi cởi bỏ tất chân cùng quần nhỏ, theo tất chân tuột ra, môi hấn dính dính hôn lên da thịt nhẵn nhụi trên chân, đầu lưỡi của hấn liếm mát từ đầu gối đến đùi trong non mềm, một đường hôn nồng nhiệt, lưu lại ngoại trừ nóng bỏng chính là nóng bỏng...

Tâm của tôi thống khổ, nhưng thân thể lại phản bội tôi, lâm vào giữ cảm giác hưng phấn hưng không. Đầu lưỡi hấn bắt đầu liếm giữa hai chân tôi, tôi rút cuộc cũng không thể ức chế, trong cơ thể từng đợt sóng nhiệt bốc đến tận đầu, choáng váng mờ mịt, cái gì cũng vô pháp nghĩ tới.

Trong những khiêu khích của hấn, lửa nóng cùng khát cầu đan xen trong cơ thể tôi, tôi thể nhưng lại phát ra tiếng rên rỉ phóng đảng, hai tay không tự chủ được mà ôm lấy bờ vai của hấn...

Hấn thỏa mãn cười nhạt, đem hai chân tôi dang ra rộng hết cỡ, rồi cường hấn thâm nhập

Tôi uốn cong người, khoái cảm tại nơi kết hợp tràn ra toàn thân...

“Băng Vũ.... Em là của anh!”

“A!” hai tay tôi nắm lấy chiếc gối dưới đầu, cắn môi nhìn hấn ở trên cơ thể mình hưởng thụ khoái ý.

Là ai nói qua: Cuộc sống tựa như***, làm cho người ta vô lực phản kháng, không bằng cứ hào hào hưởng thụ đi.

Rất có đạo lý.

Ít nhất Lâm Quân Dật có một giường mặt mê người, lại có một thân mình hoàn hảo rất mỹ cảm.

.

Ít nhất khi hấn tùy ý hưởng thụ, sẽ không có vẻ dâm loạn, đáy mắt lại toát ra nùng tình mật ý, như là đang cùng người yêu hưởng thụ ân ái...

Lúc này đây hấn thực sự đã nhẹ nhàng hơn nhiều, đã không còn quá nhiều đau đớn, khoái cảm từ những cú va chạm càng thêm rõ ràng... Một phút kích tình, co rút mãnh liệt làm tôi quên đi tất cả mặc cho cơ thể thăng thấn, thờ gáp đón đón ý hùa theo nhất của nhất động của hấn.

Đêm yên tĩnh, nhiệt tình rên rỉ cùng những nụ hôn kéo dài cũng chấm dứt, tôi mềm nhũn nằm trong lòng hấn, hỏi: “Thế nào ? Hiện tại đã thấy tôi cùng những cô gái khác chẳng hề khác biệt chưa ?”

Hấn cười kéo ra những sợi tóc trên trán: “Thử thêm một lần nữa mới biết được !”

“A ?” Tôi muốn trốn, thân thể xiu lơ không thể di động được. “Từ bỏ...”

Hấn nhéo mặt tôi, cười xấu xa: “Tôi thích nhìn bộ dáng khoái hoạt của em. . .”

Tôi khoái hoạt ? Tôi cư nhiên ở dưới thân hấn khoái hoạt ?

Khi *** bùng nổ, tôi thực sự là bị dục vọng cắn nuốt, chỉ nguyện hủy diệt thần sương khói, quấn quanh bên người hấn lâu dài...

Tôi nhận lấy không hề cự tuyệt, không nhớ rõ cùng hấn làm mấy lần.

Cuối cùng, chúng tôi cùng ôm nhau thờ dốc, không còn một tia khí lực.

.....

“Em ly hôn đi, tôi muốn em thuộc về một mình tôi thôi...” ngữ khí của hấn lộ ra cầu xin, ánh sáng mỏng manh từ ngọn đèn, tôi như thế nào lại thấy trong mắt hấn có lệ.

Tôi thiếu chút nữa gật đầu, nhưng cuối cùng vẫn lắc, tôi đã muốn cho hấn thật nhiều không cần trả giá, nhưng nhìn lại chỉ có hai bàn tay trắng mà thôi

Hấn tức giận: “ Vì cái gì ? Em yêu anh ta, vẫn không muốn cùng tôi một chỗ ư ?”

“Anh muốn tôi chỉ thuộc về anh, nhưng trong lòng anh tôi là cái gì ?” Tôi cố gắng bày ra vẻ mặt cười như không sao cả: “Tôi bắt quá chi là một tình nhân, không phải là người anh yêu nhất, không phải là người phụ nữ có thể danh chính ngôn thuận đứng bên cạnh anh, anh dựa vào cái gì mà muốn tôi chung thủy với anh ? Lâm tiên sinh... Tôi không phải là một trong vô số nữ nhân của anh thôi sao !”

Hấn nhắm mắt lại, thân nhiên nói một câu: “Không biết trái tim của em, dùng tôi để làm gì !”

“Anh căn bản không yêu tôi, hấn nói thẳng anh chỉ yêu cái thể xác này. Một tình yêu như vậy có thể duy trì được bao lâu, nói không chừng ngay ngày mai anh lại đi mê luyện một nữ nhân khác, sau đó chán ghét đem tôi vứt bỏ...” Tôi cười, cười đến khi mặt mình chết lặng: “Dục vọng chính là dục vọng. Không cần ép uống nó thành tình yêu...”

Hấn không nói thêm lời nào khác, theo tiếng hô hấp phập phồng trong ngực, hấn hấn là chưa ngủ, mà tôi cũng không ngủ được.

Nếu như hấn trực tiếp mắng tôi vô tâm vô phách, tôi có lẽ sẽ dùng lời lẽ vô cùng hộ lý mà phản bác, mà câu nói thân nhiên của hấn, thân nhiên oán hận, làm cho tâm tôi khó lấy lại sự an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: vô duyên hiểu nhau

Buổi tối, Lâm Quân Dật có một buổi tiệc xã giao, theo lẽ thường tôi nên cùng hấn tham dự, nhưng tôi muốn chăm sóc Tư Tư.

Hấn cũng không miễn cưỡng tôi phải đi, chỉ là trước khi ra ngoài có nói một câu: “Không biết có thật em được gả cho một người đàn ông hay không, ngày đến vợ cùng con gái của mình cũng không chăm sóc được !”

Tôi hỏi lại: “Vậy sao anh không trở về mà chăm sóc cho tốt vị hôn thê của mình ?”

Hấn tức giận rời đi, không trở về nữa.

Tư Tư trước khi đi ngủ còn hỏi tôi: “Mẹ, khi nào thì chú mới trở về ?”

“Chú bọn bề nhiều việc, có khi trở về rất khuya, Tur Tur ngoan đi ngủ nào.”

Bé con có chút thất vọng, nhắm mắt lại, cánh tay ngăn ngăn buống bình cổ sức mà ôm lấy con thú bông mà Lâm Quân Dật mua cho...

“Tur Tur rất thích chú sao?”

Bé con mở to mắt, giọng nói càng thêm phần thanh thúy: “Thích!”

“Vì sao nào?”

Đôi mắt to tròn lộ vẻ ngây ngô mờ mờ, nhìn tôi, có vẻ thấy vấn đề mẹ hỏi quá thâm ảo. Ngay cả tôi cũng không biết chính mình vì cái gì lại yêu hấn, hướng chỉ nhóc con mới bốn tuổi này. Tôi vỗ vỗ lên tấm lưng bé bỏng: “Tur Tur ngoan, không nên nói cho chú biết con không có ba ba, biết không?”

“Vâng!” Bé con meo máo, không muốn nói chuyện.

Khó khăn lắm mới dỗ được bé con đi ngủ, tôi một mình ngồi trên ghế sofa đến hơn 10 giờ, bỗng nhiên chuông cửa vang lên. Bởi vì sợ Tur Tur bị đánh thức tôi vội chạy ra mở cửa đến dép cũng chưa kịp mang. Mở cửa ra, ngoài ý muốn thấy Âu Dương Y Phàm một mình đứng đó.

“Lâm tiên sinh đâu?” Tôi nhìn hành lang hai bên khó hiểu nên hỏi.

“Anh ấy có chút việc, tạm thời chưa về.” Anh ta cẩn thận hỏi: “Có tiện không? tôi có chút chuyện muốn nói với cô?”

Tôi gạt đầu, nghiêng người để anh ta vào cửa, rót ra hai cốc nước đá đặt lên bàn.

“Tôi khuyên cô nên bỏ cái ý niệm sẽ gả cho Lâm Quân Dật ra khỏi đầu đi, anh ấy sẽ không cưới cô đâu.”

“Thế sao!” Tôi còn tưởng anh ta sẽ nói gì đó mới mẽ một chút chứ “Anh yên tâm, tôi chưa từng có ý niệm này trong đầu.”

“Bất luận bây giờ anh ấy có yêu cô nhiều như thế nào, anh ấy vẫn sẽ cưới Đồng Tích.” Anh ta ngồi ở trên sofa, đi thẳng vào vấn đề: “Bởi vì Đồng Tích là đứa con mồ côi của người bạn cũ của ông Lâm, từ khi còn nhỏ đã được ông Lâm nuôi dưỡng. Ông Lâm yêu thương nàng, thương nàng còn hơn cả Lâm Quân Dật... Anh ấy nếu không cưới Đồng Tích, sẽ mất đi quyền thừa kế tài sản.”

Thì ra bọn họ là anh em không cùng huyết thống, là đôi thanh mai trúc mã làm cho người ta phải hâm mộ a.

Tôi nhắc li nước đá, uống một ngụm “Tôi biết.”

“Cô biết... Đã vậy còn chấp nhận phải bội chồng, đi làm tình nhân người ta à?”

“Tôi không muốn. Nhưng đối với anh ấy không có cách nào.”

Anh ta nhìn tôi, tôi thì nhìn vào li nước đá trong tay mỉm cười, sao để giữ nụ cười của mình càng lúc lại càng phải cố gắng hết sức thế này.

Viên đá trong li cũng yên lặng mà tan dần, để lại trong li chỉ chút hơi nước lẳng đọng.

“Điều tiêu thư, Quân Dật có nói cho cô chuyện cha mẹ anh ấy hay không?”

Tôi không rõ anh ta sao lại đột nhiên chuyển qua đề tài này, nhưng nhớ lại trước kia Lâm Quân Dật có nói một câu: “Ông là người đã bức tử cha mẹ cháu.” Tôi lại không nhịn nổi tò mò hỏi: “Bọn họ là bị bức tử mà chết sao?”

Âu Dương Y Phàm bắt đầu đi lắc đầu: “Quân Dật vẫn luôn cho là như vậy, kì thật một số việc vốn không thể phân định là đúng hay sai rõ ràng được, mỗi người có một lập trường bất đồng, thì góc độ nhìn nhận thị phi đúng hay sai cũng bất đồng.”

“Tôi có thể biết chuyện gì đã xảy ra không?”

Anh ta bắt đầu nói về chuyện xưa.

Kì thật cha mẹ Lâm Quân Dật tại trong xã hội thượng lưu sớm đã quen biết nhau. Mẹ anh ấy mười tám tuổi đã đi làm vũ nữ, bởi vì bộ dáng rất xinh đẹp, nên có không ít đại gia giàu có từng bao dưỡng bà ấy. Sau đó bà gặp được cha của Lâm Quân Dật, bị khí chất tao nhã của ông ấy hấp dẫn, không thể kiềm chế mà trao tâm cho ông, rồi làm người tình của ông ấy.

Đối với một hào môn, đây cũng không phải chuyện gì to tát, nên Lâm Lạc Hòe (ông nội Lâm Quân Dật) cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Không ngờ hai người họ lại có con với nhau, cha Lâm Quân Dật có ý định cưới bà ấy, cũng là để cho đứa nhỏ có danh có phận.

Lâm Lạc Hòe ngoài mặt thì không làm ra vẻ gì là phản đối mạnh mẽ, chỉ nói là chờ đứa nhỏ sinh xong sau đó xác minh lại thân phận sau đó mới quyết định. Trong âm thầm ông ấy lại cho người đi tìm hiểu quá khứ không thể chấp nhận nổi mẹ Lâm Quân Dật, sau đó lại giao cho cha của anh ấy, còn ra vẻ ngàn vạn lần cảm khái mà khuyên bảo: “Một người phụ nữ như thế có cái gì đáng giá để con yêu chứ? Con có thể si mê cô ta, cha cũng có thể hiểu được, nhưng mà con để cô ta quang minh chính đại bước vào cánh cửa Lâm gia, rồi sẽ có bao nhiêu người ngoài nhạo báng chứ... Đứa nhỏ nếu là con của con cha cũng có thể nhận, loại phụ nữ ấy con muốn nuôi bên ngoài cha cũng không phản đối..... Nhưng dù cô ta có thật lòng yêu con đi nữa, chúng

ta cũng không thể cho cô ta một danh phận được...”

Về phương diện khác, ông ấy cũng tìm đến mẹ của Lâm Quân Dật để khuyên bảo bà, nói với bà: “Đứa nhỏ Lâm gia có thể nhận, nhưng cô cũng phải biết chừng mực là tốt nhất, nếu cô thức thời, về sau có thể mẫu bằng tử quý, cả đời cơm áo không lo. Còn nếu cô chấp đòi gả vào Lâm gia, cô cùng đứa nhỏ đừng mong có một người yên lành.”

Cứ như vậy, mẹ của Lâm Quân Dật lựa chọn ẩn nhẫn, bà không cần danh phận, vì bà muốn ở lại bên cạnh người bà yêu, bà tình nguyện vì ông ấy mà làm một tình nhân chờ đợi trong im lặng.

Đáng tiếc bà một lần nhân nhượng, rồi tiếp một lần ẩn nhẫn vẫn không thể giữ vững quan hệ của hai người.

Không biết vì nguyên nhân gì, trước ngày sinh một tháng cha của Lâm Quân Dật lại không một lần xuất hiện. Ngay ngày đứa nhỏ sinh ra, ngay cái thời điểm mà bất cứ người phụ nữ nào cũng cần người đàn ông nắm lấy tay mình, bà lại nhận được một cái thiệp hồng, cha đứa con của bà lại đi cử hành hôn lễ với một phụ nữ khác...

Tinh thần yếu ớt đến cực độ lại gánh thêm thống khổ làm bà nản lòng thoái chí, đêm đó bà bế Lâm Quân Dật, mang theo tình yêu tuyệt vọng của đời mình rời đi, từ đó về sau thì bất vô âm tín. Cho nên bà không hề biết, cha của Lâm Quân Dật phải cử hành hôn lễ kia là vạn phần bất đắc dĩ, ông ấy muốn tốt cho con mình, muốn làm một người cha tốt, lại không muốn phụ một mối chân tình của bà, ông ấy phải nghe lời cha mình an bài, cưới một tiểu thư môn đăng hộ đối.

Ông ấy nghĩ đến với chân tình của bà, bà sẽ không so đo thân phận, nhưng ông đã nhầm— một người phụ nữ thân phận hề mọn lại đi yêu một người đàn ông vĩ đại sẽ cảm thấy không an toàn đến cực độ, lời hẹn thề trong tình yêu càng không đáng tin cậy, mà danh phận lại là thứ duy nhất cho bà cảm giác an tâm.

Nhưng ông ấy lại không thể cho bà !

Sau đó, cha của Lâm Quân Dật đi tìm hai người họ, bởi vì áy náy tự trách cùng buồn bực không vui trong một thời gian dài, ông bị ung thư dạ dày, trước ngày phẫu thuật một ngày, Lâm Lạc Hòe tìm được đứa nhỏ bị thất lạc từ nhiều năm trước ....

Lần gặp mặt đầu tiên là trong phòng bệnh, ông ấy áy náy này vạn phần nhìn chính cốt nhục thân sinh của mình: “Đừng gọi ta là cha, ta yếu đuối vô năng, ta chỉ cho con nếm khổ, ta không xứng với một tiếng cha... Con đến đâu... để cho ta trước khi mất nhìn thấy bộ dạng của con, ta thực sự đã rất thỏa mãn...”

Để cho họ sĩ diện ông vào phòng phẫu thuật, Lâm Quân Dật đột nhiên lại đuổi theo kéo lấy tay ông, tại bên người ông mà quỳ xuống: “Cha ! Người nhất định phải sống mà đi ra !”

Bởi vì nhờ có tâm trạng tốt, cuộc phẫu thuật thực sự rất thành công, dạ dày bị cắt hết hai phần ba, sau đó thì tiến hành trị liệu bằng hóa chất, thân thể cũng dần tốt lên. Lâm Quân Dật cũng thông cảm với sự bất đắc dĩ của ông ấy, không có trách cứ sai lầm ngày trước của ông, đáp ứng tới sống tại Lâm gia.

Đáng tiếc thế sự thay đổi, sinh tử khó lường.

Vài năm sau, cha của Lâm Quân Dật bệnh cũ tái phát, phần dạ dày bị ung thư di căn, sống chỉ được ba tháng... lúc ấy Lâm Quân Dật lại sinh ra mâu thuẫn với Lâm Lạc Hòe, rồi nhà trốn đi, khi mà anh ấy biết được tin cha mình bệnh tình nguy kịch, trở về, cũng là gặp mặt cha mình được lần cuối cùng.

Cha của anh ấy trước khi lâm chung, đã nắm lấy tay anh trao cho Lâm Lạc Hòe, hơn nữa nói với anh: “Chăm sóc tốt cho ông nội, vô luận có thể nào, trong con đang chảy là huyết mạch của Lâm gia...”

Nghe xong một đoạn chuyện xưa, tôi không nói gì, đối với chuyện tình đầy bi kịch đau thương của cha mẹ Lâm Quân Dật, tôi lại càng bội phục thủ đoạn cao minh của Lâm Lạc Hòe, khó trách ông ta có được như ngày hôm nay, thực sự lợi hại a!

“Điều tiểu thư, cô cũng là một người thông minh, sẽ không làm cho bị kịch kia một lần nữa được tái diễn đi ?”

“Tôi sẽ không.” Thực ra bị kịch ấy được tạo thành, một phần là do bọn họ không đủ kiên định, không đủ tín nhiệm dành cho nhau hoặc có thể nói do họ yêu nhau còn chưa đủ !

“Nếu cô vì tiền mà cùng Lâm Quân Dật chung đụng, tôi hi vọng cô nhanh một chút rồi xa anh ấy đi, tiền tôi có thể thay anh ấy cho cô...”

“Khó trách cô gái gái đến với anh cũng vì tiền.” Tôi lạnh lùng nhìn anh ta: “Anh trừ bỏ nhiều tiền ra còn có cái gì đáng để các cô ấy yêu cầu.”

Anh ta vẫn một vẻ tươi cười như không sao cả: “Nếu Lâm Quân Dật một thân tay trắng, lẽ nào cô nguyện ý cùng anh ấy một chỗ sao ?”

Nhớ tới Lâm Quân Dật thích làm gì thì làm, tôi lắc đầu, nhìn thấy ánh mắt khinh miệt của Âu Dương Y Phàm tôi bình tĩnh trả lời: “Cho dù hiện giờ anh ta có trong tay hàng tỷ tôi cũng không nguyện ý ở chung một chỗ với anh ta ! Anh không hề lọt vào phạm vi chơi đùa trong anh ấy, anh không hiểu, tôi không thể không tuân theo những bài bố của anh ta, phải chấp nhận vào vai một ả nhân tình... Âu Dương tiên sinh, anh nếu thật tình muốn tôi rời xa anh ta, không cần phí vô mồm khuyên giải tôi, chỉ cần giúp tôi lấy cuộn băng kia rồi hủy đi là được.”

“Cuộn băng ! Ý cô là Lâm Quân Dật đang uy hiếp cô sao?” Âu Dương Y Phàm kinh ngạc đánh giá từ đầu đến chân tôi vài lần: “Tuyệt không có khả năng này, Lâm Quân Dật không phải là một người như thế.”

“Không tin thì anh có thể hỏi lại anh ta. Anh ta là loại người như thế nào tôi không biết, tôi chỉ biết anh ta có tiền có thế, muốn làm gì thì làm, vi phạm pháp luật cũng không có là gì.”

“Cho nên cô hận anh ấy, cố ý ở bên tra tấn anh ấy ?”

Tôi cười cười: “Nếu anh đã nghĩ vậy, tôi cũng không còn gì để nói.”

Âu Dương Y Phàm trầm tư một lát, thấp giọng nói: “Nói như vậy, tôi sẽ giúp cô tìm lại cuộn băng kia, cô sẽ rời xa Lâm Quân Dật phải không ?”

“Đúng ! Tôi sẽ lập tức rời xa khỏi anh ta. Một phút tôi cũng không muốn bên cạnh anh ta.”

“Tốt ! tôi sẽ giúp cô”

“Cám ơn !” tôi cúi đầu tiếp tục nhìn viên đá đã tan từ lâu kia, bỗng nhiên kinh ngạc, anh ta là bạn của Lâm Quân Dật tại sao lại đi giúp tôi ?

Trừ phi... có người nhờ anh ta làm như vậy ? Nhớ tới giọng nói âm trầm của ông nội Lâm Quân Dật, tôi không rét mà run.

Ông ta quả nhiên thật đáng sợ, biết chính mình không thể khống chế Lâm Quân Dật, lại cho người trước tiên thuyết phục tôi.

Âu Dương Y Phàm rời đi rồi, tôi yên lặng ngồi trước cửa sổ, dựa vào cánh cửa bằng thủy tinh mà nhìn ra bên ngoài,

Bức màn màu trắng khép hờ, bên cửa sổ vẫn là bó hoa hồng kiều diễm trong gió đông đưa..

Thủy triều dâng lên cứ một lần từ từ tiến vào, rồi lại dần dần rút đi, mang theo tiếng sóng vỗ bờ làm dao động lòng người....

Có người sẽ giúp tôi thoát khỏi ma chướng của Lâm Quân Dật, tôi đáng lẽ nên cao hứng mới phải chứ, nhưng thực sự tôi cười không nổi, khép hàng mi trong đầu chỉ có anh mắt của hắn, tươi cười của hắn, càng lúc càng rõ ràng.

Không biết từ khi nào, Lâm Quân Dật xuất hiện ở cửa, hân hạnh lòng liếc nhìn hai cốc nước trên bàn, đá đã tan hết, những giọt nước ngưng tụ trên thành cốc bắt đầu chảy xuống bàn trà bằng thủy tinh, làm ướt một mảng nhỏ.

“Ai vừa tới đây ?” Khẩu khí của hắn cứ như ông chồng về nhà bắt gặp kẻ thông dâm, thật buồn cười.

“Âu Dương Y Phàm”

“Cậu ấy tới làm gì?”

“Không có việc gì, tâm sự vài chuyện qua loa”

“Tâm sự?” Hắn lộ ra ý cười trào phúng: “Chẳng lẽ cậu ấy nguyện ý ra giá rất cao sao?”

Tôi nhẹ nhàng khép lại bức màn, che khuất đi những ánh đèn nhộn nhạo bên ngoài. “Trong mắt anh, tôi là một kỹ nữ đang treo giá sao ?”

Hắn không trả lời, đi tới ôm lấy thắt lưng tôi, kéo chiếc khóa váy ở sau lưng, chiếc váy màu trắng theo vai rơi xuống, rồi hạ mình trên nền đá...

“Tôi không phải là kỹ nữ !”

“Tôi hy vọng em là một kỹ nữ.” Hắn sát vào bên tai tôi nói khẽ: “Tôi thật hy vọng có thể dùng tiền mua được em. Để khi sống có thể tùy lúc mà có được em, cho đến khi không còn thương em nữa, cũng sẽ không chút lưu tình mà vứt bỏ em...”

Tôi nhắm mắt lại, biết rõ là hắn có ý chọc tức mình, vẫn không nhìn được mà nội tâm dâng lên từng trận chua xót: “Anh không cần phải hủy diệt tôi tận cùng như vậy, đem tôn nghiêm của tôi phải dẫm nát dưới chân anh mới có thể thỏa mãn dục vọng chinh phục tôi sao ? Ai cô phụ anh ? Ai thua thiệt anh ? Anh cứ đi tìm bọn họ ! Anh cứ đi hành hạ một phụ nữ trời gả không chặt như tôi thì đặc biệt hơn người sao ?”

Mười ngón tay của hắn gắt gao nắm chặt lấy vai tôi, hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng khanh khách, “Em lặp lại lần nữa đi !”

Bộ dáng của hắn thật đáng sợ, tôi thật tin tưởng nếu mình lặp lại một lần nữa, hắn nhất định không chút do dự mà bóp chết tôi.

Tôi không sợ hắn bóp chết mình, nhưng lại không nỡ nhìn thấy hắn thống khổ.

“Quên đi ! Anh nếu cảm thấy tra tấn tôi thực thoải mái, liền tiếp tục đi. Dù sao tôi cũng bị nam nhân là cho bị thương không ít, không để ý anh cho thêm vài đao nữa đâu.”

Hắn hít sâu vài cái, đem tôi ôm vào trong lòng, ôn nhi vuốt ve lưng tôi: “Em cho tôi nửa năm, tôi đáp ứng với em, nửa năm sau sẽ trở về Mỹ kết hôn, không làm nhiều loạn cuộc sống của em thêm nữa !”

Tôi khóc, ôm lấy bờ vai của hắn mà thấp giọng nức nở.

Nửa năm, nửa năm thật dài, nửa năm cũng thật ngắn...

Một tiếng gọi thanh thúy vang lên: “mẹ, mẹ !” thật giống như băng tuyết từ trên đỉnh đầu đổ xuống.

“Mẹ !” Con thú bông to tròn trong tay Tư Tư rơi xuống.

Tôi cuống quýt nhặt lấy chiếc váy mặc lên người, chạy đến bên Tư Tư ngồi xuống: “Tư Tư sao lại thức dậy thế này?”

“Con tỉnh dậy không thấy mẹ nha... mẹ sao lại khóc thế ?” Bàn tay bé nhỏ của Tư Tư run run chỉ vào Lâm Quân Dật: “Chú khi để mẹ sao ?”

“Không có” Tôi vỗ vỗ chiếc lưng bé nhỏ vì chân kinh mà run rẩy mạnh mẽ, ôm lấy bé cưng: “Chú đang cùng mẹ nói chuyện phiếm thôi.”

Tôi nói dối thế nào thì nhóc con ba tuổi cũng sẽ khó mà không tin.

Sợ hãi trong mắt Tư Tư dịu đi một chút, nhưng vẫn e ngại nhìn về phía Lâm Quân Dật.

“Mẹ vì cái gì lại khóc ?” Tư Tư dùng bàn tay bé nhỏ nóng ấm thay tôi lau nước mắt. “Mẹ nhớ ba ba sao ?”

Tôi ôm lấy bé con, bước vào phòng ngủ, đem thân thể Tư Tư găt gao chôn trong ngực mình.

Chỉ cần ông bé thế này, vô luận khó khăn bao nhiêu tôi tin tưởng mình đều có thể chống đỡ.

*****

Cứ như vậy một đêm, sóng biển vẫn kiên trì một lần lại một lần cọ rửa những tảng đá ngầm, trong phòng khách tiếng bước chân thông thả rất nhỏ lại giống như đang dẫm lên lý trí của tôi.

Đến rạng sáng tôi mới mơ màng đi vào giấc ngủ, thẳng đến tận trưa mới thức giấc, mở mắt ra phát hiện Tư Tư bên người, chút buồn ngủ còn sót lại cũng nhanh chóng biến mất, quần áo vẫn chưa chỉnh tề đã vội chạy ra khỏi phòng.

Tư Tư ngoài trên sofa xem hoạt hình, tôi còn chưa từng thấy bé con nhu thuận như vậy, ôm lấy bé thú im lặng tựa lên cánh tay Lâm Quân Dật, khi thì ngược đôi mắt to tròn nhìn Lâm Quân Dật chớp chớp không ngừng, khi thì cúi đầu kéo kéo chiếc nơ bướm trước ngực áo mình, vẻ mặt ủy khuất cực kì cứ như cô vợ nhỏ bị vứt bỏ.

Lâm Quân Dật ho nhẹ một tiếng, làm bộ như không nhìn thấy, chuyên chú xem phim hoạt hình trên TV.

“Thực xin lỗi, con gái tôi còn nhỏ, còn chưa hiểu chuyện lắm” Tôi ngoắc ngoắc bé con. “Lại đây, đừng quấy rầy chú nha.”

“Mẹ ~ !” Tư Tư thấy mẹ lập tức trào xuống khỏi ghế sofa, bỏ nhào vào trong lòng tôi.

“Có phải bé cưng của mẹ đói bụng không ?”

Bé liền gật đầu, chia chia một bàn đồ ăn sáng. “Chú nói phải chờ mẹ dậy rồi cùng nhau ăn a.”

Tôi ôm lấy bé đặt lên chiếc ghế, cầm lấy một chiếc bánh bơ ngọt đưa qua. Bé con nhận lấy rồi thoáng nhìn qua Lâm Quân Dật, có chút phân vân do dự.

“Ăn đi! Đừng sợ” Bé lập tức há miệng thật lớn cắn xuống một ngụm, bơ vàng dính trên khuôn mặt trắng nõn, thoáng nhìn so với chiếc bánh bơ ngọt càng làm cho người ta muốn cắn hơn.

“Thực sự ? Có một cô con gái như thế, là chuyện rất hạnh phúc phải không ?” Lâm Quân Dật không biết từ khi nào đã bước đến bên cạnh tôi.

“Hạnh phúc !” Tôi nhớ lại khi sinh ra bé mình đã trải qua đau đớn so với bị thất tình còn gấp trăm ngàn lần, rồi nhớ lại bỏ ra mười đồng cuối cùng trong túi đi mua sữa bột cho bé, nhớ đến đêm bé bệnh, mình cả đêm không dám ngủ chỉ biết ngồi một bên canh chừng, nhớ đến khi bé nói tiếng đầu tiên là “ba ba”, tôi vẫn kiên định gật đầu: “Vô cùng hạnh phúc ! Chờ đến khi anh có con, anh sẽ hiểu như thế nào là cốt nhục thân tình. Vì đứa con của chính mình cái gì cũng có thể làm, cái gì cũng có thể buông tay.”

“Phải không? Vừa vặn hôm nay tôi có thời gian, tôi mang hai người ra ngoài chơi một chút, thuận tiện có thể xem cái gì gọi là cốt nhục thân tình.”

Có người nói sự lãng mạn ở người đàn ông có quan hệ trực tiếp với cơ sở kinh tế của anh ta, tôi lại không cho là như vậy. Lãng mạn là một loại cảm giác, dụng tâm lắng nghe những điều làm người bên cạnh mình hạnh phúc, rồi nhớ thật kỹ, sau đó tạo thành kỉ niệm.

Nước biển xanh lam, sau lưng là dãy núi trùng điệp, còn có hàng dừa xanh mướt, Lâm Quân Dật ôm Tư Tư tao nhã chậm bước, lãng mạn như thơ, so với việc bao trọn một nhà hàng để ăn bữa tối, so với việc tặng chín trăm chín mươi chín đóa hồng dễ dàng tàn phai là càng đã động lòng người...

Ở Hải Nam vài ngày, nhưng lại có rất nhiều cảnh tượng lãng mạn làm tôi phải kinh ngạc.

Lâm Quân Dật ngồi xổm dạy cho Tư Tư xếp một hình trái tim bằng vỏ sò, Tư Tư ngồi lọt thỏm trong lòng Lâm Quân Dật, chà đạp mạnh mẽ bộ tay

trang đất tiền, lại đòi nâng bức tranh từ bờ cát lên cho bằng được.....

Lâm Quân Dật cầm kem đút cho Tư Tư ăn, bởi vì trời rất nóng, kem tan theo chiếc ốc quế chảy xuống, làm cho tay hắn toàn kem với kem, chính là hắn không bỏ ra, vẫn chờ cho Tư Tư ăn xong...

Còn có, hắn ôn Tư Tư ngồi trên bánh xe khổng lồ, Tư Tư kích động chỉ vào chút nắng lúc hoàng hôn xinh đẹp: “Đám mây kia sao lại có màu hồng kia?”

“Bởi vì mặt trời chiếu vào nó..”Hắn vuốt mái tóc mềm mại của Tư Tư, nhẹ giọng nói: “Có thể nói thế này, trước khi biến mất trong nháy mắt, là xinh đẹp nhất, huy hoàng nhất.... có thể bỏ lỡ tất cả, nhưng trăm ngàn lần chớ bỏ qua ánh hoàng hôn...”

Tôi nhìn ánh hoàng hôn như hóa điểm, có một loại xúc động dâng trào, muốn rúc vào trong vai hắn, nói với hắn: “Em sẽ không sai lầm!”

Tôi đã lỡ bỏ qua Trần Lăng, không muốn phải bỏ qua hắn. Bởi vì, hắn so với Trần Lăng còn cung chiều tôi hơn, Trần Lăng cung tôi nên luôn thuận theo ý tôi mà gạt đầu đồng ý. Lâm Quân Dật lại là cẩn thận chăm sóc, hắn sẽ lặng lẽ giữ lấy cánh tay nhưc mồi của tôi rồi bế lấy Tư Tư ôm bé vào lòng, khi tôi không để ý mà nuốt nước bọt hắn sẽ đưa tới phải tôi chút đồ uống; buổi sáng, hắn sẽ luôn dậy sớm trước tôi nửa tiếng để chuẩn bị bữa sáng cho tôi, thay tôi đem kem đánh răng quét sẵn trên bàn chải, ban đêm hắn kéo tôi gối lên vai hắn mà ngủ, để cho tôi nghe tiếng hít thở khi nhẹ khi nặng của hắn.

Tôi có ngu dốt cỡ nào cũng biết hắn yêu tôi, đáng tiếc tình yêu ấy duy trì trong bao lâu, tôi không dám xác định. Một người phụ nữ hèn mọn đi yêu một nam nhân vĩ đại, trừ bỏ danh phận không có gì có thể tin cậy!

Lâm Quân Dật nhìn Tư Tư đang chôn trong lòng ngực mình mà ngắm ánh hoàng hôn phấp phới xa xa “Con gái của em hình như rất ý lại vào em?”

“Đúng vậy, bé con còn rất nhỏ mà”

“Những đứa trẻ đặc biệt ý lại vào mẹ, có nghĩa là trong lòng nó có cảm giác không an toàn...”Hắn ngoắt quăng một chút: “Thiếu khuyết tình thương của cha.”

Tôi còn chưa đuổi kịp suy nghĩ của hắn, hắn đột nhiên lại hỏi: “Chồng của em bao lâu mới về nhà một lần?”

“A?”Hắn hỏi như vậy làm tôi không kịp phản ứng, vẫn kinh ngạc nhìn hắn, đoán không ra tốt cùng hắn có ý tứ gì, cho nên cũng không dám trả lời.

“Chúng ta phát sinh nhiều lần quan hệ như vậy, anh ta lại không biết, hay là không thèm để ý?”

“Anh ấy... rất bận!”

“Tôi cũng bận bịu nhiều việc, nhưng vợ mình mang một thân vết thương về nhà, tôi tuyệt đối có thể nhìn ra.”Hắn nâng cằm tôi lên, ánh mắt sắc bén như nhìn thẳng vào lòng tôi: “Trừ khi anh ta rất ít khi về nhà.”

“Anh ấy...”Giờ phút này ta mới hiểu một điều, thời điểm hắn bình tĩnh còn đáng sợ hơn nhiều so với khi hắn nổi điên lên. Tư duy của hắn không phải loại bình thường.

Hắn bắt gặp tôi không trả lời, lại hỏi: “Hôn nhân của em tựa hồ như không hạnh phúc chút nào?”

“Ai nói, tôi rất hạnh phúc với cuộc hôn nhân này, tôi cũng thực yêu anh ấy, anh ấy cũng thực rất yêu tôi!”

“Anh ta yêu em?”Ngón trỏ của hắn trượt theo bờ má của tôi, khoe miệng lộ ra nụ cười lãnh khốc, mỗi lần hắn cười như vậy lại làm tôi bất an đến cực điểm. “Là em đang dối gạt tôi, hay là đang gạt chính mình vậy?”

Tôi trầm mặc.

“Ly hôn đi, anh cưới em!”

Nhất định là tôi nghe nhầm, tôi hỏi lại lần nữa: “Anh nói cái gì?”

“Anh cưới em!”

Bánh xe vòng quay vẫn ở giữa tầng mây chậm rãi di động, tâm tư của tôi cũng nặng nề dao động.

Ánh hoàng hôn chiếu trên gương mặt hắn tạo ra đủ màu sắc tươi đẹp: “Không nói lời nào tức là ngầm đồng ý.”

Cuối cùng bánh xe cũng đi xuống, lúc này ánh mặt trời xuyên qua tầng mây bắn về phía này, làm tôi không thể mở mắt....

Tôi dùng tay che khuất ánh mắt, trước mặt tất cả chỉ như cảnh tượng trong mơ.

Hắn sẽ cưới tôi sao? Hắn đã có vị hôn thê nhiều năm yêu mến, có một ông nội đại diện cho 1 huyền thoại kinh tế, chúng tôi chỉ là trong cơn xúc động nói lên một câu cầu hôn có thể vượt qua những điều đó sao?

Nhưng dưới ánh hoàng hôn tuyệt mỹ, một cảnh mơ cũng đẹp như vậy, tôi không muốn thức tỉnh chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Khó khăn đôi bề

Dùng qua bữa tối rồi trở về khách sạn, Âu Dương Y Phàm đã đến đây, bọn họ dường như cố ý tránh mặt tôi, đi vào phòng khách nói chuyện phiếm.

Hàn huyền được một lúc, tôi nghe thấy từ phòng khách truyền ra âm thanh tranh chấp, còn nghe Âu Dương Y Phàm lớn tiếng nói: “Cậu điên rồi! Lâm Quân Dật, cậu rút cuộc có phải là đàn ông hay không?”

Tôi bước tới phía cửa, mơ hồ nghe thấy Lâm Quân Dật nói: “Vì là một người đàn ông, tôi mới muốn tự quyết định người phụ nữ mà mình muốn sống cùng là ai...”

“Vì một người phụ nữ đã có chồng, cậu không cần sự nghiệp, cậu vứt bỏ vị hôn thê.... Thậm chí cả người thân, bằng hữu cũng không cần”

“Y Phàm, có những điều mất đi có thể tìm lại, có những chuyện bỏ lỡ sẽ không thể vãn hồi...”

“Cậu không thấy chính mình rất ích kỉ sao? Cậu có nghĩ tới Đồng Tích không? Cô ấy đợi chờ cậu nhiều năm như vậy, vì cậu mà trả giá nhiều như vậy, cậu đã lo lắng cô ấy sẽ cảm thấy thế nào chưa?”

“Tôi nếu không suy nghĩ cho cảm thụ của cô ấy, có lẽ đã sớm cưới cô ấy rồi, tôi chính là hy vọng cô ấy có thể gặp một người đàn ông chân chính yêu cô ấy, trân trọng cô ấy.”

Tôi nghe thấy một tiếng đánh nặng nề, hình như Âu Dương Y Phàm đánh hất một quyền. “Cô ấy gặp được thì sao nào? Người trong lòng cô ấy chỉ có cậu.”

“Y Phàm”

“Tôi nói cho cậu biết, cậu mà không cưới cô ấy, đừng nói ông nội sẽ đoạn tuyệt với cậu, tôi cũng sẽ không cần một bằng hữu vong ân bội nghĩa như cậu!”

Âu Dương Y Phàm tức giận đẩy cửa bước ra, anh ta thực sự rất giận dữ, ánh mắt chiếu về phía tôi như muốn đem ra lăng trì xử tử. Có thể làm cho một người đàn ông được tu dưỡng từ bé không khống chế được bản thân, có thể thấy Lâm Quân Dật thật sự là làm sai thái quá rồi.

Anh ta đi rồi, Lâm Quân Dật rất lâu vẫn chưa bước ra, tôi rót một cốc nước trong, mang vào phòng của hắn.

Hắn thấy tôi đi vào, nghiêng mặt, đem nửa khuôn mặt sưng đỏ dẫu đi.

Tầng mây càng lúc càng dày đặc, trên mặt biển hải âu tùy tiện bay lượn.

Đêm phiên muộn, càng thêm mấy phần thê lương.

“Uống nước đi!” Tôi bước qua, nâng cốc nước đưa đến trước mặt hắn.

“Tôi muốn xem em...” Hắn vung tay hất cốc nước trong tay tôi “Em dùng phương pháp gì mà có thể thuyết phục Y Phàm giúp em lấy lại cuộn băng?”

“...” Tôi gấp quỳ nửa thân nhặt những mảnh vỡ trên mặt đất, hắn lúi cuống tay tôi kéo tôi đứng lên: “Em không có một chút nào muốn đứng bên cạnh tôi sao? Em nói thật đi?”

“Đúng!” Tôi nhìn bàn tay hắn đang nắm chặt cổ tay tôi, tận lực làm cho giọng nói của mình nghe thực bình tĩnh: “Anh buông tay đi. cứ dây dưa như vậy đối với ai cũng chẳng có gì tốt. Anh ta chưa đánh tính anh sao? Làm đàn ông chiếm được bỏ được!”

Hắn buông tay, không nói thêm lời nào.

Nam nhân bạc tình, nữ nhân bạc mệnh, đây là chân lý thiên cổ không hề thay đổi.

Từ xưa đến nay, chuyện một cô gái dâng hết tình yêu nơi nào cũng có, nhưng đàn ông có thể vì cô gái đó mà buông tha tất cả được có mấy người.

Vì quyền thế trước mắt, nam nhân thường hy sinh hồng nhan tri kỷ, cũng không có ai nói bọn họ vong ân bội nghĩa.

Bởi vì bọn họ là nam nhân!

Từ Hải Nam trở về đã được năm ngày, tất cả đều trở lại quỹ đạo vốn có, hẳn là ông chủ, tôi là thư kí, trừ bỏ trao đổi trong công việc giữa chúng tôi không có những lời lẽ dư thừa. Tôi còn phải chỉnh sửa tài liệu chuyển xuống bộ phận tiêu thụ, bộ phận này mới lập không ít công trạng cho công ty, vài ngôi nhà lầu vừa bán xong mà giá còn vượt ra ngoài dự toán không nhỏ, sắp tới còn có một khu chung cư sắp đưa vào giao dịch, bởi vì vị trí tốt, bắt đầu giao dịch đặt giá không quá cao, nên lượng tiêu thụ cũng rất tốt. Nhưng gần đây có một thông tin bất lợi, chính phủ muốn xây một cái cầu vượt ở vùng phụ cận là cho rất nhiều người mua muốn trả phòng.

Tôi sửa xong văn kiện, đang muốn đưa vào cho hân kí duyệt, thì một giọng nói thực êm tai nhỏ nhẹ vang lên.

“Xin hỏi, Lâm Quân Dật có đây không?” Giọng nói nhẹ nhàng lộ ra điểm cao quý, giống như bộ dáng của cô, xinh đẹp mà tao nhã, một mỹ nữ kinh điển với gương mặt trái xoan, đôi mắt ẩn ẩn đưa tình, tươi cười thanh nhã. Cô gái mang một thân váy dài màu xám nhạt cổ hình chữ V, càng tôn thêm khí chất thanh nhã tựa hoa lan, mái tóc dài buông xuống bờ vai có chút gầy yếu, càng làm cho nàng thêm nét ôn nhu.

Cô gái này có thể nói là một trong những người đẹp nhất mà tôi từng gặp qua, đẹp vừa đủ, ôn nhu mà không nhợt nhạt, ngạo mà không kiêu. Cũng không có trang điểm nồng hương, cũng không dùng quá nhiều đồ trang sức lòe loẹt, trên chiếc cổ trắng nõn mảnh khảnh là một chiếc vòng kim cương được thiết kế độc đáo, hoa tai tinh xảo sáng chói vừa đủ, hoàn mỹ là cho hai chữ thường thức càng thêm thâm ý. Một cô gái như thế này, tuyệt đối có thể xưng là gốc hoa lan cao quý nhất được nuôi trong nhà kính.

Khi tôi ngẩng nhìn cô, cô gái kia cũng dùng ánh mắt kín đáo quan sát lại tôi.

“Xin hỏi cô có hẹn trước không?” Tôi cũng ngừ khí khiêm nhường bắt chuyện.

“Không có, cô có thể nói với anh ấy tôi là Lâm Đồng Tích”

Lâm Đồng Tích? Từ kinh điểm ban đầu biến thành kinh tâm, điều làm tôi sợ hãi là, cô gái kia đoan trang thủy mị, nhưng trong ánh mắt tôi nhìn không ra một chút cảm xúc nào...

Nếu không phải cô gái kia rất biết che giấu, thì chính là quá mức lý tính, mà với cả hai khả năng này đều chứng minh cô ta rất xứng với Lâm Quân Dật, xứng để quang minh chính đại trở thành Lâm phu nhân.

Tôi đảo mắt nhìn qua cánh cửa thủy tinh, Lâm Quân Dật đã đẩy cửa bước ra, trên mặt lộ ra nụ cười hư ảo: “Như thế nào không nói trước để anh chuẩn bị long trọng một chút còn đón tiếp em?”

“Không muốn làm chậm trễ thời gian của anh thôi”

Hắn nghiêng người dành đường cho Lâm Đồng Tích bước vào, “Đừng nói móc anh, lợi nhuận một tháng của cái công ty nhỏ này, còn không đủ để em mua một bộ áo quần.”

Sau khi họ bước vào trong, tầm mắt của tôi vẫn dừng trên tập văn kiện, không dám nhìn vào lớp cửa thủy tinh kia mà tìm hiểu.

Bọn họ có khả năng đang trình diễn một màn xa nhau gặp lại, ôm nhau nhiệt tình, hoặc là khó mà xa nhau.

Tôi không muốn biết, cũng không suy nghĩ sâu xa. Đây là cảm giác uất nghẹn, mắt thấy hắn cùng một cô gái khác đứng cùng một chỗ, trong lòng dè dặt không thể chịu nổi, lại làm một bộ dạng tươi cười không sao cả.

Qua một thời gian dài bọn họ mới bước ra.

Lâm Quân Dật đi đến cửa mới quay trở lại, xấu hổ liếc nhìn tôi một cái, cầm lấy văn kiện đặt trên bàn của tôi, tựa như không có gì mà nói: “Một lát nữa đặt lên bàn của tôi, nói cho phòng tiêu thụ chuẩn bị điều chỉnh lại giá... Tôi có chút chuyện phải ra ngoài, nếu có chuyện gì, em cứ trực tiếp gọi vào đi động của tôi.”

Tôi hết sức cung kính đáp lời: “Vâng, tôi sẽ tận lực không quấy rầy ngài!”

Hắn lộ vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn tôi, tươi cười có chút miễn cưỡng.

Hắn đi rồi, ngực của tôi bắt đầu co rút đau đớn, càng đau càng lợi hại. Cũng may chuyện tình rắc rối cứ nổi gót mà đến, làm cho tôi không rảnh mà tự hỏi đôi trai tài gái sắc đã đi đâu để an ủi những ngày tháng tương tư xa cách.

Bất động sản không đơn giản như mới thoát nhìn vào, không phải có năng lực là có thể thành công sống yên. Lâm Quân Dật ở trong nước không có quan hệ rộng, không có thực lực kinh tế hùng hậu, muốn sống yên thực sự quá khó khăn. Bộ phận tiêu thụ bị khách hàng trách mắng, cục công thương thì gục nợ các khoản, còn có chính phủ, các ngành các cấp còn chưa chịu phê duyệt, con dấu... Hàng đồng chuyển còn chờ hắn về giải quyết. Tôi vài lần nhắc điện thoại, muốn báo tình hình cho hắn biết, nhưng lại có chút sợ hãi, sợ nghe thấy giọng nói của hắn...

Thời điểm sắp tan tầm, Lâm Quân Dật mới vội vàng trở về chỉ có một mình hắn. Tôi cùng hắn sóng bước vào phòng cũng đồng thời báo cáo: “Lâm tiên sinh, hiện có rất nhiều ngành không chịu phê duyệt cho chúng ta, các công trình hiện tại có khả năng phải đình công, bộ phận quan hệ xã hội còn đang chờ chỉ thị của ngài. Cần nhất có tin tức chính phủ sẽ xây một cầu vượt ở vùng phụ cận, có một số khách hàng cho rằng chúng ta dấu điểm tin tức lừa họ, yêu cầu trả phòng. còn có, chúng ta bàn giao công trình không hạn...”

Ở trong trí nhớ của tôi, ông chủ trước kia nếu gặp loại chuyện tình như thế này nhất định sẽ giận dữ, đem từng ngành rửa xả một lượt, sau đó sẽ không ngừng gọi điện thoại.

Nhưng Lâm Quân Dật không có, hẳn cùng dự đoán của tôi không giống nhau, vẫn kiên nhẫn nghe tôi nói hết, trước sau vẫn bình tĩnh như , ngồi trước máy tính, bình tĩnh ngắm nghĩ.

“Nói với bộ phận quan hệ xã hội, xài bao nhiêu tiền cũng không sao cả, nhất định phải khôi thông quan hệ, bắt tay với toàn bộ để công việc suôn sẻ... Cho bộ phận tiêu thụ đem toàn bộ hồ sơ của các chủ hộ bắt đầu đến đây cho tôi, công tác thống kê toàn bộ các khoản mục, hỏi bộ phận tài vụ chúng ta còn bao nhiêu tiền.”

Bộ phận tiêu thụ rất nhanh đem những tư liệu cần thiết đến, tôi nhanh chóng cầm vào, hẳn còn đang nghiên cứu biến động của thị trường chứng khoán.

“Lâm tiên sinh, đây là toàn bộ tư liệu về các khách hàng... bộ phận tài vụ nói ngân hàng đã chuyển hai ngàn vạn vào tài khoản của chúng ta, có tùy lúc mà chi trả.”

Hắn giống như hoàn toàn không hề nghe tôi nói chuyện, ánh mắt vẫn dán vào những đường cong biến hóa trên màn hình.

Tôi không rời đi, cũng không quấy rầy hắn, chỉ lặng lẽ nhìn về mặt chuyên chú của hắn.

Hắn còn đang nghiên cứu cổ phiếu, không lẽ hắn định “đánh bạc” đi, thế này rất nguy hiểm, một khi thua cuộc công ty sẽ rơi vào cục diện bế tắc.

Hắn cầm lấy điện thoại, rất nhanh nhấn lấy một dãy số: “Kiến Nghiệp, tôi Lâm Quân Dật đây, nhanh chóng mua vào cho tôi 2 ngàn vạn cổ phiếu XXXX... Tôi sẽ lập tức cho người chuyển tiền qua cho cậu...”

Bên kia điện thoại có chút do dự: “Cổ phiếu ấy dao động không ổn định, còn chưa rõ ý đồ của nhà cái...”

“Cho nên tôi mới bảo anh nhanh chóng.”

“Cậu phải hiểu rõ, loại cổ phiếu này thu tiền nhanh đồng nghĩa mạo hiểm cũng cao, một khi đã chọn sai bước tiếp của nhà cái, sẽ rất khó bức ra...”

“Tôi biết!”

Hắn buông điện thoại, viết cho tôi 1 số tài khoản: “Bảo tài vụ ngay lập tức chuyển tiền vào tài khoản này... Thông tri đến chỗ công trình, cố gắng kéo dài vài ngày trả công, còn có nói cho phòng tiêu thụ từ giờ trở đi bán được phòng sẽ được thưởng thêm 10%... Bảo bọn họ nói với khách hàng: “Chuyện xây cầu vượt cần bản là thông tin chưa được xác thực, nếu bọn họ không muốn mua, nói chuyện này cần 1 số thủ tục, cố gắng làm chậm thời gian trả lại phòng...”

“Gồm có những thủ tục gì?”

“Mặc kệ là thủ tục gì, có thể kéo dài thời gian được bao lâu thì càng tốt.”

“Anh đem toàn bộ tiền đổ vào cổ phiếu, vạn nhất...” Tôi hiểu dưới góc độ của 1 thư kí thì mình không nên hỏi vấn đề này, nhưng tôi thật sự vì hắn mà lo lắng.

“Em yên tâm, tôi nắm chắc”

Hắn nhìn đồng hồ, từ trong cặp táp lấy ra một chùm chìa khóa: “Em về trước đón con gái đi, tối nay tôi sẽ về muộn.”

“Lâm tiên sinh, anh buổi tối không cần ở bên cạnh vị hôn thê sao?” Tôi tận lực làm cho giọng nói của mình thực bình thản, đáng tiếc vẫn lộ ra nòng đậm vị ghen tuông.

“Tôi đã an bài tốt cho cô ấy rồi, cô ấy đem nay sẽ ở khách sạn.”

“Vậy cô ấy có biết không, đêm nay anh sẽ sủng hạnh một phụ nữ khác?” Hắn kinh ngạc , tôi lại chưa xót cười.

“Biết! Tôi đã nói rõ ràng với cô ấy...”

“Tôi thực đồng tình với vị hôn thê của anh, yêu loại đàn ông như anh là bi ai lớn nhất đời cô ấy.”

Lâm Đồng Tích vì một người đàn ông như vậy mà chờ đợi bao nhiêu năm , không đáng!

Như vậy tôi là gì chứ, đàn ông khắp thiên hạ đều bạc tình như vậy, mệnh tôi cũng đã như vậy, lại còn đi yêu thương loại đàn ông như thế này, buồn cười.

Hắn giữ chặt khi tôi đang muốn rời đi. “Băng Vũ, tôi đã đem mọi chuyện xử lí tốt, chúng ta nói chuyện rõ ràng đi.”

“Chúng ta xác thực cần nói chuyện!” Tôi thấy hắn có vẻ vội vàng lại để ý, cầm lấy chùm chìa khóa trên bàn: “Buổi tối tôi ở nhà chờ anh.”

*****

Vừa ra khỏi công ty, một chiếc Porche dừng lại trước mặt tôi. Tôi nhớ rõ đây là xe của Âu Dương Y Phàm, bước xuống lại là Lâm Đồng Tích.

“Điều tiểu thư, tôi có thể cùng cô nói mấy câu được không?” Lâm Đồng Tích mềm nhũn hạ thấp người. Tiểu thư khuê các đoan trang dịu dàng. Ở trước mặt Lâm Đồng Tích thanh nhã như lan, tôi bỗng nhiên thấy mình thật xấu xí, xấu xí đến không chịu được.

Cho nên tôi đặc biệt muốn né tránh, không muốn cùng cô ta đối diện: “Thực xin lỗi, tôi còn phải đi vườn trẻ đón con gái của mình.”

“Tôi chỉ nói vài câu thôi, không mất nhiều thời gian của cô đâu.”

Ngữ điệu của cô ta thực khẩn thiết, tôi thật không biết làm cách nào cự tuyệt, đành phải gật đầu.

Chúng tôi bước vào một quán cà phê u tĩnh, Nhân viên phục vụ vừa thấy bộ dáng Lâm Đồng Tích liền vô cùng cung kính: “Hoan nghênh quý khách!”

“Có phòng nào độc lập yên tĩnh không?”

“Có, mời vào bên trong”

Trong không gian chỉ còn lại tôi và Lâm Đồng Tích, cô ấy hỏi tôi: “Muốn uống gì?”

“Cà phê”

“Cho 2 ly cà phê.” Nói xong, Lâm Đồng Tích lấy trong ví ra 100 đồng bỏ cho nhân viên phục vụ. Phục vụ nhận lấy, liên tục cúi đầu nói: “Cám ơn!” Đây đại khái là thói quen của kẻ có tiền, tổng thể cho rằng có tiền có thể mua sự tôn trọng của người khác đối với mình.

Phục vụ lui ra, Lâm Đồng Tích vươn bàn tay mảnh khảnh, đặt trên mu bàn tay của tôi, ánh mắt cô ấy cũng nhu hòa nhìn tôi, không mang theo khinh miệt cùng coi thường.

“Cô thực yêu Quân Dật đi?”

“Tôi...”

“Tôi thấy cô không phải loại phụ nữ lỗ mãng ham mê hư vinh. Cô cùng Quân Dật một chỗ nhất định là do cô yêu anh ấy, có phải không?”

Tôi còn nghĩ cô ta sẽ khinh miệt mà hỏi tôi: “Cô cần bao nhiêu tiền?”

Tôi nghĩ cô ta sẽ cả vú lấp miệng em mà cảnh cáo tôi: “Cô nghĩ Quân Dật sẽ cưới cô sao? Anh ấy bắt quá chi là chơi bời mà thôi.

Mà bây giờ cô ta lại dùng ngữ điệu này nói chuyện, tôi thực không biết chống đỡ như thế nào.

“Quân Dật là một người đàn ông tốt hiếm thấy, anh ấy nhìn qua lãnh khốc kì thực tâm tư rất thiện lương, đối với phái yếu lại cẩn thận chăm sóc, anh ấy bên cạnh cô lâu như vậy, nhất định cô không để ý mà bắt đầu yêu anh ấy.”

“Lâm tiểu thư, giữa tôi và Lâm tiên sinh...” Tôi nói mà chẳng hề lo nghĩ: “Không có gì!”

Lâm Đồng Tích khoan dung cười cười: “Yêu anh ấy thì có gì mà không dám thừa nhận. Khi anh ấy cùng tôi ngồi ở vườn hoa mà ngắm sao, vì tôi mà mua thêm áo quần mới, kể cho tôi những chuyện mà không muốn người khác biết... Tôi đã yêu anh ấy. Thực sự vì yêu anh ấy, tôi cái gì cũng có thể trả giá, cái gì cũng có thể ẩn nhẫn... Nên cô có yêu cũng không phải là khó hiểu.”

Đúng vậy! Cô ta là vị hôn thê của Lâm Quân Dật, cô vĩnh viễn có thể quang minh chính đại nói về tình yêu của mình. Tôi làm không được, tôi chỉ là một tình nhân, tình yêu của tôi chỉ là chui rúc bụi rậm không nhìn thấy ánh sáng.

“Tôi biết thân phận của chính mình, tôi cũng không định si tâm vọng tưởng điều gì.”

“Phụ nữ, gặp được người đàn ông mà mình yêu thương, đương nhiên muốn cùng người đó nắm tay đến trọn đời, tôi có thể hiểu.” Lâm Đồng Tích nói những câu rất chân thành, tựa như từ tâm can, làm động đến phần yếu ớt nhất trong lòng tôi. “Nhưng cô nên biết, họ là những công tử con nhà giàu, đi ra ngoài gặp dịp thì chơi, cuối cùng lấy về nhà nhất định phải là một người con gái xứng đáng với thân phận của hắn. Cái này không phải là thành kiến, càng không phải là lợi thế, mà là bối cảnh gia thế tương tự nhau, trải qua cuộc sống nhân sinh giống nhau, mới có thể tương cứu nhau trong lúc hoạn nạn, duy trì cảm tình bền lâu...”

“Tôi hiểu rồi...”

Nhân viên phục vụ gõ cửa, đem 2 tách cà phê tiến vào, nhìn chúng tôi một chút rồi bước ra.

Lâm Đồng Tích cầm chiếc muỗng bạc thông thả khuấy tách cà phê, đen trắng đối lập lại nhìn không thể phân định, hương cà phê phiêu phiêu trong không khí, mang hương vị đặc biệt có ngọt cùng có đắng. “Tôi và Quân Dật cuối năm này sẽ kết hôn, chúng ta đều là phụ nữ, tôi cũng không muốn làm cô khó xử. Nếu cô muốn tiếp tục làm tình nhân anh ấy, tôi sẽ làm bộ như không biết.”

Thấy tôi khó hiểu nhìn cô, Lâm Đồng Tích đáp trả lại một nụ cười: “Cho dù không có cô, anh ấy cũng sẽ đi tìm người phụ nữ khác, dục vọng đàn ông khác với tình yêu ở phụ nữ, nhưng đều là thân bất do kỷ.”

Từng câu từng chữ của cô thấm thiết u buồn lại giống như kiếm sắc đâm vào lòng tôi, tôi cười tự giễu. Hay cho 1 câu thân bất do kỷ!

“Điều tiểu thư, tôi có vài câu thật tình muốn nói, lại không biết có nên nói ra không?”

“Nói đi”

“Quân Dật dù sao cũng là chồng tôi, tôi là Lâm phu nhân danh chính ngôn thuận, sự ảm nẫn nhường nhịn của tôi đối lấy sự tôn trọng cùng thương tiếc của anh ấy. Cô có nghĩ tới không, cô làm sao bây giờ. Hiện tại còn tuổi trẻ xinh đẹp, anh ấy yêu cô chiều cô, tốt lắm, vậy mười năm sau thì sao, hồng nhan ngày trước đã già, thanh xuân không còn, anh ấy có người mới, cô dùng cái gì để vượt qua. Nếu anh ấy trắng đêm không về. Cô sẽ là anh ấy đi làm sao? Đêm khuya gọi điện anh ấy không nhận, cô nghĩ anh ấy đang làm gì? Khi trong điện thoại anh ấy, lại vang lên tiếng nói ngày thơ trong trẻo của một cô gái khác, anh ấy sẽ nói cho cô, đó là tình nhân của anh, cô chịu được sao?”

Tay tôi cầm tách cà phê đang run lên, chất lỏng màu đen bắn lên bàn tay.

Cô ta phát tay, đối với tôi cười, nụ cười vẫn như cũ trong trẻo như nước: “Chịu không nổi sao? Quân Dật là một người đàn ông thành đạt, cô có thể mong chờ anh ấy chung tình sao. Đừng choáng váng, bọn họ là công tử hào môn phong lưu tình sử tuyệt không thua để vương ngày xưa... Tôi yêu Quân Dật, vì yêu nên có thể thông cảm, nhưng cô làm được sao?”

“Tôi không thể...” Tôi là một người phụ nữ hẹp hòi, yêu là cố chấp.

Tôi không có cách nào chia sẻ người đàn ông mình yêu với bất kì người phụ nữ nào khác, tôi không cách nào chấp nhận người đàn ông phản bội lại tình yêu....

“Tôi nghe nói, cô đã có gia đình, cũng có một đứa con, phải không?” Lâm Đồng Tích giữ chặt tay tôi, tay cô ta thật mềm, giống như những đám mây. “Tôi không có ý tứ gì khác, tôi chỉ muốn hỏi một chút: chồng cô biết chuyện giữa cô và Quân Dật chứ? Anh ta không ngại sao?”

Tuy rằng tôi hèn mọn, tôi nhỏ bé, nhưng tôi muốn trước mặt cô vẫn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng: “Chúng tôi năm năm trước đã chia tay.”

“Năm năm trước?” sắc mặt của cô bỗng nhiên thay đổi, có chút khản trương nhìn tôi.

“Tôi không có như cô, yêu khoan dung như vậy, tôi phát hiện anh ấy có người khác, cô gái kia ở trong điện thoại nói cho tôi biết: Cô ấy là vị hôn thê của anh ấy... nên tôi ra đi”

“Thực xin lỗi!”

“Là tôi nên xin lỗi mới đúng” Tôi đứng lên, đối với cô cười nói: “Lâm tiểu thư, là tôi phá hư tình cảm của hai người. Cô yên tâm, tôi tự biết nên làm thế nào!”

Tôi bước ra khỏi quán cà phê, Ánh hoàng hôn cuối chân trời tựa như nhuộm máu những áng mây trắng...

Tịch dương đẹp vô cùng, chính là lúc hoàng hôn...

Thần nhiên quay đầu, nhìn qua cửa thủy tinh trong suốt tôi thấy Lâm Đồng Tích nghiêm mặt, ngón tay mảnh khảnh vuốt vào mái tóc mềm mượt, tóc đen càng làm nổi bật những ngón tay trắng bạch như thiếu huyết sắc.

Thì ra, cô ta cũng không bình tĩnh như mặt ngoài!

*****

Hốt hoảng đi đến nhà trẻ, xa xa nhìn thấy Tư Tư vịn vào cánh cửa sắt sơn son đã phai màu, nhón chân, dùng đôi mắt to tròn đầy mong chờ nhìn về phía trước, trong mắt bé con cũng có ánh lệ triều dương (đỏ đỏ như hoàng hôn ý- trong mắt có hoàng hôn) làm tôi càng thêm áy náy, đau lòng đến cùng cực.

Phía xa đó, một cô bé bốn tuổi đang làm nũng trong lòng mẹ, đôi môi chu ra khe khẽ hôn lên gương mặt của ba ba.

Mà tôi làm được gì? Không thể cho bé con một gia đình hạnh phúc, không thể cho bé một tuổi thơ vô tư vô lự, thậm chí không thể cho bé một cuộc sống vật chất đảm bảo....

Tôi căn bản không xứng làm một người mẹ. Ích kỉ sinh ra bé con, lại bắt bé cùng mình sống trong một thế giới đáng ghê tởm.

“Mẹ?” Bé nhìn thấy tôi, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới hướng này.

Tôi cúi đầu, nước mắt áy náy rơi trên bậc thang dày bụi đất.

Một đôi tay mềm mại sờ sờ mặt tôi, thay tôi lau đi những giọt lệ...

“Mẹ, không khóc...”

Tâm của tôi co rút từng đợt, mi mắt rung rung ôm lấy thân thể bé nhỏ vào ngực, có một cô con gái như thế này, tôi như thế nào lại khóc, cho dù là gì, tôi cũng sẽ vì bé con mà kiên cường đối mặt.

Tôi ôn nhu nhẹ nhàng dỗ bé : “Mẹ không có chuyện gì ! Tur Tur ngoan...”

“Mẹ, Tur Tur nhớ chú... Tur Tur không phải nghĩ đến ba, mà muốn có chú...”

Giọng nói thanh thúy, mang theo sợ hãi phân vân, bé con không nghĩ đến ba ba... Một đứa trẻ như thế nào lại không muốn có ba ba, trước đây tôi mỗi lần nằm mơ đều thấy chính mình có ba mẹ.

Tôi dùng hết khả năng có thể trưng ra một nụ cười tươi nhất : “Được, để mẹ tìm cho bé con một ông chú nào !”

Bé con dùng cánh tay nộn nộn nhẹ nhàng ôm lấy cổ tôi, non nớt kêu : “Mẹ...”

Có bé con, tôi không có tư cách để yếu đuối, không có tư cách theo đuổi một tình yêu, điều bé cần có là một người chú, có thể bảo hộ bé, yêu thương bé.

“Tur Tur, sáng mai chú Ngô sẽ dẫn chúng ta đi công viên trò chơi, được không ?”

“Công viên trò chơi ? Được !”

Tôi không nhìn vào đôi mắt xinh đẹp của Tur Tur, nhưng tôi tin tưởng đôi mắt to tròn ngập nước nhất định chứa đầy hứng phấn cùng mong chờ.

Lâm Quân Dật thực sự cho tôi một giấc mộng đẹp nhưng không thực tế, nay mộng đã tỉnh, tâm đã chết, hấn cách tôi càng xa...

Về nhà, tôi đem Tur Tur giao cho Liễu Dương, nói với cô ấy : “Tớ muốn đi nói chuyện với hấn, để kết thúc hoàn toàn.”

Liễu dương nói : “Đã quyết định rồi ?”

“Đúng, đã quyết định !”

Khi ra khỏi cửa, Tur Tur cắn môi không nói lời nào, khuôn mặt tròn tròn nhỏ nhắn nhịu lại một chỗ, cánh tay bé nhỏ giữ chặt vạt áo của tôi.

Tôi vuốt lên mái tóc mềm mượt của Tur Tur nói : “Tur Tur ngoan, rồi sáng mai mẹ sẽ đưa con đi chơi công viên nào.”

Bé vẫn không muốn thả tay.

“Mẹ đáp ứng con, sẽ rất nhanh trở lại, được không ?”

Bé con lập tức nở nụ cười, cánh tay bé nhỏ cũng buông vạt áo tôi ra.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: thật sự yêu em

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Mọi người nói, nam chính của ta không được thương, không ai đau ! vậy để ta thương người !

Trời đã tối muộn, chỗ đồ ăn tôi nấu vì Lâm Quân Dật cũng đã lạnh, nhưng hấn vẫn chưa về.

Vì giết thời gian, tôi mở ngăn tủ đựng phim của hấn, muốn tìm bộ [thật lòng yêu em] xem lại 1 lần nữa.

Ngăn tủ có rất nhiều đĩa phim, tôi tìm thật lâu vẫn chưa tìm được, trong lúc vô ý lại phát hiện một đĩa VCD vô danh, mặt trên viết 1 số kí tự bằng bút lông tôi nhìn mà chẳng hiểu nổi. Tôi định thả lại, bỗng nhiên trong trí nhớ lại mơ hồ nhớ về những hình ảnh kia, nhất thời cảm thấy rung mình. Tựa như một linh cảm, làm tôi khẩn cấp nhét cái đĩa vào đầu máy, nhấn những cái nút điều khiển một cái vội vàng, trên màn ảnh không ngờ đúng là những hình ảnh tôi vừa nghĩ tới. Bởi vì độ phân giải cao, nên xem nó so với trên máy tính rõ ràng hơn nhiều, kinh khủng hơn, tôi có thể nhìn rõ ràng chính mình hết sức đẩy hấn ra, trên mặt biểu lộ lộ phần hận...

Khuôn mặt kia...Không khí xung quanh đột nhiên nén chặt, tôi cảm thấy mình như hít thở không thông... Cô gái kia xác thực rất giống tôi, nhưng không phải là tôi !

Tôi ngã mình trên sofa, trước mắt là một mảnh hỗn độn. Tôi sớm nên nghĩ tới, hẳn cho dù rất biến thái, nhưng tình huống kia là xảy ra bất ngờ, nghĩ thế nào cũng không thể quay phim lại, mà hẳn cũng không thể có chuyện đặt máy quay trong phòng ngủ, đúng lúc như thế được.

Nhưng tôi vận vận lần cũng không nghĩ tới, hẳn lại thiết kế tỉ mỉ trò biểu diễn này lừa gạt mình...

Hắn thật sự được ông nội chân truyền cho sự thâm hiểm, vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn !

Hận hắn ? Giận hắn ? Những cái đó giờ đây kì thật không có ý nghĩ gì, ý nghĩ duy nhất trong lúc này là: Đây là cơ hội thỏa đáng nhất để tôi rời hắn đi.

Nếu hắn không thể sử dụng thủ đoạn uy hiếp này để ràng buộc tâm của tôi, thì tôi cũng không muốn cho hắn hy vọng có thể vẫn hồi.

Cắt đứt một cách sạch sẽ, triệt để hoàn toàn, từ nay về sau, không bao giờ phân vân, vĩnh viễn không bận tâm !

Thời điểm Lâm Quân Dật trở về, tôi đang đối diện với màn hình màu đen ở trên tường mà ngăn người...

Hắn thấy bộ dáng của tôi đang hồn siêu phách lạc, liền vội vàng tiến lại hỏi han: “Làm sao vậy ? Đã có chuyện gì xảy ra ?”

Tôi nhấn nút trên điều khiển từ xa, trên màn hình lại diễn ra một màn biểu diễn “phản kích”, mặt tôi không đổi sắc, chậm rãi nói: “Lâm Quân Dật, tôi thực sự khinh thường anh ! Quay lại một màn phản kích như vậy, anh chỉ cũng không ít tiền đi ?”

“Băng Vũ.... Anh không có ý lừa em, Anh yêu em? Anh làm gì đều là muốn đem em đặt bên cạnh mình.”

Tôi đánh bay cánh tay đang muốn níu giữ mình, trừng đôi mắt đầy phẫn nộ: “Anh yêu tôi? Từ khi quen biết nhau anh đã làm những gì, bắt buộc, uy hiếp, bạo lực, lừa gạt, thương tổn....đây là thứ mà anh gọi là yêu.”

Sắc mặt hắn biến xanh, hai tay siết chặt: “Em vì cái gì chỉ nhớ rõ những thương tổn anh gây ra cho em, em sao lại không nhớ rõ anh đã yêu em như thế nào ? em đáp trả lại anh ra sao ? Em có biết mỗi lần nhìn em ở trong vòng tay anh ngủ, trong lòng anh có bao nhiêu khổ sở không ? Anh đã sợ hãi biết bao, sợ ngày mai người nằm bên cạnh em không phải là anh...”

“Đó cũng là do anh tự chọn lấy !”

Hắn nghiêng răng, gân xanh nổi đầy trán.

“Đúng, là tôi tự chọn, tôi biết rõ em là hoa hồng đầy gai, lại còn muốn đem em ôm trong lòng, chính thời khắc bị em đâm và tìm đến chảy máu, tôi vẫn luyến tiếc không muốn buông ra...”

Bị thương đâu chỉ mỗi mình hắn, chính là tôi không thể để lộ ra ngoài mặt.

Liễu Dương từng nói qua: “Không muốn thương tổn người yêu cậu, thì đừng cho hắn một phân tình cảm nào, bởi vì cậu càng do dự không chừng lại lo đang biểu lộ sự quan tâm, đây mới thực là lặp lại sự tra tấn với người đó !

Một lần đau, rồi lại một lần đau !

Tôi hung hăng đánh hắn một bạt tai: “Lâm Quân Dật, anh là đồ biến thái, thích tra tấn chính mình thì đó là chuyện của anh ! Tôi chưa bao giờ muốn dính vào mớ khức nức ấy. Anh nếu là một người đàn ông, thì xin anh về sau đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cả đời này không không muốn gặp lại người điên khùng như anh”

Hắn giận dữ cánh tay vung lên nhưng lại dừng giữ chừng, buông. “Tôi sao lại đi yêu người như em ? Loại phụ nữ.... em căn bản không xứng.”

Tôi đẩy hắn, rồi chạy ra khỏi căn nhà.

Lần này hắn không ngăn cản tôi, cứ như pho tượng đứng sừng nhìn tôi rời đi, trong thời khắc cánh cửa khép lại tôi nhìn thấy hắn vẫn đứng đấy, tầm mắt vẫn dừng trên khuôn mặt của tôi.

Trong lòng bàn tay của hắn có một chiếc hộp hình trái tim bằng vải nhún rớt xuống...

*****

Về nhà, tôi một mình buông mình nằm sấp xuống, cố gắng để chính mình chìm vào giấc ngủ, sau khi tỉnh giấc sẽ bắt đầu lại tất cả, chính là khi tôi nhắm mắt, lại có thể thấy hình ảnh chiếc hộp màu đỏ rớt ra từ tay hắn.

Hắn thật sự muốn kết hôn với tôi sao ? Hắn như thế nào lại có thể kiên quyết như vậy ?

Với hiểu biết của tôi về hắn, Lâm Quân Dật không phải là loại đàn ông lấy hôn nhân ra làm trò chơi, càng không phải là loại đàn ông vì xúc động mà không màng hậu quả , hẳn vì cái gì mà lại vì một người phụ nữ đã có gia đình mà chịu si nhục, buông xuống tôn nghiêm... Tôi đến tột cùng có chỗ nào

hấp dẫn hẳn ?

Một đêm trằn trọc, tôi đem từng chuyện từng chuyện phát sinh từ khi quen biết cho tới bây giờ ngẫm lại, vẫn không tìm thấy đáp án.

Sáng sớm, Ngô Hàng gọi điện thoại đến, nói tám giờ sẽ chờ chúng tôi dưới lầu.

Tôi vội vàng chuẩn bị tất cả cho Tư Tư, tấy hai gò má bé con cười rạng rỡ đến hồng hồng như hoa đào, tôi nhin không được mà hôn lên khuôn mặt nộn nộn phấn hồng. Nhiều năm qua, vì bé con mà vất vả, vì bé con mà kiên trì, có khó khăn thêm nữa tôi cũng không hối hận, bởi trong bé là đang chảy dòng máu của anh...

Chuẩn bị tốt thì cũng gần tới tám giờ, tôi tươi cười nghe lời chúc của Liễu Dương rồi cuống quýt ôm Tư Tư xuống lầu.

Mới bước ra khỏi cổng khu chung cư, tôi đã thấy Ngô Hàng ở phía đường đối diện phát tay, anh hôm nay mang áo thể thao màu trắng, toan được chải gọn một sợi bay loạn cũng không có, ngay cả kính mắt cũng được đổi mới....

Tôi cười hướng anh phát tay, tầm mắt liền bị một chiếc xe màu đen hấp dẫn. Cửa kính thủy tinh chỉ hạ xuống một nửa, cánh tay Lâm Quân Dật khoát lên một bên cửa sổ xe, lần đầu tiên tôi nhìn thấy Lâm Quân Dật luôn luôn chỉnh tề giờ đây lại mang một bộ dáng lơi thơi, mái tóc rối loạn đến không chịu nổi, áo vét không có mang, áo somi nút thắt nút nờ, một nửa ngực lộ ra.

Hắn hít sâu một hơi thuốc lá, mà... trên mặt đất cũng đầy tàn thuốc, ngay cả di lăm vệ sinh ở ngã tư đường cũng đối với hắn lắc đầu, nếu không phải xe hắn đủ sang trọng khí phái, thì di ấy chắc cũng đến đó mà quở trách hắn không có ý thức giữ vệ sinh công cộng.

Tôi cố ý xem nhẹ sự xuất hiện của hắn nhưng mà tim vẫn đập cuống loạn lên, đen tầm mắt đặt lên trên người Ngô Hàng, bước nhanh qua đường, đi đến bên cạnh xe anh.

Trước khi lên xe, tôi lại nhin không được nhà nhìn về phía Lâm Quân Dật, hắn đang cười, ý cười bị gió thổi tan đi.

Hắn chậm rãi nâng kính xe, lao nhanh đi, lưu lại chỉ là một trận gió đầy thê lương...

Tôi nhìn lần cuối theo hướng Lâm Quân Dật rời đi, có yêu, nhưng quá đa nghi, chung quy vẫn không phải là người tôi có thể dựa vào cả đời....

Thu hồi tầm mắt, tôi phát hiện Tư Tư đang ngồi trong lòng mình cũng nhìn theo hướng Lâm Quân Dật rời đi, trên mặt tràn đầy thất vọng.

Ngô Hàng xoa xoa khuôn mặt bé, hỏi Tư Tư có muốn đi công viên trò chơi không.

“Tư Tư, chú Ngô đang hỏi con kìa ? Trả lời a”

Bé con meo meo, ánh mắt mát mát nhìn theo hướng xe Lâm Quân Dật lao đi.

Tôi hiện tại mới hiểu được, thì ra bé con thích là Lâm Quân Dật, bé nói không cần ba ba, muốn có chú là ý này.

“Ngô Hàng” Tôi do dự một chút, cảm thấy thực có lỗi mở miệng: “Thực xin lỗi, con gái của em giống như không muốn đi.”

“Cô bé đi rồi sẽ vui vẻ thôi.”

Tôi cũng nghĩ như vậy, trẻ con thường bị những chuyện chuyện mới lạ hấp dẫn, quên một người hay việc gì đó thực sự rất nhanh, nhưng khi tôi nhìn thấy Tư Tư ở “Thế giới Hải dương” nhặt những vỏ sò, ngồi xổm dưới đất xếp hình trái tim, khi thấy bé ngửa đầu nhìn bánh xe khổng lồ, rồi lại nhìn đám mây ở phía tây mà ngẩn người, tôi mới hiểu được mình thực sự sai lầm, sự lãng mạn ở lại nơi sâu nhất trong trí nhớ tôi, thì cũng nằm trong trí nhớ của một đứa trẻ thiếu khuyết tình thương của người cha như Tư Tư in dấu sâu đậm.

“Tư Tư ?” Tôi ngồi xuống bên cạnh bé.

Bé con xoay phía khác không thèm để ý đến tôi.

“Làm sao vậy ? Giận mẹ sao ?”

Bé con chỉ chỉ vào hình ảnh xiêu xiêu vẹo vẹo từ vỏ sò xếp lại: “Mẹ, mẹ thích không ?”

“Thích !”

Bé con nghe xong lại nở nụ cười thật tươi: “Chú nói đây là thứ chú muốn tặng cho mẹ, nhưng mẹ không thích, nhưng con nói mẹ thích....”

Tôi kéo tay bé: “Chúng ta đi ngồi ngựa gỗ đi, chú Ngô đang đợi con kìa”

Bé con bặm miệng quay về phía vỏ sò, tức giận đem bức tranh vỏ sò đá loạn lên, cả ngày hôm đó cũng không nói chuyện với tôi lần nào nữa.

Khi Ngô Hàng đưa tôi về. Tôi nói với anh: “Cám ơn ý tốt của anh, em nghĩ Tư Tư không thể chấp nhận anh.”

“Này ? Em không thể ngay lần đầu đã loại anh như thế chứ ?”

“Em muốn gặp mặt Trần Lăng một lần nữa ! Em muốn...”

Ngô Hàng đánh gãy lời tôi. “Em đối với anh ta còn chưa chết tâm ư ?”

“Không nhìn thấy anh ấy một lần nữa, em không thể làm cho mình hết hy vọng.”

“.....”

Một đoạn tình đã mất đi, vốn không nên truy tìm dấu vết của anh, nhưng tôi không khống chế được khát vọng của bản thân, cho dù cùng Trần Lăng không còn quan hệ gì nữa, tôi cũng muốn đứng xa xa nhìn anh một lần, nhìn nụ cười như ánh mặt trời ấy, nhìn sự ấm áp tỏa ra từ đáy mắt, nhìn thấy anh hạnh phúc như tôi mong muốn.

Nếu anh thực sự hạnh phúc, tôi sẽ nói cho anh, tôi đã gả cho một người mà tôi yêu, đã có cuộc sống hạnh phúc, tôi còn muốn nói cho anh tôi có một đứa con gái rất xinh cũng thực nhu thuận....

Nếu hán cũng giống như tôi chờ đợi như cũ, tôi muốn nói cho hán: Tôi cùng Tư Tư thực sự cần anh, nhất là hiện tại...

*****

.

Cánh đồng mênh mông hoa cải dầu vụt qua, cánh hoa màu vàng theo gió phiêu diêu, bầu trời xanh lam làm nổi bật những đám mây trắng ít ỏi...

Ngồi trong xe lửa, khoảng cách giữ tôi và Trần Lăng đang được rút ngắn, tâm tôi càng loạn. Trước mắt tôi lại hiện lên bóng dáng của một người đang ông nhuốm màu u buồn, trong đêm yên tĩnh dài lê thê một mình đứng bên ban công cô đơn nhìn về phương xa. Gương mặt kia chưa bao giờ mờ hồ, nhưng tôi vẫn không nhận ra là thuộc về ai.

Người kia không phải là Trần Lăng, Trần Lăng không có cái nhìn thâm lương như nhìn thấu thế sự như vậy, cũng không có khí chất tao nhã trầm ổn như vậy, không mang nét tuyệt vọng cùng cô độc như bóng dáng của người kia.

Người kia lại không có cái cao ngạo lãnh khốc của Lâm Quân Dật, không có nụ cười lạnh lùng cùng mỉa mai như Lâm Quân Dật, không có vẻ thâm tình khi nói về bạn gái cũ của Lâm Quân Dật.

Vậy người kia là ai, người trong lòng tôi là ai ?

Không có đáp án !

Ai ! Tạo hóa trêu ngươi, hữu duyên gặp nhau, lại vô duyên hiểu nhau.....

Lần tụ hội nhóm đồng học này số người đến không nhiều lắm, bởi vì mọi người đều nhiều năm chưa gặp lại, không khí có chút đông cứng.

Mỗi người tự giới thiệu về tình hình hiện tại của chính mình, tôi vẫn không ngừng ngó ra phía cửa, trong phòng những gương mặt quen thuộc càng nhiều hơn, nhưng Trần Lăng vẫn không hề xuất hiện.....

Tôi chờ, ngóng trông, mỗi lần có một bóng hình thoáng xuất hiện ở cửa, tâm của tôi lại căng thẳng chờ mong, đến khi thấy rõ ràng người tới, lại nặng nề hạ xuống.

Anh ấy không tới sao ?

Sau mười năm khó có thể gặp lại, anh cũng không nguyện ý tới sao ? Không muốn liếc nhìn tôi một cái nữa sao ?

Đã đến lúc khai tiệc, anh vẫn không tới.

Rất nhiều bạn học đã có chút hơi men, anh vẫn không tới.

Khi tất cả gần như tàn cuộc, anh vẫn không tới. Tia hi vọng cuối cùng của tôi cũng tan biến.

Dương Na đang ngồi bên cạnh nhìn ra vẻ mất mát trên khuôn mặt của tôi, thay tôi hỏi mọi người: “Hôm nay sao Trần Lăng không có tới vậy ?”

“Trần Lăng ?”

“Đúng vậy, vẫn chưa thấy mặt cậu ấy.”

Có người để ý, có người tò mò, cũng có những ánh mắt nhìn về phía tôi: “Điều Băng Vũ, cậu cũng không có tin tức gì của anh ấy sao ?”

Tôi mờ mịt lắc đầu, cúi đầu tiếp tục uống trà.

Mọi người ngơ ngác, ta một câu, một cô gái ở bàn khác nghe được, bước lại phía này ngồi xuống nói: “Trần Lăng, vài năm trước tớ có gặp quá anh ấy...”

Tôi lập tức ngừng đầu, lắng tai nghe cô bạn nói tiếp, cô ấy nói: “Anh ấy hình như đang sống ở Mỹ thì phải !”

“Nước Mỹ ? Trần Lăng đi Mỹ sao ?

Trong đầu tôi nảy ra một suy nghĩ chưa kịp nắm bắt đã liền biến mất.

“Trần Lăng đi Mỹ sao ? Khó trách không thể liên lạc được.” Cô người nói chuyện, tôi cũng không biết rõ là ai đang nói.

Cô gái đó bỗng nhiên nhớ đến cái gì đó liền kích động hỏi tôi: “Điều Băng Vũ, cậu chưa gặp lại anh ấy sao ? Anh ấy không liên lạc gì với cậu à ?”

“Liên lạc với tôi ?” Tôi ngoài mặt tỏ ra thật bình tĩnh, kì thật tim đập như muốn rơi ra luôn rồi.

“Đúng vậy, anh ấy còn nói mất liên lạc với cậu, còn hỏi tớ có biết cách liên lạc với cậu không”

Tôi rút cuộc cũng không thể giữ bình tĩnh, kích động bắt lấy cổ tay cô bạn: “Cậu gặp anh ấy khi nào ?”

“Đã lâu, cỡ chừng đã năm năm đi... Tớ nói tớ không biết, anh ấy nhờ tớ hỏi thăm về cậu, tớ cũng hỏi qua rất nhiều người mới có được số điện thoại của cậu.”

Năm năm trước ? Nước Mỹ, những từ ngữ này tôi chưa từng liên hệ lại với Trần Lăng, bây giờ không hiểu vì sao lại xuất hiện, làm tôi nhớ lại cuộc điện thoại kia của Trần Lăng, rồi xuất hiện một cách đột ngột vào mùa xuân...

Anh từng nói: Anh đến đơn giản là vì một câu kia của em: Em nhớ anh !

Anh nói qua anh được người ta nhận nuôi, chính là anh chưa từng nói người nhận nuôi anh đang ở Mỹ, càng chưa từng nói qua anh ở Mỹ sống rất tốt....

Lâm Quân Dật ?

Ba chữ này đột ngột xuất hiện lại như đang thiêu đốt trong đầu tôi !

Một người từ nhỏ sống ở cô nhi viện bé nhỏ lớn lên, một cậu bé nghèo khó cơ khổ ; Một người là thiếu gia nhà giàu học mười năm kinh tế tại Mỹ.

Một người bình thường không có gì đặc biệt, giấc mơ lớn nhất là có một gia đình bình yên. Một người năng lực hơn người, cả thế giới này hẳn đều không thêm để vào mắt.

Một người ôn nhu thiện lương, một kẻ tâm cơ thâm trầm.

Một người tươi cười ấm áp như ánh mặt trời. Một kẻ nụ cười như ẩn ẩn lợi kiếm....

Hai người hoàn toàn bất đồng như vậy, vì cái gì lớn lên ngoại hình lại giống nhau như vậy ?

Tôi từng hoài nghi hai người họ có phải là anh em, bởi vì lớn lên ở môi trường khác nhau nên bọn họ có cá tính bất đồng....

Tôi cũng từng ảo tưởng hai người là một, chính là không thể đem bọn họ xếp chung một chỗ. !

Suy nghĩ của tôi bị làm cho hỗn loạn thành một mảnh... “Năm năm” “Nước Mỹ” Những từ ngữ này không ngừng ở trong đầu tôi xoay quanh, nếu bọn họ là cùng một người....

Những vấn đề không thể giải thích được liên tiếp bị xâu lại một chỗ, tôi từ hít thở không thông lại thoáng như tất cả đều thông suốt.

Lần đầu tiên gặp mặt, anh nghe tôi giới thiệu về mình, anh cười đến châm chọc !

Bệnh đau bao tử nghiêm trọng như vậy, lại cách mỗi giờ còn muốn uống một tách cà phê.

Quần áo trong tủ quần áo của anh, khúc nhạc trên xe anh, những món đồ thủy tinh trong nhà, còn có bộ phim lần đầu tiên chúng tôi cùng hẹn nhau đi xem....

Những chi tiết tôi chưa từng nghĩ đến, hiện tại nhớ tới... tựa hồ như tôi đã xem nhẹ rất nhiều chuyện không nên xem nhẹ.

Tôi đột nhiên đứng lên, hướng phía cửa chạy đi, tôi nghe thấy có người hỏi mình, muốn đi nơi nào.

Tôi không hề quay đầu.

Giờ phút này cái gì tôi đều không thể suy nghĩ được, tôi chỉ có duy nhất một ý niệm trong đầu, tôi muốn đi gặp hắn....

Xe lửa lao đi thật nhanh, bóng đêm rơi xuống cánh đồng hoa cải dầu làm cho hình dáng của chúng cũng không rõ rệt nữa, nhưng vẫn có thể mơ hồ nhận ra những bông hoa đang phiêu diêu trong gió...

Mấy tháng qua lần nữa thoáng qua trong đầu tôi.

Nếu muốn dùng một lí do để giải thích cho sự cuồng điên cùng biến thái của Lâm Quân Dật, thì chỉ có thể là một, là hận ! Vì yêu mà sinh hận !

Lần đầu tiên anh trở nên khác thường, đưa tôi đến ngôi nhà mà anh không thường trở về, cũng chính vì một câu nói: “Trần Lăng, em nhớ anh !”

Khi anh bước vào phòng tắm, nói một câu không sai chút nào: Tôi đêm hôm khuya khoắc ở trong nhà anh cởi quần áo, căn bản là khảo nghiệm tự chủ của anh !

Anh làm như không thấy thì không còn làm đàn ông...

Anh không từ thủ đoạn ép tôi phải làm tình nhân của anh, còn một lần lại một lần cường điệu việc sẽ vứt bỏ tôi như thế nào, bởi vì trong lòng anh vẫn canh cánh việc bị tôi ruồng bỏ, lại vẫn yêu tôi như trước !

Hiểu nhau không phải là vô duyên...mà là quá trẻ....

Tôi hôm nay mới biết anh có bao nhiêu tôi, cho dù có hận bao nhiêu vẫn không chôn vùi được khát vọng trong lòng đối tôi.

Tôi chỉ nhìn thấy anh bức bách mình, chưa bao giờ nhìn thấy là chính mình một bước lại một bước bức anh vào góc chết không có đường lui, làm cho anh không thể kháng cự, cho dù biết tôi đã lập gia đình, vẫn cam nguyện cùng tôi làm thành một đôi tình nhân “yêu đương vụng trộm”.... Mà khi anh không còn mong ước gì khác, chỉ muốn cùng tôi tiếp tục giấc mộng chưa thành, tôi đã làm gì với anh ?

Tôi làm cho anh nghĩ mình đã lập gia đình, mình đã có con, có một gia đình hạnh phúc, sớm đem tình yêu khắc cốt ghi tâm với anh quên không còn một mảnh....

Sinh nhật anh ngày ấy, từ trong bàn tay rớt xuống...là nhẫn !

Trải qua dẫy dựa lâu như vậy, anh lựa chọn tha thứ, quyết định cưới tôi, mà tôi...

Tôi ngồi trên xe lửa, bắt chập ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh, lau đi những giọt nước mắt không ngừng tuôn trào, nhấn số điện thoại của anh.

Trong đó phát ra giọng nhấn lại vẫn đều đều, điện thoại vẫn phòng không ai tiếp.

Cây cối hai bên đường lưu lại khi tôi nhớ lại chuyện ngày trước...,

Tôi nhớ lại vào một hoàng hôn của một ngày hè, tôi ở cửa căn tin chờ Trần Lăng đến.

Đôi tay ấm áp đáp nhẹ che khuất ánh mắt tôi, tôi nở nụ cười, không nghĩ tới anh như vậy mà cũng thích những trò ngây thơ thế này !

Khi dễ người khác, tôi cũng biết a !

Tôi ngọt ngào nói: “Hiếu Dương, đừng náo loạn, cậu mỗi lần đều như vậy !”

Phản ứng của anh thực làm tôi không ngờ tới ! Trước còn muốn gây thú vị, nhưng rồi, mười ngón tay cứng ngắc như cây khô, tiếng hít thở phập phồng không đều đặn.

Qua thật lâu, anh buông tay ra, đột ngột ôm chặt cơ thể tôi: “Nhớ rõ anh, nhớ tới anh, đối với em mà nói lại khó khăn đến như vậy sao ?”

Lòng tôi tràn ngập hạnh phúc tựa vào anh, nghe tiếng tim anh đập mạnh mẽ, nói với anh: “Em nhớ rõ, vĩnh viễn đều nhớ rõ... đồ ngốc, em là vợ của anh, anh có hóa ra tro em sẽ đều nhận ra anh.”

“Băng Vũ !” Giọng nói của anh có điểm bất mãn, nhưng cũng không phải là lớn giọng: “Chuyện như thế này về sau không cần nói giỡn nữa, thực đã thương người.”

Nhớ lại một đoạn chuyện cũ, lệ nóng làm tôi mơ hồ tầm mắt của tôi, tôi thực ngốc, thực khờ, chúng tôi từ nhỏ đã biết nhau, nhưng mà mỗi lần chúng tôi gặp lại, đều là anh một lần nữa tự giới thiệu ....

Tôi là Trần Lăng.....Anh là Trần Lăng....

Tôi cứ nghĩ mình đã đem anh khắc vào óc vào tim, anh có hóa tro tôi đều nhận ra được...

Nhưng mà, tôi căn bản không nhận ra anh, một là cũng chưa nhận ra được !

Thực đả thương người, thực sự đả thương người a !

Âm di động vang lên, đến số máy tôi cũng không có tâm tình xem, bằng tốc độ nhanh nhất tiếp điện thoại.

“Vâng ?”

Bên kia một giọng nói thực nhân nhả truyền tới, đánh tan hy vọng của tôi: “Xin chào, Diêu Băng Vũ, tôi là Âu Dương Y Phàm”

“Âu Dương tiên sinh, tôi muốn gặp...Lâm Quân Dật, anh có biết anh ấy ở nơi nào không ?”

Điện thoại vang lên giọng nói mang theo chút hờn giận không rõ ràng: “Điều tiểu thư, đến lúc này, cô không nghĩ nên buông tha cho anh ấy sao ?”

“tôi ...”

Anh ta đánh gãy lời tôi: “Cô tốt cùng muốn thế nào mới hài lòng ? Làm cho tình trạng của anh ấy trở nên quyết liệt, muốn cùng Đồng Tích giải trừ hôn ước sao ?”

“Tôi vừa mới biết anh ấy là Trần Lăng”

“Biết thì thế nào ?” Phản ứng của anh ta cũng thực bình tĩnh, có thể thấy được anh biết chuyện của tôi cùng Lâm Quân Dật.

“Tôi ...”

Anh ta lại đánh gãy lời tôi: “Cô muốn bù lại, vẫn muốn vẫn hỏi cái gì đó ư ? Điều tiểu thư, chuyện giữa hai người trong lúc đó tôi vốn không nên hỏi tới, nhưng Lâm Quân Dật là bạn của tôi, tôi vẫn muốn hỏi cô một câu. Năm đó cha của Lâm Quân Dật phát lại chứng ung thư, từ trong phòng phẫu thuật đẩy ra, cô đang ở đâu ?”

Điện thoại trong tay gần như không thể giữ nổi, tiếng sấm thật lớn như nổ vang bên tai...

Điện thoại truyền đến giọng nói đầy phẫn nộ nói cho tôi biết: “Cô ở cùng với người chồng hiện giờ của cô..... người cùng cô ở dưới lầu thông thả bước rồi do dự rồi đi, đúng không ?

Điện thoại trong tay tôi rơi xuống, va chạm không chỉ có bề mặt mà còn có linh hồn tôi...

Ngày đó, tôi chỉ nghĩ đến những lời nói của cô gái kia, thậm chí bỏ đi khỏi nhà một thời gian bao lâu cũng không ý thức được, chưa bao giờ nghĩ tới tôi chưa bao giờ về muộn như vậy, Trần Lăng sẽ lo lắng cho mình, sẽ đi tìm mình.

Để cho Trần Lăng ở vườn trường nhìn thấy tôi cùng Ngô Hàng, ở trên lầu tro mắt nhìn tôi cùng anh ta kéo kéo đẩy đẩy, khóc lóc bước đi, lại nghe tôi lừa anh là ra ngoài cùng một người bạn, anh như thế nào vẫn cười !

Khi anh ở trong nhà hàng com tây gặp tôi cùng Ngô Hàng, nhìn anh ta nắm tay tôi, anh như thế nào vẫn cười được.....

Anh đối với tôi lừa gạt, uy hiếp cũng chỉ ngoài mặt để cố lưu một chút tình, khác với anh, tôi rõ ràng là người phụ nữ bóp chết tâm anh cũng là người anh không quên được !

.....

Tôi bỗng nhiên nhớ tới 1 chuyện quan trọng hơn.

Ung thư ? Âu Dương Y Phàm từng nói qua, cha của Quân Dật là do tế bào ung thư di căn thành ung thư , đó là thời điểm Lâm Quân Dật vừa vặn rời nhà trốn đi....

Tôi nhấc điện thoại lên, mới phát hiện Âu Dương Y Phàm dùng điện thoại của Lâm Quân Dật gọi đến.

Không kịp nghĩ vì cái gì, tôi gọi lại, tiếp máy vẫn là Âu Dương Y Phàm.

“Âu Dương tiên sinh, anh có thể chuyển máy cho anh ấy không, tôi có lời cần nói cho anh ấy.”

“Anh ấy sẽ không nghe, tôi cũng hi vọng sau này cô không cần tiếp tục gọi tới nữa.”

“Chờ đã, anh nói khi cha anh ấy phát bệnh, khi đó anh ấy vẫn ở trong nước phải không ?”

Bên kia điện thoại Âu Dương Y Phàm nói chuyện như đang xả giận: “Đúng vậy. cha Quân Dật sợ anh ấy khó xử nên không nói cho anh ấy, cho đến khi tính mệnh bị đe dọa, mới gọi điện báo anh ấy về....cô có nghĩ tâm tình của anh ấy lúc đó như thế nào không ?”

“Tôi có thể...” Tôi chính mắt nhìn thấy, anh quỳ trên mặt đất , hai tay ôm đầu thấp giọng nghẹn ngào.

Cảnh tượng này vẫn lặp lại không biết bao nhiêu lần trong những giấc mơ của tôi, nhưng đến bây giờ tôi mới hiểu trong đó là hối hận cùng khó xử.

Năm đó anh bàng hoàng, bất lực, anh mâu thuẫn, giãy dụa, không phải là kẹt giữa hai cô gái, mà là giữa thân tình cùng tình yêu.

Nếu tôi biết được anh ấy ở Mỹ đã có cuộc sống mới, lại vì tôi mà anh rời bỏ người cha yêu thương, ông nội hết lòng bồi tài, vị hôn thê thấm thiết, thì nhất định tôi sẽ ép buộc anh quay về, bất luận là dùng phương pháp gì. ....Đối với chuyện của anh, tôi một chút cũng không biết !

“Khi anh ấy quyết định thẳng thắn nói tất cả cho cô, hy vọng cô có thể hiểu anh ấy, chờ anh ấy trở về. Nhưng cô đi rồi ngay cả lời giải thích hợp lý cũng không lưu lại...”

“Anh ấy ở nơi nào ? Tôi muốn trông thấy anh ấy” Bất luận như thế nào, tôi vẫn muốn gặp anh, cùng anh nói một câu: “em sai rồi !”

“Anh ấy ở nơi nào ư ?” Anh ta hừ lạnh, ngữ khí thực âm lãnh: “VẬY cô đã ở nơi nào ? Khi anh ấy bỏ đi tất cả những nơi cô có thể tới, ở ngoài cửa chờ đợi cô suốt đêm, người vì anh ấy mà đau lòng là Đồng Tích, cô ở nơi nào ? Khi anh ấy quỳ gối trước ông nội đau khổ mà cầu xin được vào gặp cha mình, cùng quỳ với anh ấy là Đồng Tích. Cô đã ở nơi nào, khi mà người cha thân yêu của anh ấy vĩnh biệt cõi đời, khi anh ấy thống khổ, là Đồng Tích an ủi Quân Dật, cô đã ở nơi nào ? Khi mà anh ấy tinh thần sa sút, suy sụp đến không thể chịu nổi, người cổ vũ anh ấy đối mặt với tất cả là Đồng Tích. Cô đã ở nơi nào ? Hôm nay bệnh bao tử của anh ấy chuyển biến xấu, ở trong bệnh viện làm bạn với anh ấy là Đồng Tích, cô ở nơi nào ?”

Sự nóng lòng chờ mong của tôi bị những lời nói của anh ta vùi vào vực sâu hắc ám, nếu một lần nữa gặp lại Lâm Quân Dật, tôi còn có thể nào mở miệng nói câu: Em yêu anh !

“Bệnh bao tử chuyển biến xấu... anh ấy thế nào ?”

“Cô đề ý sao ? Cô không phải không có giây phút nào muốn chung một chỗ với anh ấy sao ? Hiện tại Lâm Quân Dật buông tay, tôi hy vọng cô nhớ kỹ lời cô đã nói qua: Vĩnh viễn không gặp lại anh ấy !”

“Tôi...”

Điện thoại bị cắt ngang, một lần nữa gọi lại. Máy đã bị khóa.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Là tội là nghiệt

Đi qua vô số con đường, tìm kiếm khắp các bệnh viện, lướt qua các tiêu điểm trên báo chí, Băng Vũ cũng đã hỏi thăm hết lượt những đồng nghiệp có thể hỏi ở công ty nhưng vẫn không có tin tức gì của anh. Người trên phố thưa thớt dần, bóng đêm đang dần bao phủ lên mọi nẻo đường. Không ai nói cho cô biết bệnh tình của Lâm Quân Dật chuyển biến tốt xấu ra sao, cũng chẳng ai nói cho cô biết anh đang ở đâu, làm thế nào cô mới tìm được anh? Cô dường như nhìn thấy cảnh tượng vài năm trước đây Trần Lăng cũng đã từng chạy khắp các nẻo đường mà tìm cô, cô cảm nhận được sự bất lực của Trần Lăng khi không tìm được cô nên chỉ đành biết đợi chờ trong đêm tối, cô nghe thấy tiếng anh gọi cô thật to, thật nhiều lần: “Điều Băng Vũ! Em trở về đi!”

Đây quả là báo ứng mà, là nhân quả mà, là làm cho cô thấu hiểu được cái cảm giác ở trong biển người mờ mịt này tìm kiếm một bóng hình sớm đã rời xa cô... Âu Dương Y Phàm nói rất đúng, thời khắc Lâm Quân Dật cần cô nhất thì cô lại không ở bên cạnh anh; những lúc cô ở bên cạnh anh thì cô chỉ biết gây ra cho anh những tổn thương, cô chính là đóa hoa hồng trong lòng anh, nhưng là một đóa hoa hồng đầy gai đâm vào tim anh rỉ máu. Nhưng Băng Vũ yêu anh, chưa bao giờ thay đổi; và anh cũng chưa bao giờ ngừng yêu cô... Lần này, hai người họ tuyệt đối sẽ không bỏ lỡ nhau lần nữa! Màn đêm thật yên tĩnh, Băng Vũ quay về công ty, không tìm được anh, cô chỉ có thể quay lại nơi mà cô và anh suốt mấy tháng qua sớm chiều đều trông thấy nhau, trở về nơi mà cô chưa từng lưu tâm đến dù chỉ một phút một giây, hy vọng có thể tìm thấy một chút ám áp dịu dàng. Khi Băng Vũ đứng trước tòa nhà của công ty, cô không thể tin vào mắt mình, đây là ảo tưởng chăng. Cô xoa xoa hai mắt, rõ ràng là Lâm Quân Dật rồi, khuôn mặt anh tiêu tụy, hốc hác, đến cảm cũng nhọn hơn rồi. Lâm Quân Dật không trông thấy cô, bởi vì người anh đang dựa vào chiếc xe thể thao màu trắng sáng loáng mà ôm hôn Nhị Tích... Đã bao nhiêu lần Băng Vũ tưởng tượng ra ngày cô và Trần Lăng gặp lại, bao nhiêu lần mơ thấy cảnh tượng tương phùng khiến lòng người không chịu nổi, nhưng ngàn vạn lần cô cũng không thể nào hình dung được thì ra cảnh thật so với trong những giấc mơ của cô tàn nhẫn hơn rất nhiều. Mỗi lần Lâm Quân Dật hôn cô, cô đều nhắm mắt lại để cho cả tâm hồn mình chìm sâu vào nỗi đam mê, bởi vì cô nghĩ rằng tình dục có thể chỉ là ham muốn nhất thời không khống chế được, nhưng khi môi chạm môi, hai đầu lưỡi quấn quýt nhau đó chính là lúc hai tâm hồn hòa quyện, hai trái tim hòa chung một nhịp đập... Nụ hôn của anh làm cho khát vọng trong cô tan chảy, khiến cho mọi phương hướng trong cô đều mờ mịt... Băng Vũ không muốn tiếp tục nhìn cảnh họ hôn nhau ngọt ngào ấy nữa, nhưng tầm mắt cô giống như bị một thứ vô hình nào đó giữ chặt, chẳng cách nào có thể dời đi dù chỉ một chút. Cô rất muốn xoay người chạy đi, xem cảnh tượng trước mắt như một giấc mộng nực cười, nhưng người cô chỉ loạng choạng lùi về sau được vài bước rồi hai chân như bắt động không thể nào di chuyển được. Cô muốn xông thẳng lên phía trước nói cho Lâm Quân Dật biết cô nhớ anh biết bao nhiêu, yêu anh sâu đậm đến nhường nào; Ngược lại cô cũng muốn lặng lẽ rời đi để cho anh tiếp tục với hạnh phúc sắp bắt đầu này. Nhưng, lựa chọn quả thật là thứ vô cùng khó khăn! Nụ hôn ấy so với dự tính của cô quả là gần hơn rất nhiều khiến những dòng suy nghĩ đối chọi điên cuồng trong cô cũng nhanh chóng dừng lại. “Đội công trình này hoàn thành, chúng ta trở về Mỹ...” May mắn thay, Lâm Quân Dật không cần điều chỉnh hơi thở, dùng một thanh âm thật thông suốt, nhẹ nhàng mà nói ra câu ấy, nếu không cô chỉ sợ ngay cả sức để đứng vững cô cũng chẳng có. Anh dừng lại chừng mười giây mới tiếp tục nói: “...Két

hôn.” “Kết hôn!” Tai cô nghe thấy một chấn động thật mạnh, dường như thế giới đang sụp đổ ngay bên cạnh cô. Nhìn thấy Lâm Nhi Tích đứng sát bên người anh, hai tay ôm lấy thắt lưng anh, im lặng gặt đầu, những xúc động trong cô vừa rồi hoàn toàn biến mất, cô ngây ngốc đứng như trời trồng. Lâm Quân Dật vỗ vỗ lên vai Nhi Tích, dịu dàng hỏi: “Em thật sự không hối hận sao? Em luôn luôn thông cảm cho anh như vậy, chẳng lẽ em không thấy mình thiệt thòi sao?” “Em không hối hận, em tin tưởng dù anh không yêu em cũng sẽ làm cho em hạnh phúc.” “Nhi Tích... điều đó hoàn toàn khác nhau. Bây giờ em có thể dễ dàng chấp nhận, không có nghĩa là sau này cũng sẽ như vậy, sớm hay muộn cũng có một ngày em không thể chịu được một cuộc hôn nhân không có tình yêu và đam mê.” “Tình yêu và đam mê có thể duy trì được bao lâu? Hôn nhân không thể chỉ dựa vào đam mê mà gấn bó cả đời, hôn nhân phải dựng xây trên sự thấu hiểu, cảm thông, chia sẻ lẫn nhau, làm bạn bên nhau đến trọn đời, tình yêu nồng nàn cháy bỏng chỉ mang lại đau đớn mà thôi, chỉ có tình cảm phát sinh trong lúc khó khăn hoạn nạn mới vĩnh viễn không thay đổi.” Giọng của Lâm Nhi Tích thật là tinh khiết như một dòng nước đủ sức cuốn trôi cõi lòng người khác. Băng Vũ lùi từng bước từng bước, cô luôn làm anh tổn thương, nếu anh có thể nhổ những cái gai trong tim ra thì tại sao cô còn tiếp tục tổn thương anh thêm nữa... Lâm Quân Dật có chút ngượng ngùng né tránh ánh mắt dò xét của Nhi Tích, anh vừa mới dòi mắt về hướng này liền bắt gặp Băng Vũ không kịp tìm nơi trốn đi. Đôi mắt sâu hun hút của anh như chợt bất động, chợt lóe sáng, nhưng ánh sáng ấy lập tức mờ nhạt chỉ còn lại sự tĩnh lặng và cuối cùng cũng khôi phục lại nét cười cợt thường thấy. “Cô Diệu đúng là quá quá có trách nhiệm với công việc nha, khuya thế này mà vẫn còn đến công ty nữa sao?” “Ah... Tôi...” Băng Vũ nhất thời nghẹn lời, liếc nhìn một Lâm Nhi Tích vốn luôn điềm tĩnh như nước cơ thể đột nhiên cứng lại, cô mới tìm được chút lý trí đã bị kích động đến tan rã: “Tôi đến lấy ít đồ dùng của mình.” Lâm Quân Dật nheo mắt nhìn đồng hồ, cười lạnh lùng và nói: “Khái niệm về thời gian của Diệu tiểu thư thật là chuẩn mực nhỉ.” “Ah... Vâng. Cảm ơn!” Anh chớp mắt, dời ánh mắt lên người của Nhi Tích, vỗ vỗ vào vai cô, bình thản nói: “Không phải em nói là quay về khách sạn sao? Đi thôi.” “Vâng.” Chất giọng của Nhi Tích rất nhẹ nhàng, mềm mòng đến nỗi tan chảy cả tim Băng Vũ. Băng Vũ ngơ ngác nhìn anh bước lên xe, qua kính chiếu hậu gương mặt Lâm Quân Dật càng ngày càng xa, càng lúc càng mờ nhạt, cho đến khi mọi thứ phản chiếu lại trong chiếc gương ấy dường như chỉ còn là một chấm nhỏ, lồng ngực co rút, tim cũng co rút, đau đớn đến nỗi cô không thể đứng vững mà ngồi sụp xuống khóc thút thít... “Em yêu anh, Trần Lăng. Em yêu anh, anh biết không?” Những cơn gió đêm thật lạnh ôm lấy cơ thể run run của Băng Vũ, cô thà rằng vĩnh viễn mình không nghe được những lời thông báo vừa rồi của anh. Cô không thể không thừa nhận, người phụ nữ của một Lâm Quân Dật thành đạt phải là Lâm Nhi Tích, cô ấy là người phụ nữ hiểu được thế nào là yêu và cũng là người yêu rất lý trí. Nếu mấy năm nay, là Băng Vũ ở bên cạnh anh, chắc chắn anh vẫn là Trần Lăng của ngày nào, một người đàn ông rất đổi bình thường luôn vì gia đình mà quanh năm bên ba kiềng sòng. Băng Vũ đứng lên, mỉm cười rồi nói với chính bản thân mình: Ngày trước khi buông tay anh ra, cô đã không hối hận, hôm nay cô cũng không hối tiếc bởi sai lầm này, vì yêu anh nên cô tình nguyện không để cho anh khó xử, để cho anh vững tâm lựa chọn hạnh phúc của chính mình! Mặc dù vào thời điểm đó cô đã cười nhưng lệ trong khóe mắt vẫn không thể nào ngăn được. * * * * * Băng Vũ lặng lẽ đi vào văn phòng của Quân Dật, ngồi vào bàn của anh, cô có thể cảm nhận được hơi thở của anh vẫn quanh quẩn đâu đây. Cửa sổ bằng kính ở trên tường vẫn trong suốt như vậy, nhìn theo hướng ấy quả là vừa vặn có thể trông thấy bàn làm việc của cô... Để làm gì kia chứ? Tội tình gì phải như vậy? Những ngày ấy Băng Vũ còn chưa nhận ra anh, nhưng anh lại nhớ cô rất rõ, đây phải chăng là ‘xa tận chân trời gần ngay trước mắt’, thật là buồn đến vô hạn! Khi anh nhìn cô, anh làm thế nào để vượt qua muôn vạn đau khổ dâng lên ở trong lòng... Kéo ngăn tủ phía bên phải bàn làm việc ra. Bên trong là sơ yếu lý lịch của Băng Vũ, ảnh chụp bên trên cô cười thật là xán lạn... Chặn trên tập sơ yếu lý lịch của cô là trái tim thủy tinh đã bị vỡ, dù được dán lại rất tỉ mỉ, kỹ càng nhưng rõ ràng là không thể dấu đi những vết nứt. Cô đã làm vỡ trái tim ấy, tình cảm ấy, vậy mà anh vẫn quý trọng đến vậy, lại đặt nó ở một nơi mà anh vờn tay ra là có thể lấy được. Nước mắt cô chảy dài trên má, rứa trôi đi những hối hận, rứa trôi luôn những cuồng dại đến tột cùng. Băng Vũ còn nhớ rất rõ anh đã nói: “Những việc thế này cần bản có giải thích cũng không có tác dụng, giống như thủy tinh này, vỡ nát chính là vỡ nát, cho dù em có cố gắng tái tạo như thế nào đi chăng nữa nó cũng không thể nguyên vẹn như ban đầu...” Lúc ấy, cô chỉ nghĩ là anh nói đến cái đêm cuồng loạn kia. Giờ này phút này, cô mới hiểu được điều anh nói chính là hành động làm anh tổn thương của cô, anh không hy vọng cô giải thích gì cả, cũng không hy vọng xa vời gì về việc cứu vãn tình cảm đã qua. Điều duy nhất mà anh hy vọng chính là cô có thể cư xử dịu dàng với anh một chút, được gần gũi dù chỉ một đêm. Nếu là vài năm trước anh yêu cô say đắm như vậy thì cô hoàn toàn có thể giải thích được, nhưng đã qua nhiều năm bị giày vò đớn đau đến thế mà tình yêu anh dành cho cô vẫn không vơi đi một chút nào, thật là quá khổ tâm rồi! Băng Vũ vẫn nghĩ lời thề năm xưa đã gần như phai nhạt rồi, chỉ có mình cô là khờ dại mà chưa quên đi, hôm nay bỗng nhiên quay đầu lại thì mới phát hiện rằng anh luôn đứng phía sau cô mà đợi cô quay đầu nhìn lại! Điều duy nhất Băng Vũ có thể làm cho anh chính là ra khỏi phòng làm việc của anh, thu dọn vài vật dụng của mình và rời khỏi nơi này. Hệt như cô đã nói trước đây, vĩnh viễn cũng đừng gặp lại. Ngoài ý muốn, tiếng mở cửa bất ngờ đột nhiên vang lên khiến cho cô sợ run, đồ vật đang cầm trong tay rơi ngay trên mặt đất. Một bàn tay quen thuộc nhất ồng ồng đứng bút lên, cẩn thận mà đặt lên bàn làm việc của cô, Băng Vũ tại sao lại chưa bao giờ để ý đến bàn tay của anh kia chứ, đây rõ ràng là tay của Trần Lăng mà. “Lâm...” từ tổng đã nằm lại nơi cổ của Băng Vũ không thoát ra miệng được, rõ ràng cô đã có quyết định rồi mà, nhưng sao khi đối mặt với anh thì cô lại không thể thốt ra bất cứ lời nào?! Anh không nói gì, xoay người đẩy cửa bước vào văn phòng. Khoảng một phút sau, anh quay ra, trong tay cầm chìa khóa xe ô tô: “Tôi đưa em về. Sau này nếu muốn như thế này thì đừng đi đâu một mình.” Lòng Băng Vũ nóng như lửa đốt, rất muốn hỏi anh một câu: ‘Anh quay lại công ty là vì em sao?’ Càng muốn hơn thốt ra một câu khác: ‘Trần Lăng, em nhớ anh, em yêu anh!’ Tiếc rằng mới nửa giờ trước người đàn ông này vừa quyết định kết hôn với vị hôn thê của mình, câu ‘em yêu anh’ của Băng Vũ nếu thốt ra lúc này ắt hẳn sẽ đẩy anh vào tình thế ‘tiền thoái lưỡng nan’ thôi. Băng Vũ đã biết rõ hai người họ đã không thể cứu vãn được nữa rồi, nếu cô còn làm cái việc đi tổn thương mình và tổn thương anh như vậy cũng có giá trị gì nữa đâu. “Không cần đâu, em tự đón taxi!” Dọn xong vài món linh tinh, cô có dấu đi tâm tình của mình mà lặng lẽ đi ra cửa. “Em bỏ đi như vậy sao?” Anh không những không ngẩng đầu lên nhìn cô mà còn cười đến vô cùng miễn cưỡng: “Không có gì muốn nói với tôi sao?” “Thật xin lỗi.” Đây có lẽ là câu duy nhất mà cô đủ tư cách nói với anh. “Vâng, có, chúc mừng anh!” “Vừa rồi tại sao em lại khóc...” Anh bước đến đứng chặn trước mặt cô, tiếng đóng cửa đình tai nhức óc làm cô giật mình buông tay, các thứ trên tay rơi đầy xuống sàn. Đây là tình yêu, không có lý trí nào có thể hiểu rõ kích động trong khoảnh khắc kia. Động tâm có nghĩa là không thể tìm được sự lý giải nào cho hợp lý. Băng Vũ không còn chút sức lực nào, chỉ có thể cố gắng duy trì nụ cười trước mặt anh, giả vờ như không có việc gì mà xoay người đi. Anh nắm lấy cánh tay Băng Vũ, kéo cô đến trước mặt mà gào thật to: “Tại sao lại ngồi xuống đất mà khóc kiểu uất ức như vậy? Tôi tệ bạc em sao? Tôi phụ bạc em sao? Sao lại chạy đến trước mặt tôi bày ra cái bộ dạng uất ức như vậy chứ?” “Thật xin lỗi, em sai rồi! Em không nghĩ anh lại trông thấy...” Thân thể anh chợt cứng đờ, ngực anh phập phồng kịch liệt: “Diệu Băng Vũ, mọi thứ tôi đều có thể nhìn thấu, vậy mà tại sao tôi dùng đến hai mươi năm vẫn không thể nhìn thấu trái tim em...” “Em cũng đâu nhìn thấu được anh.” Băng Vũ cắn chặt môi không để cho tiếng khóc của mình bật ra: “Anh Lâm, anh muốn như thế nào đây? Anh vừa mới quyết định cưới cô ấy mà!” Ánh mắt Lâm Quân Dật rực lửa, dường như ngọn lửa ấy muốn thiêu rụi cô, ngón tay anh xiết chặt cánh cửa như cắm sâu vào... “Nếu... Tôi nói cho em biết tôi là Trần Lăng, là cái người mà cách đây vài năm từng bị em vứt bỏ... Nếu tôi nói: mấy năm nay không có lúc nào là tôi không nhớ tới em, chúng ta liệu có thể tiếp tục không?” Cô cắn môi, sợ mình sẽ thốt ra ba chữ ‘em yêu anh’, một khi đã nói ra những lời này rồi thì cô không thể rời bỏ anh một lần nữa. Thấy vẻ mặt bình tĩnh của Băng Vũ, bàn tay đang bám chặt vào cánh cửa của Quân Dật dần dần buông ra, ánh mắt từ khát vọng chuyển thành giận dữ: “Biết rồi ư? Hoá ra em đã sớm biết tôi là ai rồi ư?” “Trần Lăng, em xin lỗi...” Nhìn anh cười thật chua xót, lòng cô đau đến mất hết cả tri giác. Cô chưa bao giờ muốn tổn thương anh nhưng lại làm cho anh thương tích đầy mình như thế này. Lâm Quân Dật bỏ tay Băng Vũ ra: “Tôi tại sao lại vì một người phụ nữ vô tình như em mà bỏ đi cả chút tự trọng cuối cùng của mình?” “Thật xin lỗi!” Băng Vũ cuối cùng không thể khống chế tình cảm như đê vỡ của mình lúc này, chạy đến, dùng hết sức lực của mình ôm ghì lấy anh: “Trần Lăng... Em thừa nhận là em đã phụ lòng anh, là em nợ anh! Anh muốn em phải bù đắp cho anh như thế nào bây giờ?” “Vậy dùng cả đời của em mà bù đắp lại cho anh!” Anh ôm chặt lấy cô, hai tay anh nâng mặt cô lên, hung hăng mà hôn xuống. Đam mê một khi đã được châm ngòi thì sẽ thiêu hủy mọi

thứ, anh tham lam mãnh liệt, cô thuận ý hùa theo sự kích thích của anh, liền chạm đến khát vọng của nhau mà bao lâu nay đã bị chôn vùi. Nụ hôn của Lâm Quân Dật mê hoặc cô, làm cho não bộ cô không thể khống chế hành động của chính mình, tất cả hành động của cô đều là vô ý mà tự phát. Tay của Băng Vũ không hiểu tại sao lại vươn lên ôm lấy cổ anh, rồi cô ngẩng mặt lên thật sát với mặt anh và nói: “Trần Lăng, em nhớ anh.” Cô cảm nhận được cơ thể anh nhất thời trở nên cứng đờ, ngực anh phập phồng kịch liệt... Băng Vũ nhớ anh đã từng nói: Trên người anh còn có một vết thương đau đến cùng cực làm cho tim cô chột co thắt lại. Cô cúi bỏ mấy khuy áo sơ mi của anh, cúi đầu hôn lên lồng ngực đang phập phồng, nơi chứa đựng trái tim đang đập loạn nhịp của anh. “Nơi này... Còn đau không anh?” “Băng Vũ...” Thanh âm khàn khàn, run rẩy nơi cổ họng anh phát ra làm cho tim Băng Vũ rối loạn, nếu không phải tim cô đang được anh giữ chặt chắc nó đã bay ra khỏi lồng ngực cô rồi. Cô cup mi xuống, không dám nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm đang rực cháy lửa dục vọng phía trên, đành phải nhìn xuống khuôn ngực phập phồng kia. Hơi thở hỗn loạn thổi bay tóc trên trán Băng Vũ, cô cảm nhận được hơi thở nóng rực ấy càng ngày càng gần bên cô: “Em đừng nói đây không phải là em đang quyến rũ anh?” “Giữ chứ?” Băng Vũ ngo ngẩng ngẩng mặt lên vừa vặn chạm vào đôi môi mềm mại của anh. Nhiều năm xa cách trong nỗi tương tư khổ sở, hôn môi cần bản không thể thỏa mãn được khát vọng trong lòng hai người, tay anh dần dần di chuyển đến sau lưng cô, khéo léo mở dây kéo chiếc váy cô đang mặc trên người, môi của anh lướt theo làn da thịt non mềm đang dần lộ ra từng chút một, lần lần đi xuống dưới... Chiếc váy rơi xuống, cô dựa lưng vào vách tường lạnh như băng làm cho lửa nhiệt trong thân thể cô giảm xuống được một chút, thân thể nhẹ tênh của Băng Vũ cuối cùng cũng tìm được cái gì đó để dựa vào... “Trần Lăng...” Anh hiểu được tiếng cô vừa gọi tên anh, nương theo ánh mắt mê man, cuồng loạn của cô mà áp sát thân thể cường tráng của anh vào cô, như vậy hai trái tim liền gần sát bên nhau không có một chút khoảng cách nào. Sự va chạm của da thịt làm cô nhớ lại làn da anh trong trí nhớ của cô không chỉ là bóng loáng trơn tru mà còn co giãn, hơn thế nữa làn da ấy còn nóng bỏng như lửa cháy. Thời khắc này, Băng Vũ mới hiểu được vì sao Trần Lăng là nước còn Lâm Quân Dật lại là lửa, sự yên tĩnh và bình thản của anh trải qua bao nhiêu năm đợi chờ đều đã bị thiêu đốt, tình yêu lâu dài và quá sâu đậm biến thành hận càng trở nên hùng hực nhiệt khí, khi hai trái tim hòa cùng một nhịp cộng với da thịt cọ xát, linh hồn cô cũng như được hòa hợp với linh hồn của anh, mặc kệ cuộc đời như nước xuôi dòng cứ thế chảy mãi. Ngoài cửa sổ, ánh sao trời sáng như ngọc, một ngôi sao băng chợt vút qua, ánh sáng như rơi xuống... Băng Vũ thỏa mãn nhắm chặt hai mắt, ngay cả tình yêu bây giờ cô như ánh sao kia rực sáng rồi vụt tắt cô cũng cảm thấy đáng giá! Anh kéo xuống mảnh vải cuối cùng còn sót lại trên người Băng Vũ xuống, môi anh cọ xát trên vành tai cô, thì thầm: “Em có biết ánh mắt của em dụ dỗ người khác đến thế nào không? Mỗi lần trông thấy em qua cửa sổ, anh đều muốn kéo em vào trong...” “Vậy sao? Bình thường anh tỏ ra rất hồ hững mà...” “Anh giả vờ không nói, mỗi lần đối mặt với em mọi lý trí trong anh đều sụp đổ... Anh còn không thể tin rằng ngay cả việc cưỡng hiếp không bằng cảm thú như vậy mà anh cũng có thể làm được.” “Anh hỏi hận sao?” “Hối hận, vô cùng hối hận!” Băng Vũ nhắm mắt lại không nhìn thấy vẻ mặt của anh, chỉ nghe anh cười rất khê: “Nếu biết được cảm giác chiếm đoạt em lại thỏa mãn đến thế này, anh nên ra tay sớm một chút!” Nhớ lại ngày hôm đó, anh tràn đầy thỏa mãn mà thờ đốc, mặt cô càng nóng lên, nếu ngày đó cô biết anh là Trần Lăng thì cô đã không phản kháng làm gì. Sớm biết là anh, cô đâu cần phải mâu thuẫn như vậy! Nghe được tiếng động sột soạt của quần áo rơi xuống sàn, Băng Vũ nhắm chặt đôi mắt, toàn thân căng cứng chờ đợi anh tiến vào. Nhưng anh không vội vàng như vậy, không chỉ bàn tay anh đặt lên nơi nhạy cảm nhất giữa hai chân cô sờ soạng, mà môi lưỡi anh cũng bắt đầu liếm mút lên nơi kín đáo tập trung nhiều dây thần kinh mẫn cảm nhất trong người cô, loại cảm giác sung sướng này dường như không thật. Băng Vũ không nhịn được đành mở mắt ra nhìn, trước người cô là khuôn mặt của Lâm Quân Dật với những đường nét góc cạnh thật rõ ràng, cương nghị, đôi môi mỏng bằng bạc có chút lạnh lùng, đôi mắt đen sâu hun hút phảng phất vẻ thâm trầm mênh mông vô bờ bến... Anh đúng là người đàn ông mà Băng Vũ chờ đợi bao nhiêu năm nay sao, nhìn thế nào cũng không giống lắm. “Là anh thật sao? Em đến bây giờ vẫn không thể tin đây là sự thật!” Khóe môi anh cong lên, cười thật quyến rũ: “Hai người có thể gặp nhau không hề dễ dàng! Anh đã trải qua biết bao nhiêu đêm không ngủ mà chờ đợi, chờ đợi mãi mới chờ được ngày hôm nay...” Là anh! Băng Vũ nhìn anh, ngoan ngoãn gục đầu lên vai anh để anh tùy ý tiến sâu vào trong cơ thể cô, cũng như anh, cô cảm nhận sự kích thích hoàn toàn khác biệt khi không phải dùng bao cao su, sự kích thích ấy mang lại cho cả anh và cô sự hưng phấn đến tận cùng thật khó cưỡng lại. Anh dường như lại không mang theo thứ nên mang rồi. Thói quen này đến khi nào mới có thể sửa đây? Haiz! Không mang theo thì không dùng thôi, dù sao cô cũng đã có một bé gái giống mình như đúc, cũng nên sinh thêm một bé trai giống hệt anh đi. Anh trắng tuyết đẹp cũng không sánh bằng thân thể đầy khiêu gợi của người phụ nữ. Ánh sao đêm lấp lánh cũng không bằng ánh mắt gợi tình. Đêm hôm ấy, tại văn phòng công ty, tình yêu chôn vùi bao năm như từng cơn sóng cuộn cuộn dâng trào... * * * * * Khi Băng Vũ thức dậy thì mặt trời đã lên cao, ánh nắng chiếu rọi lan tỏa khắp nơi, Băng Vũ vươn cánh tay nhưng nhúc nhúc sờ sờ sang bên cạnh, anh không có ở đây. Xem ra anh ở bệnh viện tĩnh dưỡng sức khỏe phục hồi rất tốt, thuốc bổ truyền vào người anh hẳn là một lượng rất lớn đây, cả đêm hôm qua anh không ngủ thế mà sáng nay còn có thể rời đi sớm như vậy. Băng Vũ mặc quần áo, vừa sửa sơ sơ lại mái tóc rối bù thật khó coi vừa nhớ lại bộ dạng điên cuồng sau bao đau khổ bởi chia lìa của anh đêm qua, ngọt ngào lại trôi lên trong lòng cô. Băng Vũ nhìn qua di động đã hơn mười hai giờ trưa, vừa đúng giờ nghỉ trưa ở công ty, có lẽ mọi người đều ở nhà ăn rồi, không biết anh đang làm gì? Cô đẩy cửa phòng nghỉ, lặng lẽ nhìn thoáng qua, thấy Lâm Quân Dật đang ngồi ở bàn làm việc xem tài liệu, vừa trông thấy anh trong lòng cô dâng lên một niềm hạnh phúc thật khó tả. Cô bước ra, nũng nịu nói với anh: “Em đói rồi.” Anh ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười có chút không được tự nhiên: “Chờ một chút, anh xong rồi đây.” “Vâng!” Lâm Quân Dật lại nhìn về phía sau lưng cô, thân nhiên hỏi: “Còn việc gì nữa không?” Cô nghe phía sau có tiếng trả lời: “Áh... Không ạ.” Nghe được giọng nói này, trong đầu Băng Vũ âm lên một tiếng, cô quay đầu nhìn lại sofa phía sau, là Trưởng phòng kinh doanh cùng với Triệu Thi Ngừ vừa được điều đến bộ phận quan hệ xã hội đang chăm chú nhìn vào tài liệu, về mặt hai người họ không có gì thay đổi khiến cô hoài nghi rằng họ đã nhận nhiệm đôn rặt gần luôn rồi. Cô quay đầu trừng mắt liếc Lâm Quân Dật một cái, anh nhìn cô cười cùi, nụ cười của anh vô cùng ái muội. Lâm Quân Dật chết tiệt kia, anh làm việc không có khái niệm về thời gian sao, anh không đối tượng là việc của anh còn người khác vẫn phải ăn cơm mà. Anh dường như nghe được tiếng nói kháng nghị trong lòng cô, lập tức hùng hăng nói: “Cứ như vậy đi, chiều nay mang bằng báo giá đến cho tôi, ngày mai điều chỉnh lại toàn bộ giá cả. Đến phòng tài vụ nhận ba trăm nghìn, sau khi chi các khoản ở công trình, còn lại trả cho các chủ căn hộ muốn trả nhà.” Hai người ấy lập tức đứng dậy và rời đi, Triệu Thi Ngừ khi đi đến cửa còn quay lại liếc cô một cái, cười lạnh lùng rồi mới ra khỏi phòng. Đúng là thâm rồi, căn cứ vào tốc độ lan truyền kinh người của các lời đồn đãi từ trước đến nay thì không cần chờ đến ngày mai đâu, tin tức này nội trong hôm nay thôi chắc chắn ai ai cũng biết. Băng Vũ bất mãn lườm kẻ chủ mưu chuyện này: “Anh hợp sao không đến phòng họp hả?” Lâm Quân Dật bước đến bên cô, giúp cô vén mấy lọn tóc, cố nén ý cười mà nói: “Nếu anh đến phòng họp, em thức dậy mà không thấy anh thì làm sao bây giờ?” Cô liếc anh: “Nhìn biểu hiện của anh cứ như việc nuôi tình nhân đáng để tự hào lắm vậy á.” “Có đáng tự hào hay không, phải xem người cùng anh lên giường là ai mới biết được.” Anh vuốt ve khuôn mặt cô, ý cười trên khóe môi kéo dài đến tận đáy mắt. “Em còn chưa ăn cơm, anh đừng nói mấy lời ghê tởm khiến em buồn nôn được không? Em xuống dưới chờ anh.” Băng Vũ xoay người đi, trong lòng tràn ngập sự ngọt ngào, cuối cùng cũng không kiềm được nụ cười. Biết rõ lời đường mật của đàn ông chính là thuốc độc, Băng Vũ còn vui vẻ mà tin tưởng * * * * * Lâm Quân Dật đưa cô đến một nhà hàng tây rất yên tĩnh, ánh đèn âm áp lan tỏa khắp nơi, hai người chìm trong giai điệu du dương cùng nhau uống rượu vang, cùng nhau thưởng thức bữa cơm đầu tiên sau khi gặp lại Rượu vang xoay tròn trong ly thủy tinh loáng qua màu đỏ tuyệt đẹp trên thành cốc, hương vị nồng đậm chảy qua đầu lưỡi lan tỏa đến tận đáy lòng một cảm giác say sưa thật đặc biệt... Khóe miệng anh lộ ra một nụ cười mê người như trước đây, lặng lẽ nhìn Băng Vũ bằng ánh mắt thật thỏa mãn. Năm năm không gặp, anh thay đổi rất nhiều, ngay cả cách ăn uống cũng chịu ảnh hưởng của tầng lớp quý tộc trong xã hội thượng lưu. Đã không còn tìm thấy bóng dáng của cậu thiếu niên năm xưa sống cùng Băng Vũ trong căn nhà nhỏ tồi tàn nữa rồi. Thời gian đã khiến mọi thứ đều thay đổi, anh và cô dường như không thể trở về như ngày trước. “Em không thích ăn món Tây sao?” Anh thấy Băng Vũ không động đến miếng bít tết trong đĩa liền hỏi cô: “Em muốn đổi sang một nhà hàng món Trung không?” “Không phải.” Băng Vũ tìm đại một đề tài khác để nói: “Em đang suy nghĩ tại sao anh lại phải hoàn lại tiền cho khách muốn trả nhà, làm như vậy công ty sẽ rơi vào tình trạng bế tắc.” Anh dời tầm mắt nhìn ra xa xa, sâu kín

nói: “Cái khách hàng mua không phải là những món hàng linh tinh mà chính là ngôi nhà, có lẽ họ sẽ sống ở đó cả đời. . . Số tiền đó đối với anh chỉ là vài con số nhưng đối với người mua mà nói đó có thể là khoản tích góp cả đời mới có được.” Thì ra suy nghĩ của anh không hẳn là đầu tư sinh lợi, lao tâm lao lực với mấy căn hộ như vậy là vì mơ ước lúc trước của hai người bọn cô. Ước mơ kia đã sớm bị Băng Vũ từ bỏ nhưng nó vẫn tồn tại trong lòng anh từng phút từng giây. “Anh muốn mang đến cho khách hàng một cuộc sống thật thoải mái, hưởng thụ một môi trường sống tốt nhất, để cho họ có cảm giác về một ngôi nhà đích thực đúng không?” “Anh muốn họ mỗi ngày đều nhớ về nhà của mình, đó là một loại hạnh phúc.” “Phải chăng có hạnh phúc và thoải mái thôi còn chưa đủ.” “Đúng vậy, còn phải có người cùng chia sẻ!” Anh bỏ dao nĩa xuống, nhìn Băng Vũ chờ đợi cô trả lời: “Em đồng ý không?” Ngực Băng Vũ chợt nóng lên, cúi đầu ăn mấy miếng bít tết, cô thật lo lắng nếu chỉ cần liếc nhìn ánh mắt nóng rực của anh thêm một lần nữa thôi thì cô ngay lập tức tiến đến ôm chặt lấy anh. Cô đương nhiên là đồng ý rồi – nếu hôm qua anh không cùng với Lâm Nhi Tích nói đến chuyện kết hôn. “Đã có người luôn luôn ở bên cạnh anh chia sẻ những thành công với anh rồi mà.” Nghe được mấy lời này của Băng Vũ, giọng của anh nhẹ đi rất nhiều: “Em cảm thấy anh thành công sao? Không thể làm cho người mình yêu tươi cười, những thứ anh có được đều là thất bại mà thôi.” Miếng bít tết bỗng nhiên trở nên thơm ngon lạ thường, ánh đèn vốn đã ấm áp lại càng dịu dàng, mềm mại hơn. Cho dù anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng có một cảm giác vẫn không hề thay đổi, đó chính là tình yêu! Băng Vũ kiên định ngẩng đầu, đang định nói với anh: Em đồng ý ở bên cạnh anh mãi mãi. Bài hát ‘Buông tay’ quen thuộc vang lên từ chiếc di động của Lâm Quân Dật, anh nhìn màn hình điện thoại lại do dự nhìn cô. Băng Vũ thấy anh muốn từ chối cuộc gọi, cô lập tức hiểu được là ai đang gọi đến: “Em không sao đâu, anh nhận cuộc gọi đi, nếu không cô ấy sẽ rất lo lắng.” Anh chặn chờ một chút rồi nhận cuộc gọi đến. Bởi vì cô ngồi đối diện với anh, nên cô không thể nghe được tiếng nói phát ra từ điện thoại, mà chỉ nghe được lời xin lỗi của anh: “Thật xin lỗi. . . Anh đang có chút việc, tạm thời không thể đi được.” “...” “Được rồi.” “...” “Ba mươi phút nữa anh đến.” Nghe những lời anh nói, Băng Vũ không thể một lần nữa xem nhẹ nụ hôn đã khiến lòng cô chưa xót mà cô đã chứng kiến ngày hôm qua, người phụ nữ đã yên lặng trả giá rất nhiều để đứng bên cạnh anh, chờ đợi rất lâu để được đoàn tụ trong hạnh phúc, cô mới nhớ ra anh chính là Lâm Quân Dật, một người đàn ông không thể nắm trong tay vận mệnh của chính mình. Nếu muốn anh danh chính ngôn thuận mà cưới cô không phải là không có khả năng, nếu bây giờ cô nói cho anh biết cô chưa lập gia đình, cô và anh còn có một bé gái, chắc hẳn anh sẽ bất chấp mà từ bỏ tất cả để ở bên cô. Nhưng nếu làm như vậy anh phải trả giá những gì đây? Lâm Quân Dật ngắt điện thoại, hỏi cô: “Em đang nghĩ gì vậy?” “Không có gì.” Cô đưa một miếng thịt bò vào miệng, chậm rãi nhai từng miếng từng miếng: “Anh đi đi, đừng để cô ấy phải chờ.” “Băng Vũ, chúng ta...” Cô cố nuốt miếng thịt bò trong miệng, cười ra vẻ thật vô tư: “Không phải anh nói sẽ cùng cô ấy kết hôn sao? Nếu anh đã hứa thì đừng nên đổi ý.” Anh không nói thêm một lời nào để giữ cô lại, nếu anh nói thêm bất kỳ một lời nào nữa thì cô có lẽ sẽ bỏ lớp nguy trang trên gương mặt mình xuống. . . Nếu Băng Vũ có thể nói một câu cô yêu anh, anh có thể ở lại sao? Cô không làm vậy, cô chỉ cười và nói với anh: “Anh đi trước đi, em vẫn chưa no, ăn xong phần bít tết này em sẽ đi sau.” Anh kéo khăn ăn, đẩy ghế chậm rãi đứng lên, rồi chậm rãi rời khỏi nhà hàng. . . Mọi động tác của anh đều rất chậm như đang chờ đợi cô lên tiếng giữ anh lại. Băng Vũ ăn hết thức ăn của mình, lại ăn nốt phần bít tết của anh nhưng vẫn cảm thấy trong người thật trống trải, như thế nào cũng không thể thỏa mãn. Băng Vũ lấy nốt phần bánh mì của anh mà nhét vào miệng mới nhận ra rằng miếng bánh mì khô xốp trong miệng cô giống như những đau thương trong lòng cô lúc này thật không thể nuốt trôi đi được. Cô lau đi hai hàng nước mắt đang chảy tràn trên gương mặt, tựa vào bàn mới đủ sức để đứng lên, thì ra bao dung và vị tha thật khó mà thực hiện. Phải bám vào cánh cửa mới bước được ra khỏi nhà hàng, Băng Vũ cúi đầu nhỏ miếng bánh mì trong miệng ra. Cô nghĩ nếu cô buông tay không dùng tình yêu của cô níu kéo anh thì anh có thể bước đi dễ dàng hơn một chút. Cô không nghĩ tới việc trước mắt cô đã không còn lối thoát nào. . . Băng Vũ nhắm mắt lại, dựa vào vách tường nhớ lại chuyện trong quá khứ, từng chuyện từng chuyện, một chút sức lực cuối cùng trong cơ thể cũng đã cạn kiệt đến nỗi không khóc được thành tiếng. “Anh tưởng em có thể giả bộ kiên cường lâu hơn một chút.” Một giọng nói bình thản nhưng ngữ điệu đầy chế nhạo ấy lại kích động tình cảm trong cô.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Mưa bụi mê ly

Tôi giương mắt, anh đã đứng trước mắt tôi. Chớp mắt mấy cái, anh vẫn ở trước mặt. « Anh không đi ? » « Em nghĩ rằng anh sẽ bỏ lại em một mình trong nhà hàng sao ? » Anh tiến lại gần tôi hơn, dùng tay nâng lên khuôn mặt của tôi, làm cho tôi không cách nào tránh được ánh nhìn triều miên nhu tình của anh : « Không muốn nói với anh cái gì sao ? » « Có ấy thực thích hợp với anh, so với em càng thích hợp hơn. » « Anh yêu em ! » « A !! » tôi cúi đầu không dám nói nữa. « Vẫn yêu anh như trước đây phải không ? Đêm qua , không phải là ảo giác của anh phải không ? » Tôi vốn định dùng trăm cách để phản bác anh, nhưng nhớ đến người trước mặt là Trần Lăng, tôi liền nhìn không được mà liếc xem gương mặt mê người của anh. . . . . . Càng nhìn càng thấy soái ! « Anh thực vừa lòng đối với câu trả lời của em. » « A... » Tôi như thế nào lại quên anh cũng là Lâm Quân Dật, một gã đàn ông có tư duy lo gích cực mạnh trước mọi tình huống . « Anh mặc kệ em trước đây vì cái gì mà rời bỏ anh, lần này em thử bỏ anh mà đi một lần nữa xem, xem anh có dám hay không bóp chết em. ! » Tôi có thể làm sao bây giờ, theo đạo lý tôi nên vô tư mà buông tay, thành toàn cho người khác. Năm đó tôi cũng đã làm như vậy, kết quả đôi lấy chỉ có hối hận. Quên đi, tùy anh vậy. « Tốt, em trở về công ty chờ anh. . . em không bỏ đi, cho dù anh cùng cô ấy kết hôn, em cũng sẽ ở lại bên anh. » Có anh, xem như đoạn tình này đã trọn vẹn, tôi không cầu nhiều. Là tội cũng là nghiệt, sa đoạ chỉ vì một câu của anh : Hai người có thể gặp nhau, thật quá khó khăn ! Trở lại công ty, tôi đi đến bộ phận tài vụ để kết toán vài khoản mục, các cô đang nghị luận quan hệ giữa tôi và Lâm Quân Dật mà giống như đang nghị luận tin tức kinh thiên động địa. « Điều Băng Vũ cũng thật có bản lĩnh. » « Hừ ! Sếp không phải chỉ chơi bởi , có thể cưới cô ta sao ? » Tôi đã sớm nói cô ta đối với Lâm tiên sinh có ý đồ rồi. Các người còn không tin ! » « cô ấy không phải đã kết hôn rồi sao, chỉ là loại đàn bà lẳng lơ, thủy kính dương hoa, sớm muộn gì cũng chịu báo ứng. . . » « ..... » Dù tôi có làm tốt công tác chuẩn bị trong lòng, nhưng bị những câu này oanh tạc màng tai vẫn thấy đau. Thế giới này chính là như vậy, không ai quan tâm toàn bộ chuyện xưa, chỉ bằng tưởng tượng của mình đem tất cả xấu hoá. Cho dù không xấu hóa, tình yêu của ta cũng có cao thượng sạch sẽ đâu, kết quả còn không phải là một ả nhân tình ả. Cô lấy hết sức gõ cửa đánh gãy câu chuyện thị phi của bọn họ : « Xin hỏi trưởng phòng Dương có đây không ? Có một số hóa đơn Lâm tiên sinh đã kí, tôi đến để đổi thành tiền mặt. » Tức khắc mọi người lại trở về bọn bè công việc. Trưởng phòng Dương không hỏi một tiếng, nhìn xem số tiền trên hóa đơn rồi đếm, khi đem tiền đặt vào tay tôi ánh mắt hướng đến chỉ có khinh bỉ cực điểm « Cảm ơn ! » Tôi làm bộ như không có việc gì đi khỏi Phòng tài vụ, biết rõ bọn họ vừa xem tư liệu sống sẽ bàn luận càng kịch liệt, tôi cũng chỉ có thể làm vậy. Ai bảo tôi đã chọn lựa con đường này, hôm nay có trốn tránh cũng chẳng trốn tránh được chuyện bị đồn đãi về sau. Không đến ba giờ thì Lâm Quân Dật trở lại, lòng tôi vốn đang rối loạn cũng yên ổn xuống, nhất thời không biết nói cái gì. Đứng lên đối với anh khách khí cười : « Lâm tiên sinh » Anh đi đến bên cạnh bàn : « Có một không ? » Mọi ủy khuất vừa nhận lấy đều tiêu tan. Chỉ vì một câu này : « Có một không ? » Đáng giá ! « Tốt ! » « Anh còn chút việc phải làm ! » Anh tiến sát lại gần tôi thấp giọng : « Chờ anh. .... » Cánh

cánh cửa sổ thủy tinh, tôi nhìn thấy anh nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính suy tư, ngẫu nhiên ánh mắt tôi và anh qua cánh cửa thủy tinh chạm vào nhau, trên mặt anh khắc rõ sự thoải mái, trong mắt lộ vẻ hạnh phúc. Tôi cúi đầu cười, tiếp tục làm việc, hạnh phúc tràn đầy không thể chịu nổi. Như thế, đủ để ! ***** Không lâu sau, Lâm Quân Dật mang vào áo vét ngoài bước ra. « Anh đưa em đi đón Tư Tư. » Tôi xem đồng hồ, mới có ba giờ rưỡi. « Sớm như vậy ? » « Đã rất muộn. » chuyện này thật không phù hợp với tác phong phải muộn lắm mới chịu về với hình tượng cuồng công việc của anh trước giờ. Đi vào nhà trẻ, đứng trong phòng học, Tư Tư cùng người bạn nhỏ đang gấp giấy, còn có một bé trai nhìn qua khá thanh tú đứng lên cạnh cố gắng kéo kéo một miếng nhựa cao su, vui vẻ cực kì. Bé con vừa thấy tôi, trên khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười sáng lạn. « Mẹ ! Mẹ ! » Khi bé con nhìn thấy Lâm Quân Dật phía sau tôi, lại nở thêm một nụ cười thực sáng lạn, tựa như hận không thể bỏ nhào vào lòng anh ngay được : « Chú ~ ! » Tôi vốn định tiến đến ôm lấy bé con, Lâm Quân Dật đã giành đi lên trước rồi, ôm lấy Tư Tư, nhẹ nhàng hôn lên giương mặt bé một cái. Tư Tư cười tít mắt cơ hồ tạo thành một mảnh cong cong, ôm lấy cổ anh, dùng sức hôn cái chụt đáp lại ! Có lẽ đây là thiên tính cha con. Ngoài cửa sổ bầu trời xanh ngắt vạn dặm không mây, gió nhẹ nhàng làm cành liễu đong đưa, giống như an ủi cảnh lá gãy yếu của nó. Lâm Quân Dật ôm lấy thân thể nhỏ bé của Tư Tư, đó tựa như một bức họa duy nữ thực dục người ta rơi lệ ! Tình huống đã vậy, tôi có nên nói cho anh biết chân tướng thật sự, nếu anh biết Tư Tư là con gái của mình, anh sẽ phản ứng như thế nào ? Có thể giống như cha của anh, kiên trì trao cho đứa con một danh phận sao ? Tôi đang do dự, chợt nghe anh nói : « Hôm trước anh ở bệnh viện gặp một cô bé rất giống Tư Tư. » « Thế sao ? » Anh ôm Tư Tư đến bên cạnh, ánh mắt sắc bén như cắt vào cơ thể tôi. « Cô bé ấy luôn đem hai tiếng mẹ... cùng ba ba gán chặt trên miệng. » Tôi cả kinh, tựa hồ hiểu ý anh. Còn chưa nghĩ nên trả lời thế nào cho tốt, anh đã vươn tay phải nắm lấy tay trái tôi, mười ngón tay xen kẽ, nhiệt lưu tựa như từ lòng bàn tay chảy tới đáy lòng. Anh buông tay, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhỏ tròn tròn của Tư Tư : « Nói cho chú biết, Tư Tư có ba ba không ? » « Ba ba..... » Tư Tư méo máo cái miệng, vẻ mặt tràn ngập ủy khuất cúi đầu. Lâm Quân Dật không hỏi thêm gì nữa, thân nhiên liếc tôi một cái liền bế Tư Tư đi qua nơi khác. Tôi đem tầm mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, một mảnh rừng xanh làm tôi không thể mình thấy đường chân trời, chỉ thấy những đám mây hồng bay qua bầu trời..... Một bên anh là thân nhân, bạn bè, tài phú, một bên lại là người yêu cùng đứa con, bên nào đối với anh quan trọng hơn một chút? Anh sẽ lựa chọn như thế nào, tôi không biết.... Ngồi trên xe, anh đem Tư Tư đặt vào lòng tôi, chăm một điều thuốc nhìn phía trước đường xá rộng lớn nói: « Em là muốn nói sự thật, hay để ngày mai anh đưa bé con đi xét nghiệm DNA? » « DNA... » « Buổi chiều anh có đi tra hồ tịch của em... chưa kết hôn, có con gái, tên Diêu Tư Tư, bốn tuổi... » Tôi không dám nhìn mặt anh, phỏng chừng ánh mắt đó có thể đem tôi ra mà băm thây vạn đoạn. « Anh thực ngu ngốc, anh như thế nào lại không nghĩ tới em chưa kết hôn » Anh điều chỉnh lại hô hấp nói tiếp: « Anh nghĩ đến Tư Tư thiếu khuyết tình thương của cha, nghĩ đến chồng của em đối với em không tốt, nhưng anh như thế nào cũng không tưởng cha của đứa nhỏ lại là mình... Em vì cái gì có thai đứa con của anh lại muốn rời anh đi? » Câu cuối cùng của Lâm Quân Dật có điểm cao, làm Tư Tư chấn kinh ngây ngốc nhìn tôi: « Mẹ... » Lâm Quân Dật đưa tay vuốt gương mặt nhỏ nhắn đỏ ửng của Tư Tư, nhẹ như không dùng một chút lực nào. « Tư Tư ngoan » Nếu không phải là chính tai tôi nghe được. Tôi cũng không tin anh có thể phát là một câu với ngữ điệu làm người ta buồn nôn như vậy. Anh khởi động xe, âm lãnh vút qua một câu: « Có rảnh anh sẽ cùng em tính rõ chuyện này. » ***** Dừng qua cơm chiều, tôi đem Tư Tư đặt trên giường, nằm một bên nhẹ nhàng vỗ vai bé con, hát khúc đồng dao mà bé thích nhất. Lâm Quân Dật ngồi một bên giường nhìn chúng tôi, đôi con người dưới ngọn đèn có chút mộng mê. Tư Tư ghé vào lòng tôi, nhẹ giọng hỏi: « Mẹ, chú giận sao? » « Không có, chú... » « Như thế nào lại giận chứ » Anh ngồi gần lại một chút, vuốt ve đầu bé nói: « Tư Tư về sau không cần gọi là chú, kêu ba ba có được không? » Lo lắng như từng đợt triều dâng, tôi đẩy anh, nhỏ giọng nói: « Đây, ai nói bé là con gái của anh? » « Em không phải tính chờ anh nghiêm hình bức cung mới bằng lòng thừa nhận đấy chứ? » « Anh... » Tôi còn chưa kịp chăm chọc anh vài câu, đã nghe Tư Tư khẽ nói: « Không được, dì Dương Dương nói không thể kêu ba ba trước mặt mẹ, mẹ sẽ ôm quyền sở hữu mà khóc... » Liễu Dương! Không nghĩ cô ấy lại dạy bé như vậy. « Dì Dương Dương còn nói với con gì nữa không? » Anh hỏi. « Dì Dương Dương nói ba ba sẽ không trở về, người đó không cần mẹ, cho nên Tư Tư không thể cần người đó.... về sau sẽ có chú khác chăm sóc chúng ta. » Lâm Quân Dật bắt mắt trừng mắt với tôi: « Cô ấy nói như vậy chịu trách nhiệm sao? » Lần này quả thật có điểm vô trách nhiệm, Liễu Dương như thế nào có thể lấy bị kịch tình yêu của Quỳnh Dao đi tàn phá tâm linh trong sáng yếu ớt của con gái tôi. Tôi còn tính chờ Tư Tư lớn hơn một chút, rồi nói cho bé: « Ba ba con yêu thương một người phụ nữ khác, là mẹ vĩ đại đi thành toàn cho bọn họ. » Tư Tư nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn thành một đồng, ánh mắt bắt đầu phiếm hồng, chui vào lòng tôi không dám nói nữa. « mẹ... con muốn ba ba. » Tâm của tôi co lại, cắn răng nhìn nước mắt xuống: « Tư Tư không khóc... Dì Dương Dương lừa con đó thôi, ba ba không phải không cần chúng ta, là mẹ đã sai, mẹ hiểu nhầm ba ba, làm cho ba ba thương tâm... » Nói xong lại là tôi không nhìn được mà rớt nước mắt, bụng Tư Tư mà bỏ nhào vào lòng anh, tham lam thu mình vào bờ ngực ấm áp của anh: « Là em sai, là em tùy hứng, là anh thương tâm, em cũng không chăm sóc tốt cho con gái chúng mình, làm cho bé phải chịu nhiều ủy khuất như vậy.... Em sai rồi, anh tha thứ cho em được không? » Anh nhẹ nhàng ôm tôi, tay an ủi vỗ lên vai tôi..... Đỗ Tư Tư ngủ xong, chúng tôi cùng nhau bước ra khỏi phòng ngủ, anh ngồi xuống sofa ở phòng khách. « Chuyện quan trọng như vậy, tại sao lại giấu anh? Nếu không phải anh phát hiện được, em còn tính che giấu đến bao giờ? » Anh dừng lại trong chốc lát, giọng nói mang theo dày đặc âm mưu: « mấy năm nay, em rốt cuộc đã chịu nhiều khổ sở sao không nói cho anh biết, không nên chỉ biết chịu đựng một mình.... Không nên sau khi làm anh đau thất cả lòng, rồi lại còn áy náy hơn nữa biết không? » « Em không muốn làm anh khó xử, không muốn anh mất đi tất cả có được bây giờ. » « Như vậy em tính chờ anh cưới Đồng Tích, kế thừa tài sản, nhìn anh cùng người khác có cuộc sống an ổn, rồi sau đó nói đây là em thành toàn sao..... em có phải hay không anh đến lúc đó sẽ tức đến học mẫu. ? » Tôi cứ nghĩ chỉ có phụ nữ mới không nghĩ đạo lý, thì ra khi anh nói móc người ta lại bên nhận như vậy. Nhiều năm ở Mỹ như vậy anh không nói tiếng Anh sao? Trình độ tiếng Trung không chút cũng không kém đi? « Chúng ta không phải đang rất tốt sao? » Tôi ngồi bên cạnh anh, nghiêng người tựa vào vai anh: « Em yêu anh, em không cần danh phận... Nếu có thể, em sẽ là thư kí suốt đời cho anh, làm một người phụ nữ hiểu biết của anh! » « Băng Vũ, Em đang nói thật với anh đó à? Em có phải có thâm cừu đại hận gì với anh không mà lại nghĩ ra một cái phương pháp làm anh sống không bằng chết tra tấn anh như vậy? » « Nghe nói hai người yêu nhau kiếp trước chính là oan gia, kiếp này vì báo thù cố ý dùng tình yêu để phục thù nhau. » Anh cười khổ. Tôi cùng anh đã dài dòng dây dưa mười mấy năm, tựa hồ vì tra tấn mà yêu nhau. Khi anh yêu tôi như vậy, tôi lại dùng một câu « Không thích hợp » để cắt đứt tình anh, vài năm sau lại đột ngột xen vào thế giới của anh làm thư kí, để cho anh mỗi ngày nhìn thấy tôi, nhớ tôi, thống khổ không thể nói bằng lời, yêu mà không thể giải bày. Nay anh muốn cưới người phụ nữ khác, tôi lại nói tôi yêu anh, cho anh biết những năm này vẫn chờ đợi anh, ngâm đắng nuốt cay nuôi con gái chúng tôi. Tôi rốt cuộc có thâm cừu đại hận gì với anh đây! Có ý định trả thù, chỉ sợ không thiết kế tí mĩ như vậy. « Nhiều năm qua anh có một vấn đề mãi vẫn không hiểu, em chia tay vì cái gì thái độ lại kiên quyết như vậy. » Anh cười tự giễu nói: « Ở nhà hàng cơm tây nhìn thấy em cùng người đàn ông đó ăn chung, anh cứ nghĩ em phản bội anh, yêu thương người khác, anh lúc đó chỉ hận không thể giết em.... Hiện tại xem ra, nguyên nhân tựa hồ không đơn giản chỉ là như vậy. » « Lâm Đồng Tích chưa từng nói nguyên nhân cho anh ư? » Đối với người như Lâm Quân Dật. Căn bản tôi không cần nói nhiều, chỉ như vậy anh tự nhiên minh bạch. Ánh mắt anh ngưng trệ thật lâu, rồi chậm rãi trở nên không có tiêu cự. Sắc mặt anh càng lúc càng ảm đạm, so với sắc trời bên ngoài còn ảm đạm hơn. « Từng.... có lần em đã gọi điện đến Lâm Đồng Tích, cô ấy nói với em: « Cô ấy là vị hôn thê của anh. Chỉ cần em rời anh đi, anh sẽ trở về bên cạnh cô ấy..... Cô ấy còn nói: Em nếu thực sự yêu anh, không nên làm anh khó xử. » Anh cắn chặt hàm răng, ánh mắt chợt làm cho trái tim người khác băng giá. Đột nhiên, anh đứng lên, không nói một lời bước tới phía cửa. « Anh đi đâu? » tôi đuổi theo giữ anh lại: « Coi như đã qua, đều đã là chuyện cũ nhiều năm trước.... » « Chuyện cũ? Cô ta lừa anh suốt năm năm, đây là chuyện cũ sao? » « Cô ấy có thể không nghĩ em sẽ vì một câu nói này mà rời khỏi anh. » « Cô ta nếu không biết trước kết quả sẽ không nói như vậy! » Anh không thể bỏ qua nhìn tôi: « Băng Vũ, em không biết cô ta đâu, tâm cơ cô ta sâu không thể lường được! » « Cho dù năm đó là cô ấy cố ý, cũng là bởi vì cô ấy yêu anh... Anh đi tìm cô ấy thì được gì sao? Có thể đòi lại được gì à? » Giờ phút này, chỉ cần anh ở bên cạnh so với bất kì điều gì cũng quan trọng hơn. « Em cùng Tư Tư chịu nhiều

ủy khuất như vậy, có lẽ nào dễ dàng quên đi thế sao ? » « Quên đi, một người phụ nữ vì mình mà tranh giành tình cảm, có sai cũng có thể tha thứ.... Bây giờ, em chỉ cần anh ở lại bên cạnh em và Tur Tur, một bước cũng không cần rời đi. » « Trần Lăng... » Mỗi lần tôi gọi cái tên này, trong lòng vẫn kích động như trước, không muốn rời xa. .... Anh quay lại ôm chặt tôi nói : « Được, anh không đi ! »

***** Một đêm này, nương theo ánh trăng tôi ngắm Tur Tur gôi đòi trên khuỷu tay Lâm Quân Dật mà yên giấc, ngủ như vậy hương vị cũng thật ngọt ngào. Có thể vĩnh viễn nhìn hai người họ như vậy, cũng là một loại hạnh phúc. « Như thế nào lại không ngủ ? » Anh dùng tay kia lau lệ cho tôi. Tôi hỏi lại anh : « Anh cũng không ngủ ? đang nghĩ cái gì vậy ? » Trong bóng đêm tôi nghe tiếng anh thở dài thật sâu : « Nghĩ đến em mấy năm này đã sống như thế nào » « Em sống rất tốt, Tur Tur cũng thực hiểu chuyện, cũng thực đáng yêu. » « Tốt đến mức năm năm thay đến mười sáu công việc ? » Tôi thật không biết chống đỡ cách nào, không biết giả bộ ngủ có thể lừa nổi anh không. Trầm mặc một lát. Giọng anh run nhẹ nói : « Thực xin lỗi... Khi đó lòng anh phiền loạn, nên đã không chú ý đến tâm sự của em, nếu anh cẩn thận một chút, tất cả đã không đi đến nước này. » « Vậy chứ nó sẽ diễn biến như thế nào ? Anh có thể không thể về Mỹ sao ? » Khi con người đối với những chuyện không thể vẫn hồi thường đặt giả thiết, kì thật có ra một vạn giả thiết, thì chuyện phát sinh cũng đã phát sinh. « Lâm Đồng Tích nói không sai chút nào, nếu thật yêu anh không nên làm anh khó xử. Vô luận lúc đó giữa em và thân tình anh đã lựa chọn ra sao, đều sẽ lưu lại một tia tiếc nuối. Em đừng năm năm chờ đợi để đổi lấy hôm nay, đây là kết cục tốt nhất. » Không thể phủ nhận : Lâm Quân Dật hôm nay mới là đàn ông chân chính, so với Trần Lăng càng giống một người đàn ông hơn. Tôi tiến sát lại gần anh, nhiệt độ hai cơ thể trong bóng tối sưởi ấm cho nhau, thật sự rất tình. Anh không nói thêm lời nào nữa, đem mặt chuyển qua hướng khác, tôi cố gắng nhìn về mặt anh, đáng tiếc bóng tối đã che khuất tất cả. Ban đêm âm thầm làm cho người ta cảm thấy bất đắc dĩ. Thật tốt ngày mai sẽ lại có bình minh. *****

Sáng sớm tôi lại bị một trận nói cười đánh thức, đi đến cửa chính thấy Lâm Quân Dật đang đút cho Tur Tur ăn cái gì đó. Áo sơ mi màu trắng của anh biến thành đa sắc màu, trước ngực là vết nước trái cây màu đỏ, cổ tay áo dính dầu mỡ màu vàng nhạt, xem như chiếc áo này chuẩn bị được vứt bỏ. Tur Tur kéo chiếc váy tôi mới mua cho bé, nước mắt lưng tròng cho anh xem : « Bẩn bẩn ! » Mà anh thì vui vẻ không biết trời đất gì, tiếp tục đút cho Tur Tur ăn bánh bơ ngọt, uống sữa : « Không có chuyện gì, tý nữa ba ba mua cho bé con cái mới a » Ai ! Tâm lí anh có thể bình thường một chút không, không cần cực đoan như vậy chứ. Nhìn thấy một đồng chén đĩa thủy tinh, tôi hoài nghi hai người này có phải đã vết sạch cả tủ lạnh không. Mà anh còn vỗ lên lưng Tur Tur, một bên hỏi : « Có muốn ăn hoa quả hay không? » Thấy Tur Tur liêu mạng gật đầu. Tôi thật sự muốn lấy cả đĩa táo mà ném thẳng vào đầu anh. Chưa từng nuôi con gái, cũng không có cái đầu sao ! Tôi bước nhanh qua, đoạt lấy chùm nho trên tay anh : « Anh muốn cho con bé no chết à ? » Anh quan tâm hỏi Tur Tur : « Ăn no rồi sao ? » Tur Tur nhìn chùm nho trong suốt to tròn, kiên định cực kì mà lắc đầu. Tôi để hai người ăn xong. « Bé con nói muốn lên mặt trăng, không lẽ anh đi mua cho bé phi thuyền vũ trụ sao ? » « Nếu điều kiện an toàn không có vấn đề gì, cũng có thể lo liệu được. » Anh cúi đầu thực sự hỏi Tur Tur : « Con muốn lên mặt trăng chơi sao ? » Trước khi Tur Tur còn chưa kịp gật đầu, tôi đã kéo anh ra nói : « Anh nên đi làm đi, ở công ty còn rất nhiều chuyện, em đưa Tur Tur đi nhà trẻ. » Tur Tur vừa nghe phải đi nhà trẻ, khuôn mặt ỉu xiu, hạ mặt xuống nghịch nghịch mấy ngón tay, còn vụng trộm liếc Lâm Quân Dật một cái. Lâm Quân Dật vừa nhìn thấy vẻ mặt của Tur Tur, còn chính nghĩa lấy lập trường của ba ba thông báo với tôi : « Tur Tur nói bé không thích đi nhà trẻ, anh đã gọi điện cho chị Lan rồi, chị ấy sẽ tới đây lập tức. » « Chị Lan ? » Anh « hiểu thuận » với con gái cũng nên có giới hạn a. Anh thật nhiều sự, thay một cái áo sơ mi khác, mang vào áo vét. Khi ra cửa liền hôn tôi nói : « Anh đến công ty trước, em nhớ rõ không được bỏ bê công việc, nếu không anh trừ lương của em. » « Đã biết, Sếp Lâm. » « Ba ba, tạm biệt. » Tur Tur cười đến thực ngây thơ, anh cười so với Tur Tur còn ngây thơ hơn : « Ba ba trở về sẽ mua váy mới cho cục cưng a » Tiếng anh đóng cửa thật vang, âm thanh trong không khí dao động thật lâu mới biến mất.... Tôi mới nhớ một chuyện, từ khi nào Tur Tur bắt đầu gọi anh là ba ba ? Bé con có biết ý nghĩa của hai từ này không ? Đối với bé cho có lẽ chú hay ba ba cũng chỉ là cách xưng hô, đối với tôi... là một từ chứa đựng thống khổ cùng hạnh phúc !

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 22: Phong mẫn tây lâu

Chị Lan thấy tôi cùng Tur Tur cười vui vẻ đến mức ánh mắt thành hai đường chì, giống như người mẹ nhìn thấy con gái mình có được gia đình hạnh phúc mỹ mãn mà cao hứng. Tôi chưa bao giờ gặp được cha mẹ thân sinh, nhưng tôi tin tưởng giờ phút này hai người cũng cười hạnh phúc như thế. Còn có mẹ nuôi đã gặp lại chồng ở trên trời, giờ phút này cũng đang chúc phúc cho tôi ! Từng có yêu, có hận, có oán, cái gì cũng đã ném trái. Một đoạn tình yêu mang những vết thương, đi đến hôm nay đã là không thể quay đầu lại. Tôi giờ đây có thể hoài nghi tất cả, quyết sẽ không hoài nghi tình yêu của anh, chung tình của anh... Vô luận thế nào, chúng tôi còn có ngày mai, còn một cơ hội để yêu nhau lần nữa.

***** Tôi rửa mặt chải đầu, rồi khăn cấp đi đến công ty Liễu Dương nói cho nàng tin tức khiếp sợ này, tôi đương nhiên sẽ không gọi điện thoại bởi vì làm sao có thể bỏ qua về mặt của cô ấy chứ. Bước đi trên đường, bầu trời xanh lam, mây thuần một màu trắng, mặt trời đỏ lửa. Mọi người bước qua tôi đều lộ ra khuôn mặt tươi cười, ngay cả đường phố phồn hoa huyền ảo cũng là bản hòa âm tuyệt vời. Khi tôi xuất hiện ở văn phòng Liễu Dương, câu cô ấy hỏi tôi đầu tiên chính là : « Lại từ chức sao ? » « Không có, từ nay về sau tớ sẽ không thất nghiệp nữa, tớ đã ký một hợp đồng làm việc chung thân rồi. » Khóe miệng của tôi không tự chủ được mà cong lên, hạnh phúc quá vẹn toàn, cứ như tất cả đều trôi chảy mà tiếp tục vậy. « Cậu cười thật quá khủng bố đấy, biết không ? » « Phải không ? » Tôi không tự giác mà ở lên mặt mình. « Băng Vũ... trừ bỏ lần đầu tiên Trần Lăng đến trường tìm cậu, tớ chưa từng gặp qua cậu cười kiểu này a... » Sắc mặt cô ấy ngưng trọng hỏi tôi : « Cậu có phải hay không gặp lại anh ta ? » « Dương, tớ gặp anh ấy, anh ấy yêu tớ như trước. » « Đừng nói với tớ là cậu tính cùng anh ta một chỗ. » Tôi ngồi bên người cô bạn, tay với lấy chén trà của cô, uống một ngụm, hương thơm thoang thoang. « Tớ muốn cùng một chỗ với anh ấy. » « Cậu ? » Cô đoạt lấy chén trà của tôi, khấn trương hỏi : « Anh ta có kết hôn chưa? » « Chưa từng ! Anh ấy vẫn yêu tớ như trước.... Không ! anh ấy so với trước càng yêu tớ hơn ! » « Thật sự ! » Cô bạn không thêm để ý ánh mắt những đồng nghiệp trong phòng, vui mừng ôm lấy tôi : « Khi nào thì cậu làm Trần phu nhân ? Tớ muốn làm phù dâu. » « Hai người ở cùng một chỗ vui vẻ là được rồi, tớ không muốn kết hôn vội.... » Giọng nói của tôi mang theo lo lắng. Liễu Dương cứng ngắc buông tôi ra, nhìn tôi thật lâu... cuối cùng tươi cười vỗ lên má tôi : « Mặc kệ thế nào, chỉ cần hiện tại cậu hạnh phúc là tốt rồi ! » Tôi gật gật đầu. Mặc kệ thế nào, ít nhất hạnh phúc như vậy đã là quá đủ rồi ! “Buổi tối có thời gian không?” Tôi hỏi “Có!” “Đề cho cậu xem mặt a.” Liễu Dương xua tay không ngừng. « Tớ không muốn gặp Trần Lăng, nguy hiểm đến tính mệnh a. Lúc trước anh ấy ăn nói khép nép cầu xin tớ, thế mà tớ khăng khăng không nói cho anh ấy cậu đi nơi nào. Hôm nay nếu anh ấy nhìn thấy cậu với tớ cùng một chỗ, nhất định đem tớ băm thây. » « Không phải, là ông chủ của tớ... » « a ? » về mặt của cô so với tưởng tượng của tôi còn khoa trương hơn, phòng chừng chẳng cả buổi chiều hôm nay cũng chẳng hiểu được tôi nói cái gì. « Tớ còn phải đi làm, buổi chiều sẽ gọi điện thoại cho cậu. » Tôi phát tay cười tạm biệt « Bye!»

***** Khi tôi đến công ty đã là giữa trưa, bước vào thang máy tôi gặp phải Uyên Uyên đã lâu chưa thấy đi cùng với một nữ đồng nghiệp không quen mặt. « Hi ! » Tôi nhiệt tình chào hỏi họ. « Bằng Vũ ? » Uyên Uyên vừa xem đồng hồ, khó hiểu hỏi : « Đã sắp đến giờ trưa, bạn không phải đến giờ mới đi làm đấy chứ ? » « Không. ...không phải. Mình vừa có chuyện phải ra ngoài bàn bạc. » Vốn định tán gẫu cùng cô bạn vài câu, bất quá bên cạnh còn có nữ đồng nghiệp kia, vẻ mặt như một vật thể có thể hấp thu nhiệt lượng cực lớn, không cần nói gì cũng đã làm tôi rét run, đem tâm tình còn đang vô cùng tốt của tôi đánh tan tành. Sớm biết thế này ngày hôm đó khi bước ra từ phòng nghỉ của Lâm Quân Dật, tôi đáng ra nên quan sát rõ ràng tình hình xung quanh. Nhất phát tức thành thiên cổ hận (- sai lầm 1 lần để hận nghìn năm) Lên đến tầng 16, cái vật thể có khả năng hấp nhiệt cũng cũng bước ra, tôi mới thả lỏng tâm tình, đối với Uyên Uyên tươi cười không cần giữ ý : « Hình như điều hòa. ...có chút lạnh, » Cô bạn hiểu ý cười, chân chửi một chút vẫn mở miệng hỏi tôi, « trong công ty mọi người đang truyền nhau chuyện bạn cùng Lâm tiên sinh, bạn biết chứ ? » « Uhm. ....có nghe nói một chút. » « Minh biết bạn không phải là người như vậy, bạn không cần để ý người khác nói thế nào. » Lời cô bạn nói chưa xong, đã đến tầng 17. Cửa thang máy mở ra, trước mắt là cảnh tuần nam mỹ nữ là cho đại sảnh chói sáng. Mà tôi khi nhìn rõ trước mặt là ai, tâm tình lập tức chìm xuống tận đáy cốc. Lâm Quân Dật đang đứng trước cửa thang máy, không ngừng nhún nhảy, gương mặt góc cạnh trung ra vẻ lạnh lùng hiem thấy, cứ như một mình trên cao cách biệt nhân gian, sự cao ngạo lại biểu lộ sức hấp dẫn trí mạng. Có một vài đồng nghiệp đứng ở phía xa, phòng chừng đang do dự nên đi thang máy hay đi thang bộ. Mà bên cạnh anh là cô gái tuyệt mỹ, váy trắng hoa lệ, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất cao quý... đáng tiếc trên mặt anh lại là sự cực lực ấn nhả bắt mắt tựa như cùng cô gái cao nhã kia là miễn cưỡng phối hợp. Lâm Quân Dật nhìn thấy tôi, quay đầu nhìn xuống Lâm Đồng Tích bên người, nhất thời quên bước vào thang máy. Uyên Uyên lặng lẽ đẩy tôi một chút, nhắc nhở : « Đi thôi » Tôi nhìn thấy vẻ nghi hoặc trên khuôn mặt Uyên Uyên, cùng với sự hứng thú của các đồng nghiệp khác khi nhìn cảnh này, lại nhìn về mặt đầy sự kinh ngạc của Lâm Đồng Tích, thật hy vọng của thang máy đóng lại. Tôi làm ra vẻ trấn định, quay đầu nói với Uyên Uyên : « Đúng vậy, đi thôi. » Cùng cô bạn bước ra khỏi thang máy, tôi vốn tính sẽ bước ngang qua Lâm Quân Dật, ai ngờ vừa nghiêng người đã bị anh bắt lấy cánh tay lôi trở lại. « Em không nhìn thấy anh sao ? » Cô tay bị niết quá đau, tôi mới phát hiện trong máy anh đều là hỏa diễm phần nộ, tôi thể lần này tôi tuyệt đối chưa hề trêu chọc gì anh. Cục diện bây giờ đã là như thế nào ? chẳng lẽ anh còn muốn một cái ôm nhiệt tình sao ? Trước mặt là vị hôn thê danh chính ngôn thuận của anh, tôi có thể nói : em nhớ anh ! Tôi lập tức có thể chết đuối trong biển nước miếng. « Thức xin lỗi ! » Dù sao anh cũng là cấp trên, tức giận thì về nhà rồi xả. Tôi cố gắng nhìn xuống, không nhìn Lâm Đồng Tích phía sau anh, cười nói : « Lâm tiên sinh, tôi không chú ý ! » Anh lập tức sùng sốt một chút, lập tức nở nụ cười, tôi lần đầu phát hiện anh có một cái hàm răng bóng loáng trắng tinh chính tề đến vậy, bởi vì anh chưa từng cười khoa trương đến thế a : « Đã mấy giờ em mới đến làm ? Có phải em đoán anh sẽ không làm gì em không ? » Hiện tại tôi không cần nhìn cũng biết phản ứng hiện tại của Uyên Uyên là gì. « Tôi. ... trên đường bị kẹt xe ! » « Di động cũng không mở, anh còn nghĩ em lại cùng một người đàn ông khác bỏ chạy rồi. » Anh không thèm để ý đến sự phản kháng của tôi, đẩy tôi trở lại vào thang máy. « Anh làm cái gì vậy ? » Anh cũng bước theo vào, nói : « Anh chờ em vừa đúng 12 giờ, đi thôi. » « Đi đâu ? » Anh trừng lớn mắt nhìn tôi như nhìn một đứa thiếu năng không có não, cao giọng gằn từng chữ một : « Đăng – Kí – Kết – Hôn ! » Cả đại sảnh dường như nóng thêm mười độ, nóng đến mức cả tám lưng tôi đều là mồ hôi, ánh mắt chung quanh tựa như có thể đem da mặt tôi đâm thủng. « Kết hôn ? » Tôi khiếp sợ nhìn Lâm Đồng Tích bên cạnh anh, rồi lại nhìn thẳng vào mặt anh, nuốt nước miếng, run giọng hỏi. « Cùng ai ? » « Em ! » Không đợi tôi từ trong mê hoặc tỉnh lại, anh đã nhanh chóng nhún nhảy thang máy đi xuống. « Quân Dật ! » Lâm Đồng Tích hai mắt đầm lệ nhìn anh, bộ dạng giống như đang cất lực nén giận, một cô gái đang tạm nhẫn nhượng vì lợi ích toàn cục. Cửa thang máy khép lại, Lâm Đồng Tích khẩn thiết nhìn anh : « Anh tội gì làm vậy, anh sao lại không vì chính mình mà để lại một đường lui ? » Khi cửa thang máy hoàn toàn khép lại, anh đem tôi gắt gao ôm vào lồng ngực, mạnh mẽ đến mức làm cho tôi hít thở không thông. Tôi liếc lên chiếc máy quay trong thang máy, trái lương tâm mà đẩy anh ra. Anh là loại người có chút chuyên quyền độc đoán, nhưng không phải là kẻ trước mặt nhân viên của mình mà hăm mình vào hoàn cảnh vô tình vô nghĩa, trừ phi là anh hi vọng tất cả mọi người đều biết, anh không chơi đùa, anh đối với tôi là thật sự yêu thương ! « Kết hôn. ...anh có thể tùy tiện nói ra như vậy sao ? » Anh lấy ta từ trong bộ âu phục một chiếc hộp tinh xảo, mở ra, bên trong chính là chiếc nhẫn mà năm năm trước tôi nhờ Liễu Dương trả lại cho anh. « Anh... » Anh không nói một lời nâng ngón tay tôi lên, đeo vào ngón áp út của tôi, dùng hành động để nói cho tôi biết, anh có bao nhiêu chân thành. « Có phải đã xảy ra chuyện gì không ? » « Không có việc gì ! » Anh dường như có vẻ chẳng có chuyện chuyện gì. Tôi hiểu đáp án bên trong, cho dù thời điểm trời sụp đất nứt, anh sẽ vẫn hướng phía tôi nói : Không có việc gì ! Nhưng tôi tin tưởng, có thể làm cho anh đột ngột đưa ra quyết định kết hôn, nhất định là bởi có chuyện gì đó đã xảy ra. ***** Tại nơi đăng kí kết hôn, mỗi người phụ nữ đều mang vẻ mặt hạnh phúc, chỉ có tôi lôi kéo tay áo anh, vẻ mặt lo lắng hỏi anh : « Ông nội của anh biết chúng ta kết hôn chứ ? » « Không liên quan đến chuyện của ông. » « Anh có muốn suy nghĩ lại một chút không ? » Anh đưa tay hướng qua phía tôi. « Chứng minh nhân dân. » Xem ra anh đã không cần suy nghĩ nữa ! Tôi lấy chứng minh từ trong ví tiền đưa cho anh. Anh giao nộp hộ chiếu của mình cho nhân viên, người đó giương mắt nhìn anh. « Có chứng minh chưa kết hôn không ? » « Chứng minh chưa kết hôn ? » Giọng nói của Lâm Quân Dật tràn ngập vẻ khó có thể tin vào vọng trong đại sảnh. « Tôi nếu đã kết hôn thì còn đến đây làm gì ? » Nhân viên công chứng nghiêm nghị ngắt mặt, vẻ mặt kia như muốn nói : Anh nói cái gì ? Lâm Quân Dật nhìn chứng minh nhân dân trong tay người khác nghiêng răng nghiêng lợi xiết chặt hộ chiếu của mình, trải qua một lúc mới áp chế được cơn giận của mình hỏi : « Trừ bỏ chứng minh chưa kết hôn, tôi còn cần giấy tờ gì khác nữa không ? » Người nhân viên kia liền tuôn một tràng các loại giấy tờ cần thiết phải đến đại sứ quán Mỹ làm, tóm lại chỉ có hai chữ : Phức tạp ! Vừa nghe là đã biết không thể nhanh chóng mà hoàn thành việc đăng kí. Lâm Quân Dật nhét quyền hộ chiếu vào : « Anh đi một chuyến đến đại sứ quán, em muốn đi cùng anh, hay là ở chỗ này chờ anh trở lại ? » Tôi nói : « Em muốn tìm một nơi gần đây ngồi chờ anh trở lại. » Anh liền đưa tôi đến một quán cà phê, gọi cho tôi một tách cà phê, thanh toán xong mới rời đi. Lúc sắp đi anh còn nhẹ nhàng hôn lên trán tôi : « Anh đi rất nhanh lại quay trở về. » Cà phê bị khuấy đến nguội lạnh, tôi chờ đợi khá lâu nhưng vẫn chưa thấy anh trở lại. Điện thoại vang lên, xuất hiện một dãy số lạ. Tôi nhận. « Điều tiểu thư, tôi là Âu Dương Y Phàm. » Trong ấn tượng của tôi, anh ta không phải là một người đàn ông nhiều chuyện như vậy, hơn nữa loại đàn ông như anh ta... « Âu Dương tiên sinh có việc gì sao ? » « Chúng ta có thể gặp mặt riêng một lúc chứ ? » « Được, tôi vừa vặn đang ở phố Cảnh Thủy trong một quán cà phê tên Thủy Nhục, anh nếu tiện có thể đến đây. » Một mình cô ? « Đúng vậy ! Lâm Quân Dật đã đi đến đại sứ quán. » « Tôi biết rồi. Vậy cô chờ tôi một chút, hai mươi phút sau tôi sẽ tới. » Âu Dương Y Phàm treo điện thoại chưa đến hai mươi phút, tôi đã nhìn thấy anh ta tươi cười mà người ngồi phí đối diện, cùng với lần đầu gặp mặt rất giống nhau, bất quá lại thiếu đi một chút thông dong. « Âu Dương tiên sinh hẳn là bề bộn nhiều việc ? » Anh ta nghe ra được sự châm chọc trong câu nói của tôi, trên mặt ần ần lộ lộ một tia bất đắc dĩ. « Cô biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không ? » Tôi lắc đầu, đây đúng là điều tôi đang muốn hỏi. « Quân Dật vừa mua vào cổ phiếu kia, hôm nay là ngày bắt đầu phiên giao dịch, không đến một giờ đã rớt giá liên tục. » « Tại sao lại có thể như vậy ? » Chiếc thìa trong tay tôi rớt xuống. Lâm Quân Dật không phải rất tự tin sao, ánh mắt anh không thể sai lầm được ? Công ty bây giờ một phần tiền cũng không có, lại còn nợ ngân hàng rất nhiều, chuyện này với anh có ý nghĩa các công trình sắp tới sẽ đình công, rồi rất nhanh sẽ phải tuyên bố phá sản, tâm huyết cùng giấc mộng xinh đẹp của anh sẽ như bong bóng xà phòng mà vỡ tan. Hơn nữa không biết tài sản hiện có bây giờ bán đi có đủ hoàn trả nợ vay không. Tôi thật hi vọng hết thảy những chuyện này đều là ngẫu nhiên ! « Ngày hôm qua Quân Dật đã đưa ra yêu cầu giải trừ hôn ước, anh ấy nói với Ông Lâm : Anh ấy không cần một phần tiền nào, anh ấy muốn kết hôn cùng cô ! Thực rõ ràng sự việc là do hai ông cháu đấu nhau, Lâm Lạc Hòa muốn cho anh ném vị hai bàn tay trắng, đến mức cùng đường mà cầu xin ông. Lâm Quân Dật lại muốn dùng việc kết hôn này để nói cho ông ta biết, anh cho dù cùng đường vẫn muốn cưới tôi. Lâm Quân Dật làm việc quả quyết, lạnh lùng, tôi cũng đã lĩnh giáo qua. Nhưng mà, đoạn tuyệt quan hệ, cốt nhục thân tình nói kết thúc là có thể kết thúc sao ! » Xem như là tôi nhiều chuyện đi, tôi thật sự không nghĩ nhìn cô là cho hai người họ quyết tuyệt mới can tâm. » Tôi ngồi thẳng lưng, hô hấp nhịp nhàng, « Tôi không hề bức anh ấy, đó là anh tự mình lựa chọn điều chính mình mong muốn. » « Cô có nghĩ đây là kết quả anh ấy muốn sao ? Vì kia là một người già

bảy mươi tuổi cũng là người thân duy nhất của anh ấy, trong người anh ấy đang chảy dòng máu đỏ. Cô nên hiểu cái gì là cốt nhục thân tình, đó là điều vĩnh viễn muốn gạt bỏ đều không có khả năng. ...Nếu không phải hôm nay không còn con đường để chọn, anh ấy tuyệt đối sẽ không đi đến quyết định đoạn tuyệt quan hệ. » « Anh muốn tôi thuyết phục anh ấy sao ? Anh nên hiểu cá tính của anh ấy, tôi căn bản không thể thay đổi được suy nghĩ của anh. » « Điều tiêu thư khiêm tốn rồi, theo như tôi biết anh ấy sẽ vì một câu của cô mà cái gì cũng có thể bỏ qua, không tin cô thử xem. » « Cảm ơn anh đã khen tặng, bất quá tôi sẽ không rời khỏi anh ấy, vô luận thế nào cũng không. » « Sự quả quyết cự tuyệt của tôi rốt cuộc không thể là cho anh ta duy trì phong độ nho nhã, anh ta thu hồi nụ cười. « Rốt cuộc cô muốn thế nào ? “ « Tôi muốn thế nào ư ? » Tôi nói : « Âu Dương tiên sinh, lần trước vấn đề anh hỏi tôi, hôm nay tôi xin phép được trả lời. » « ... » « Khi anh ấy tìm tôi, chờ đợi tôi, vì anh ấy đau lòng là Lâm Đồng Tích, còn tôi đây thì rơi lệ chúc phúc cho anh ấy, hi vọng anh có thể hạnh phúc an vui ; Khi anh ấy quỳ trên mặt đất đau khổ cầu xin tha thứ, cùng quỳ với anh là Lâm Đồng Tích, còn tôi đây thì đang ở bệnh viện do dự có nên hay không để lại đứa con không có cha... Anh ấy thống khổ, tuyệt vọng, mắt mắt có Lâm Đồng Tích ở bên người, vậy chứ khi tôi khó sinh, khi con gái kêu lên tiếng ba ba đầu tiên, khi tôi nhận hết những ánh mắt kì thị lạnh lùng, tôi vì sinh tồn mà buông tự tôn, ai ở bên cạnh tôi ? Tôi cũng chỉ là một phụ nữ, nhìn thấy đôi lứa tình nhân ngọt ngào mật mật, vợ chồng ân ái ái ái, tôi không lẽ không muốn có một người đàn ông để dựa vào sao ? Tôi một mình nuôi con là vì cái gì ? Là yêu anh ấy ! Tôi nguyện ý chịu đựng khuất nhục cùng hiểu lầm là vì cái gì ? Vì thành toàn cho anh cùng với người con gái khác để họ hạnh phúc đứng bên nhau ! » Đôi khi không phải tôi đủ kiên cường, mà là không dám đem đoạn thống khổ này ra gặm nhấm. Đã nhiều hơn một ngàn đêm, tôi không dám nhớ lại những ngày tháng ngọt ngào nhất trong cuộc đời mình, không ngừng bảo mình mọi chuyện đều đã qua. Cũng đã có hơn một ngàn cái bình minh, tôi cũng không dám nghĩ ngày mai sẽ có thêm chuyện gì phát sinh, chỉ có thể nói với chính mình sẽ còn có ngày mai. Còn sống, tức là tôi không có quyền lựa chọn tự tử ! Kiên cường, là dùng máu để đổi lại bằng một cái giá thật lớn ! Tôi cắn răng nhịn xuống những giọt nước mắt, hít sâu nhiều lần, bắt buộc chính mình không cần nhớ lại những ngày tháng trải qua mà cõi lòng tan nát kia. « Hôm nay Lâm Quân Dật nếu như còn giống như năm năm trước khó xử, giãy dụa, tôi cũng sẽ giống như trước không do dự mà buông tay, lẳng lẽ rời xa anh ấy... Nhưng mà, chỉ cần anh ấy yêu tôi, chưa từng thay đổi, tôi sẽ không rời bỏ anh ấy ! Cho dù anh chỉ có hai bàn tay trắng, tôi vẫn sẽ đứng bên cạnh anh, không ai có thể đem chúng tôi tách ra ! » Tôi bời vì quá kích động, không chú ý đến thần sắc hoảng hốt của Âu Dương Y Phàm, cho đến khi nghe một giọng nói khàn khàn vang lên ở sau lưng. ... « Anh yêu em, chưa từng thay đổi ! » Tôi mới giật mình ý thức được có người đã đứng sau lưng mình yên lặng từ rất lâu. Giọng nói xúc động, hơi thở quen thuộc... Tôi xoay người, ánh mắt giao hòa, tâm linh va chạm, chỉ cần cả đời này có thể ngắm nhìn lẫn nhau, cho dù có nếm nhiều đau khổ hơn nữa, tôi cũng nguyện ý thừa nhận. Tôi chỉ có một mong ước như thế mà thôi. Đối mặt với anh, yêu đuối trong tôi không thể che giấu được nữa, nước mắt rơi xuống như suối. Trả giá nhiều như vậy, thật sự chỉ vì một câu của anh : « Anh yêu em ! Là ai đã nói : Người trẻ tuổi thường nghĩ chính mình đã đủ thành thực, nghĩ phân tình kia có thể kiên trì đến cả đời. Là ai nói : Hôm nay, thế non hèn biến đều là lừa gạt, tôi mới hiểu : Mười bảy tuổi vẫn còn rất trẻ ! Tôi thương anh, từ mười lăm tuổi đến hai mươi lăm tuổi... (10 năm) Anh yêu tôi, từ bảy tuổi đến hai mươi bảy tuổi... (10 năm x 2) Anh nâng tay áo, chọn một vị trí mềm mại trên chiếc tay áo somi nhẹ nhàng lau nước mắt cho tôi, dùng cái giọng nói dùng để dỗ Tư Tư mà nói với tôi : « Khóc thực thương tâm ! Y Phàm bắt nạt em sao ? » « Anh như thế nào lại trở lại nhanh như vậy ? » Vừa nghe giọng nói của anh, tôi giống như có lại sự kiên cường, giống như có thể thừa nhận tất cả mọi thứ rồi. Tôi dụi dụi vào phần ống tay áo của anh mà lau nước mắt, hít hít cái mũi hỏi : « Các anh thông đồng lừa em, có phải không ? » « Vừa rồi Y Phàm gọi điện hỏi anh ở đâu, có phải cùng một chỗ với em không. Anh đoán cậu ta nhất định tìm đến đây gặp em » Anh ôm lấy vai tôi mà ngồi xuống, nhìn về phía Âu Dương Y Phàm ngồi đối diện : « Trong ấn tượng của tôi cậu không phải là một kẻ thích xen vào chuyện của người khác. » « Sau này chuyện của anh và Lâm Đồng Tích tôi sẽ không can thiệp vào ! » Lâm Quân Dật cười yếu ớt, dùng ngữ khí trêu chọc nói : « Cậu không phải vẫn đang can thiệp sao ? » Âu Dương Y Phàm cúi đầu không nói. Nụ cười của Lâm Quân Dật cứng đờ ở khóe miệng, đôi tay đang ôm vai tôi mất đi chút lực. Sau đó, anh thu tay lại, hít vào một hơi thuốc thật sâu, nhả ra một chút khói nồng đậm. Hai người bình tĩnh ngồi đối diện, không khí trở nên sống ngấm mãnh liệt. Một lát sau, Âu Dương Y Phàm thâm trầm liếc tôi một cái, rồi đánh vỡ sự im lặng : « Thật sự không có lối thoát cho lẫn nhau ư ? » Lâm Quân Dật lại nhả ra một hơi khói thuốc, xoa xoa thái dương nói : « Tôi nghĩ cậu không động chân tình với cô gái nào, không có ai có thể làm cậu vương bận. » « Nếu anh đối với cô ấy tốt một chút, tôi nghĩ tôi có thể » Tôi rốt cuộc cũng hiểu được vì sao Âu Dương Y Phàm lại nhiều lần xen vào chuyện này. Nhìn anh ta dùng chuyện đạo lý để lảng tránh, tôi bỗng nhiên thích thú theo dõi anh ta, xem thử anh ta yêu một cách vô tư ! Yêu thương vị hôn thê của bạn, biết rõ là không thể, cũng không nên, vì vậy anh ta đem phân tình cảm này chôn dấu dưới đáy lòng, đem toàn lực để cho cô gái mình yêu hạnh phúc. Người đàn ông tốt như vậy, Lâm Đồng Tích lại bỏ lỡ, nhất định sẽ hối hận cả đời. « Thực xin lỗi... » Lâm Quân Dật áy náy nói : « Bên cạnh cậu chưa bao giờ thiếu các cô gái, tôi cứ nghĩ cậu chỉ là đối với cô ấy nhất thời si mê... » « Nhất thời cũng tốt, nhất thời cũng tốt, tôi thùy chung không thể cho cô ấy điều mà cô ấy muốn... Tôi đã giúp cô ấy hết sức mình, chính là anh lại lựa chọn người con gái khác. » « Cậu nên sớm nói cho tôi biết. » Âu Dương Y Phàm cúi đầu nhấp một ngụm cà phê, chưa sót cười : « Vậy anh sẽ đối với cô ấy càng lạnh nhạt ! » Một lát. Âu Dương Y Phàm ngẩng đầu lên nhìn tôi, trong mắt anh có một tia li giải cùng thông cảm “ Tôi trước giờ cho rằng Quân Dật không hiểu tình yêu, không biết quý trọng Đồng Tích, hôm nay tôi mới biết được... Bởi vì đã có người đáng để anh ấy quý trọng hơn, chân thành yêu anh ấy hơn... Nếu tôi là anh ấy, cũng có lẽ sẽ lựa chọn như anh ấy.” Lâm Quân Dật nói : « Lời nói này của cậu có thể lý giải theo nhiều hướng. » « Anh cho rằng là hướng nào ? » « Mặc kệ là thế nào, tôi cho rằng Lâm Đồng Tích không đáng cho cậu yêu, cô ấy không thật. » « Đó là anh không hiểu cô ấy. Cô ấy kỳ thật không kiên cường như bên ngoài, cô ấy vì anh mà không thể không nhượng nhịn, cô ấy hy vọng vì anh mà cố gắng để mình trở thành người phụ nữ hoàn mỹ, chính là anh không hề thương thức sự hoàn mỹ ấy ! » « Cậu sai lầm rồi ! Có một loại phụ nữ, cho dù cô ta mỗi ngày lừa dối cậu, cậu vẫn thấy người đó thật chân thành ; có một loại phụ nữ, cho dù cậu biết mỗi câu cô ấy nói đều là sự thật, cậu vẫn cảm thấy cô ta thật giả dối. » Anh li luận tình yêu đã đạt tới một cảnh giới nào đó, tôi cố gắng phân tích vẫn không lý giải nổi, Âu Dương Y Phàm lại biểu hiện rất kì quái, tôi đoán anh ta cũng chẳng hiểu thấu triệt. Nói thật, Lâm Quân Dật nói về hai loại phụ nữ này, đều thật đáng sợ. Tôi cực kì không muốn tình nguyện thừa nhận một trong hai loại là tôi, nhưng cẩn thận nghĩ lại, tôi cùng anh một chỗ nói dối cũng không phải là ít. Là ai đã nói, tình yêu phải được xây dựng trên sự tín nhiệm, trong tình yêu của anh với tôi không phải một lần nói dối lại một lần nữa nói dối rồi thành kiên định không đổi. Tôi kéo kéo tay áo của anh, nhỏ giọng ghé vào lỗ tai anh hỏi : « Lừa gạt đối với anh mà nói, không sao cả sao ? » Anh dụi tất điều thuốc đã hút được một nửa, ý vị thâm trường trả lời : « Có lẽ có vài thứ, so với lòng gạt càng đáng sợ hơn. » Sau đó, anh hướng người phục vụ ngoác tay : « Thêm một ly cà phê. » Tôi vội vàng ngăn cản anh : « Dạ dày anh không tốt, đừng uống cà phê nữa, không bằng uống chút sữa đi. » Lâm Quân Dật liền nghe xong liền nói « Tốt ! » Âu Dương Y Phàm giật mình nhìn anh hỏi : « Là ai nói đàn ông uống sữa trước mặt mọi người là một loại sỉ nhục ? » « Ai nói ? » Lâm Quân Dật thực sự hỏi lại. « Không nhớ rõ ! Các người ngồi đi, tôi còn có việc. » Sau khi đứng dậy Âu Dương Y Phàm cúi đầu nhìn chúng tôi, ôn hòa nho nhã nói : « Từng có lúc tôi nghĩ thế nào cũng không hiểu, vì cái gì Lâm Đồng Tích lại không thể chạm vào tâm của anh, hôm nay tôi đã hiểu. Quân Dật, cậu đã đúng, tình yêu nên là như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 23: Tâm trầm mặc

Âu Dương Y Phàm đi rồi, bóng dáng anh ta rồi đi mang một chút cô đơn là lạ, tôi phát hiện anh cũng không là giống như trong con mắt mọi người phong lưu phóng khoáng hoa hoa công tử lưu tình khắp nơi, anh ta dùng một bề ngoài phong lưu để che đi một đoạn tình cảm chân thành tha thiết. Lâm Đồng Tích thực không xứng với anh ta, trời cao sẽ cho anh ta gặp một cô gái tốt hơn nhiều ! Tôi đưa tay nhận lấy ly sữa còn tỏa hơi nóng mà người phục vụ đưa tới, đặt trước mặt anh : « Ông nội đoạn tuyệt quan hệ với anh à ? » « Không phải. ... là anh đoạn tuyệt quan hệ với ông. » Giọng nói của anh bình tĩnh tựa như hoàn toàn không hề để ý, tựa hồ như tất cả không sao cả. « Kỳ thật anh không cần làm cứng như vậy, em cũng không phải là không thể không có danh phận. » « Đúng như em muốn ! » Đã như vậy, anh còn có tâm tình đi dỗ tôi ! Tôi cười tròng anh liếc một cái « Người ta đang nói đúng đắn với anh mà. » « Đúng vậy ! Nói đúng đắn. .... Đại sứ quán nói cần thẩm tra, phải chờ vài ngày. » « Chờ đợi nhiều năm như vậy, không lẽ không đợi thêm vài ngày. » Tôi dùng tâm khuấy cả phê, nhìn tách cả phê gọi sóng, một vòng lại một vòng vô luận thế nào đều thủy chung xoay quanh trung tâm, tựa như nơi sâu nhất trong đôi mắt anh. « Anh cùng ông nội không thể ngồi xuống nói chuyện nhẹ nhàng hay sao ? » « Hai người anh thật không còn cách nào khác để nói chuyện. Ông ấy cứ nghĩ anh ở lại trong Lâm gia, chính là có mong muốn giữ lấy tài sản của ông. Trong mắt ông chỉ có tiền tài quyền thế, nghĩ đến có chúng trong tay thì cũng sẽ nắm được tất thấy mọi thứ khác. » « Vậy anh vì sao ở lại Lâm gia, vì cái gì lại nhượng bộ ông ấy ? » Anh hạ mắt, không trả lời. « Bởi vì thế nào đó cũng là người thân duy nhất là ông nội của anh, phải không ? » Anh trầm mặc. Anh cùng tôi bất đồng, anh sẽ dấu diếm, cũng sẽ không muốn nói dối tôi. Không muốn tôi biết đã có chuyện gì, có đánh chết anh cũng sẽ không mở miệng, nhưng sẽ không giống tôi mở miệng nói dối anh mà chả thêm chớp mắt. Cho nên khi anh trầm mặc cũng chính là trả lời. Âu Dương Y Phàm nói đúng, không có hề sai cũng không phải mặt sát, cốt nhục thân tình không có khả năng có thể hững hờ, lựa chọn này của anh đã quá khó khăn ! « Anh thực cho rằng ông ấy không cần anh sao ? Nếu anh không phải là huyết mạch duy nhất, anh dù có chết đói đầu đường cũng sẽ không để ý anh sao ? Nếu không phải ông ấy cần anh tiếp quản sản nghiệp, ông ấy sẽ không bồi tài anh sao ? » « Băng Vũ, em suy nghĩ quá nhiều. » « Anh là vì cố gắng chọc giận ông nội mới nói ra như vậy phải không ? Mà anh cũng biết ông ấy nhất định sẽ rất tức giận, mới nói ra như vậy. » Anh sùng sốt một chút, sau khi lấy lại tinh thần, anh nắm chặt tay tôi : « Được rồi, em nhất định muốn biết, anh liền nói cho em : « Khi cha anh qua đời, đem tay ta ta đặt vào lòng bàn tay ông ..... Ông không nói gì, chính là không ngừng ho, ho đến mức cả cánh tay không ngừng run rẩy, nhưng ông chưa từng buông tay. » Anh hít một hơi thật sâu, ngừng lại trong chốc lát nói : « Những năm gần đây, anh rất ít khi về nhà, mặc dù trở về ông cũng sẽ không chủ động bắt chuyện với anh, có khi hai người một tháng không nói với nhau một câu, gặp mặt cả cái gật đầu chào nhau cũng không có, có khi chỉ mới nói với nhau được hai câu liền khác khẩu mà to tiếng. ... Nhưng mà, bất luận anh trở về có muộn như thế nào, đèn thư phòng đều sáng, khi anh vào cửa mới tắt. Anh thực thích ánh đèn từ căn phòng đó, nó giống như ánh dương quang chiếu lên đêm khuya hắc ám bao quanh anh, sinh mệnh đau thương. Cho nên anh thường ngồi ngoài cửa không vào nhà chỉ để nhìn ánh đèn kia, đến bình minh mới tắt. ... » « Anh rõ ràng biết ông ấy đang đợi anh ? » « Anh biết, đối với ông đôi khi một cái liếc mắt đều thấy mệt mỏi. ... nếu không có chút ánh sáng đó, có lẽ anh đã sớm đoạn tuyệt quan hệ với ông, căn bản không thể đợi đến hôm nay. » Tôi hoàn toàn đã hiểu, hai người họ không phải là oán hận lẫn nhau, mà là không thể chung hòa, cá tính lãnh khốc quyết đoán làm cho hai người đối chọi gay gắt khi ở chung. Ở trong mắt hai người, không có đúng sai, chỉ có thắng thua ! Nhưng sâu trong nội tâm bọn họ lại để ý lẫn nhau. Đặc biệt Lâm Quân Dật, anh rất để ý tâm tư người khác, cho nên cá tính xác thực cứng cỏi, quả quyết, nhưng hẳn trên nhiều khía cạnh lại yếu ớt, nhất là trong thế giới tình cảm. Tôi uống một ngụm cà phê lớn, trong miệng hàm chứa cay đắng, mới nhớ chính mình vừa rồi chưa thêm đường. Anh cười cười, lấy đi cốc cà phê trong tay tôi, đem ly sữa đặt thay vào đó : « Băng Vũ, em không cần suy nghĩ nhiều, có những chuyện muốn thay đổi cần có thời gian. ... có một số người cũng cần có thời gian để lí giải. ... Một ngày nào đó ông ấy sẽ hiểu mình đã sai lầm » « Nếu ông ấy vĩnh viễn không hiểu chính mình đã sai lầm thì sao ? » Anh tựa lưng vào ghế : « Dù sao anh cũng đứng. » Đang muốn mở miệng, điện thoại trong tay vang lên, không biết vì sao nghe tiếng chuông di động tôi lại thấy phiền, càng ngày càng oán hận công nghệ thông tin phát triển nhanh quá. Khi nhìn thấy tên người gọi trên màn hình, tôi nhất thời thấy tối tăm, Lâm Quân Dật vẫn đang nhìn ra người cửa sổ. Tôi giờ phút này xác thực cực kỳ cực kỳ muốn đem cái di động vất đi đâu càng xa càng tốt, đáng tiếc. .... Tôi giương mắt xấu hổ nhìn anh, nhất thời không biết nên từ chối cuộc gọi hay nhận đây. Anh cũng phát giác ra sự khác thường ở tôi, đoạt lấy chiếc điện thoại từ trong tay tôi, ánh mắt lạnh lùng nhìn cái tên hiện trên màn hình, chuyển ánh mắt đến mặt tôi, chăm chăm nhìn tôi thật lâu, mới đưa điện thoại trả lại, cúi đầu lẳng lặng dùng cà phê. Tôi phải dùng khi lực toàn thân mới có thể nhấn nút chấp nhận, cảm giác như vừa nhấn vào nút dẫn nổ, chỉ còn chờ đợi thế giới hủy diệt a. « Em đã từ trường cù trở lại rồi chứ ? » Bên kia truyền đến giọng nói đầy mong chờ của Ngô Hằng. « Vâng » Ngô Hằng dừng lại một chút rồi hỏi : « Em gặp được anh ta chứ ? » « Vâng » Tôi giương mắt nhìn Lâm Quân Dật đang ngồi bên cạnh. Khi anh uống cà phê, những ngón tay thon dài như được điêu khắc ra nhẹ nhàng chiếc tách, đưa đến bên môi, động tác man mê dùng hai chữ « tao nhã » không thể miêu tả hết a. Anh trầm tĩnh như vậy, là cho người ta không phải cảm thấy lạnh nhạt mà cảm thấy cứ như che giấu một mũi dao, làm cho trái tim người ta băng giá. Ngô Hằng hỏi : « Em vẫn là muốn cùng anh ta tiếp tục ? Em vì cái gì không cho anh một cơ hội ? » « Thực xin lỗi, Tư Tư cần một người cha chân chính. » Tôi nghĩ muốn uyển chuyển từ chối mà không là thương tổn đến tôn nghiêm của Ngô Hằng, nhưng khi tôi nhìn thấy Lâm Quân Dật đột nhiên ngẩng đầu, đáy mắt là phản nộ đang được dịp bùng nổ, tôi mới ý thức được mình nói sai, muốn thu hồi đã là không thể. Nghe thấy bên kia điện thoại truyền đến giọng nói suy sụp : « Vậy được rồi, hy vọng lần này em sẽ không chọn sai một lần nữa. .... » Tôi không dám nói thêm gì nữa, chỉ tạm biệt, liền nhanh chóng cắt đứt cuộc gọi. vừa định cùng Lâm Quân Dật giải thích chợt nghe anh âm trầm hỏi : « Chỉ bởi vì Tư Tư cần một người cha chân chính ? Lần sau em nói chuyện này có thể hay không không cần nói trước mặt anh ? Giọng anh không lớn, nhưng cũng đủ là cho những người khác trong quán chú ý. Tôi nhỏ giọng giải thích : « Em không có ý đó. .... » Anh lướt nhìn những người khách xung quanh, đề thấp thanh âm, nhưng tức giận chưa giảm : « Anh mặc kệ em có ý gì, anh chỉ muốn biết giữa hai người là quan hệ gì ! » Tâm của tôi rất nhanh ném lại vị thống khổ, giống như toàn bộ thế giới lại chìm sâu vào ác mộng khi bừng tỉnh tất cả lại hỗn loạn. Đây là một quả cà phê hữu tình, tôi không có gì để nói, cũng không có tâm trạng tranh luận cùng anh, đứng dậy bước nhanh ra khỏi cửa. Vừa mới chạy ra khỏi quán, anh đột nhiên lại ôm chặt tôi từ phía sau, không hề có kị mà ôm ngang người mang tôi nhét vào sau xe anh, rồi cũng chui vào theo tôi. Tôi bị anh chôn giữa vòng tay không thể di chuyển được, tức giận mà phát tay đánh vào ngực anh : « Tôi vì anh mà sinh một đứa con, vì anh mà chờ đợi, tôi cứ nghĩ anh có thể hiểu được tâm ý của tôi, thì ra anh cái gì cũng không hiểu ! Ở trong mắt anh, tôi chính là loại phụ nữ cần kiểm chồng phải ! » « Là anh sai lầm. Anh không nên nói như vậy. ... Em mỗi lần ở trước mặt anh mà gọi điện cho anh ta, anh đều tức giận đến phát điên, lại đối với em không có quyền gì để ngăn cản, anh chỉ có thể chịu. ... » Giọng nói của anh như giọt mưa theo chân trời rơi xuống, giọt giọt mơ hồ không chừng. Phần nộ trong tôi giống như bị những lời anh nói dâng cao, ta nâng tay nhưng vẫn chỉ dừng lại trong không trung, rồi một khắc sau lại gặt gao ôm lấy thất lưng anh. « Băng Vũ ! » Anh ôm tôi, hô hấp hỗn loạn. « Anh muốn cưới em ! Anh muốn tất cả mọi người đều biết em là của anh ! » « Anh biết không ? Đã yêu anh, em không có cách nào đi yêu thương người đàn ông khác. .... » Đứng vào cuối xuân đầu hạ, liễu rủ phiêu diêu, cỏ cây tươi tốt, hương vị tươi mát là cho tôi không thể không nhớ đến một đoạn hồi ức thực ngắn ngủi kia. Chúng tôi ôm chặt lấy nhau, lúc này đây chúng tôi không chia lìa. ....

***** Bởi vì thời điểm hẹn Liễu Dương còn chưa đến, chúng tôi bước vào một cửa hàng mua áo quần cho Tư Tư. Khi tiến vào cửa hàng Lâm Quân Dật không nói một câu, cơ hồ đến từng kiện từng bộ nghiên cứu cẩn thận một lần, cuối cùng anh đứng trước một bộ trang phục trẻ em xinh đẹp đáng yêu vô cùng, anh ngẩng ngốc đứng nhìn thật lâu, ngón tay thon dài vân vê hạt cườm trên đó, thủy tinh sáng lấp lánh tựa như giọt nước mắt vĩnh viễn tinh khiết. .... Khi tính tiền anh theo thói quen lấy ra thẻ vàng trong ví, nhưng rồi lại thanh toán bằng tiền mặt. « Ngân hàng sẽ không đóng băng tài khoản này nhanh đến thế đi ? » Tôi khó hiểu hỏi. « Ngân hàng đương nhiên không làm việc có

hiệu suất đến vậy, nhưng ông nội luôn hành động mãnh mẽ vang dội, tuyệt sẽ không lưu lại cho anh một cơ hội nào để xoay người. » Đứng vậy, đối với Lâm Quân Dật mà nói, nếu có vốn để chi tài chính, anh sẽ còn biện pháp để bắt đầu lại. Hai con người này thật hiểu biết nhau. Tôi không khỏi cảm khái : « Rõ ràng là người thân, tội tình gì lại biến thành biết người biết ta. .... » Anh cười lạnh : « Hai ông cháu anh không hiểu biết lẫn nhau, ông ấy không hiểu được suy nghĩ của anh, anh cũng cơ bản không đoán được ông nội suy nghĩ cái gì. » Tôi kéo tay anh, đối với anh cười ngọt ngào : « Chúng ra thử xem Liễu Dương nhìn anh có thể nhận ra hay không, em đánh cược cô ấy nhận không ra. ... » Khi đến dưới lầu công ty Liễu Dương, cô ấy đã đợi từ trước. Tôi xuống xe hướng Liễu Dương vẫy tay, cô cũng cười phất tay với tôi, vẫy một chút đã dừng giữa không trung. Tôi quay đầu, gặp Lâm Quân Dật mở cửa xe bước xuống, “Dương, đây là ông chủ của tớ – Lâm Quân Dật” “Ông chủ của cậu? Là cái người kia. ....” Về mặt của cô bạn thật giống như pha quay chậm trên TV, không tin, trầm tư, hoài nghi, mê mang biến hóa cực kì thông thả chậm rãi. “Ừm” Tôi dùng sức gạt đầu, Lâm Quân Dật không nói chuyện chỉ thản nhiên mỉm cười. Liễu Dương cẩn thận nhìn hai chúng tôi, mới giật mình tỉnh ngộ: “Là Trần Lăng đúng không?” “Đã lâu không gặp.” Anh cùng Liễu Dương bắt tay, đồng thời hướng tôi bĩu môi: “Anh nên nói với em thế nào?” Liễu Dương cũng khinh bỉ trừng tôi : “Cái này mà cậu bảo là lớn lên giống nhau ư? Mắt cậu không có bệnh đấy chứ?” “Đó là cậu chưa từng nhìn thấy thời điểm anh ấy biến thái thôi” Tôi nhỏ giọng nói thầm. Liễu Dương hơi sùng sốt, bỗng nhiên nhớ cái gì, tươi cười trên mặt rút đi. “Nghe nói anh có vị hôn thê đã nhiều năm, cô ấy khỏe chứ?” Tôi biết là cô bạn thay mình bất bình, ta vụng trộm giật giật nhẹ tay Liễu Dương, không muốn cô ấy nói thêm gì nữa. Có ngu dốt cũng nghe ra ý trào phúng của Liễu Dương. Lâm Quân Dật nhẹ ho khụ khụ, mở cửa xe làm một bộ dáng quý tộc thủ thế mời. « Lên xe rồi nói sau » « Không cần, tôi còn có việc. » Tôi cuống quýt giữ tay cô : « Dương, đừng như vậy. ... » « Một người đàn ông như vậy xứng để cậu đập hư chính mình ư ? Lúc trước cậu rời anh ta đi là vì cái gì cậu quên rồi sao ? » « Tổ không quên. ... là tớ hiểu lầm, anh ấy yêu là tớ. » Tôi đem ngón tay đeo nhẫn nâng lên trước mặt cô bạn. « Bọn tớ mới trở về tại chỗ đăng kí kết hôn, sau này có thời gian, tớ chậm rãi giải thích cho cậu. » Lâm Quân Dật cùng trở về ngôi nhà cha chúng tôi, ngôi nhà ấm áp, chúng tôi bốn người cùng nhau ăn cơm, trò chuyện về cuộc sống, chuyện xưa, tôi kể cho Lâm Quân Dật những chuyện vui về khi ở cùng Liễu Dương, anh lắng nghe đặc biệt chuyên chú, so với hợp còn chuyên tâm hơn, ngẫu nhiên còn lộ ra vẻ ngưỡng mộ. Khi nói đến Tư Tư, anh đều cúi đầu nhai Tư Tư, là cho tôi không thể nhìn thấy rõ về mặt anh. ....

***** Lâm Lạc Hòe có thể trở thành thần thoại trong giới đầu tư, quả nhiên khác với hạng tầm thường, làm việc mãnh mẽ vang dội. Sáng sớm hôm sau, tôi vừa cùng Lâm Quân Dật bước vào công ty chỉ thấy văn phòng bình thường ngăn nắp trở nên hỗn loạn. Máy chủ server không những vì các khoản khất nợ mà đòi đình công các công trình, còn giật dây cho công nhân đến công ty đòi tiền lương. Máy nhà cung ứng vật liệu trước đã thỏa thuận là hoàn thành công trình sẽ thanh toán tiền vật liệu bây giờ cũng lật lọng. Lâm Quân Dật theo chặn bọn họ đi vào phòng họp suốt một ngày, thái độ bọn họ vẫn phi thường kiên quyết, bất luận Lâm Quân Dật đã đưa ra giải pháp tốt thế nào bọn họ nhất định đòi phải có tiền mặt, cái gì cũng không bàn, có thể nhận ra là bị sai khiến mà thôi. Ngày thứ ba, một tòa báo đăng tin là một công ty xây dựng gặp vấn đề trong việc quay vòng vốn, sắp phá sản. Bộ phận tiêu thụ tức khắc trở nên hỗn loạn, càng ngày càng nhiều các chủ hộ muốn mua nhà đã trả lại phòng, còn yêu cầu chúng tôi nhanh chóng trả lại khoản đặt cọc, nếu không sẽ kiện lên tòa án. Lâm Quân Dật vì vốn mà nghĩ ra tất cả các biện pháp, đáng tiếc ngân hàng lại không đồng ý cho chúng tôi vay, giám đốc Trương còn gọi điện thoại cho tôi bảo nhấn lại cho Lâm Quân Dật là gần đây lão ta đang bị tổ chuyên án âm thầm điều tra, hình như là tại khoản tiền cho công ty vay trước đây (ch 2-3) Lâm Quân Dật mỗi ngày đều phải vội vàng phản ứng với hàng loạt các sự kiện phát sinh bất ngờ, cuộc sống có thể nói khó mà có một phút an bình, chỉ trong một thời gian ngắn mà người anh đã gầy mất một vòng, sắc mặt ngày càng kém. Buổi tối, tôi dỗ Tư Tư đi ngủ, sau đó bước vào thư phòng của anh, thấy anh đang uống thuốc giảm đau bao tử. « Dạ dày có đau không ? Em cùng anh đi bệnh viện nha ? » « Anh không sao ! » « Nhưng mà. .... » « Bệnh của anh chính anh cũng tự hiểu rõ mà. Do gần đây áp lực lớn quá lại ăn không ngon miệng, uống thuốc rồi sẽ không sao. » « Ngày mai em cùng anh đi bệnh viện để kiểm tra, không em lại lo lắng. .... » Anh kéo mạnh tay tôi, làm tôi đứng không vững mà ngã mình vào lồng ngực anh, còn chưa kịp hoàn hồn, môi đã bị anh chặn lại. Anh hôn nhẹ rồi càng lúc càng sâu, nụ hôn kéo dài thâm tình. Đem những sầu lo sinh sôi trong lòng tôi nuốt xuống, chậm rãi trở nên kịch liệt, nhộn nhạo nổi lên trong thân thể làm tôi cảm tưởng mình là cánh hoa bị đánh vỡ vụn. Thời gian lúc này như đình chỉ, tất cả trở nên không còn trọng yếu. ... Nụ hôn kết thúc, anh cách giọng mơ hồ hỏi tôi : « Có phải em cảm thấy anh thật vô dụng đúng không ? Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã bị ông ấy làm cho không còn đường để đi ! » « Không ! em tin tưởng anh có năng lực giải quyết những chuyện này. » « Em cảm thấy anh có thể đấu với ông nội sao ? » Tôi nhẹ nhàng hôn lên tóc anh, mặt anh . « Cùng lắm là đóng cửa công ty, rồi lại bắt đầu một lần nữa. Ông nội anh không phải cũng từng táng gia bại sản, ông ấy có thể Đông Sơn tái khởi, anh cũng có thể làm được giống như vậy ! » « Được ! Ngày mai em đến công ty cô vẫn luật pháp thảo cho anh một hợp đồng thuê đổi cơ cấu công ty. » « Thay đổi cơ cấu ? » « Anh muốn đem công ty chuyển thành hình thức công ty cổ phần, sau đó đưa ra thị trường kêu gọi các nhà đầu tư » « Vâng ! em hiểu. » « Anh sẽ không chấp nhận thua cuộc ! » Anh nhìn tôi, ánh mắt tràn ngập sự tự tin chói lòa. « Anh nhất định cho ông hiểu ông nội đã sai lầm ! » « Mặc kệ anh quyết định thế nào, em cũng sẽ ủng hộ anh ! » Tôi lấy anh, đây là điều duy nhất tôi có thể làm cho anh. « Gần đây anh quá mệt mỏi, bỏ ra một chút thời gian đi ra ngoài thư giãn đi. » « Cuối tuần chúng ta đi biển được không ? Anh nhớ em rất thích đại dương, rất muốn ngồi trên bãi đá ngắm mà nghe âm thanh sóng biển vỗ vào bờ đá. » « Anh còn nhớ rõ sao ? » « Anh đã đáp ứng em mỗi chuyện đều chưa từng quên, về sau sẽ vì em mà sẽ thực hiện từng chuyện từng chuyện. » « Em yêu anh ! » Tôi nghĩ theo năm tháng trôi qua, từng lời thề đó đã sớm bị lãng quên hoàn toàn. Không thể tưởng được, chỉ là tưởng được chỉ là những câu chữ vụn vặt bên gối trải qua năm tháng ngày ngày đêm đêm anh vẫn còn còn khắc sâu vào trong lòng, huớng chỉ là lời thề suốt đời suốt kiếp !

***** Cuối tuần, chúng tôi còn ăn chưa xong bữa sáng, chị Lan đã tới, Lâm Quân Dật nói gọi chị tôi để chăm sóc Tư Tư, mới dẫn tôi đi về. Tôi không muốn bỏ qua bữa sáng, anh đã vui vẻ vẫy tay với Tư Tư, lôi kéo tôi xuống lầu. Nhìn khuôn mặt tươi cười ngọt ngào của Tư Tư tôi biết, nhất định anh đã thừa dịp tôi không chú ý, đã cùng Tư Tư ký kết hợp nghị song phương gì đó rồi. Lần sau tôi nên nhắc nhở cô con gái đơn thuần này là ba ba của bé là một kẻ tâm cơ có thừa, nhất định không nên mắc mưu bị người ta lừa mới được. Đi xuống lầu, chúng tôi đợi một lúc. Âu Dương Y Phàm mới lái chiếc Porche thể thao phi nhanh tới, chỉ khi đến ngay trước mặt chúng tôi mới phanh cái cọt. « Cậu đến muộn » Lâm Quân Dật đưa tay lấy vật gì đó ở trên xe, lướt qua người con gái ngồi bên cạnh, thuận miệng hỏi : « Chưa từng thấy qua, vừa làm quen à ? » Âu Dương Y Phàm cũng thuận miệng đáp : « Mới nhất được ở trên đường. » Tôi tò mò nhìn cô gái vừa mới « nhất được » kia, cô gái kia một chút cũng không thèm để ý đến hai kẻ đàn ông vô lý kia. Đôi mắt to chớp chớp lóe lên ánh sáng thiên chân tình thuần (ngây thơ) Cô gái có vẻ khá kì quái, mái tóc xoăn tán loạn, tất màu nhạt cùng với một chiếc váy vàng có ren rách nát, nhưng đôi chân trắng mịn như tuyết lại không dính một chút tro bụi. Thoạt nhìn có vẻ rất lồi thối lếch thếch, nhưng nhìn kĩ mới thấy tóc là do cô ấy mới thả ra, váy là bị xé đi một nửa, có vẻ đây là một bộ lễ phục đắt tiền, đôi giày cao gót cao nhả bị vấp bỏ nằm một bên, không hề cao nhả. Âu Dương Y Phàm về mặt bắt đầu đi chỉ chỉ về phía cô gái : « Cô ấy tên là Quan Tiểu Úc. .... còn đây là bạn của tôi Lâm Quân Dật » Anh ta chỉ về phía tôi, « Đây là vợ anh ấy. » Cô gái cười ngọt ngào, khi cười đôi mắt to càng rực rỡ, làm cho người khác không nhìn nổi mà cùng cười với nàng. « Mọi người tốt. Vừa rồi cha mẹ em buộc phải đi xem mắt, em thật vất vả mới tìm được cơ hội vụng trộm trốn ra, trùng hợp vừa ra đến cửa thì gặp Ivan, thuận tiện quá giang xe anh ấy trốn tới đây. » « Xem mắt ? » Lâm Quân Dật có thâm ý khác liếc mắt về phía Âu Dương Y Phàm, rồi mở cửa đỡ tôi lên xe. Anh đối với cô gái ngồi phía trước nói : « Cô xem mắt cùng ai vậy ? » Cô gái nhu nhu đôi mi, ai thần nói : « Một hoa hoa công tử có tiếng a, mẹ em tặng bốc già đó lên tận trời, nói cái gì mà tuổi trẻ tài cao. Hừ già ta cũng chỉ là một kẻ dựa vào gia thế mà mỗi ngày ôm một cô đến công ty, làm được cái gì mà làm. .... tên gọi là gì nhỉ, Âu Dương. .... » Cô dùng lực vỗ vỗ vai vai người đang lái xe là Âu Dương Y Phàm : « Anh nói già gọi là gì nhỉ ? » « Âu Dương Y Phàm ! »

« Đúng, tên thật khó nhớ. » Cả chặng đường tôi không hề chen lời vào, cố nén cười nghe cô gái tên Quan Tiểu Úc thao thao bất tuyệt nói bậy về Âu

Dương Y Phàm, không nghĩ tới Âu Dương Y Phàm được tu dưỡng vô cùng tốt chuyên tâm lắng nghe, có khi còn đáp lại vài câu. Quan Tiểu Úc nói : « Bạn cùng phòng của em là Lăng Lăng nói, phụ nữ của gã phải dùng đến song hạch CPU để thông kê mới hết. » « Song hạch CPU ? » Âu Dương Y Phàm đặc biệt buồn bực hỏi : « Không phải dung lượng 64 bit chứ ? » Lâm Quân Dật còn không ngại anh ta buồn bực mà chêm vào : « Tôi thử dùng qua phần mềm tính toán số liệu Mellon cho CPU, rất nhanh , nhưng cũng chưa chắc có thể thống kê đủ số bạn gái của anh ta! » Âu Dương Y Phàm kéo kính tròng mắt liếc anh một cái, anh cúi đầu nhìn tôi cười, không thém nhắc lại. « Bỏ tiêu mua cái bằng MBA, liền nghĩ rằng mình tài hoa hơn người. ... tròng hợp mua vào một loại cổ phiếu gấp dịp nó đang tăng giá trên thị trường chứng khoán Trung Quốc, liền nghĩ mình là thiên tài đầu tư.... Gặp phải loại đàn bà ham mê hư vinh hách lăm giàu bu vào, gã lại tưởng mình mị lực hơn người không ai có thể kháng cự, phé vật thì em đã gặp qua, cơ mà chưa từng gặp loại phé vật tự cuồng bản thân như vậy. ... » « Loại đàn ông như thế trên thế giới còn có sao ? » Âu Dương Y Phàm hỏi. « Chính là, nhân loại đã tiến hóa lâu như vậy rồi, thế mà đầu óc hần hình như chưa tiến hóa thì phải ? » Cô nàng ảo não xóa tung mái tóc, thanh thanh yết hầu nói tiếp : « Ngay cả sói còn tiến hóa hiểu được không thay đổi là chết thế mà tư tưởng của gã như thế nào lại vẫn còn dừng lại ở xã hội nguyên thủy ? » Âu Dương Y Phàm đưa qua cho cô gái một chai nước khoáng. « Nói như vậy : Gã còn sống thật đúng là bi ai của nhân loại ! » « Cũng khó tránh khỏi sẽ có một vài cá nhân không thể tiến hóa hoàn toàn, là người nguyên thủy bị chi phối bởi nửa người dưới, bất quá loại người như vậy thật sự hi hữu. ... » « Vậy, em đang học chuyên ngành gì ? » « Học quản trị kinh doanh ! » « Anh còn nghĩ em là sinh viên ngành sinh vật học nữa chứ. » « Anh có biết điều làm cho em không thể chấp nhận gã là gì không. ... » Cô nuốt nước miếng, lòng đầy cảm phẫn nói : « Em nghe nói cùng một lúc gã kết giao với rất nhiều bạn gái. Có một lần, ba người bạn gái gặp nhau tại một buổi tiệc, trong đó có một cô chất vấn gã : Như thế nào anh có thể làm như vậy ? Gã ta cư nhiên đồng ý nói : ‘em không giữ được tâm anh, đừng nói anh hoa tâm’ anh ngu thử xem. ... Gã căn bản không phải là hoa tâm mà là không bền tâm » (yêu ko lâu dài) « Có chuyện như thế sao ? Anh cũng chưa từng nghe qua, em làm sao biết được ? » « Lăng Lăng nói. » « Lăng Lăng ... » Âu Dương Y Phàm ý vị thâm trường nhắc lại một lần nữa. .... Tôi rút cuộc cũng biết hoa tâm của Âu Dương Y Phàm, thì ra anh ta là một gã dễ dàng tạo những điều lãng mạn làm cho các cô gái nhớ nhung. Hai người rút cuộc mất đủ, Âu Dương Y Phàm quay đầu nói với chúng tôi : « Quân Dật, trước tiên để tôi cho anh vay tạm vốn đi được không ? » Lâm Quân Dật ngồi thẳng lưng, nhìn ngoài cửa sổ. Bình tĩnh nói : « Nếu vì chuyện cổ phiếu mà áy náy thì không cần ! » « Anh. ... đã biết ? » « Tôi mua cổ phiếu cũng chưa từng bàn bạc cùng cậu. Kiến Nghiệp nói anh ta có đề cập việc tôi mua cổ phiếu với cậu, những người khác chưa từng nói qua. » « Thực xin lỗi. » « Không cần, ông nội chỉ muốn tôi hai bàn tay trắng, nên vô luận là dùng biện pháp gì cũng dùng kể cả việc thu mua công ty của tôi. » « Tôi có thể giúp anh chuyện gì ? » Lâm Quân Dật nhìn cảnh vật trời qua bên ngoài cửa sổ trầm tư thật lâu, bỗng nhiên nói : « Hiện tại cổ phiếu kia đang rớt giá ở mức thấp nhất từ trước đến nay, cậu có hứng thú việc thu mua công ty kia không ? » « Tôi nghe nói đó là một công ty gia đình làm ăn bị lỗ, mấy hôm trước nó tăng giá là vì có nhà cái khống chế nó. » « Nguyên nhân như thế, nên việc mượn nó để tham gia vào thị trường chứng khoán là tốt nhất. ... » « Ý của anh là ? » « Đó là một cách đầu tư kiếm lợi cực ổn này ,cậu có hứng thú chứ ? » Tôi đối với chuyện đầu tư không hiểu lắm, hai người bàn luận dấy sóng, tôi lại lẳng lặng nhắm hai mắt, cảm thụ ngọn gió thổi qua đôi má. Phạt nói : Gió chưa động, phiên chưa động, người chờ tâm động. Có người cho rằng đó là tư tưởng duy tâm, trên thực tế không có gì có thể thay đổi thời thế chỉ có thể thay đổi thái độ. Bất ti bất giác chìm vào giấc ngủ, trong mộng, tôi đang đứng trong phòng bếp bận rộn, Tư Tư đang xếp đồ chơi, lúc này thì có tiếng chuông cửa vang lên, tôi vội vã ra mở cửa, không cẩn thận đập vào cạnh bàn. Tôi xoa xoa chỗ đau bước ra mở cửa, anh đứng đó nhìn tôi tươi cười : « Anh đã trở về ! » Bên ngoài bầu trời ánh hoàng hôn không phải là bảy sắc, nhưng trong phòng tràn ngập màu cầu vồng bảy sắc. .... Một trận tiếng sóng kéo tôi khỏi giấc mơ đẹp, mở đôi mắt nhập nhèm, vừa vận nhìn thấy đôi mắt sáng ngọc giống hệt trong giấc mơ. « Đã tỉnh ? » Anh hỏi tôi. « Uhm » Tôi đỡ lấy áo khoác âu trên người, mới biết là xe dừng lại trên bờ biển đã lâu, Âu Dương Y Phàm đã cùng cô gái kia xuống xe chậm rãi đi dạo trên bờ cát. Biển phía đó, như mang ánh sáng bảy màu chớp động. « Đêm qua còn đi ngủ sớm hơn cả Tư Tư , như thế nào bây giờ lại ngủ ? » Tôi vuốt vuốt lại mái tóc che lại khuôn mặt đỏ ửng, quay đầu nhìn đại dương rộng lớn. ... Ngày hôm đó thời tiết đặc biệt đẹp, nước biển mang một màu xanh lam của bầu trời. Chúng tôi ngồi trên bãi đá ngắm nghe tiếng sóng biển, trò chuyện trời đất. Nhìn Âu Dương Y Phàm bị cô gái kia đè xuống nước biển, làm cho bộ đồ ướt sũng, sau đó lại truy đuổi nhau trên bờ biển, đôi chân trần xinh đẹp lưu lại từng dấu vết, ánh tà dương chiếu lên nụ cười rực rỡ của cô, là cho người nhìn đặc biệt thoải mái. Chơi đùa đủ, Âu Dương Y Phàm ngồi xuống bên cạnh chúng tôi, cởi ra bộ đồ ẩm ướt đặt một bên, ánh mắt rơi xuống bóng hình tươi tắn phía xa xa. Lâm Quân Dật cười nói : « Đúng là nhìn rất thuận mắt. » « Đáng tiếc cô ấy hiểu lầm tôi quá sâu. Muốn gạt dẫn vào lễ đường thực có chút khó khăn a. » « Hiểu lầm ? Tôi không biết đó là hiểu lầm đấy. » Tôi thực cố gắng lắm mới nhịn không cười thành tiếng. Âu Dương Y Phàm khẽ cắn môi, tựa hồ muốn phản bác, nhưng lại chẳng tìm được câu nào để phản. « Y Phàm. ... » Lâm Quân Dật suy nghĩ thật lâu mới mở miệng hỏi : « Có chuyện muốn hỏi cậu. » « Chuyện gì ? » « Năm năm trước Băng Vũ gọi điện cho Đồng Tích , chuyện này cậu biết không ? » Âu Dương Y Phàm nhìn tôi, mờ mịt lắc đầu. « Năm năm trước, cô ấy nói với Băng Vũ, cô ấy là vị hôn thê của tôi, khuyên Băng Vũ nên rời xa tôi ra, đừng làm tôi khó xử ! Vài ngày trước, tôi đã với Đồng Tích rõ ràng mọi chuyện, tôi còn nói cho cô ấy lựa chọn của mình. ... Đồng Tích còn tiếp tục lừa Băng Vũ, nói tôi sẽ không cưới Băng Vũ, khuyên Băng Vũ rời xa tôi ra. ... Tự mình sờ tác sờ vi, tôi không thể nào tha thứ ! » Âu Dương Y Phàm nhìn về phía tịch dương không hề chớp mắt , trong đó mang màu sắc hoàng hôn. Lâm Quân Dật tiếp tục nói : « Cậu cho rằng Lâm Đồng Tích hoàn mỹ sao ? Cậu có biết cô ấy vì cái gì lại cố chấp yêu tôi vậy không ? Tôi cảm thấy cô ấy chưa bao giờ yêu mình, nếu cô ấy có chút nào ấy yêu tôi, đã không làm những chuyện như thế. » « Cô ấy không yêu anh thì làm sao có thể chờ đợi anh nhiều năm như vậy ? » « Cô ấy muốn gã phải là một người đàn ông có cảm tình. Kỳ thật cô ấy từng nói với tôi không chỉ một lần, cậu thực sự biết làm các cô gái vui vẻ, biết lãng mạn, có tình thú, nếu cậu có thể chung tình, thì có thể nói là người đàn ông mà tất cả các cô gái đều mơ ước. » « Vậy sao ? » Đối mặt với sự đánh giá cao như vậy, Âu Dương Y Phàm lại không có một chút hưng phấn nào, ánh mắt lại càng lưu luyến hình ảnh cô gái đang tự đắc mà vui vẻ một mình trên bờ cát. « Cậu nói yêu Đồng Tích không phải là không có cơ hội. » Âu Dương Y Phàm chưa sót cười : « Tôi yêu cô ấy, ở năm phút đồng hồ trước. Hiện tại. ...tôi phát hiện mình căn bản không biết cô ấy ! Năm năm này, cô ấy cho tôi thấy anh đã cô phụ cô ấy thế nào, nhưng lại chưa từng để tôi thấy cô ấy đi tổn thương người con gái khác ra sao. » Anh ta đứng lên, vỗ vỗ cát trên tay : « Sự sờ tác sờ vi của cô ấy, tôi cũng không các nào tha thứ. .... »

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Thủy triều lên xuống

Sau khi trở về từ bãi biển, vì chuyện cái tổ công ty mà mỗi ngày Lâm Quân Dật phải tới khuya mới về nhà. Tôi không thể chia sẻ điều gì, ngoại trừ việc ở nhà vì anh ấy mà thấp sáng ngọn đèn để chờ anh trở về, vì anh mà pha một ly sữa nóng. ... Hôm nay Lâm Quân Dật và Âu Dương Y Phàm bàn chút công chuyện nên tôi đi trước đón Tư Tư về nhà. Tư Tư vừa về tới nhà liền chạy tới phòng sách đẩy cửa ra, nhìn xung quanh một chút rồi dạo qua một vòng,

sau đó nó ngồi lên ghế sofa, bàn tay nắm lại với nhau, không nói gì. Tôi ngồi bên cạnh con, cười và xoa xoa đầu con bé: – Tur Tur nhớ ba ba sao? – Khi nào thì ba ba về? Tôi ôm con đi tới bên cạnh điện thoại, chỉ vào một nút gọi đi và nói: – Sau này nếu nhớ ba ba thì nhấn nút này, nói rằng ba ba nhớ ba ba lắm. Con bé ngoe ngoẩy một chút, ngửa đầu nhìn tôi, đôi mắt trong veo như thủy tinh lấp lánh nhìn tôi đầy chờ mong. Điện thoại vang lên một tiếng, tiếp đó tiếng Lâm Quân Dật truyền tới: – Bống Vũ! – Ba ba! – Tur Tur vừa nghe thấy tiếng anh liền hưng phấn hô lên. – Ba ba! Tiếng gọi vang vọng khắp phòng khiến cho phía bên kia đầu dây rơi vào im lặng, chỉ còn tiếng hít thở. – Ba ba, khi nào ba về nhà? Con nhớ ba lắm! – Ba ba sẽ mau trở về thôi, Tur Tur có muốn ăn kem không? Ba ba mua cho con. – giọng anh mang theo độ rung ấm. – Thật sao? Cảm ơn ba ba! Đêm đó, khuya lắm nhưng anh vẫn chưa trở về, Tur Tur vẫn ngồi ở chờ trên ghế sofa, ánh mắt nhú chặt đã không thể mở ra được nhưng nói thế nào con bé cũng không chịu ngủ. – Tur Tur, ba ba bận rộn nhiều việc... đừng chờ ba nữa. Con bé chạy tới bên chiếc điện thoại, lại nhấn nút gọi một lần nữa, trong điện thoại truyền tới một chuỗi tút tút chờ dài. Tôi vừa định an ủi con bé thì đột nhiên điện thoại thông. – A lô! – nghe thấy tiếng không phải của Lâm Quân Dật, một dự cảm xấu nảy lên trong lòng, tôi vội vàng giật lấy ống nghe. – A lô! Quân Dật... – Quân Dật đang trong phòng phẫu thuật! – là tiếng của Âu Dương Y Phàm. – Tôi đang ở bệnh viện XXX. Đầu óc tôi nhất thời trống rỗng, toàn thể giới cứ như đang sụp đổ và chạy xa tôi vậy. Tur Tur lắc mạnh tôi, nói chuyện với tôi nhưng tôi không nghe thấy một tiếng nào, bên tai cứ u u những tiếng gầm rú thật lớn. Tôi không nhớ mình đã đi đến bệnh viện như thế nào. Đứng trước cửa phòng phẫu thuật, tôi khờ ngốc mà nắm chặt tay cửa, nhìn thấy chiếc đèn màu đỏ nhấp nháy tôi như tưởng tượng ra hình ảnh máu tươi không ngừng trào ra. Nhìn sang, chung quanh lập tức biến thành màu đen, tối đen giống như là địa ngục vậy. Tôi không chảy một giọt nước mắt, không phải tôi không kiên cường mà vì tôi có muốn khóc cũng không được. Tur Tur hình như hiểu được cái gì đó, nó cắn môi nhìn tôi, bàn tay nắm lấy góc áo tôi cứ run run. – Đừng lo, Quân Dật là bị tái phát bệnh dạ dày, không có nguy hiểm tới tính mạng. – tôi không còn nhận được đó là tiếng của ai, thật lâu mới cố gắng mở thật to hai mắt nhìn thì mới phát hiện Âu Dương Y Phàm đang đứng bên cạnh tôi. Tôi nắm chặt tay anh ta, không ngừng hỏi: – Tại sao lại như vậy? Tại sao có thể như vậy được? – Bệnh dạ dày của anh ta rất nặng, ở bên Mỹ vẫn luôn có bác sĩ riêng tới khám và cho thuốc định kỳ để khống chế bệnh tình. Một thời gian trước bệnh đột nhiên chuyển xấu, bác sĩ khuyên anh ta mau chóng phẫu thuật... nhưng có lẽ gần đây vì chuyện công ty nên anh ta mới chần chừ không chịu làm. – Anh ấy... vì sao có chuyện gì anh ấy cũng không chịu nói cho tôi biết chứ? – cơ thể tôi đột nhiên trở nên nặng nề, hai chân vô lực mà cố chống đỡ sức nặng kia. Tôi mệt mỏi, mệt chết mất... Mệt tới mức không còn nhìn thấy một tia hy vọng của cuộc sống... Một tiếng oán hận vang lên sau lưng tôi: – Điều tiêu thư, lần này đã vừa lòng chưa? Tôi quay đầu nhìn Lâm Đồng Tích, tôi chỉ nhìn, không hề nói một câu bởi vì bây giờ có nói gì cũng vô nghĩa. Âu Dương Y Phàm khoát tay lên vai tôi, mềm giọng nói: – Đừng lo lắng tới chuyện của anh ta nữa, ngồi nghỉ một lát đi. Tôi gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Lâm Đồng Tích, tôi có thể thấy ngực cô ta đang phập phồng kịch liệt, ánh mắt khó có thể tin nổi nhìn chăm chăm tay Âu Dương Y Phàm nắm lấy bà vai tôi. Đúng là đàn bà! Vì sao khi mắt đi thì mới phát hiện mình đã đánh mất một thứ quý giá vô cùng... Cửa phòng phẫu thuật mở ra, một vị bác sĩ nước ngoài cùng một ông lão mặc áo trắng đi ra. Ông lão cúi đầu xuống nên không nhìn rõ mặt, chỉ nhìn thấy những nếp nhăn hằn sâu trên trán. – Bác sĩ, anh ấy sao rồi? – tôi lập tức buông Tur Tur ra, chạy lên gần bác sĩ lại. Ông ấy hình như không hiểu tiếng Trung, nhưng thấy bộ dáng lo âu của tôi nên có thể đoán được tôi hỏi cái gì. Ông ấy dùng tiếng Anh trả lời: – Chúng tôi vừa gây tê cho bệnh nhân, chuẩn bị phẫu thuật! Đừng lo lắng, cuộc phẫu thuật nhất định sẽ thành công! Ông lão nhìn tôi một cái rồi lại nhìn tới Tur Tur phía sau tôi, dùng tiếng Anh nói chuyện với bác sĩ. Nghe ngữ điệu thì có thể biết được đây chính là người ông nội trăm nghe không bằng một thấy của Lâm Quân Dật. Bọn họ nói chuyện toàn là thuật ngữ y học, tôi nghe không hiểu nổi ý tứ, chỉ đại khái hiểu được bác sĩ nói bệnh tình của anh ấy không mấy lạc quan... bởi vì dòng họ nhà anh có bệnh sử ung thư dạ dày di truyền. Lâm Lạc Hòe đứng lại, bàn tay nắm cây gậy chống không ngừng run rẩy, chiếc lưng hơi hơi còng đã không còn cái vẻ cương nghị bất cần như trước. Lâm Đồng Tích đi lên rất nhanh đỡ lấy ông: – Ông nội, thân thể ông không tốt, trăm ngàn lần đừng có gấp! Bác sĩ thấy ông khó thở cũng khuyên ông không cần lo lắng, bệnh tình cụ thể thì phải đợi sau khi cuộc phẫu thuật kết thúc và dựa theo bệnh án mới có thể xác định... Lâm Lạc Hòe khôi phục sự bình tĩnh rất nhanh, che mờ đi những nếp nhăn, ánh mắt ông chớp động nhạy bén giống như vẫn nắm giữ hết thấy khí phách trong tay: – Đồng Tích, con mau đi mời chuyên gia về U nổi tiếng thế giới về đây. Âu Dương Y Phàm lập tức lên tiếng: – Cháu đi! – rồi vội vàng chạy đi. – Mẹ! – Tur Tur lắc tay tôi, ánh mắt hoảng sợ, ngửa đầu nhìn tôi. – Ba ba làm sao vậy? Tôi ngồi xuống trước mặt con bé, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn sợ hãi, miễn cưỡng nở một nụ cười: – Ba ba mệt, bác sĩ nói ba cần phải nghỉ ngơi thật tốt. – Dạ! – con bé gật đầu. Tôi chỉ đẩy ghế phía hành lang: – Chúng ta không nên quấy rầy ba ba, con ở đây ngủ rồi chờ ba ba ra được không? – Dạ được! – con bé ngồi lên ghế dựa bệnh viện, ngoan ngoan ngồi. Tôi mệt mỏi quá sức, tay cố chống đầu gối để đứng lên, khi nâng mặt thì đối diện với ánh mắt vô cùng sắc bén của Lâm Lạc Hòe. Ông ấy không già như trong tưởng tượng của tôi nhưng so ra cặp ánh mắt cô đơn kia tràn ngập sự cơ trí, khí phách của một con người trải qua biết bao sóng gió nơi thương trường và đời thường. Một con người được tôi luyện nên trong bảy mươi năm dù không làm gì cũng đủ làm cho người ta ngưỡng mộ. Còn tôi nhìn ông, không phải là một người cường mạnh đứng đầu giới thương nhân, một thần thoại bất diệt, cũng không phải một trường bối cổ chấp mà chỉ là một ông lão sắp qua cái tuổi hoa giáp, những dấu vết của năm tháng không kiêng nể lộ ra trên khuôn mặt, trong đôi mắt ông vẫn nhấp nhô những kiên cường. Một ông lão như vậy, bất luận ông có làm cái gì thì tôi cũng không có cách nào hận được. Ông trời cũng đối với ông thật tàn nhẫn, đối với một người già gần đất xa trời thì không có gì độc ác hơn so với việc phải mai táng cho đứa con còn trẻ tuổi của mình, tiếp đó lại phải nghe thêm cái tin đứa cháu nội mới hai mươi mấy tuổi mắc bệnh nan y, càng đáng buồn! (VN có câu “người tóc bạc tiền người đầu xanh”). Trời tôi, đèn được bật sáng. Tur Tur gối đầu lên chân tôi đang ngủ; còn tôi thì chờ đợi cánh cửa kính trước mặt mau mau mở ra. Tôi tin tưởng anh ấy nhất định sẽ sống, bởi vì anh ấy không có quyền được ra đi... Không biết qua bao lâu, Lâm Lạc Hòe cũng đang ngồi gần giống như tôi bỗng nhiên mở miệng nói chuyện: – Quân Dật nói với tôi rằng nó sẽ không bỏ mặc cô và đứa nhỏ... Giọng điệu ông cứng đờ không còn gì là đang trần thuật, mà hồ mang theo sự sâu nặng. Tôi cười, nhìn về phía ông: – Cảm ơn! Tầm mắt ông dừng trên gương mặt Tur Tur: – Là con gái của Quân Dật? – Dạ! – Bốn tuổi? – Mấy ngày nữa sẽ tới sinh nhật tròn bốn tuổi của con bé. Miệng ông hơi hơi giật, dưới ngọn đèn chói mắt, ánh mắt ông càng ngày càng nhu hòa. – Nghe nói cô và Quân Dật cùng lớn lên trong một cô nhi viện? Tôi tò mò nhìn ông, không rõ vì sao ông lại hỏi tôi chuyện này. – Thật xin lỗi, tôi có cho người đi điều tra thông tin. Thật phù hợp với tác phong trước sau như một của ông, tuy tôi có cảm giác đời tư mình bị xâm phạm nhưng tôi vẫn đánh giá một cách khách quan thái độ của ông, tôi rất khâm phục ông. – Mười tám tuổi, vì chữa bệnh cho mẹ nuôi mà phải bán đi hết tài sản lại còn đi khắp nơi vay tiền giúp bà. Sau khi bà ấy chết, vì sao không tới trường mà ở lại khách sạn làm nhân viên? – Tôi muốn trả nợ. – Trả hết chứ? Tôi hồ hập khó khăn, trong lòng rất muốn khiến ông ấy dừng hỏi tiếp nhưng cũng hiểu rõ, đây là cách duy nhất để chúng tôi hiểu được nhau. – Ngoại trừ một vài người thì những người khác đều không cần tiền của tôi. – Mười tám tuổi vào học tại một trường dạy nghề đồng thời làm việc tại khách sạn, mỗi ngày đều rất vất vả. Nghe nói sau đó bị quản lý khách sạn đuổi việc, một thời gian sau thì lại ở cùng một thằng bé không có lấy một xu... – ông giương mắt nhìn tôi, lại hỏi. – Thằng bé này là Quân Dật sao? – Đúng vậy! – Ở chung ba tháng, sau đó không từ mà biệt? Tôi dùng ánh mắt nhìn sang Lâm Đồng Tích đang bất an ngồi bên cạnh ông: – Bởi vì anh ấy ở bên cạnh tôi rất đau khổ. Tôi tận mắt thấy anh ấy quỳ trên mặt đất... khóc lóc. Anh ấy là một người đàn ông kiên cường, nếu không phải quá đau đớn thì anh ấy sẽ không khóc. Lâm Lạc Hòe ngây ngốc trong chốc lát, sau đó không có ý kiến gì với câu trả lời của tôi. – Nếu đã rời khỏi nó thì tại sao lại muốn sinh đứa nhỏ này? – Tôi từng muốn phá thai nhưng giây phút cuối cùng lại không nỡ... Không có lý do gì cao thượng cả, chỉ là khi đó tôi rất muốn có nó. – Từng hận Quân Dật? – giọng nói của ông nhu hòa đi rất nhiều. – Từng hận! – tôi nghiêm túc trả lời. – Nhưng chỉ có ba lần, một là lần tôi theo đứng xếp hàng theo dây người đi phá thai trong bệnh viện, hai là ngày Tur Tur chào đời, và ba là ngày Tur Tur tập nói và gọi được tiếng ba ba đầu tiên... Vì sao không tái hôn mà cũng không thử kết bạn với người đàn ông khác? – Vì ngoài anh ấy thì không có một người đàn ông nào hiểu được cái gì là yêu! – Yêu? – ông cười cười, có điểm hàm tư tự giễu. – Đem chữ yêu biến thành toàn bộ cuộc sống, yêu tới cái gì cũng không để ý, ngay cả mạng sống cũng có thể từ bỏ... Cái này gọi là yêu sao? – Đối với ngài mà nói thì cái này gọi là ngu xuẩn, bởi vì ngài thử gì cũng có được, ngài đi đến đâu cũng có nhân tiên hô hậu ủng, người người tôn kính. Nhưng đối với một đứa

nhỏ không cha mẹ, không có người thân, lớn lên trong sự cười nhạo và bị người khác coi thường thì tình yêu chính là thứ mà anh ta khát vọng nhất. Khi không có được anh ta cũng không dám cưỡng cầu, một khi có được thì anh ta sẽ vạn phần quý trọng nó, e sợ rằng nếu sai lầm sẽ đánh mất... – câu sau cứ xoay quanh trong đầu tôi nhưng cuối cùng vẫn thoát ra. – Đây cũng chính là lý do vì sao anh ấy đồng ý ở lại bên cạnh ngài, cam nguyện nhận hết mọi an bài của ngài. – Ô... – ông gật đầu. – Mắt nhìn phụ nữ của Quân Dật so với cha nó hơn rất nhiều. Tôi kinh ngạc nhìn ông. Nghĩ thế nào cũng không ngờ ông ấy lại dễ dàng chấp nhận tôi như vậy. Sau này tôi mới biết được, cái nhìn của ông với tôi hoàn toàn thay đổi là vì ông đã sớm biết chuyện Lâm Đồng Tích có gọi điện cho tôi, tôi tránh nặng tìm nhẹ mà trả lời khiến cho ông rất bất ngờ và hài lòng. Khi bình minh, bóng đêm tịch mịch không chịu nổi tia nắng sớm, màn đêm bị cắt vụn, tia nắng chiếu xuống nhân gian. Thần hi và hoàng hôn luân hồi, đúng là nhân sinh nhấp nhô tuần hoàn, không thể nào trốn tránh... Cuộc phẫu thuật cuối cùng cũng xong, Lâm Quân Dật phải cắt bỏ ¾ dạ dày, khi anh ấy được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật thì trên mặt không còn lấy một tia máu. Tác dụng của thuốc tan đi, lông mi Lâm Quân Dật khẽ rung vài cái rồi mắt mở ra. Khi anh nhìn thấy người ngồi bên cạnh mình là Lâm Lạc Hòe và Lâm Đồng Tích thì khóe miệng giật giật, nụ cười thực lạnh nhạt. – Quân Dật... – tôi cầm tay anh, nhẹ nhàng gọi anh. Trước đó có rất nhiều điều muốn nói nhưng khi đối diện với bộ dáng này của anh thì không nói ra được một chữ. Tay anh siết chặt lại, cười đau đớn, mơ mơ hồ hồ nói: – Bác sĩ nói sau khi phẫu thuật thì dạ dày không đau nữa, sau này không cần thay anh uống rượu, tránh cho Y Phàm coi thường anh... Tôi không muốn khóc nhưng nước mắt chẳng chịu nghe lời, cứ từng giọt từng giọt rớt xuống hai bàn tay đang đan vào nhau của hai người. Rồi tôi cầm tay anh, khóc không thành tiếng: – Em hận anh! Em hận anh! Không có anh, sau này anh nói em biết đi với ai... – Anh nói rồi, anh sẽ không buông tay... Anh ấy không hề buông tay. Dù yêu cũng không, hận cũng không! Sống cũng không, chết cũng không! – Vì sao anh không sớm làm phẫu thuật, công ty có quan trọng bằng mạng sống không? – ... – anh cười khổ. Ngày đó tôi không hiểu vì sao anh ngang bướng thách đố tính mạng mình. Vài ngày sau, khi tôi thấy Lâm Lạc Hòe thường xuyên tới văn phòng bác sĩ và ông ấy tham khảo rất nhiều cách thức trị liệu từ những bác sĩ nổi tiếng khác thì tôi mới hiểu được dụng ý chính của Lâm Quân Dật. Anh ấy dùng chính mạng sống của mình để đánh cược, cược cho phần máu mủ tình thâm thân tình không thể chặt đứt. Thân tình, càng vào lúc sinh ly tử biệt càng có thể cảm nhận được nó, càng cảm nhận được độ sâu nặng của nó! Tôi hỏi anh: – Anh có nghĩ tôi chẳng may anh có gì bất trắc thì biết làm sao? Lâm Quân Dật nói: – Anh thắng! – lúc anh nói, ánh mắt hướng ra bên ngoài ô cửa sổ. Bên bồn hoa trong vườn bệnh viện, những nụ hoa nhỏ bé, hồng hồng mon mọn. Tur Tur ngồi bên bồn hoa cùng với vài đóa nhỏ, miệng lầm nhảm hát. Lâm Lạc Hòe đi xuống từ một chiếc xe màu đen, Tur Tur vừa nhìn thấy ông đến lập tức nhảy xuống khỏi bồn hoa, cười ngọt ngào chào đón ông. Nhìn cái miệng thì biết nó gọi ông là “Gia Gia!” Lâm Lạc Hòe cúi người xuống, đưa tay xoa xoa đầu con bé rồi nói mấy câu với nó. Tur Tur ngẩng đầu lên, vuốt vuốt bím tóc của mình, về mặt trầm tư không thể hiểu nổi. Chị Lan luôn chăm sóc con bé đi tới, vừa muốn nói chuyện thì Lâm Lạc Hòe khề lắc đầu, chặn những lời có định nói lại. Tur Tur lại ngày ngày giật mái tóc, bộ dáng thoát nhìn rất là đáng thương. Lâm Lạc Hòe cười nói với con bé thêm mấy câu sau đó đi vào bệnh viện, khi vào tới cánh cửa lớn ông còn ngoái đầu lại nhìn. Tur Tur chống hai tay ngồi bên bồn hoa, tựa như đang suy nghĩ về điều gì đó. Ông nở nụ cười và Lâm Quân Dật cũng cười! – Đoán xem Tur Tur đang nghĩ cái gì? Tôi thôi ly sũa nóng còn đang bốc khói: – Tur Tur ngọc như vậy, nhất định là bị ông nội anh đổ một vấn đề khó khăn rồi! – Có từng dạy con xưng hô là ba ba hay gia gia chưa? Tôi tình ngộ: – Ý của anh là... ông ấy đã chấp nhận Tur Tur rồi? – Không, ông ấy đã chấp nhận hai người rồi. – anh cười, tựa người vào giường. – Có một số việc cũng không khó khăn như mình tưởng tượng! Cửa bị đẩy ra, Âu Dương Y Phàm ba ngày rồi chưa có xuất hiện đột nhiên hiện thân, kéo một chiếc ghế dựa ngồi xuống bên giường. Lâm Quân Dật ấn miệng vết mổ, nửa ngồi dậy: – Thu mua thuận lợi chứ? – Một công ty nhỏ bị phá sản, giới cổ phiếu liên tục ngã giá mấy ngày nay, anh cho rằng sẽ có vấn đề gì sao? Tôi đã thu mua được 305%, nếu anh đem tặng tôi phần cổ phiếu của mình thì tôi chính là cổ đông nắm giữ nhiều cổ phần nhất công ty. Bước tiếp theo chỉ cần cơ cấu lại tổ chức công ty thôi. – Thuận lợi vậy sao? – Lâm Quân Dật có điểm không tin. – Ông ấy đem anh bức tới mức này. – Âu Dương Y Phàm chỉ vào bụng anh. – Sao có thể thực sự đem anh bức chết chứ! – Chỉ với ông ấy mà có thể bức chết tôi sao? Có mang theo giấy tờ không? Âu Dương Y Phàm cười rồi lấy tập văn kiện trong túi xách ra đưa cho anh. Lâm Quân Dật nhận lấy, chăm chú đọc. Âu Dương Y Phàm kéo ghế dựa ngồi gần thêm – Trước mắt, chuyện cơ cấu tôi thay anh toàn quyền xử lý, chờ khi anh khỏi bệnh thì chúng ta mở đại hội cổ đông, sau đó chỉnh đốn cơ cấu và quyết sách công ty. – Chính đốn? – Lâm Quân Dật đột nhiên ngồi thẳng dậy. – Cậu muốn giữ lại công ty? – Tôi quên mất, phía cổ phiếu thì chỉ cần hai phần nữa là được, nếu tôi giữ công ty lại cho anh quản lý thì giá trị cổ phiếu sẽ còn tăng cao hơn nữa. – Không phải cậu không thích làm kinh doanh sao? – Đúng là tôi không thích cho nên tôi mới quyết định cho anh làm đại cổ đông, còn tôi thì ngồi ở nhà lấy tiền. – Cậu đúng là một người bạn chí cốt. – Lâm Quân Dật hừ lạnh một tiếng. – Chứ sao! Lâm Quân Dật ký tên, ký xong còn không quên liếc mắt Âu Dương Y Phàm một cái: – Vậy cậu trở về ngồi chờ táng gia bại sản đi. Nhìn về mặt trần đầy tự tin của Âu Dương Y Phàm và về mặt hưng phấn của Lâm Quân Dật, tôi phát hiện mình càng ngày càng yêu Lâm Quân Dật. Một công ty đã gấp ghe bên bờ phá sản thế mà anh ấy không chỉ làm cho nó hồi sinh mà còn thành công trong việc khiến nó được liệt xác bước ra thị trường. Nhưng chỉ e chỉ có loại thiên tài như Lâm Quân Dật mới có thể ngồi trên giường bệnh mà bàn bạc chuyện làm ăn kinh doanh mà thôi. Hy vọng từ nay về sau anh ấy không phải ngồi trên giường bệnh mà bàn chuyện làm ăn nữa. Tôi nhìn hai người tán gẫu khá vui vẻ nên cũng không muốn quấy nhiễu: – Hai người cứ nói chuyện đi, tôi ra ngoài hít thở không khí một lát. Lâm Quân Dật cười gật đầu: – Đừng đi quá xa đó! Từ trong phòng bệnh đi ra, tôi trực tiếp đi tới phòng bác sĩ, đúng lúc Lâm Lạc Hòe đang ngồi trong văn phòng bác sĩ, ông thấy tôi, khách khí gật đầu: – Ngồi đi! – Cảm ơn! Tôi có thể nhìn bệnh án của Lâm Quân Dật chứ? Ông chuyển bệnh án trên tay sang cho tôi. Tay tôi run run giờ từng trang một, các loại kết quả kiểm tra, xét nghiệm có hiện lên lộn xộn trong mắt. Có nhìn thì tôi cũng chỉ bập bõm biết được vài thứ chứ cũng không hiểu được ý nghĩa của mấy cái thuật ngữ y học này. Ông nhìn thấy sự bối rối của tôi nên lên tiếng nói cho tôi biết: – Chuyên gia ở khoa U chẩn đoán, các tế bào ở dạ dày của Quân Dật đã có hiện tượng chớm ung thư, may mắn là phẫu thuật đúng lúc nên các tế bào ung thư lan ra rất thấp. Vì để ngừa tình trạng xấu, bác sĩ đề nghị chờ khi thân thể Quân Dật khỏe lại sẽ tiến hành thêm ba đợt trị liệu bằng hóa chất. Có ý kiến gì không? Ngữ khí của ông khiến cho người ta rất thoải mái, giống như là đang cố vấn cho người nhà bệnh nhân vậy: – Đề ngài quyết định đi! – Vậy nghe theo phương án của bác sĩ! – Ngài có thể nói cho tôi biết.. nếu trị bệnh bằng hóa chất thì có thể trị khỏi hẳn bệnh của anh ấy không? Sau này bệnh có tái phát? Ông thờ dài, nếp nhăn trên trán càng sâu: – Cơ hội chỉ chiếm 50%.. nhưng mà loại bệnh này có quan hệ rất lớn tới tâm trạng, có nhiều chuyện gia cho rằng Quân Dật trẻ tuổi như vậy nhưng lại bị ung thư dạ dày, yếu tố di truyền không phải nguyên nhân chính mà là mấy năm nay nó bị áp lực tâm lý quá lớn, tâm trạng lúc nào cũng căng thẳng quá mức. Nếu cuộc sống của nó mọi chuyện đều như ý, tỷ lệ phát bệnh sẽ giảm đi nhiều. Tính cách Quân Dật rất quái gở, có chuyện gì cũng luôn thích để ở trong lòng. – Tôi hiểu được, tôi sẽ không yêu cầu anh ấy điều gì cả. – Tôi không có ý này. – ông nhìn chiếc nhẫn trên ngón áp út của tôi. – Nó là cháu đích tôn của tôi, tôi làm tất cả mọi chuyện đều vì tốt cho nó. Nó lúc nào cũng không hiểu... – Sớm muộn gì anh ấy cũng sẽ hiểu... – tôi nói. – Ngài khổ tâm thì anh ấy sẽ minh bạch! Lâm Lạc Hòe chống bàn đứng lên, từ từ lắc đầu, rời khỏi văn phòng: – Tôi hiện tại chỉ hy vọng nó có thể sống, cái gì cũng không còn quan trọng nữa.

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 25: Một kết thúc

Edit: Banhmatong Beta: Vô Phuong ***

Cuối cùng thì công ty cũng bình an vượt qua mọi khó khăn, tin tức cơ cấu lại công ty được truyền bá rộng rãi, khiến cổ phiếu liên tục tăng giá. Vấn đề xoay vòng vốn cũng được giải quyết dễ dàng. Những công trình vừa hoàn chỉnh kế hoạch, thủ tục hôm nay thì ngay ngày hôm sau đã bắt đầu khởi công. Sở xây dựng thành phố cũng đưa ra thông tin xác minh không hề có cây cầu vượt nào được xây dựng gần khu dự án của công ty, những tin tức đó đều là ‘tín vịt’ mà thôi. Và các khách hàng chẳng những không trả nhà nữa mà ngược lại nhờ loại hình ‘quảng cáo tuyên truyền’ đặc thù này mà tình hình bán ra của các căn hộ còn tốt hơn nhiều so với trước kia.

Công ty sau khi tái cấu trúc, đưa ra thị trường cổ phiếu thì Âu Dương Y Phàm tạm giữ chức vụ tổng giám đốc, Lâm Quân Dật cố ý trả lương cao mời Liễu Dương đến giúp anh ta một tay. Lâm Quân Dật nói anh cố tình sắp xếp một nhân tài thân tín bên cạnh Y Phàm để phòng ngừa đại thiếu gia ‘phá gia chi tử’ này sẽ đẩy công ty của anh vào con đường phá sản. Quả thật Băng Vũ biết Quân Dật vì muốn cảm ơn Liễu Dương trong suốt một thời gian dài như vậy đã ở bên chăm sóc và giúp đỡ cho cô với Tư Tư nên cho cô ấy một cơ hội tốt. Dựa vào hội chần của các chuyên gia, Quân Dật tiếp tục phương án hóa trị, rồi nhờ phương pháp điều dưỡng hồi sức hợp lý mà sức khỏe Lâm Quân Dật đã hồi phục nhanh chóng, chẳng bao lâu nữa là anh có thể rời giường đi lại, sinh hoạt bình thường. Một hôm, Băng Vũ đang gọt táo cho Quân Dật thì có vài người ở công ty đến thăm anh, trong đó tất nhiên có cả trưởng phòng quan hệ xã hội Triệu Thi Ngừ. Cô nàng vừa bước vào cửa thì thấy Tư Tư đang ngồi viết chữ trên một cái bàn thấp đặt sát bên cạnh giường Lâm Quân Dật, thoạt đầu cô nàng có vẻ ngạc nhiên nhưng lập tức thay vào đó là khuôn mặt tươi cười. “Đứa bé đáng yêu quá! Là con gái của Băng Vũ sao?” “Phải!” Băng Vũ vừa cười vừa đáp lời và mời bọn họ ngồi. “Chào các cô chú ạ!” Tư Tư cười thật ngọt ngào chào hỏi mọi người, bé tuy còn nhỏ nhưng là một đứa bé rất lễ phép. Nhưng thật không ngờ, ngay sau đó bé liền chỉ về phía Lâm Quân Dật mà nói thêm một câu: “Đây là ba của con!” Bé không có ý gì khác ngoài sự tự hào, từ sau khi biết về ba thì bé rất thích nói cho người khác biết rằng bé có ba. Mấy vị trưởng phòng khác thoảng ngay người, rồi ngay lập tức giả vờ trấn tĩnh. “Cô bé đáng yêu thật.” Băng Vũ không thể ngờ Lâm Quân Dật lại phụ họa thêm một câu nữa: “Đúng là con gái tôi mà, càng lớn càng giống tôi nhỉ?” Tất cả mọi người đều nhìn Băng Vũ với ánh mắt quái dị rồi vội vàng vàng hùa theo: “Giống, rất giống!”

“Giống!” Triệu Thi Ngừ nói: “Nhất là ánh mắt của cô bé giống sắp như đúc!” Thật lòng, Băng Vũ cảm thấy Tư Tư giống cô nhất chính là ánh mắt. Khoảng thời gian sống khổ sở trước kia dường như đã biến mất không còn một chút dư vị nào, có chăng chỉ còn lại những ngọt ngào đến vô tận. Ngày Lâm Quân Dật xuất viện là ngày anh và cô kết hôn. Toàn cảnh hôn lễ xa hoa của hai người chính là tâm ý mà Lâm Lạc Hề muốn dành cho hai người để biểu đạt ý ngầm tán thành của ông, nhưng đồng thời cũng cho cô thấy được một áp lực vô hình. Rất nhiều gương mặt xa lạ trong giới thượng lưu mà Băng Vũ không hề quen biết, họ mỉm cười vừa có chút rụt rè vừa có phần giả dối, thậm chí có người còn khe khẽ bàn tán với nhau xem cô làm như thế nào có thể từng bước từng bước tiến vào gia đình danh giá này. Băng Vũ biết cô phải học cách thích ứng với cuộc sống này, bây giờ giấc mộng của cô bé lẹm không phải là kết thúc mà nó chỉ mới bắt đầu. Cuộc sống khi được gả vào gia đình giàu có danh giá không phải vui sướng, dễ dàng như những gì thoáng nhìn qua đâu. Từ nay về sau, mỗi một bước đi của Băng Vũ như bước trên mảnh băng mỏng, mỗi một lời trước khi nói đều phải ‘uốn lưỡi bảy lần’, mỗi một việc trước khi làm đều phải suy ngẫm, cân nhắc thật cẩn trọng... Đây chính là cuộc sống của giới thượng lưu. Lâm Quân Dật đưa cô và Tư Tư đi hưởng tuần trăng mật ở Châu Âu, sau đó lại quay về Mỹ thăm thú các nơi thêm một thời gian. Xe chạy xuyên qua khu rừng rậm rạp với những cây cổ thụ thật lớn, rồi lại xuyên qua một vùng cây bụi tầm thấp. Cuối cùng Quân Dật đưa hai mẹ con đến một con đường nhỏ uốn lượn rải đầy đá cuội tựa như đi vào một thế giới mộng ảo. Tiếp sau những bậc thang được làm bằng đá thạch anh trắng là cánh cửa sắt đen, họ vừa bước lên mấy bậc thang thì cánh cửa từ từ mở ra. Trải ra trước mắt là một dòng suối với nước trong suốt nhìn thấy tận đáy đang chảy róc rách thật nhàn nhã, ánh lên sắc sáng trong lòng kính. Chiều bóng xuống dòng suối trong xanh là một đình viện nhỏ được thiết kế theo phong cách Nhật Bản với gam màu trắng xuyên suốt làm chủ đạo đứng lặng yên bên bờ suối, xung quanh suối nước là những hàng cây thâm thấp trồng thật ngay hàng thẳng lối, chỉ có một con đường nhỏ duy nhất được lát đá hướng thẳng đến khu biệt thự phía trong. Đứng ở đầu con đường lát đá, ngắm nhìn dòng suối lững lờ trôi, xa xa lại có mấy cánh hoa anh đào rơi từ trên cây xuống, trong lòng Băng Vũ không khỏi thốt lên, thật là quá xa hoa. “Đẹp quá đi!” “Là thiết kế của ba anh.” “Ba anh?” Cô không thể ngờ được. “Ông đã từng học kiến trúc.” Cô chợt nhớ đến công ty của anh cũng trang trí theo phong cách này, một kiểu kiến trúc mang phong cách đặc biệt tôn quý: “Công ty chúng ta là do ông thiết kế sao?” Lâm Quân Dật gật đầu: “Có cơ hội anh sẽ đưa em đi xem hết các ngôi nhà được làm theo ý tưởng của ông, chúng thật sự tuyệt đẹp.” “Cho nên anh mới lập công ty bất động sản, anh muốn mang những bản thiết kế của ông biến thành sự thật?” “Đây là điều duy nhất anh có thể làm cho ông...” “Cái gì gọi là ‘cốt nhục tình thân’? Là kéo dài sinh mệnh, là nối tiếp giấc mộng, mà cũng là giữ vững tình yêu...” “Anh... Chị dâu!” một tiếng gọi nhẹ nhàng vang lên làm gián đoạn cuộc nói chuyện của hai người, Băng Vũ giương mắt nhìn theo lời bên kia chiếc cầu đá màu xanh nhạt có một thân ảnh vờ cùng thanh lịch đang tiến đến, là Lâm Nhĩ Tích. Băng Vũ có tim chút vẻ bi ai, bất mãn trong nụ cười vô cùng thân thiết của cô ấy, nhưng cô ấy vẫn tạo ra nhũ như lần đầu tiên gặp Băng Vũ, trông cô ấy như một chim chạu hoa lan quý được đặt trên một đình viện phảng phất vẻ thoát tục, cao ngạo mà nhìn khắp bốn phương. Cô len lén liếc nhìn Lâm Quân Dật, không biết nên nói gì. Lâm Quân Dật im lặng gật gù đầu, dường như cũng không tìm thấy cách xưng hô nào cho thật thích hợp. May mắn thay, Tư Tư rất lễ phép cất giọng trong trẻo chào hỏi: “Chào cô nhỏ!” Không khí có chút ngưng đọng. Lâm Nhĩ Tích dặt tay con bé, cười nói: “Ông cố chờ con lâu rồi, mau vào nhà thôi!” Lâm Nhĩ Tích dẫn Tư Tư đi phía trước, cô và anh chậm rãi bước theo sau. Lâm Quân Dật khoác tay lên vai cô, khẽ vào tai cô thì thầm: “Dù sao cũng là người một nhà, ban đầu có chút không tự nhiên thì cứ từ từ thích ứng.” “Anh đừng lo, em là bà Lâm danh chính ngôn thuận, cô ấy còn có thể nhìn nhận em, sao em lại không thể tiếp nhận cô ấy chứ?!” * * * * *

Một năm sau. Băng Vũ bước vào công ty có phần bất động sản Quân Dật, mỗi người trông thấy cô đều cung kính cúi đầu chào hỏi, nhân viên tiếp tân không đợi Băng Vũ đến gần đã đứng lên chào hỏi: “Chào phu nhân!” Trên nét mặt của mỗi người trong công ty đều là vẻ ngưỡng mộ pha chút kính sợ và tươi cười, nhưng cô hoàn toàn hiểu được đằng sau vẻ xa hoa tôn quý này đang có biết bao nhiêu thế lực xem thường cô, bao nhiêu lời châm chọc khiêu khích hèn mọn nhắm vào cô, cùng bao nhiêu ánh mắt ghen tị với cô của những cô gái xinh đẹp. Điều duy nhất khiến cô được an ủi nhất chính là sự chăm sóc của Lâm Quân Dật chưa bao giờ thay đổi, anh không bao giờ qua đêm ở bên ngoài, mỗi lần cô gọi điện cho anh thì ngay lập tức tiếp nhận cuộc gọi, bất luận là anh đang trong cuộc họp hay đang thương thảo hợp đồng. Băng Vũ vô cùng tin tưởng anh không hề có người phụ nữ khác ở bên ngoài, bởi vì lịch làm việc của anh một ngày 24 giờ đồng hồ là do cô sắp xếp, cô hiển nhiên sẽ không cho anh một chút thời gian nào cùng với người con gái khác nói chuyện tình cảm! Kỳ thật là anh kiên trì bắt cô làm thư ký, anh nói đó là cách tiết kiệm chi phí, nhưng ngược lại quần áo anh mua sắm cho cô khiến cô chẳng mấy may cảm nhận được phẩm chất tiết kiệm tốt đẹp của anh ở chỗ nào cả. Băng Vũ biết đây chính là anh rất hy vọng cô có thể đuổi kịp anh, hy vọng cô là người hiểu anh nhất. Việc này rất khó, nhưng so với hạnh phúc không dễ dàng gì mới có được của cô và anh thì chẳng là gì cả! Băng Vũ vừa bước đến ngoài cửa thì nghe tiếng tài liệu giấy tờ bị quăng xuống đất vang lên trong phòng Lâm Quân Dật. Băng Vũ đẩy cửa bước vào, cô thấy Âu Dương Y Phàm đang ngồi ở sofa trung ra một vẻ mặt vô tội, còn Lâm Quân Dật thì đang bưng bưng lửa giận: “Cậu dư tiền kiếm vài loại cổ phiếu mà chơi đi, không thì về nhà ngồi chờ nhận cổ tức đi, đừng có ngồi ở đó mà phiền tôi nữa được không?” Cũng khó trách Lâm Quân Dật nổi giận, công ty vừa mới khởi sắc, tạm thời Lâm Quân Dật chưa nhận được nhiều sự tín nhiệm. Anh thật sự bận rất nhiều việc, hết hạng mục này đến hạng mục khác cần anh theo dõi. Một ngày anh ngủ không quá ba giờ đồng hồ, đừng nói gì đến đời sống vợ chồng ngọt ngào, anh và cô ở phòng nghỉ

trong văn phòng của anh vừa hôn được một cái thì điện thoại đã réo đến hai, ba lần. Thật may khi có Liễu Dương làm trợ lý cho cô bằng không hai vợ chồng cô đã sớm trở thành Ngưu Lang Chức Nữ luôn rồi. Biểu hiện của Âu Dương Y Phàm tỏ ra vô cùng oan ức: “Em tới giúp anh mà, anh có biết vì mảnh đất này em đã gặp biết bao nhiêu là khó khăn, nghĩ đủ mọi biện pháp mới mua được nó đó.” “Cậu làm như vậy là giúp đỡ hả, hiện giờ chúng ta còn ba mảnh đất chờ khởi công, hai công trình đang thi công, cậu muốn tôi phải xây bao nhiêu cái nhà trên mảnh đất đó để bán cho người ta ở đây?” “Lần này không phải là xây nhà để bán, mảnh đất ấy rất thích hợp để xây chung cư, chúng ta có thể cho thuê.” “Cậu? Chuyện cậu có tiền hay không không quan hệ gì cả, vấn đề là cách cậu đưa tiền vào đầu tư như vậy không hợp pháp chút nào. “Có lý, em thấy chúng ta nên thành lập một công ty trách nhiệm hữu hạn và một công ty trách nhiệm vô hạn, rồi để hai công ty đó liên doanh hợp tác với nhau, anh thấy thế nào?” Lâm Quân Dật trừng mắt nhìn Âu Dương Y Phàm đến nửa ngày: “Rốt cuộc là cậu có học qua lớp quản lý chưa hả? Cái bằng đại học của cậu là dùng bao nhiêu tiền để mua vậy?” “Bằng đại học có thể dùng tiền mua sao? Tại sao anh không nói cho em biết sớm một chút?!” Bằng Vũ vỗ vỗ lưng Lâm Quân Dật khuyên anh bớt nóng giận một chút. Lâm Quân Dật hít một hơi thật sâu: “Tôi thấy vị hôn thê kia của cậu xem thường cậu là vì cậu thiếu năng lực đúng không?” Khi công ty hoàn thành khu nhà đầu tiên, Âu Dương Y Phàm bỗng nhiên muốn xây một khu nhà cho cô gái đã mang anh ta là con người chỉ biết chơi bởi lêu lổng, lại còn đồng ý nói anh ta là đàn bà. Cô gái chê anh ta là người như thế nào Bằng Vũ không tài nào đoán ra, nhưng từ đó về sau anh ta nổi cơn hứng trí bất từ, cổ phiếu không mua, cũng chẳng đầu tư vào chứng khoán, mà đi khắp nơi xem đất xây nhà. Bằng Vũ tin rằng Y Phàm đã yêu cô gái ấy, nếu không thì anh ta sẽ không để tâm đến cách nhìn của cô nàng như vậy, cũng không cố chấp đi tìm đất xây nhà để khoe với cô ấy như một đứa trẻ như vậy. Âu Dương Y Phàm nhìn xung quanh một lúc, chợt nói: “Đúng rồi, mấy hôm trước người bạn của em ở Hải Nam nói biệt thự của chúng ta đã xây gần xong rồi, khi anh rảnh chúng ta đi xem đi.” “Nhanh vậy sao?” “Có em trông coi, sao mà không nhanh được!” Âu Dương Y Phàm thấy con giận của Lâm Quân Dật có phần dịu đi liền cười nói: “Em đã mời một nhà thiết kế nội thất hàng đầu về thiết kế cho chúng ta, chờ lúc anh rảnh thì đưa mọi người đến xem qua.” Anh không để ý đến Âu Dương Y Phàm vẫn còn ngồi trong văn phòng mà cứ vậy kéo cô đến ôm vào lòng. “Đội anh có thời gian chúng ta đưa cả Tư Tư cùng đi xem nhé.” “Được! Gần đây anh bận quá, đã lâu rồi không chăm sóc cho Tư Tư.” Đứng trước bãi biển bao la nơi cô đã từng đến một năm trước, cô thật không dám tin vào mắt mình, hai khối kiến trúc kiểu Tây màu tím giống hệt nhau được hàng rào màu trắng bao bọc xung quanh vô cùng đẹp mắt, xa hoa và lãng mạn hết như đang chìm mình trong mây đám mây nơi tiên cảnh. Đặc biệt nhất là: biển xanh, trời xanh cùng mái nhà màu lam nhạt giao hòa với nhau tạo thành một khối tựa như chân trời góc biển. ... “Em thích không?” Lâm Quân Dật hỏi cô. “Anh đã từng đáp ứng với em: không phải là ‘kim ốc tàng kiều’, cũng không phải là chốn đề yêu đương vụng trộm với tình nhân mà chính là lễ vật để tặng cho vợ yêu.” Bằng Vũ đứng ở ban công lầu hai nghe tiếng sóng biển, nhìn thủy triều lên xuống. “Đây cũng là thiết kế của ba anh sao?” “Đây là thiết kế của ba mà anh thích nhất, anh còn thích cái tên của nó hơn nữa.” “Nó tên gì?” “Hải Giác Thiên Nhai! (*) (*) Chân trời góc biển Tên thật hay! ‘Em nguyện cùng anh đi đến ‘chân trời góc biển’, một bước cũng không rời. ...” Anh cười, ôm cô vào lòng, hôn nhẹ lên trán cô: “Cuối cùng em đã hiểu vì sao anh lại xây biệt thự này chưa?” “Em thật xin lỗi! Em biết muộn quá!” Một năm trước anh có ý mang cô đến Hải Nam, vì cô mà không đắn đo mua ngay lô đất này xây lên một nơi ‘Chân trời góc biển’, ước nguyện lúc đó của anh chính là “Anh nguyện cùng em đi đến ‘chân trời góc biển’, một bước cũng không rời. ...” Vậy mà cô lại vô tâm giẫm lên thành ý của anh. “Không hề muộn. ...” Anh nâng cằm của cô lên, đôi môi chứa chan trĩu mến cùng yêu thương áp lên môi cô... Cô nhắm mắt lại, chớp mũi tràn ngập hương vị tự nhiên của anh, chuyện xưa của hai mươi năm như một đoạn phim quay chậm từng màn từng màn diễn ra trước mắt cô, bao nhiêu vui vẻ ngấn ngời đôi mắt những năm dài ly biệt... Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ! “Quân Dật. ...” Giọng nói Âu Dương Y Phàm chứa đầy ý cười truyền đến: “Oái, hai người cứ tiếp tục đi. ...” Lâm Quân Dật buông cô ra, xoay người hướng xuống tầng dưới hỏi Âu Dương Y Phàm. “Có chuyện gì?” Anh ta ăn mặc rất chỉnh tề so với thường ngày, chắc hẳn là có việc quan trọng gì đó, anh ta lấy ra một chiếc thiệp mời chia đến trước mặt hai người. Lâm Quân Dật nhìn lướt qua, tỏ vẻ khinh thường hỏi: “Cậu nói lời ông tiêng ve vãn gì mà khiến cô nàng mù quáng như một con thiêu thân lao mình vào lửa thế kia.” Âu Dương Y Phàm nói: “Em nói: Đây là ngôi nhà anh dồn hết tâm huyết để xây tặng cho em – Chân trời góc biển. Em có đồng ý nhận lấy không?” Lâm Quân Dật nhìn anh ta đầy khinh rẻ: “Rất cảm động, thật là cậu dồn hết tâm huyết vào đây sao?” “Kết quả là... cô ấy không đồng ý.” “Vậy anh làm sao lại khiến cô ấy cảm động?” Bằng Vũ tò mò hỏi. Âu Dương Y Phàm tức giận trả lời: “Tôi sẽ yêu cô ấy giống như Quân Dật yêu cô vậy!” Khoe mẽ Lâm Quân Dật giật nhẹ. “Cậu lừa phụ nữ đều như vậy sao, những lời nói vô trách nhiệm như vậy mà cũng dám nói.” “Aiz! Làm không được cũng phải làm, ai bảo số em không tốt, hữu tình hay vô ý cũng vậy thôi, ai bảo em có một ông anh nuôi như thế làm gì, hại em gần mực thì đen, em có cảm giác rằng nếu em không lấy được Quan Tiểu Úc thì e rằng cả đời này em cũng không thể cam tâm!” Âu Dương Y Phàm đi rồi, Bằng Vũ cười nói với Lâm Quân Dật: “Thì ra muốn biết người đàn ông đó có phải kẻ vô tình hay không thì phải xem người phụ nữ kia có đáng để anh ta gửi gắm tình yêu hay không!” Tình yêu, hai từ ảo mộng đó là đề tài bàn luận muôn thuở. Trong lòng mỗi người đều có một bí mật riêng. Hứa hẹn đến chân trời góc biển, thề thốt đến sông cạn đá mòn. Khi mới yêu ai ai cũng dễ dàng đồng ý, nhưng để đi hết con đường tình đầy trắc trở thì có được mấy người? Kỳ thật, không phải họ yêu nhau không đủ sâu đậm, không phải họ yêu nhau không đủ thâm tình, là đứng trước sự thật bề bộn của cuộc sống, tình yêu của con người ta không đủ kiên định để mà vượt qua! Khi lựa chọn chính là khi giữ lại người nào đó bên mình và buông tay một người khác. ...

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Ngoại truyện

Edit: Spica Beta: Vô Phương ***

Lời tác giả: Không biết là với một đứa trẻ 10 tuổi như Tư Tư thì như thế có phải là trưởng thành hơi sớm hay không nữa? ***** 8h sáng, như thường lệ Bằng Vũ bước vào văn phòng Lâm Quân Dật, báo cáo về lịch trình đã sắp xếp cho anh ngày hôm nay. Đầu tiên cô buông tập tài liệu trong tay xuống, nghiêm chỉnh ghi nhớ kỹ càng từng công việc: “Lâm tổng, buổi sáng từ 9h đến 11h là cuộc họp thường kỳ hàng tháng của công ty, đề cương cuộc họp của ngài tôi đã chuẩn bị hoàn chỉnh rồi.” Cô cầm lấy một tập tài liệu đặt trước mặt anh, tiếp tục báo cáo: “Buổi chiều 3h, ngài có cuộc hẹn bàn bạc về việc đầu thầu với tổng giám đốc công ty kiến trúc Hoa Long tại phòng tiếp khách công ty, đây là tư liệu ngài cần. Đến 6h thì dùng cơm với Triệu tổng của công ty vật liệu xây dựng Chiêu Vũ tại Hội quán Hâm Hâm số 1921, thảo luận về giá cả sắt thép.”

Báo cáo xong, cô chỉ chỉ vào hai tập tài liệu khác trên bàn, nhìn Lâm Quân Dật nói: “Đây là tài liệu cần ngài ký tên, còn đây là dự án quy hoạch của quản lý Ngô. Xin hỏi ngài có yêu cầu gì thêm không?” Anh nghĩ nghĩ sau đó nghiêm trang nói: “Giữa trưa từ 12h đến 3h giúp tôi sắp xếp một chút, tôi muốn mời bà xã của tôi dùng cơm. Thuận tiện giúp tôi chuyển lời với cô ấy buổi tối đừng có kế hoạch gì khác, tôi muốn đưa cô ấy ra ngoài xã giao.” Cô nhìn

không được cong cong khoe miệng: “Được, tôi sẽ giúp ngài sắp xếp. Lâm tổng, để không xảy ra hiểu lầm, tôi muốn xác nhận một chút, ngài chỉ có một bà xã thôi phải không?” Anh nhìn cô không giấu được ý cười: “Tạm thời thì chỉ có một. Yên tâm, khi nào có bà xã thứ hai thì tôi sẽ báo trước để ngăn ngừa tình trạng đánh nhau hỗn loạn.” Anh nhìn thấy cô hưng hăng trừng mắt liếc mình một cái, lập tức nói: “Khổ nỗi với cái thời gian biểu được sắp xếp thế này, ngay cả cơ hội để tôi gặp được bà xã thứ hai cũng không có.” “Vậy sao? Ngài sẽ có cơ hội nhanh thôi.” “Huh?” “Tôi muốn nghỉ phép nửa năm.” “Nửa năm? Vì sao?” Anh kinh ngạc nhìn cô, biểu hiện trên mặt như đang nói: Việc này tại sao lại không nói cho anh biết trước? “Tôi cũng mới vừa nhận được điện thoại của bệnh viện, tôi có thai, vì con tôi nên tôi muốn nghỉ nửa năm sinh con. Trong khoảng thời gian này, Liễu Dương có thể thay thế tôi.” Cô còn chưa nói hết, anh đã bỏ nhào về phía cô, kích động nắm lấy tay cô: “Thật ư? Không phải em đã nói không muốn có thêm con hay sao?” “Em biết anh rất muốn có thêm một đứa con trai...” Anh bỗng nhiên hôn lên môi cô, say mê triền miên trên bờ môi, ôm nhau thân mật khăng khít, cô hoàn toàn có thể cảm nhận được giờ phút này tâm tình anh kích động đến mức nào. Trời đã vào thu, cũng là mùa lúa mì trên các cánh đồng bát ngát bước vào mùa thu hoạch, Băng Vũ nhắm mắt lại tựa như nhìn thấy được thế giới tràn ngập sắc vàng... Kết thúc nụ hôn say đắm, tâm tình của anh vẫn kích động không thôi: “Giúp anh thông báo với quản lý Ngô, cuộc họp buổi sáng để anh ta tự chủ trì, anh muốn đưa em đến bệnh viện làm kiểm tra toàn diện... Còn có, hủy bỏ luôn cuộc hẹn xã giao buổi tối, em cần nghỉ ngơi. À không... bắt đầu nghỉ phép ngay bây giờ cho anh, công việc anh sẽ giao lại cho Liễu Dương xử lý.” “Quản Dật, em yêu anh!” * * * * * Gần đến hoàng hôn, ánh nắng ban chiều lan toả khắp bầu trời... Băng Vũ đứng trước cửa sổ sát đất, ngắm Tư Tư đang ngồi ở bãi biển ngơ ngác nhìn ánh hoàng hôn chìm dần trên biển, váy màu lam nhạt dần dần chuyển thành màu tím thẫm, bóng dáng hư ảo mà đẹp đẽ phảng phất chút u buồn. Con gái trong sáng, ngây thơ của cô cũng bắt đầu biết đa sầu đa cảm rồi, cô thật không biết là nên vui hay nên buồn. Lúc vừa mới kết hôn, Lâm Quân Dật từng đưa ra ý muốn có thêm một đứa con. Cô biết anh muốn cùng cô nhìn đứa trẻ lớn lên từng ngày, muốn trải nghiệm cảm giác làm cha thật sự. Nhưng cô còn có nhiều việc cần phải làm, cần phải thích ứng với thói quen xã giao của xã hội thượng lưu, cần phải theo kịp tiến độ làm việc của anh, nắm rõ lịch trình mỗi ngày 24h của anh. Để trở thành một người vợ tốt, cô gần như không đủ thời gian quan tâm, chăm sóc Tư Tư. Nếu lại có thêm một đứa con nữa, cô lo tâm lý Tư Tư sẽ cảm thấy mất mát, hụt hẫng. Hiện tại Tư Tư đã được 10 tuổi, cũng đã hiểu chuyện hơn, cô cũng đã thành thạo làm tốt cương vị Lâm phu nhân cho nên quyết định sẽ sinh thêm một đứa con nữa, để đứa bé mang lại thêm niềm vui cho cuộc sống hôn nhân của cô và anh. Nhưng hình như mọi chuyện không lạc quan như cô đã nghĩ, cô và Lâm Quân Dật càng quan tâm con bé nhiều hơn trước kia bao nhiêu thì con bé lại ngày càng trầm mặc bấy nhiêu. Không biết Lâm Quân Dật bước vào cửa từ khi nào, anh ôm lấy thất lưng cô từ phía sau, hai tay nhẹ nhàng đặt trên bụng dưới của cô: “Gần đây hình như Tư Tư có tâm sự gì đó, có phải liên quan đến chuyện yêu đương không?” “Con bé mới có 10 tuổi thôi đấy.” “Lúc yêu anh, em chỉ mới được 5 tuổi.” “Đó là do anh tự mình đa tình thôi...” Cô vừa định nói: “Em cần bản còn không nhớ rõ anh là ai”. Chần chừ một lúc quyết định không nói vì điều đó rất đã kích lòng tự trọng của anh. “Dù sao thì anh cũng đã cưới em rồi.” Tư Tư không ngồi trên bãi cát nữa, đứng lên cúi đầu chậm rãi bước, để mặc cho sóng biển làm ướt cả giày thể thao... Dưới ánh hoàng hôn đỏ thẫm, bước chân đi của Tư Tư càng lộ rõ sự cô đơn. Băng Vũ lo lắng nói: “Hôm nay, em đã đến gặp cô giáo để nói chuyện, cô ấy nói không thấy Tư Tư đi cùng bạn nam nào cả, hơn nữa gần đây con bé ngồi học thường không tập trung. Cô ấy còn nói, con gái ở tuổi này có chút đa sầu đa cảm là chuyện bình thường, nhưng biểu hiện của Tư Tư quá mức rõ ràng.” “Có phải vì em mang thai không?” “Cũng có thể.” “Gần đây, mỗi khi có thời gian em đều ở bên cạnh con bé, ngược lại dường như con bé lại cố ý chống đối em.” “Thật không?” “Buổi sáng khi anh đưa Tư Tư đến trường muốn hôn nhẹ lên mặt con bé, nó cũng cố ý tránh né...” Xem ra chuyện nghiêm trọng hơn so với suy nghĩ của cô. “Em đi nói chuyện với Tư Tư xem sao.” Băng Vũ chạy đến bên Tư Tư chỉ còn cách khoảng một mét, vậy mà bé vẫn không phát hiện ra, chân nhẹ nhàng nghịch nước. Nhìn dáng vẻ ưu thương của Tư Tư, lòng Băng Vũ tựa như bị mũi dao xuyên thấu. “Tư Tư?” Bé giật mình vội vàng lau lau khoe mắt, cười nói: “Mẹ!” “Đã xảy ra chuyện gì? Có thể nói cho mẹ biết không?” “Không có việc gì đâu ạ!” Bé dường như không muốn nói. “Có phải vì sắp có em trai, con lo lắng ba mẹ sẽ không thương con như trước kia nữa hay không?” Tư Tư cúi đầu, hơi hơi gật gật đầu. “Con khờ quá.” Băng Vũ nắm tay Tư Tư, kéo cô bé ra khỏi làn nước biển lạnh lẽo: “Tư Tư, từ ngày sinh con ra, con đã là tất cả đối với mẹ, mẹ có thể không có ba nhưng không thể không có con.” “Con biết.” Rất nhiều lần bé muốn nói gì đó nhưng lại thôi, mãi sau mới nhỏ giọng nói: “Con sợ ba sẽ không thương con nữa.” “Sao con lại nghĩ như vậy?! Ba bận rộn như vậy mà mỗi ngày đều đưa con đến trường, đón con tan học. Vì không để con phải chờ đợi mà ba con đã phải hoãn lại biết bao nhiêu cuộc họp, xã giao quan trọng đấy.” “Chính bởi vì ba đối với con rất tốt, con... thật sự rất thích ba, con sợ mất đi ba.” Băng Vũ thật sự không biết nên nói gì, không đi truyền điểm nào tốt mà lại đi truyền cái nhược điểm chí mạng này của ba nó. “Sao con lại sợ mất đi ba? Đó là ba của con mà, đây là sự thật vĩnh viễn không thay đổi được. Ba con còn lo sợ con thích người khác, khi đó muốn gặp được con sẽ rất khó khăn nha.” Tư Tư ngược nhìn mẹ, sự mất mát trong ánh mắt căn bản là không nên có ở một đứa bé 10 tuổi: “Nhưng người đó không phải là ba của con.” “Ai nói như vậy? Nói bậy! Con đừng nghe người khác nói lung tung.” “Con biết đó không phải ba con! Không cần người khác nói con cũng sớm biết như vậy rồi.” Băng Vũ á khẩu không nói được lời nào, cứng người đứng yên tại chỗ, trong nháy mắt cảm thấy cả người như bị đóng băng. “Mẹ, chờ khi ba có con ruột rồi... có phải ba sẽ ghét bỏ con hay không?” Tư Tư thấy cô im lặng không thể nói gì, vội vàng giải thích: “Con chỉ tùy tiện hỏi vậy, ba tốt với con lắm, con chỉ là...” “Tư Tư, không phải con vẫn nghĩ Quân Dật là cha dượng của con đấy chứ?” “À?” Cô bé bỗng nhiên đứng thẳng dậy, sắc mặt tái nhợt. “Ba không phải là ba ruột của con phải không?” “Nói cho mẹ biết... Ngày trước ba con đã nói với con những gì?” “Con không nhớ rõ... Con chỉ nhớ ba nói nếu con gọi ba là ‘ba’ thì con không cần phải đi nhà trẻ nữa...” Ngay cả con gái của mình cũng có thể uy hiếp và hối lộ như vậy. May mắn là Lâm Quân Dật không đứng trước mặt cô, nếu không cô nhất định giáng cho anh một cái tát. “Đó là ba ruột của con.” Tư Tư lắc đầu: “Mẹ nói dối con.” “Nếu con không tin, mẹ sẽ bảo ba dẫn con đi xét nghiệm AND. Mẹ mang thai con, lúc đó ba cũng không biết, đến khi ba biết thì con đã 4 tuổi rồi.” “Ba... Vậy sao ba lại để cho con gọi là ‘chú’, vì sao ba lại không nhìn nhận con.” “Là mẹ không nói, sau này ba mới biết được con là con ruột của ba. Có một số chuyện còn chưa rõ ràng, mẹ định khi con lớn lên từ từ sẽ nói cho con biết...” Tư Tư đột nhiên xoay người lại, hướng vào trong nhà chạy đi... “Tư Tư!” Bởi vì có thai nên cô không dám chạy nhanh, đến khi đến được trước cửa nhà vừa lúc nhìn thấy Tư Tư bỏ nhào vào trong lòng Quân Dật, gất gao ôm chặt anh, vừa khóc vừa gọi to: “Ba ơi! Ba ơi...!” Lâm Quân Dật bối rối đẩy bé ra, hỏi: “Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?” Tư Tư liên tục lắc đầu: “Không có việc gì ạ. Ba ơi, con rất nhớ ba!” Lâm Quân Dật mờ mịt nhìn cô, cô chỉ có thể nhìn anh mà cười khổ đáp trả lại. Nếu anh biết con gái vẫn xem anh là cha dượng, không biết anh có bóp chết cô hay không?! The end

Bạn đang đọc truyện *Roi Xuống Vô Tội* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.